BOOK FOUR OF THE SAINT OF STEEL

PALADIN'S FAITH

HUGO AWARD WINNING AUTHOR

T. KINGFISHER

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

H. KINCFISHER İÇİN ÖVGÜ

"Eğer büyülenmek ve keyif almak istiyorsanız, dalın bu kitaba."

LOCUS

"... Renkli, akılda kalıcı karakterler ve hayranlık ve şaşkınlık uyandıran insanüstü yaratıklar yaratma becerisi."

NPR BOOKS

"Kingfisher her zaman büyüleyici."

PEHER S. BE6CLE, *HHE L6SH UNICORN'UN* YAZARI

P6L6DIN'İN F6IHH

HHE S6INH OF SHEEL'İN DÖRDÜNCÜ KİTABI

KINCFISHER

Telif hakkı © 2023 Ursula Vernon

Red Wombat Studio tarafından

yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Vellum ile oluşturulmuştur

Roy Amca için

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54 Epilog

Yazar Hakkında T. Kingfisher'ın Diğer Eserleri

BİR

Beyaz Sıçan Piskoposunun ofisine girmeye çalışmak, olması gerekenden çok daha fazla sorun çıkardı ve Marguerite bu durumdan biraz rahatsız oldu.

Öncelikle, Piskopos'un dilekçe sahiplerini kabul ettiği oda aslında onun özel ofisi değil, bu görev için özel olarak ayrılmış bir dizi odaydı, bu yüzden Marguerite üç gün boyunca tamamen yanlış odayı gözetlemişti. İkincisi, onun gerçek özel ofisinde pencere yoktu, bunun yerine bir dizi havalandırma deliği vardı ve bu deliklerden bir gelincikten daha büyük hiçbir şey giremezdi. (Marguerite üçüncü kattaki ofise dışarıdan girmek istemiyordu. Daha önce böyle şeyler yapmıştı, ama bunlar en sevdiği anıları arasında yer almıyordu. Üçüncü olarak, ofise ulaşmanın tek yolu, fanatik bir sadakatle bağlı ve çoğu geç saatlere kadar çalışan bir kadroya ait ofislerden geçmekti.

Marguerite temizlik görevlilerine rüşvet verebilseydi, tüm bu sorunlar aşılabilirdi, ama bu bile zordu. Beyaz Sıçan Tapınağı sorunları çözüyordu. Bu, tanrılarının tüm yetki alanıydı. Tapınakta avukatlar, sosyal hizmet görevlileri, şifacılar ve organizatörler çalışıyordu.

Görünüşe göre çözdükleri sorunlardan biri de rüşvetti. Bir Fare rahibine rüşvet veremezdiniz. (Aslında *verebilirdiniz,* ama sadece parayı fakirlere bağışlayarak.) Hepsi, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen

dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen gerçekten iyi insanlardı ve *bu* ne kadar iğrenç bir şeydi? Birini şantajla tehdit edebilirdiniz, ama Marguerite, Piskopos'un kimlerin dolabında iskeletler olduğunu çoktan bildiğini ve iskeleti sessizce ortadan kaldırmak ve dolabın kapısını iyice kapatmak için önlemler aldığını düşünüyordu.

Genel temizlik personeli, çoğunlukla korkunç ailevi durumlardan kaçan insanlardan oluşuyordu ve bu insanlara ihtiyaçları olduğu sürece kalacak yer, yemek ve maaş veriliyordu. Marguerite bile bu yaralı ruhlardan birine şantaj yapmaya cesaret edemeyecek kadar canavarca bir insan değildi. Piskoposun özel ofisleri ise, piskoposun masasını kağıtlarını karıştırmadan temizleyebileceğine güvenebileceği başka hiç kimse olmadığını düşünen ve piskoposun hayatını kolaylaştıracağını düşünürse kendi boğazını seve seve kesecek olan, temizlik bölümünün başkanı tarafından temizleniyordu.

Gerçekten, dürüst bir casusun midesini bulandırmaya yetecek bir durumdu.

Sorunu, tapınak kompleksinin dışındaki en yakın binanın çatısı da dahil olmak üzere her açıdan inceledikten sonra, Marguerite ilk yaklaşımından vazgeçti. Önce piskoposun dosyalarını karıştırmayı ummuştu, ama görünüşe göre hiçbir ipucu olmadan en iyisini umarak işe koyulacaktı.

Sonraki düşüncesi, piskoposun yatak odasına gizlice girmekti, ama bu da aynı derecede sonuçsuz kaldı. Piskoposun tamamen normal bir odası vardı ve bu oda, sallanan sandalyelerde oturup örgü ören ve kart oynayan yaşlı kadınlarla dolu bir antre ile korunuyordu. Ziyaretçileri görmekten çok mutlu oluyorlardı, torunları hakkında saatlerce sohbet etmekten keyif alıyorlardı ve ne para ne de aşk karşılığında bir yabancıyı piskoposun odasına sokmuyorlardı. Onları ikna edemezdiniz ve onlardan daha uzun süre dayanamazdınız. Denerseniz, günün eğlencesi olurdunuz. Bu kesinlikle şeytani bir durumdu.

Eğitimli bir güvenlik görevlisi makul bir miktar paraya mal olur. Rüşvet veremeyeceğiniz eğitimli bir güvenlik görevlisi ise makul olmayan bir miktara mal olur. Ya da bir düzine yaşlı bayan bulup, onlara bütün gün oturup kart oynayabilecekleri sıcak ve rahat bir oda sağlayıp,

hiçbirinin bir sonraki öğününü nereden bulacağını düşünmesine gerek kalmayacak kadar para öderseniz, yine de *kârlı çıkarsınız.*

Bu, Beyaz Sıçan Tapınağı'nın çözümüne *benziyordu*: İki sorunu al ve birbirlerini düzeltmek için kullan. Marguerite çığlık atmaya hazır olmasaydı hayran kalırdı.

Bir noktada, normal bir insan gibi randevu almayı düşünerek o kadar alçaldı ki. Bu, onun zanaatkarlık duygusunu incitti. *Ayrıca bu, kötü bir müzakere taktiğidir. Söylemek yerine sormaya başlarsam, eşit bir taraf değil, yalvaran bir taraf olurum.*

Sonunda pes etti, temizlikçilerden biri kılığına girdi, Piskopos Beartongue'un dilekçe sahiplerini gördüğü süite gizlice girdi ve üç saat boyunca masanın altında saklandı.

En azından masa güzeldi. Alt kısmındaki ahşap kadifemsi bir pürüzsüzlüğe kadar zımparalanmış ve ardından yağlanmıştı. Marguerite kendini masayı okşarken buldu. O, özünde bir duyusalcıydı ve ilginç dokulara karşı her zaman bir zaafı olmuştu.

Yine de, temizlik sesleri kesilip bacaklarını uzatıp ayağa kalkabildiğinde sevindi. Bir yardımcı lambaların yandığından emin olmak için odaya girdiğinde, Marguerite masanın arkasında, büyük koltukta oturuyordu.

"Piskopos Beartongue'a sabah randevusunun geldiğini söyleyin," dedi.

Asistan, binanın yandığını haykırırken gramerinizi düzeltecek türden birine benziyordu. "Ama Piskopos'un bugün sabah randevusu yok," dedi.

"Artık var. Marguerite'in onu görmeye geldiğini söyle. Evet, *o* Marguerite."

"Ama..."

Marguerite başını geriye eğdi, böylece yardımcısına tepeden bakabilirdi. "Piskopos çok anlayışlı bir kadındır," dedi, ses tonunda

Bu, Marguerite'in bu özelliği paylaşmadığını ima ediyordu. "Eminim ki, onun sabırsızlıkla beklediği bilgileri sizden sakladığınızı anlayacaktır."

Yardımcı ciyaklayarak kaçtı.

ON DAKİKA SONRA, kapı tekrar açıldı. İlk giren kişi, saçları seyrek ve gözlüklü, iri yarısı, yumuşak yüzlü bir adamdı. *Bu, Piskoposun özel sekreteri olmalıydı.* Marguerite'in araştırmaları doğruysa, adı...

"Rigney, kapıyı kapatıyorsun," dedi Piskopos Beartongue onun arkasından.

Piskopos Beartongue, ellili yaşlarının başında, kısa, demir grisi saçlı, cesetlerin nerede gömülü olduğunu bilen bir kadının sessiz özgüvenine sahip, uzun boylu bir kadındı. Cüppesi Rigney ve yardımcınınkiyle aynı malzemeden yapılmıştı, sadece dar bir fular benzeri giysi onun rütbesini gösteriyordu.

"Onun bir suikastçı olabileceğinden endişeleniyorum, Ekselansları," dedi Rigney. Kapıyı doldurarak onun geçmesine izin vermezken, gözleri Marguerite'in üzerinde dolaşıyordu. Gözlük taksa da takmasa da, Marguerite onun pek bir şeyi kaçırmadığını tahmin ediyordu.

Piskopos iç geçirdi. "Eğer o bir suikastçı olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum, Rigney. Hayatta olmamın tek nedeni, ölürsem herkese daha fazla sorun çıkaracağım için."

Marguerite ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koydu. "Eğer beni silah aramak isterseniz, arayabilirsiniz. Sol baldırıma bir bıçak ve korseme bir hançer bağladım. Onlar olmadan kendimi eksik hissediyorum, ama size söylüyorum, onlar iyi niyetimin bir göstergesi olarak oradalar."

Rigney gözlerini kısarak baktı. Piskopos omzuna vurdu. "Gördün mü? İyi niyet göstergesi."

"Aynı zamanda, birinin gardını düşürmen için söyleyeceği türden bir şey... Ekselansları."

“O zaman o kadar çok ödev yapmış ki, benim ne kadar baş belası olacağımı çok iyi biliyor. Hadi ama Rigney. Marguerite ve ben yaşlıyız... ah... bize ne dersin, canım?" Sekreterinin omzunun üzerinden gülümsedi. "Biz düşman değildik. Aslında hiç tanışmadığımız için, tanıdık olduğumuzu bile bilmiyorum. Ama bir keresinde bana çok iyilik yaptın ve ben bunu unutmadım."

"Meslektaşlar mı?" diye sordu Marguerite, geçmişte diğer ajanlarla benzer durumlarda bulunmuştu.

“Meslektaşlarım,” dedi Piskopos, başını eğerek. “Bu hoşuma gitti. Kenara çekil Rigney, eğer beni öldürürse, cesedime ‘söylemiştim’ diyebilirsin.” Rigney’in iç çekişi, onayını, onaylamadığını ve katlanmak zorunda olduğu şeyleri hakkında çok fazla bilgi veriyordu. İçeri girdi ve elini uzattı. “Kendi huzurum için

"Nasıl isterseniz." Marguerite, sekreter tavana nazikçe bakarken, kors

"Nasıl isterseniz." Marguerite, sekreter kibarca tavana bakarken, korsedeki hançeri çıkardı, ardından baldırına bağlanmış olanı da. (Saç tokaları da bir adamı öldürecek kadar keskindi, ama onları yerinde bıraktı. Her şeyi ele vermek mantıklı değildi.) Onları masanın üzerine koydu.

"Ve şimdi," dedi Piskopos, "sanırım benim koltuğumda oturuyorsunuz. Yer değiştirebilir miyiz? Sonra bana neden burada olduğunuzu anlatabilirsiniz, son üç yıldır resmi olarak ölü olmaktan memnunken."

Marguerite derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

HWO

PİSKOPOS ŞAŞIRMIŞSA DA, bunu hiç belli etmedi. Oturdu, sandalyesine yaslandı ve parmaklarını birleştirdi. "Bir zamanlar, senin müdahalen ödünç aldığım şövalyelerin hayatını kurtarmış olabilir. Bu borcunu ne zaman ödeyeceğini merak ediyordum. Yine de, biz Rat'a hizmet ediyoruz ve bir borcumuz olsa bile, O'nun iradesine karşı gelemeyiz. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Marguerite, birkaç yıl önce Beartongue'u oldukça ayrıntılı bir şekilde araştırmıştı. Ahlakı kusursuzdu, ancak ahlakı bazen acımasızca faydacı olabiliyordu. "Sizi karanlıkta bırakmak niyetinde değilim, ancak söyleyebileceğim şeyler konusunda bazı sınırlamalar var. Yalan söylemeyeceğim, planım halkınızı tehlikeye atabilir. Ama buna değeceğine inanıyorum."

Piskopos bir eliyle davetkar bir hareket yaptı. "Dinliyorum." "Peki.

Geçmişimden ne kadarını ortaya çıkardığını bilmiyorum,

ama Marguerite adını Anuket Şehrindeki bir meslektaşımdan aldım. Orada bir konsorsiyum için çalışıyordum, güçlü tüccarlar... diyelim ki... Tüccarlar Loncası'nın çıkarlarını tam olarak temsil etmediğini düşünüyorlardı."

Beartongue'un dudakları kıvrıldı. "Kaçmak ve ölü bir kadının kimliğini almak zorunda kaldıysan, işler pek iyi bitmemiş demektir."

"Asırlar boyu sürecek bir hafife alma. Konsorsiyumdaki patronum bir kirişe asılı halde bulundu. İntihar olarak değerlendirildi, ama öyle değildi. Bilgi ağı darmadağın oldu ve biz ne olduğunu anlamadan birkaç kişi ortadan kaldırıldı."

"Ve bunun cinayet olduğundan emin misin?"

“Hayatım üzerine bahse girerim. *Evet*, birisi intihar ettiğinde herkesin etrafında durup ellerini ovuşturarak ‘Ama o asla böyle bir şey yapmazdı!’ dediğini biliyorum. Ama Samuel gerçekten yapmazdı. Çalışanlarına karşı görev bilinci bunu asla izin vermezdi. Çalışanlarından biri için kırık camların üzerinde sürünürdü ve onun ölümüyle çok fazla kişi savunmasız kaldı.” Sesinde soğuk bir öfke belirmesine hiç çaba harcamadı. En iyi roller gerçek duygularla doluydu ve bu duygu, şimdiye kadar hissettiği her şey kadar gerçekti.

Beartongue'un dudakları düz bir çizgi haline geldi. *Anlıyorsun,* diye düşündü Marguerite. *Sen de onun yanında kırık camların üzerinde olurdun. Asla adamlarını yüzüstü bırakmazdın. Ve eğer yeteneğimi tamamen kaybetmediysem, bu senin de korkularından biri: bir gün politik olarak o kadar rahatsız edici hale geleceksin ki, bir suikastçı sana bıçak saplayacak ve o zaman adamlarına ne olacak?*

Hikayesinin konusuna geri döndü. "Her neyse, kargaşa içindeydik. Her yöne kaçtık. Bazılarımız başka gruplarda iş buldu. Ben de öyle yaptım. Ancak daha sonra, patronumu öldürenlerin bir kolu için çalıştığımı ve hala başıma ödül konduğunu öğrendim."

"Evet, bunun ne kadar rahatsız edici olabileceğini anlayabiliyorum."

"Hayal bile edemezsin," dedi Marguerite kuru bir şekilde. "Yeni işimde oldukça iyi gidiyordum ki, başka bir şube ortaya çıktı ve beni öldürmeye çalıştı. Bu, işverenlerim için de büyük bir şok oldu. Neyse ki, onlar ayrıntıları tartışırken kaçmayı başardım."

"Bu grubun adını bana söyleyebilir misin?"

Marguerite kuru dudaklarını yaladı. *Ve işte burada zarları atıp, iyi Piskopos'un henüz tehlikeye girmediğini umuyorsun. Ama Beyaz Sıçan tapınağının başını rüşvetle satın alabilirlerse, senin ne şansın olabilir ki?* "Kızıl Yelken."

Beartongue kaşlarını çattı, ama düşmanca bir şekilde değil. "Ticari filo şirketi mi? Onların ana işinin Morstone'un Deniz Lordlarından kıtanın geri kalanına tuz tedarik etmek olduğunu sanıyordum. Anuket'in işlerini takip etmek istediklerine inanabilirim, ama bu bölgede özel bir casus ağı kurmuş olmalarına şaşırdım."

Onun şaşkınlığı samimi görünüyordu. Marguerite biraz rahatladı. Piskopos çok iyi bir oyuncu olabilirdi — aslında neredeyse kesinlikle öyleydi — ama Sail'in cebinde olsaydı, muhtemelen bilgisizlikten farklı bir taktik seçerdi. Ve değerlendirmesi tamamen doğruydu. Efsanevi zanaatkarlar şehri Anuket, bölgedeki en büyük güçtü, ancak Kızıl Yelkenler düzinelerce bölgeye erişime sahipti ve iç kesimdeki küçük şehir devletlerine sadece geçici bir ilgi duyuyordu. "Yakın zamana kadar, benim adını koyabileceğim bir ağ değildi. Bildiğim kadarıyla Archenhold'da tek kişi bendim ve onlar da bu durumdan memnundu. Buradan Sail'e bilgi aktarıyordum ve onlar aksini söylemedikçe, Anuket City'deki birkaç eski bağlantıma da aktarıyordum. İşler burada biraz... ah... kızıştığında," — Beartongue, bu kızışmanın bir parçası olduğunu kabul ederek dudaklarını seğirdi— "seyyar tüccar oldum, saraylar arasında dolaşıp bilgi gönderiyordum. En azından, biri 'Marguerite Florian'ın çözülmemiş bir mesele olduğunu fark edip beni öldürmeye karar verene kadar öyle yaptım."

Piskopos kaşlarını çattı. "Elbette size sempati duyuyorum. Kaçmak veya yeni bir kimlik edinmek için yardıma ihtiyacınız varsa, sanırım size yardımcı olabilirim. Ama itiraf etmeliyim ki, Bayan Florian, Tapınağın sizin için yapabileceği ve sizin kendi başınıza kolayca yapamayacağınız bir şey göremiyorum. Özellikle de bunu yaparsak, kağıt izleri kalacak ve bir düzine insan yanlışlıkla bir şeyler ağzından kaçırabilir."

Marguerite çoktan başını sallamıştı. "Bu yüzden gelmedim. Bunu denedim. Hatta Sail'deki bağlantılarıma gidip af dilemeyi bile denedim. Onlar da uygun şekilde dehşete kapıldılar ve yardım etmeye çalıştılar, ama Red Sail çok büyük bir organizasyon. Güç için birbirleriyle çekişen bir düzine feodal beyliği var. Bir grup benim affedilmemi isterse, başka bir grup sırf onlara inat etmek için benim etkisiz hale getirilmemi isteyecektir."

"Sağ el, sol elin kimi öldürdüğünü bilmiyor," diye mırıldandı Rigney.

"Aynen öyle. Ve ne yazık ki, benim ölmemi isteyen grup son zamanlarda yükselişe geçti, bu yüzden..." Ellerini açtı.

Beartongue iç geçirdi. "Yani tıpkı dini tarikatlar arasındaki politika gibi. Yine de, tüm bunlar ne kadar ilginç olsa da, bir ticaret şirketinin organizasyonel kusurlarından şikayet etmek için ofisime girmediğine eminim. Gerçi bir şişe şarap verilirse, benim de bildiğim birkaç kusurlu organizasyonu anlatmaktan memnuniyet duyarım."

"Hayır, sadece bunun için değil," dedi Marguerite. *Gerçi bunun* çok keyifli *bir sohbet olacağını tahmin ediyorum.* "Bir şeyler oluyor. Kızıl Yelken son zamanlarda buraya heyetler gönderdi. *Çok* yakın zamanda. Ve peşinde oldukları normal ticaret değil."

Beartongue sekreterine baktı. Rigney omuz silkti. "Geçen ay Morstone'dan Archon'a bir ticaret heyeti *geldi*, Majesteleri. O zaman bunun üzerinde durmadık. Archenhold, onların ticaretle özellikle ilgileneceği birkaç ürün üretiyor ve bunların hiçbiri büyük miktarda değil."

Marguerite başını salladı. "Önemli bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Ama bu ve diğer altı kişi, Anuket Şehrine giden çok daha ciddi bir heyeti gizlemek için kullanıldılar."

"Onları pek sevmiyorum," dedi Beartongue kuru bir şekilde, "ama Anuket Şehri ile ticaret yapmak suç değil. Onlarda bizim sahip olmadığımız pek çok şey var. Öyleyse neden gizlenmeleri gereksin?"

Marguerite öne doğru eğildi. "Oradaki bir zanaatkarın deniz suyunu tuza dönüştüren bir cihaz icat ettiği söyleniyor... ve bunu Deniz Lordlarının halkından zorla aldıklarından çok daha ucuza yapıyor."

Piskoposun yüzünü, bunun anlamını kavradıkça izledi. Beartongue'un sekreteri düşük bir ıslık çaldı. "Bu, Deniz Lordlarını ve ticaret filolarını istikrarsızlaştırır..."

"Kıtanın yarısı," dedi Marguerite keskin bir sesle. "Büyük bir siyasi kargaşa. Toxocan Konfederasyonu'nun gelirinin üçte birinden fazlası, boğazlarından geçen gemilere uygulanan tuz vergilerinden geliyor. Tuz ticareti durursa, onlar da hayatta kalmak için çabalayacaklar."

"Ve onlar güneydeki korsan filolarının yarısının sığınağı. Bu vergi, her şeyden çok koruma parasıdır." Beartongue'un bakışları odaklanamadı. "Deniz Lordları canavardır... Eğer iktidardan uzaklaştırılabilirlerse, bunu sadece iyi olarak görebilirim... ama ticaret ağı çökerse, insanlar aç kalır. Şiddet patlak verir. Çözüm, hastalık kadar kötü olabilir... ama yine de..." Sesi yumuşaktı, sanki çoğunlukla kendine konuşuyormuş gibi. Sonra nerede olduğunu hatırlamış gibi göründü. "Peki. Kızıl Yelken'in bunu durdurmak istemesini anlıyorum. Ne istiyorsunuz?"

"Kızıl Yelken'in umutsuz bir kargaşa içinde olmasını ve benim gibi küçük oyuncularla uğraşmayı bırakmasını istiyorum." Marguerite, Beartongue'un gözlerine doğrudan baktı. "Arkadaşlarımın sırtına hedef tahtası çizdiğimden endişelenmeden tekrar arkadaşlarımın olmasını istiyorum. Yelken'in kafasının karışmasını, iflas etmesini ve görevden alınmasını istiyorum."

Ve umarım bana inanırsın, çünkü bu gerçek ve eğer bunun arkasında başka bir şey aramaya kalkarsan, ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız. Parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirdi. Alt kısmının yağlı yumuşaklığının aksine, bu kısım cam gibi pürüzsüz bir şekilde cilalanmıştı.

Piskopos dudaklarını büzdü. "Yani, seni avlayan devasa bir örgütün bir fraksiyonuna karşı çözümün, dünyanın yarısının ekonomisini istikrarsızlaştırmak mı?"

"Önce medeni bir çözüm bulmaya çalıştım." Diğer kadın burun kıvırınca Marguerite ekledi: "Dürüst olmak gerekirse, Anuket Şehrinde olmasaydım ve Artificer's Quarter'da birinin bunu konuşurken kulak misafiri olmasaydım, bunu denemek hiç aklıma gelmezdi. Ama böyle bir fırsat ayağına geldiğinde..." Ellerini açarak gösterdi. "Bu olağanüstü bir fırsat. Ama bunu tek başıma yapamam."

Beartongue uzaklara bakarak, "Rigney. Tapınak tuza ne kadar harcıyor?" diye sordu.

"Kesin rakamları bilmiyorum, Ekselansları, ama hem doğrudan hem de gıda harcamaları açısından önemli bir masraf." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Tabii ki yiyeceklerimizi tuzlamamız gerekiyor ve peynir gibi ürünlerin hazırlanmasında tuz gerekiyor." Bir parmak. "Depolanan veya uzun mesafelerden taşınan her şey salamura veya tuzla korunmalıdır." İki parmak. "Diğer ikisine kıyasla miktarı az olsa da, hayvanların beslenmesinde, özellikle kış aylarında tuz gereklidir. Yünümüzün çoğu nehrin yukarısından gelir ve tepelere doğru gittikçe kışlar uzar. Koyunlar tuz bloklarına ihtiyaç duyar ve bu da yünün fiyatına yansır." Üçüncü parmak. "Endüstriyel işlemler. Derinin tabaklanması, sabun yapımı ve kağıt yapımı için tuz gereklidir. Yün kadar deri de kullanıyoruz ve gerçekten çok büyük miktarlarda sabun ve kağıt tüketiyoruz." Dördüncü parmak. "Cemaatimizin üçte birinden fazlası, kötü ruhların cesetlere girmesini önlemek için ölülerin bir avuç tuzla gömülmesi gerektiğine dair halk inancına sahiptir ve Tapınak, bunu karşılayamayan yaslılara bu tuzu sağlamak politikasını benimsemiştir." Başparmak. "Son olarak, yıllık gelirimizin yüzde beşini Rat'ın diğer tapınaklarının kurulması ve işletme maliyetlerinin karşılanması için bağışlıyoruz. Morstone'daki tapınak, büyük ölçüde Sealords'un sınırsız gücü nedeniyle, yıllardır bu bağışların aslan payını alıyor." Elini indirdi. Marguerite, diğer eliyle devam edip etmeyeceğini görmek için bekledi, ama devam etmedi.

"Tanrı'nın sakalları," dedi Beartongue, elini gözlerinin üzerine koyarak. "Tuz daha ucuz olsaydı ne kadar para tasarruf ederdik?"

Rigney deftere rakamlar yazmaya başladı. "Teknolojinin maliyetini bilmeden hesaplamaya bile başlayamıyorum, ama tuzun maliyetinin yarı yarıya azaldığını varsayarsak... Morstone Tapınağı'nın maliyetini bilinmeyen bir miktar olarak bırakırsak... mmm..."

Marguerite ve Piskopos birbirlerine baktılar ve beklediler.

"Nakliye maliyetlerinin azalması ve Toxocan tuz vergisinin kaldırılmasıyla, bu bölgedeki tüm tapınaklarımızın yıllık gıda harcamalarında yüzde üç ila beş arasında bir tasarruf elde edebiliriz."

"Bu," dedi Beartongue, uzun bir duraklamadan sonra, "*gerçek* para."

"Gerçekten de öyle, Ekselansları. Ayrıca, ölçülmesi zor olsa da, tuzun fiyatı düşerse ancak diğer fiyatlar sabit kalırsa, birçok küçük çiftçi daha fazla kâr elde edecek ve bu nedenle büyük yatırımlar için Tapınak'tan daha az yardım isteyecekler."

Piskopos Marguerite'e döndü. "Tamam, kesinlikle dikkatimi çektin. Ve Kızıl Yelken'in bu icadı bastırmak istemesinin nedenini anlayabiliyorum. Peki bu cihaz gerçek mi?"

"Onlar gerçek olduğuna inanıyor. Bu yüzden, mucidin atölyesini havaya uçurmaya kadar gittiler. Mucit şu anda saklanıyor, ama onu arıyorlar."

"Sence gerçek mi?"

Marguerite gülümsedi. "Bunu öğrenmek için bana birkaç paladin ödünç vermenizi umuyorum."

HHREE

"PALADİNLER Mİ?" Beartongue'un kaşları havaya kalktı. "Neden... Affedersin ama gizli bir casusluk görevi planlıyorsan, paladinlerimizin ilk tercihim olacağını sanmıyorum." Bunu düşündü. "Ya da ikinci tercihim. Muhtemelen üçüncü tercihim bile olmaz."

"Merhum azizin seçtikleri, çömlek dükkanındaki boğa gibi davranıyorlar," diye gözlemledi Rigney.

Marguerite sandalyesine geri çöktü. *İlgileniyor. Bana yardım edecek.* Rahatladığını belli etmemek önemliydi. Sail o kadar uzun süredir peşindeydi ki, bu ilk küçük adım bile bir zafer gibi geliyordu. "İnsanlar zaten beni öldürmeye çalışıyor," dedi. "Çok zengin ve acımasız insanlar. Onlardan önce bu zanaatkara ulaşmaya çalıştığımı öğrendiklerinde, durumun daha da kötüye gideceğini tahmin ediyorum. İhtiyacım olan, satın alınamayacak ve öldürülmesi çok zor insanlar. Güvenebileceğim insanlar."

Beartongue homurdandı. "Peki. Öyle diyorsan... paladinler öyle."

İKİ PALADİN, Marguerite'in hayal edebileceği kadar farklı bir çiftti. Biri ondan biraz daha uzun boylu bir kadındı ve

kıvırcık saçlı, yumuşak çeneli, kas ve yağ oranı eşit olan, oldukça tombul biriydi. Ona bakıp *paladin* olduğunu düşünemezdiniz. Muhtemelen ona bakıp hiçbir şey düşünmezdiniz, ta ki sırtına bağlanmış bir balta taşıdığını fark edene kadar. Marguerite hemen sevindi.

Diğeri uzun boylu ve kaslıydı, daha çok onun paladinler hakkındaki klişeleşmiş görüşüne benziyordu. Gözleri o kadar soluk maviydi ki neredeyse beyazdı ve yüzünün geri kalanı, *dağınık* ve *üzücü bir şekilde* yerleşmiş sakalla kaplıydı. Birçok sarışın erkek gibi, sakalı da kırmızıydı. Bu iyi bir kombinasyon değildi. Sanki bir dağ sıçanı çenesine yapışmış gibiydi.

"Shane ve Wren, ikisi de Çelik Aziz'in paladinleridir," dedi Beartongue yumuşak bir sesle.

"Eski şövalyeler," dedi Shane. Sakalından geçmesine rağmen sesi derin ve çok sakindi.

"Tanrınız ölmüş olabilir, ama siz hala ona hizmet ediyorsunuz," dedi Beartongue. "Beni teolojik bir tartışmaya sokma Shane, yoksa yaparım."

Wren sırıttı. "Avukatların tanrısının piskoposu ile asla tartışmayız."

"Asla mı? Bu benim için yeni bir haber. Geçen hafta benimle tartıştın."

"Evet, ve haklıydım da. Onu öldürmeme izin vermeliydin." "Herkes adil bir yargılama hakkına sahiptir, Wren."

"Onu yaşlı adamın yüzünü yerken yakaladık! Kendi gözlerimle gördüm! Sen de gördün!"

"Bu," dedi Beartongue ağır bir sesle, "kütüphaneye yapılan özellikle olaylı bir geziydi."

Shane'in sakalı aziz gibi hoşgörülü bir ifadeye büründü. Marguerite, az kalsın yüzünü buruşturacaktı ama yapmadı. *Eh, bir paladin istemiştin. Görünüşe göre bir tane buldun. Rahatsız edici yerlere sopa sokan bir paladin.*

"*Her* neyse," dedi Piskopos, "Marguerite Hanım'a Duman Mahkemesi'ne eşlik edeceksin. Wren, senden isteyeceğim şey için özür dilerim

, ama sarayda bir soylu kadını taklit edebileceğini düşünüyor musun?"

"Teknik olarak ben bir soylu *kadınım*," dedi Wren biraz kuru bir şekilde. "Bunu tekrar yapmaktan hoşlandığımı söyleyemem, ama iyi bir amaç için, elbette. Neye ihtiyacınız var?"

Beartongue, Marguerite'e işaret etti ve Marguerite, "Bilgi. Çok etkileyici bir ortadan kaybolma numarası yapan bir zanaatkarın yerini bulmaya çalışıyoruz. Bu zanaatkarın Duman Sarayı'nda bir patronu olduğunu ve kendilerini bu patronun merhametine teslim ettiklerini biliyoruz. Ne yazık ki, bu patronun kim olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen zanaatkarın şu anki yerini bilen tek kişi odur," dedi.

"Hmm," dedi Wren. "Kesinlikle havai bir soylu kadın gibi davranıp dedikoduları dinleyebilirim, ama benim içinde bulunduğum çevrelerde istediğiniz bilgiye sahip olanlar olmayabilir."

Marguerite başını salladı. "Bu çok uzak bir ihtimal," dedi. "Ama fazla bir şeye ihtiyacım yok. Sıkılmış bir eşin, kocasının parayı zanaatkarları tutmak için harcadığına dair bir lafı bile bizi doğru yola sokmaya yetebilir. Ben de orada olacağım, her zamanki gibi zengin ve boş zamanları olanlara parfüm satıcı olarak, ama ben... ah... biraz farklı çevrelerde dolaşıyorum." Erkek paladine başını salladı. "İşte burada devreye giriyorsun."

Adam kaşlarını kaldırarak onu bekledi.

"Shane, Sen Marguerite Hanım'ın koruması olacaksın," dedi Beartongue. "Sarayda bana yeterince hizmet ettin, tavırların kusursuz ve uluslararası bir skandala neden olmayacaksın. Ayrıca, tabii ki, bize ihanet etmeye karar verirse onu gözetleyeceksin."

"Elbette." Marguerite bunu tahmin etmişti, ama bunu açıkça söylemesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı. İyi niyetini göstermek için silahlarını ortaya koyarken hissettiği dürtünün aynısını hissetti. "Gerçi, korumamın yanında suçlayıcı bir şey söylemek büyük bir aptallık olur."

"Elbette." Piskopos, yarı selamdan daha fazlasını ifade eden bir hareketle çay fincanını kaldırdı.

Shane boğazını temizledi. "Sizi sorgulamak istemem, Ekselansları," dedi, "ama sarayda sizi maiyetinizde görenlerin beni tanıdığını sanıyorum. Onlardan herhangi biri Duman Sarayı'na gelirse, beni tanımazlar mı?"

"O iğrenç sakalını tıraş ettirirsen tanınmazsın," dedi Beartongue. "Berber de saçına bir şeyler yapacaktır. Ondan sonra seni tanıyacak çok az kişi kalır ve onlar da Rat'ın bu maceraya karıştığını başka bir yolla öğrenirler. Bununla ne yapılacağına karar vermeyi şu anda Marguerite Hanım'a bırakacağım."

Shane'in sakalı üzgün görünüyordu. Wren, paladin arkadaşının sırtına bir şaplak attı. "Kederlenme," dedi. ″Muhtemelen bir elbise giymek zorunda kalacağım. Bu da aklıma getirdi, Bishop, benim bir elbisem *yok*."

Yorulmak bilmeyen Rigney kibarca öksürdü. "Bir miktar seyahat kıyafeti ayarlayabiliriz," dedi, "küçük bir kasabadan gelen küçük bir asilzadeye uygun sayılabilecek kıyafetler de dahil olmak üzere... Affedin beni, Leydi Wren."

"Sorun değil," dedi Wren, burnunu kırıştırarak. "Hepsi doğru. Modaya uygun giyinip gidersem tuhaf olur. Düşündüm de, modaya uygun olup olmadığımı anlayabilir miyim, emin değilim. Ne kadar süreliğine gideceğiz?"

"Mahkeme üç ay sürecek," dedi Marguerite. "Tanrılar merhametli olursa, o kadar uzun kalmamız gerekmeyecek, ama zanaatkarın yerini bulmamıza yardımcı olacak bir ipucu alırsak, mahkemeden ayrılıp doğrudan oraya gitmek istiyorum." Beartongue'a baktı, o da başını salladı. "İkiniz de ata binebilir misiniz?"

Paladinler birbirlerine baktılar. Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Teknik olarak," dedi Wren. "Eskiden binerdim. Atlar
çok fazla ilgilenmezler, o yüzden uzun zamandır binmedim. Shane?"

"Gençliğimde binicilik eğitimi aldım," dedi Shane. Marguerite onun yaşını otuzlu yaşların sonu, hatta kırklı yaşların başı olarak tahmin etti, ama konuşma tarzındaki tereddütlü tavırları

onu garip bir şekilde genç gösteriyordu.

"Sana güvenilir atlar bulacağız," dedi Beartongue. "Zaten nehirde sadece birkaç gün onlara ihtiyacın olacak. Bu yıl saray batı dağlarında ve sanırım yolun çoğunu tekneyle gideceksin?"

Marguerite başını salladı. Duman Sarayı, hava şehirde kalmak için çok sıcak olduğunda elitlerin gittiği yerdi. Daha hoş bir yerde şatoları veya malikaneleri olanlar oraya giderlerdi. Buna gücü yetmeyenler ya da saray hayatının ışıltılı döngüsünden ayrılmak istemeyenler, yüksek dağlardaki bir kalede düzenlenen ve o sırada en moda olan ve bu abartılı masrafları karşılayabilecek kadar zengin olan saray mensubu tarafından ev sahipliği yapılan Duman Sarayı'na giderlerdi. Bu, birçok ulusun soylu çocuklarını ağırlayan, yaz boyu süren bir partiydi. Bir casus bunu kaçırması imkansızdı. Orada çok sayıda anlaşma yapıldı, ittifaklar kuruldu ve bozuldu, servetler kazanıldı, kaybedildi ve tekrar kazanıldı.

Marguerite, parfüm tüccarı kılığında neredeyse her yıl bu partiye katılmıştı ve Ağustos ortasında tüm işi bırakıp toprak çiftçisi olmaya hazır olsa da, bir sonraki Nisan ayında yine yolculuğunu planlamaya başlamıştı. Son iki yıldır partiye katılmaya cesaret edememişti ve kaçırdıklarının farkında olmak onu ısırgan otu gibi kaşındırıyordu.

"Hazırlıklarınızı yapın," dedi Piskopos. "Uzun bir kalışa hazır olun. Burada devredilmesi gereken görevler varsa, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Wren ve Shane kapıya doğru ilerlerken, "Ve Rat'ın hatırı için, yeni ekipmana ihtiyacınız varsa, birine söyleyin. Şikayet etmenin sizin için neredeyse bir lanet olduğunu biliyorum, ama botlarınız yıpranmak üzereyse, bunu *düzeltebiliriz*!"

Wren güldü. Shane'in sakalı şehit gibi görünüyordu.

Kapı paladinlerin arkasında kapandı. Marguerite, gözlerini Beartongue'a çevirdi. Beartongue, öğrencileri iyi performans göstermiş bir öğretmenin sevgi dolu bakışlarına sahipti. "Bence iyi iş çıkaracaklar," dedi. *İyi değil, daha da iyisi. O ikisi nöbet tutuyorsa, belki uyuyabilirim.* "Ama söyleyin bana,

Majesteleri, her şeyin daha sorunsuz gitmesi için önceden bilmem gereken bir şey var mı?"

Beartongue parmaklarını birleştirdi. "Pek bir şey yok. İkisi de elbette mükemmel savaşçılar, ama Çelik Aziz hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunuzu varsayıyorum, savaşın akışı onları bir kez içine çektiğinde, onları kolayca geri getiremeyeceğinizi biliyorsunuzdur. O yüzden, kıyma haline gelmesini istemediğiniz hiçbir şeye yöneltmeyin onları."

Marguerite, sevgili arkadaşı Grace'in deli gibi aşık olduğu, kasvetli ama iyi huylu paladin Stephen'ı düşündü. "Evet, bu tip insanları tanırım."

"Öyleyse ayrıntılara gelelim... Wren, yaralandığını veya rakibinin kendisinden üstün olduğunu asla söylemez. Ondan tek başına bir orduyla savaşmasını isterseniz, selam verir ve bunu yapmak için yola çıkar. Shane, Wren'in acı çektiğini düşünürse size söyler, ama muhtemelen bu konuda gönüllü olarak bilgi vereceği tek şey budur. Aslında kendini gösterdiği kadar keskin bir gözlemci değildir, ama siz sormadıkça fikrini söylemez." Piskopos bir elini ileri geri salladı. "O kibar, alçakgönüllü, özür diler ve muhtemelen çok geçmeden onu boğazlamak isteyeceksin."

"Oof." Marguerite gözlerini ovuşturdu. "Peki, bilmek iyi oldu. Ama saray adabına uygun davranışları var, öyle mi?"

"Kusursuz, ve ağzını kapalı tutar. Çok kibar bir gölge gibidir. Ama çok kötü bir yalancıdır, bu yüzden onu birini pohpohlamak zorunda kalacağı bir duruma sokmayın." Yüzünü buruşturdu. "Bunu zor yoldan öğrendim."

"Ah canım."

"Bunun dışında... ikisi de ölümüne sadık, ama bu onların doğasında var. Satın alınamazlar, korkutulamazlar ve sanırım onları bu yüzden istedin."

Marguerite, parlak ahşap masanın üzerinde bir daire çizdi, parmaklarının altında pürüzsüz parlaklığı hissetti. "Neredeyse herkesin fiyatını karşılayabilecek bir düşmanla karşı karşıya olsaydınız, arkanızı kim korusun isterdiniz?"

"Aynen öyle. Yani, onların önünde... ah... uygun bir şey yapmak isterseniz, rütbenizi kullanmanız gerekecek. Sizinle tartışacaklar, ama muhtemelen itaat edecekler."

"Muhtemelen mi?"

"Bilge bir kadın, bir paladinden bazı şeyleri istemez," dedi Beartongue. Piskopos onun bakışlarını karşıladı ve Marguerite, birbirlerini çok iyi anladıklarını hissetti.

DÖRT

"DEMEK ÜNLÜ MARGUERITE BUYDU," dedi Wren, Shane ile birlikte merdivenlerden avluya inerken.

"Öyle görünüyor." Shane, birkaç yıl önce Çelik Aziz'in yedi şövalyesini kurtaran kadını düşündüğünde, onu Bishop gibi, uzun boylu, zayıf, memur tipi birisi olarak hayal etmişti. Çok yanılmıştı.

Eh, bu pek de şaşırtıcı değil, değil mi?

Ancak bu seferki hoş bir sürprizdi. Marguerite'in teni kahverengi, saçları koyu mavi-siyahtı ve onun kıvrımlı olduğunu söylemek, hafif bir günah sayılabilecek bir yetersizlik olurdu. Göğüsleri neredeyse Shane'in kafası kadar büyüktü. Tek tek. Shane, Marguerite'in erkeklere sık sık bir şeyi iki veya üç kez tekrarlamak zorunda kaldığını ya da onun etrafındayken insanların sık sık duvarlara ve kapı çerçevelerine çarptığını merak etti.

Daha az hoş olan sürpriz ise onun ne kadar gergin olduğuydu. Belki de Shane'in hayal gücüydü, ama kapı açıldığında, gözleri silahlı savaşçıların içeri akın etmesini bekleyen bir kadın gibi kapıya çevrilmişti. *Adil olmak gerekirse, biz öyle yaptık, ama o bizim geleceğimizi biliyordu.*

Bu garipti. Piskoposla çatışmış ve paçayı kurtarmış olan Marguerite efsanesi, onun ilk izlenimiyle pek uyuşmuyordu.

Gerçi benim izlenimim yanlış olma ihtimali daha yüksek, ama bunu sadece Rüya Tanrısı bilir.

"Neden bu zanaatkarın izini sürmeye çalıştığımızı merak ediyorum," diye düşündü Wren.

"Sanırım nedenini özel olarak öğreneceğiz. Ya da piskoposun bilmemiz gerektiğini düşündüğü kadarını."

"Muhtemelen." Wren ensesini ovuşturdu. "Yine elbise giymek zorunda kalacağıma inanamıyorum."

"*Tıraş olmak* zorunda kalacağıma inanamıyorum*."*

Wren sırıttı. "Yüzünde o açlıktan ölen porsuk olmadan seni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, seni tanıyamayabilirim."

Shane derin bir nefes aldı. "*Neden* kimse sakalımı sevmiyor?" "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

"...hayır."

Wren kolunu Shane'in koluna taktı. "Benim eteklerim ve senin çıplak yüzünle, sarayı kasıp kavuracağız. Göreceksin."

Shane, ne kendisinin ne de Wren'in sahayı kasıp kavuracak türden insanlar olmadıklarını biliyordu — tabii kılıçlarını sallayarak saldırmak sayılmazsa — ama Marguerite'i ve gözlerindeki tembel bir güven parıltısını düşününce, yine de bir fırtına kopmak üzere olduğunu düşündü.

Ve ben artık fırtınayı durduracak adam değilim. Muhtemelen hiç olmadım da. Belki de Beartongue'a gidip başka birini görevlendirmesini istemeliyim. Bu kadar güvenilmez olmayan birini.

Onun bunu yapmasına izin vereceğinden şüpheliydi, ama başarısızlık korkusu içini kemiriyordu. Henüz Beyaz Sıçan'ı hayal kırıklığına uğratmamıştı, daha önce iki tanrıyı hayal kırıklığına uğratmış olduğu gibi, ama belki de bu sadece an meselesiydi.

Sorabilirim. Ve o hayır derse, onun kararını saygıyla kabul edeceğim. Benimkinden daha üstün olduğu kesin.

MARGUERITE DUDAĞINI ISIRDI. O gün ilk kez gergindi.

Beartongue ile görüşme kötü geçerse, sinirlenir, hayal kırıklığına uğrar ve çok fazla ekstra iş ile karşı karşıya kalırdı. Piskopos, Kızıl Yelken'in parasıyla çalışıyor olsaydı, resmen dehşete kapılırdı. Ama bu iki durum da *ona zarar ver*mezdi.

Ancak *bu* görüşme kötü geçerse...

Üç yıl oldu. Ve sen, her şeyi düzeltmeye çalışmış olsan da, onun duruşmasına gelmedin.

Oradan ayrılmak zorundaydı. Güvenli değildi. Patronuna olanların hatırası henüz çok tazeydi. Kendini çok fazla ortaya çıkarmıştı ve kaçmazsa, birinin onun gerçekte kim olduğunu fark etmesi an meselesi olacaktı. O zamanlar, patronuna yapılan saldırının arkasında Kızıl Yelken'in olduğunu bilmiyordu ve dünya yüzsüz düşmanlarla doluydu. Sonra düşmanın yüzünü görmek de bir işe yaramadığını anladı. *Gitmek zorundaydım. Kalırsam Grace için çok fazla tehlike vardı.*

Suçluluk duygusu onu deldi. Başını eğdi.

Bu, oyunda olmayan insanları çok fazla önemsemenin sonucu. Ya onlar hedef haline gelirler ya da hedeflerin başına ne geleceğini bildiğin için onlarla ilişkini kesersin. Patronu ona bu dersi ve bunun sonucunu öğretmişti: kendi ajanlarını önemsemelisin, ama yine de onları acımasızca kullanmalısın. Üç yıl önce ilk kuralı çiğnemişti ve bu hala onu rahatsız ediyordu.

Odanın kapısı açıldı ve Grace içeri girdi, başını çevirip omzunun üzerinden birine seslendi. "Tamam, gidiyorum, ama bu önemli bir şey olsa iyi olur. Damıtma işleminin ortasındaydım ve..."

"Peki," dedi Marguerite, "damıtma işleminin ortasındaysan, daha sonra tekrar gelebilirim."

Grace'in başı o kadar hızlı döndü ki Marguerite omurlarının çıtırdadığını duydu. *"Marguerite?!"*

Grace odaya daldı. Marguerite kendini hazırladı, sıcak bir kucaklaşma mı yoksa çeneye bir yumruk mu yiyeceğini bilmiyordu ama ikisini de kabul etmeye hazırdı.

.

Grace'in kolları onu sardı ve Marguerite'in göğsündeki düğüm gevşedi. Onarılamayacak kadar ilişkileri bozmamıştı. Grace hedef haline gelmeden önce ayrılmıştı ve Grace onu affetmişti. Derin bir nefes aldı, parfümcü arkadaşının kullandığı kokuyu kokladı, tam olarak adını koyamadığı, baştan çıkarıcı bir şekilde tanıdık gelen bir koku.

"Bu parfüm neyin nesi?"

Grace'in kahkaha dolu hıçkırıkları, ya da hıçkırık dolu kahkahaları - Marguerite onun kendisinin de bilmediğinden şüpheleniyordu - omzuna çarptı. "Petrichor olması gerekiyor."

"O bir cehennem seviyesi değil mi?"

"Hayır, aptal." Grace geri adım attı ve gözlerini sildi. "Yağmur fırtınasından hemen önceki koku. Bilirsin."

"Oh." Marguerite eğilip kokladı. "Evet, bu. Böyle bir kokuyu nasıl yaptın?"

Grace başını salladı. "Boş ver onu. Buradasın! Geri döndün! Kalacak mısın? Üst kata taşındım ama eski odamda hala bir yatak var."

"Hayır, hayır. Sadece bir iki gün kalacağım. Piskoposun adamları hazır olana kadar."

"O zamana kadar bizimle kalacak mısın?"

Marguerite, Grace'in yüzündeki umut karşısında içten içe irkildi. Hayır demek istemiyordu, ama tek kapısı olan o küçük, dar odayı ve biri içeri girerse kaçmanın imkânsız olduğunu düşününce... "Üzgünüm. Çok isterdim, ama son dakika hazırlıkları için burada olmam gerekiyor, şehirdeki koşucuları gönderemem." Grace'in ellerini daha sıkı tuttu. "Ama sana olan biten her şeyi anlat!"

"Ben mi? Özel bir şey yapmadım. Çalışıyorum, parfüm yapıyorum, bazıları satılıyor, bazıları satılmıyor. Tüm şık partilere katılan ve siparişleri alan bir minstrele anlaşmam var, ama o senin yarısı kadar iyi bir menajer değil.

Tab her zamanki gibi. Stephen'ın ipliğine dolanıyor, yuvarlanıyor ve ortalığı berbat ediyor, Stephen iç çekiyor ve onu tekrar çıkarıyor."

"Peki sen hala paladininden memnun musun, canım?"

"Evet," dedi Grace. "Muhteşem, aptalca mutluyum." Arkadaşına gülümsedi. "İşime gidiyorum, parfüm satıyorum, her şey normal ve sonra o ortaya çıkıyor ve ben *'Tanrım, seni çok seviyorum'* diyorum. Ve bu çok... kolay. Herkes aşkın zor bir iş olduğunu söylüyor, ama eskiden hayatımın nasıl olduğunu düşününce..." Başını salladı.

Marguerite, Grace'in birkaç yıl önce Phillip adında özellikle korkunç bir adamla özellikle korkunç bir evlilik yaşadığını biliyordu. Ayrıca geçen yıl arkadaşına Phillip'in ölüm haberini iletmesini sağlamıştı. (Ölümün kendisini ayarlamamıştı, ama kesinlikle düşünmüştü.)

"Mektubun için minnettarım," dedi Grace, sanki aklını okumuş gibi. "Sadece Phillip'i öğrendiğim için değil, hala hayatta olduğunu öğrendiğim için. Senin için endişeleniyoruz, biliyorsun."

Marguerite elini salladı. "Ben iyiyim. Her zaman

iyiyim." "Evet, ama *ben* bunu bilmiyorum!"

"Senin başına bir şey getirmek istemem," dedi Marguerite. "Ne tür bir iş yaptığımı biliyorsun. Bu kadar uzun süre burada yaşamış olmam yeterince sorun yaratıyor. Her şey temiz bir kopuş gibi görünmeliydi. Üzgünüm."

Grace iç geçirdi. "Biliyorum," dedi. "Ya da daha doğrusu bilmiyorum, ama en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. Ve sen bunu bilirsin. Peki, neye ihtiyacın var?"

"Bazı numuneler. Bunlar gerçekten satmak istediğin şeyler olmak zorunda değil. Bu sadece benim örtbas hikayem. Yine soylulara parfüm satıyorum ve Duman Mahkemesi'ne eşlik edecek birine ihtiyacı olan bir soylu kadınla tanıştım. O da Wren."

"Oh, bu harika olacak," dedi Grace gülerek. "Onu seveceksin. *Ben* onu seviyorum en azından."

"Doğru. Bir de koruma olarak birini daha götürüyorum. Uzun boylu, ne yazık ki sakallı bir adam."

"Shane." Grace başını salladı. "Onu sevecek misin bilemem. O... çok şövalye gibi."

"Ne, gürültücü ve yargılayıcı mı?"

"Oh hayır, hiç de değil. Daha çok özür dileyen bir mobilya gibi. Konuşmaz ve konuştuğunda da genellikle sözünü kestiği için özür diler."

Marguerite inledi. "Ne güzel. Yine de, benim istediğim şey saray için bariz bir koruma ve görünüşe göre o bu konuda iyi."

"Evet, çok iyi. Piskopos onu her yere götürüyor. Ve duyduğuma göre, piskoposun kendi güvenliği konusunda onun kararlarını geçersiz kılan kişi de oymuş."

"*O kadar da* özür diler değilmiş o zaman?"

Grace ona gülümsedi. "Eh, binayı yakmaya hazır müşterileri bile etkileyebildiğini gördüm. Onu ısıtmakta hiç sorun yaşamayacağından eminim."

Marguerite bu sözleri haklı kabul etti. "Elimden geleni yapacağım." Kolunu Grace'in koluna taktı. "Şimdi bana Tab'ın nasıl olduğunu anlat. En iyi civette oğlumu çok uzun zamandır görmedim..."

SHANE, Beartongue'un ofislerine çıkan merdivenleri tırmandı. Memurlar ve kamu görevlileriyle dolu dış odalar, hepsi yoğun bir şekilde çalışıyorlardı, hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Rüya Tanrısı Tapınağı'nda, yazma ve kopyalama işleriyle uğraşan, şeytani faaliyetlerle ilgili raporları okuyan ve bununla ilgilenmeleri için şövalyeleri ve rahipleri görevlendiren birçok kâtip ve memur da vardı. Babası da bu memurlardan biriydi ve Shane'in en eski anılarından biri, soluk taştan odalar, tüy kalemlerin çizik sesleri, fısıltı sesleri ve uzaktan gelen ilahi seslerdi.

Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Burada iki kat daha fazla memur vardı, çoğu masaları paylaşıyordu ve bunun gibi üç oda daha vardı, ayrıca Beyaz Sıçan'ın tapınak kompleksinde kalifiye avukatlar ve organizatörler de bulunuyordu. Sıçan'ın ara sıra şeytani ele geçirmelerden daha büyük sorunları vardı. Rüya Tanrısı'nın halkı ciddi bir amaçla hareket ederken, Sıçan'ın halkı her zaman neşeyle akıntıyı durdurmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Piskoposun odasının dışında bekledi, raporların düzenlendiği ve incelendiği tanıdık sesleri dinledi.

"...güneyde başka bir şifacıya ihtiyacımız olduğunu

söylüyor..." "...on altın sorunu çözer..."

"...yeterli sayıda yok. Onunla birlikte bir çırak gönderebilirim..."

"...avukatlar ağaçta yetişmiyor, biliyorsunuz. Buralarda bile..."

Yaklaşık beş dakika sonra kapı açıldı ve Rat'ın iki hizmetçisi, önlerinde kalın dosyalar tutarak dışarı çıktı. O da onların arkasına süzüldü. "Bir dakikanızı alabilir miyim, Majesteleri?" Randevu alması gerektiğini geç de olsa fark etti.

"Bana 'Ekselansları' diye hitap etmeyeceksen, gerek yok," dedi Beartongue. Bir koltuğu işaret etti, sonra sandalyesine yaslanarak kalem bıçağıyla tüy kalemi biledi. "Bir sorun mu var?"

"Ah... tam olarak bir sorun değil, ama..." Oturdu ve soruyu nasıl ifade edeceğini düşündü.

Kadının gözleri üzerinde dolaştı ve iç geçirdi. "Neden seni Marguerite ile gönderiyorum da başkasıyla göndermiyorum diye merak ediyorsun, değil mi?"

Shane üzgün bir şekilde başını eğdi. "O kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Kesinlikle. Seni göndermemin nedenlerinden biri de bu. Aslında, senin harika bir iş çıkaracağını, kimsenin umduğundan çok daha karmaşık olacak koşullarda başarılı olacağını ve kendini ve Wren'i sağ salim geri getireceğini tahmin ediyorum." Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Tabii ki, yol boyunca kendini sorgulayacaksın."

"Ah. Kalbimi de bıçaklamak ister misin?" Beartongue sırıttı. "Yanılıyor muyum?"

Tabii ki hayır, yoksa burada olmazdım. Bu kadar şeffaf olmak biraz utanç vericiydi. Shane sakalına bir şeyler mırıldandı. Bir süre sonra sordu, "Ona güveniyor musun? Marguerite'e?"

"Güven," diye düşündü Beartongue. "Karmaşık bir kavram, değil mi? Onun kendi çıkarları için hareket ettiğine inanıyorum. Onun çok zeki bir kadın olduğuna inanıyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki, eylemleri Rat'a kötü yansırsa, benim ciddi şekilde yanılttığımı iddia edeceğimi biliyor."

"Istvhan her zaman güvenin inanç artı öngörülebilirlik olduğunu söyler," dedi Shane. Silah arkadaşını çok özlüyordu, son zamanlarda daha da fazla. *Istvhan her zaman herkesi güldürebilirdi. Benim mizah anlayışıma güvenerek yolumuza devam ettiğimiz gün, hepimizin başı büyük belaya gireceği gündür.*

Mizah anlayışı olmadığı için değil. Onda da vardı. Sadece bunu başkalarına dayatmak yerine kendine saklıyordu.

Beartongue, Istvhan'ın adının geçmesiyle yüzü biraz yumuşadı. "Haksız sayılmaz. Marguerite'in iyi niyetine büyük ölçüde inandığımı, ancak onu tahmin etme yeteneğime çok az inandığımı söyleyelim. Bu yüzden bu iş için mükemmelsin, çünkü daha önce de belirlediğimiz gibi, çok öngörülebilir birisin."

"Istvhan bu işte benden daha iyi olurdu."

"Keşke burada olsaydı," diye itiraf etti. "Bu rolde rahat olmadığını biliyorum. Ama o kuzeyde, kız arkadaşıyla seyahat etmekten mutlu ve ona göndereceğim herhangi bir mesajın ona ulaşması haftalar sürer."

"Peki ya Marcus?"

"Tanınma ihtimali var. Ve ailesine öldüğünü inandırmayı seçtiği için... Onun kararını onaylamıyorum ama isteğini saygıyla karşılıyorum."

Shane iç geçirdi. "Stephen olabilir mi?"

"Galen ve Piper ile birlikte Aziz'in ölümü hakkında daha fazla bilgi toplamak için çalışıyor."

Başını eğdi. Galen'in kocası Piper, nadir bir yeteneğe sahip bir lich doktoruydu. Bir cesede dokunduğunda, onun son anlarını yeniden yaşayabiliyordu. Birkaç ay önce, Çelik Aziz'in yanmış tapınağının enkazından temizlenen sunak üzerine ellerini koymuş ve herkesin şokuna uğratarak, tanrının ölümünü içinden hissetmişti. Aziz'in nasıl ve neden öldüğünü kimse bilmediğinden, bu ani içgörüden olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyorlardı. "Sanırım Duman Mahkemesi'nde bu konuda elde edilecek bir bilgi yok, değil mi?"

"Eğer soyluların koridorlarda ölü tanrılar hakkında rahatça konuşup konuşmadıklarını kastediyorsan, sanmıyorum. Ama yine de, daha garip şeyler de olmuştur. Kulaklarını dört aç, ama ilgili bir şey duymazsan kendini suçlama." Beartongue ona şefkatle baktı. Geriye kalan tek paladin, bahsetmedikleri tek kişi Judith'ti ve o da tanrının ölümünün açıklanmasından sonra ortadan kaybolmuştu. Belki bir şey arıyordu. Belki bir şeyden kaçıyordu. Kimse kesin olarak bilmiyordu.

O homurdandı.

"Bu amaçla," diye devam etti Beartongue, homurtuyu görmezden gelerek, "sana iletmen gereken bir mesajım var. Lady Silver yılın çoğunu Duman Sarayı'nda geçirir. O, Rat'a karşı olumlu bir tutum sergiler ve ona bir mesaj göndermenin yanlış olmayacağına inanmak için nedenlerim var." Önüne yeni bir kağıt koydu ve hızlıca yazdı. El yazısı düzgün ve temizdi, bu da onun yazman olarak erken yaşta eğitim gördüğünün kanıtıydı. Shane, yazılanları okumak istemediği için başka yere baktı.

"Bunu Leydi Silver'a ilet," dedi Beartongue, mektubu kurutmak için üzerine kum serpti, sonra mumla mühürledi. "Bunu Marguerite'e söylemek ya da söylememek, senin takdirine bırakıyorum."

Benim *takdirime mi? Ben bir savaşçıyım. Düşene kadar kılıçla vururum. Bu pek de ihtiyatlı bir davranış değil.*

Endişesi yüzüne yansımış olmalı ki, kadın gülümsedi. "Gerçekten bilmiyorsan, bildiğin her şeyi söylememek nadiren zarar verir."

Shane inledi. "O zaman ben..."

"Suçlu hissedecek misin?"

Mizah anlayışı iyice gömülmüştü, ama tamamen ölmemişti. Ona alaycı bir bakış attı. "Ben 'hayati bilgileri sakladığım için endişeleneceğim' diyecektim."

"Eh, bu her zaman bir endişe kaynağıdır." Masaya eğildi ve elini okşadı. "Tek olası seçim sensin," dedi Beartongue. "Ve sen sandığından çok daha yetkinsin."

Shane omuzlarını dikleştirdi. "Sizi hayal kırıklığına uğratmamayı diliyorum, Ekselansları."

"Başarısız olmayacaksın," dedi. "Buna inancım tam."

BEŞ

DAWN'ın sert gri ışığı avluya yayılırken, kuzeye ve batıya doğru yola çıkmak için toplandılar. Beş at ve onlara bakacak bir seyis onları bekliyordu. Dördü eyerlenmişti ve son at açıkça bir yük hayvanıydı.

Marguerite bu tür konularda pek yetenekli bir binici değildi, ama atları değerlendirebilmeyi öğrenmişti, çünkü bir kişinin bineği hakkında çok şey öğrenilebilirdi. Bu hayvanlar iyi bakılmış, sağlamdı ve hiçbir asilzade onları binmezdi.

"Korkunç hayvanlar, değil mi?" diye sordu Beartongue neşeyle. Piskopos onları uğurlamak için aşağı inmişti, ancak Marguerite kadının çoktan kalkıp çalışmaya başladığını tahmin ediyordu. "Bu, çılgın savaşçı sorunu. Sırtındaki kişinin şiddet kokusunu umursamayacak kadar sakin bir at bulmalısın."

"Şiddetin kokusu var mı?" diye sordu Marguerite.

Beartongue ona alaycı bir bakış attı. "Var olduğunu biliyorsun."

"Mmm," dedi Marguerite, kesin bir cevap vermeden. *Evet, kokusu var. Samuel'i kirişten indirdiğinde, derisinde kokusunu alabilirdin. Son zamanlarda bu kokuyu çok kez aldın. Bazı yerlerde kokusu kalıyor. Koku olmasa da, ona yakın bir şey.*

"Sonunda saban atlarına binmek zorunda kaldık," dedi, o düşünceden uzaklaşarak. "Olur. Ben o kadar da iyi bir binici değilim ki şikayet edemem."

"Doğru." Beartongue elini kaldırıp yaklaşan iki kişiye el salladı. İkisi de deri ve zincir giyiyordu ve silah taşıyorlardı. Wren'in elinde bir balta ve neşeli, kana susamış bir ifade vardı, ama Marguerite diğer paladini neredeyse tanıyamadı.

Yaklaştıkça, onu hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Sırtında kocaman bir kılıç vardı, kabzası kulağının üstünden çıkıyordu ve belinde daha kısa bir kılıç vardı. Kesinlikle daha önce tanışmışlardı, ama *böyle* görünen birini kesinlikle hatırlardı. Kare çenesi, dolgun alt dudağı ve gerçekten zarif elmacık kemikleri vardı. Marguerite her zaman güzel elmacık kemiklerini hayranlıkla izlemişti.

Sonunda onu uyandıran, soluk, soluk mavi gözleriydi. *Bu* Shane *mi*? *Gerçekten mi? Ve kasten böyle görünerek dolaşıyor mu... bu neyse de?*

"Tanrım," dedi, ona açıkça hayranlıkla bakarak. "Rüya Tanrısı'nın halkından olmadığından emin misin?"

Adam irkildi. Marguerite bunu beklemiyordu. Ama yine de, o pişmanlık verici sakalı olmasaydı, adam gerçekten çok yakışıklıydı. *Ve yakışıklı bir paladin görürseniz, büyük olasılıkla o, Rüya Tanrısı'nın insanlarından biridir. Ama bu sözler açıkça adamın sinirine dokunmuştu.*

"Özür dilerim," dedi, en pişmanlık dolu gülümsemesiyle. "Ağzımdan kaçırdım, değil mi?"

"On sekiz yaşıma kadar Rüya Tanrısı'nın Tapınağı'nda hizmet ettim," dedi. "Ama tanrı beni hizmetine almayı uygun görmedi."

Ouch. Marguerite'in paladinler hakkında bildiği kadarıyla, ki itiraf etmek gerekirse çok fazla değildi, bu durum sanki düğün töreninde terk edilmek gibiydi, sadece gelin yerine tanrınız tarafından. Bunun ne kadar zaman önce olduğunu merak etti.

Sakalını çıkardığında, yaşını yeniden değerlendirdi. En fazla otuz beş yaşında. Gözlerinin köşelerinde çok hafif çizgiler vardı, ama hepsi bu kadardı.

Tanrı onu almadıysa, bunun nedeni kesinlikle görünüşü değildi. Ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

"O tapınağın kaybı açıkça benim kazancım," dedi onun yerine. "Sizinle birlikte olduğumuz için mutluyum. İkiniz de." Artık modaya uygun bir saç kesimi olan ve bundan hoşnutsuz görünen Wren'e başını salladı.

İkisi de selam verdi. Marguerite yüzünü buruşturdu. İkili atlarına doğru yürürken Beartongue, "Evet, onlar selam veren tiplerdir," dedi.

"Gerçekten tahmin etmeliydim." "Sen onların komutanısın."

"Onların komutanı olmak istemiyorum. Sadece sorumlu kişi olmak istiyorum."

Beartongue buna güldü. "Yıllardır bunu söylüyorum. Senin için daha iyi sonuçlanırsa bana haber ver."

Marguerite başını salladı, gözleri hala Shane'i takip ediyordu. "Lanet olsun, çok temizlenmiş."

Beartongue eğilip, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı, "Bir astımı benim eğlencem için görünüşünü değiştirmeye zorlamak, gücün büyük bir ihlali olur. Bu yüzden, *yıllardır* onun o sefil sakalını tıraş ettirmek için etik bir bahane aradığıma inan bana."

"Senin berberin yok, mucize yaratan bir adamın var," dedi Marguerite, yaklaşık aynı ses tonuyla.

"Kutsal Efendim," diye seslendi Shane.

Piskopos sorgulayan bir bakışla başını kaldırdı. Marguerite, paladinin onlara doğru büyük adımlarla yürüdüğünü, sonra da onun önünde zarifçe bir dizinin üzerine çöktüğünü izledi.

"Kutsamanızı rica ediyorum, Ekselansları."

"Sıçan kuyruğu," dedi Beartongue. "Bunun için diz çökmene gerek olmadığını biliyorsun."

Adamın dudaklarında neredeyse fark edilmeyecek bir gülümseme belirdi. Marguerite, bunu görebilecek doğru açıda duran tek kişinin kendisi olduğunu düşündü.

"Pekala," diye mırıldandı Piskopos, elini uzatarak. "Sıçan seninle yürüsün ve önündeki yolu açsın, sorunların kendi çözümlerinin tohumlarını içersin. Ve kutsal olan her şeyin hatırı için, sakın ölme." (Marguerite, son cümlenin aslında resmi kutsamanın bir parçası olmadığını düşündü, ama yine de Sıçan *çok* pratik biriydi, bu yüzden emin olamadı.)

Shane, diz çöktüğü kadar zarif bir şekilde ayağa kalktı. Bunu zihninin bir köşesine kaydetti. Çelik Aziz hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama onun şövalyelerinin genellikle şövalye ilan edilmediğini biliyordu. Yine de, Shane'in hareketleri, saygılı tavırlarının pratik kolaylığı, ona tanıdığı şövalyeleri hatırlattı.

Eğer Rüya Tanrısı'nın tapınağındaysa, şövalye olabilir. Şeytan ortaya çıktığında, seküler otoriteye sahip olmanın hayatı kolaylaştırdığı için, halkını şövalye ilan etme eğilimindedirler.

Diğer şövalyenin atın yanında durduğu yere gitti ve tekrar diz çökerek, ona bağlanmış ellerini üzengi olarak uzattı. Kadın, çok yüksek bir merdivene tırmanan bir kadının ifadesiyle hayvana tırmandı. Shane ayağa kalktı ve Marguerite'in anlamadığı, ama Wren'i güldüren bir şey söyledi.

Sevgili miydiler? Birbirlerinin vücutlarına tamamen alışık görünüyorlardı, ama bunun savaşın ya da yatak odasının samimiyetinden mi kaynaklandığını anlamak imkansızdı.

"Oh, seni uyarmalıyım," dedi Beartongue, dönüp gitmek üzereyken. "Son bir şey daha."

Marguerite kendini hazırladı. Diğer kadının gözlerinde bir parıltı vardı. Tam olarak kötülük değildi, ama kesinlikle yaramazlıktı.

"Evet?" "Shane sesi *çok* iyi taklit edebilir."

"Sesini mi? Ne sesini?"

Parıltı bir ışıltıya dönüştü. "Sanırım öğreneceksin." Sonra cüppesinin etekleri dalgalanarak ortadan kayboldu, Marguerite ise onun arkasından bakarak ne demek istediğini merak etti.

Yolculuklarının ilk etabı son derece sakin geçti. At binmeye alışkın olmayan biniciler için yavaş yavaş ilerlediler. Marguerite sinirlerinin yavaş yavaş yatıştığını hissetti. Kızıl Yelken'in onu öldürme girişimleri çoğunlukla, onların zaten yerleşik olduğu yerlerde gerçekleşmişti. Birinin tatar yayıyla pusuda beklemesi kolay olsa da, bunun için Marguerite'in hangi yolu kullandığını bilmeleri ya da tüm olası yolları gözetlemeleri gerekirdi. Marguerite, bu tür bir çabaya değmeyeceğinden oldukça emindi. O, aktif bir hedef değil, çözülmemiş bir meseleydi.

Gevşek bir uç olmak zaten yeterince rahatsız ediciydi, çok teşekkürler.

Wren neşeli ve konuşkandı ve Beartongue haklıydı, gerçekten şikayet etmiyordu. Dişlerini sıkıp gözlerinin etrafında acı çizgileriyle eyerde sallanırken bile durmak istemedi. Marguerite, sırf sempati duyduğu için erken durmak istediğini fark etti.

Gerçekte, sık sık mola verilmesinden kendisi de memnundu. Sık sık atlı soylularla çalışsa da, birkaç saatlik flört için ata binmek, her gün ata binmekten oldukça farklıydı. Tam olarak ağrısı yoktu, ama kesinlikle çok sertleşmişti.

Ama benim sayabileceğim bazı *insanlar kadar sert değildi.* Gözleri yanındaki uzun boylu sarışın adama kaydı.

Shane nazikti, sorularını kibarca yanıtladı ve hiçbir şey söylemedi. Marguerite'in onu sohbete çekme girişimleri tamamen başarısız oldu. Dowager'ın başkentinin güneydoğusundaki bir kasabadan geliyordu. Orada mı büyümüştü? Hayır. Geri dönmüş müydü? Hayır. Özlüyor muydu? Hayır. Manzara benzer miydi? Evet, ama ağaçlar farklıydı. Ne zaman sessizliği bozup onun doldurmasını beklesede, sessizliğin uzamasına izin verdi.

Onun şakalarına gülmüyordu. (Bunu kişisel olarak almadı çünkü başkalarının şakalarına da gülmüyordu ve damatları Foster tavuklarla ilgili oldukça iyi bir şaka yapmıştı.) Her şeyi izliyordu ve kendisine konuşulmadıkça hiçbir şey söylemiyordu.

Onun zeki olmadığını düşünmüyordu. Daha çok, dünyaya çok dikkatle bakıyor ve her şeyi buz rengi gözlerinin arkasında bir yere kaydediyor ve söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

Çoğu insan için bu onu anlaşılmaz kılabilirdi, ama Marguerite hayatının işini insanları okumaktan yapmıştı ve sessizliği okuyamadığı gün, emekli olup keçi çiftçiliğine başladığı gün olacaktı. Anahtar genellikle göz kapaklarıydı. *İnsanlar gözlerin ruhun aynası olduğunu* söyler*, ama aynaların aslında ifadeleri yoktur. Ancak birinin göz kapaklarını nasıl kapattığına bakarak çok şey anlayabilirsiniz.* Alt göz kapağındaki küçük seğiren kaslar, dış kenardaki ince çizgiler, şaşkınca kırpma... Bunlar, onun dikkatle izlediği ipuçlarıydı.

Ne yazık ki, ikiniz de at sırtındaysanız, farklı atlara binmişseniz ve aynı yöne bakıyorsanız, birinin göz kapaklarını izlemek son derece zordu.

Bir yolunu bulurum. Bir haftam var ve sürekli bisiklet sürmeyeceğiz. Bu arada, Wren'e sorabilirim.

Yola çıktıkları ilk gece, iki oda ayırttı, biri Wren ve kendisi için, diğeri Shane ve Foster için. "Affet beni," dedi Wren'e. "Gece, biri pencereden girerse diye, seninle aynı odada kalmak istiyordum, ama bunun Shane ile senin için garip olabileceğini fark ettim. Siz ikiniz... ah...?"

Diğer kadın boş boş baktı. Marguerite açıklayıcı el hareketleri yaptı.

"*Oh. Hayır*, tabii ki *hayır*. O benim ağabeyim gibidir. Hepsi ağabeyim gibidir. Altısı da. Judith dahil."

"O kadar ağabeyin olması yorucu olmalı." Wren başını ellerinin arasına aldı. "Tahmin bile edemezsin."

Marguerite gülümsedi. En azından paladinlerden biri kolay okunuyordu. "Bir tepsi gönderteceğim," dedi. "Sanırım merdivenlerden tekrar aşağı inmek istemiyorsundur."

“Gerekirse yapabilirim,” dedi Wren, ki şu anda bacakları titremeden ayakta duramıyordu.

"Evet, ama mecbur

değilsin." "Sorun değil."

Marguerite, çılgın savaşçılara aşina olmasaydı, sonunda kendi korumasına bakmak zorunda kalacağından endişelenirdi. Ancak tam anlamıyla çılgın bir kriz olmadığı sürece... Diplomasiyi denemeye karar verdi. "Aslında, kendime bir tepsi almak istiyordum, benimle yemek yemek istersen? Yabancıların dolu olduğu odalar şu anda biraz... ah... riskli."

"Oh, *o zaman durum* farklı. Tabii ki."

"Hemen dönerim," diye güvence verdi Marguerite. "Çocukları bir kontrol edeyim."

Koridorun boş olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra merdivenlere koştu. Bar çok kalabalıktı, bu da onu rahatlattı. Kalabalık bir odada insanları öldürmek şaşırtıcı derecede kolaydı, ama yanında bir paladin varken bu mümkün değildi.

"Wren nasıl?" diye sordu Shane, bütün gün boyunca doğrudan sorduğu ilk soru buydu.

"Ağrısı var," dedi Marguerite, masadaki iki erkeğin yanına oturarak. "Bana, at binmeyeli yıllar olduğunu ve o zaman da yaşlı bir midilli olduğunu söyledi."

Foster, üst dudağındaki bira köpüğünü silerek başını salladı. "Ne kadar formda olursan ol," dedi anlayışla. "At üzerinde yanlış kasları yanlış şekilde kullanırsın."

Shane başını salladı. Marguerite masanın altında gizlice ağrıyan uyluklarını ovuşturdu. "Nehre giderken yavaş gideceğiz," dedi. "Bir iki gün daha acı çekmenin anlamı yok. Zaten herkes saraya geç kalarak şık bir şekilde varır." *Ve patron ne kadar uzun süre orada kalırsa,*

başkalarından daha sonra öğrenebileceğimiz bir bilgiyi ağzından kaçırma olasılıkları da o kadar artar. Çoğu casusluk işinde olduğu gibi, Marguerite de mümkün olduğunda işi başkasına yaptırmaktan memnuniyet duyuyordu.

Shane tekrar başını salladı. Marguerite onunla sohbet etmeye çalışmayı düşündü, ama günün zaten yeterince uzun olduğunu düşünerek iki tepsi sipariş etti ve Wren'le birlikte yemeğe gitti.

SIà

"Peki nasıl paladin oldun?" Marguerite, iki gün sonra, Wren'in ölümcül bir ifadeyle eyerin boynuzuna tutunmayacak kadar rahatladığında sordu. (Atı bunu görmezden geldi. Atı, şu ana kadar, yemek ve Foster ile ilgili olmayan her şeyi görmezden gelmişti.

Wren'in dudakları kıvrıldı. "Yani, benim gibi biri nasıl paladin olur?"

"Ben de şişman kadınlar topluluğunun bir üyesi olarak, bunu iyi niyetle söylediğimi anlayacağını umuyorum."

Wren ona açıkça şüpheci bir bakış attı. "Senin çok güzel olman hariç."

"Hayır, ben sadece iyi giyinirim ve büyük göğüslerim var. Bu aynı şey değil."

Wren'i baştan aşağı süzdü. Diğer kadın kum saati vücutlu olmaktan çok kaslı bir elma gibiydi. "Yalan söylemeyeceğim, vücut şeklin çalışmak için en kolay olanı değil, ama iyi bir terzi seni şaşırtacak işler çıkarabilir."

"Giysilerin içindeki yine ben olacağım," dedi Wren, göğüslerinin nispeten küçük olduğunu işaret ederek.

"Evet, doğru. Tavır çok önemlidir."

"Aynen öyle. Ve sen kendinden emin bir şekilde yürüyorsun." Wren başını salladı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sen benim silah arkadaşımsın," dedi arkalarındaki Shane, "ve seninle birlikte savaşmak benim için bir onur."

Az önce bunu mu söyledi? Marguerite kısa bir süre gökyüzüne baktı ve bunu görmezden gelmeyi düşündü ama... hayır, bazen müdahale etmek gerekiyordu.

"Shane," dedi, paladine dönerek, "bir kadın çekici olmadığını söyleyerek sızlanıyorsa, ona güzel olduğunu söylemelisin. Onunla insanları öldürmekten onur duyduğunu değil."

O, ona boş boş baktı, sonra "Oh" dedi.

Eğer onun ve Wren'in sevgili olmadıklarına dair hala şüpheleri varsa, bu şüpheler hemen ortadan kalkmıştı. Adamın yüzündeki ifade, küçük kız kardeşi o bakmıyorken ergenliğe girmiş bir erkeğin yüzündeki ifadeyle aynıydı. Marguerite muhtemelen bu konuyu burada bırakmalıydı, ama Wren'in tanrıların düşmanlarını öldürmekle görevlendirilmiş olması ve bunu çekici hissetmeden yapmak zorunda kalması Marguerite'in duygularını incitmişti. "Şimdi baştan başla. 'Wren, sen çok güzelsin' de."

"Wren," dedi Shane, sanki bir düşmana kan davası ilan ediyormuş gibi sert bir sesle, "sen güzelsin."

"Çok iyi."

"Ve aksini söyleyen herkesle savaşacağım."

Eh, bu da bir ilerleme sayılır sanırım.

Wren çaresizce kıkırdadı. "Doğru," dedi Marguerite, başını sallayarak. "Bir dahaki sefere, belirli bir iltifata odaklanacağız. Belki gözlerinle ilgili bir şey olabilir." Shane dehşete kapılmış görünüyordu, bu da anlaşılmaz halinden çok daha iyi bir gelişmeydi. "Peki, ne diyordun?"

Wren gözlerini sildi. "Ah... ne diyordum... ah, evet! Yirmi yaşındaydım ve bir çiftçiye ilaç götürmek için dışarı çıkmıştım. Komşu klan, bir grup aşağılık hırsız ve bir grup kurt kafalı... ah, burada onlara ne dendiğini bilmiyorum... Shane, bana yardım et."

"Klanlarından veya kabilelerinden kovulan suçlular, ya çok iyi bağlantıları olduğu için idam edilemeyenler ya da baltadan kaçanlar. Sık sık kaçaklar da oraya giderler. Ya da sadece şanssız olanlar ve suçlularla işbirliği yapmak zorunda kalanlar ya da onların avı olma riskini göze alanlar."

"Evet, öyle. Kurt kafalılar, komşu klan şefinin, başkalarının topraklarını yağmalayıp kendisininkini rahat bırakırlarsa onlara göz yumacağını biliyorlardı. O kadar baş belası oluyorlardı ki, Çelik Aziz bile olaya müdahil oldu. Bir manastırı yakmışlardı ve bu, *yapılmaması gereken* bir şeydi. Hiçbirimizin haberi olmadan, grubu neredeyse o zavallı ailenin kapısına kadar kovalamışlardı. Kavga sesleri duyduk, anne kapıyı kapatmaya çalışıyordu ve büyükbaba ona kılıcını getirmesini bağırıyordu, kapının eşiğinde onu desteklerlerse hala savaşabilecekti. Ve sonra savaşın gidişatı Aziz'in seçtiklerinin lehine döndü." Ellerini açtı. "Sonra bir baktım, yaşlı adamın kılıcını kapmış, pencereden dışarı çıkmış ve tarlada düşmana doğru koşuyordum. Etek giyiyordum ve hayatımda hiç kılıç tutmamıştım."

Marguerite gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. "Çok korkmuş olmalısın."

"Hiç de bile. Tanrı benimle birlikteydi, anlarsın ya. Her şey muhteşem altın bir ateş gibiydi ve her şey... *doğruydu."*

Arkalarına gelen yumuşak ses Shane'den geliyordu. Acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Her neyse, akıntı yoluna devam etti ve ben cesetlerle çevrili bir şekilde kendimi buldum.

Onlardan birkaçını ben öldürmüştüm. Kollarım o kadar ağrıyordu ki, zar zor kaldırabiliyordum. Neyse ki diğer tüm şövalyeler daha önce bebek berserkerlar görmüşlerdi. Istvhan... Istvhan'la tanıştın mı? Hayır mı? Yazık, onu seversin... Beni sarıp sarmaladı, eve götürdü ve durumu hem kocama hem de bana açıkladı."

"Kocan mı?" Nedense Wren'in evli olduğunu hayal etmek zordu.

"Rızık için," dedi Wren neşeyle. "Zavallı adam, babamdan su haklarını garantilemek için benimle evlendi ve ne yapacağını bilemedi, korkarım. Artık öldü. Şey, ateşten, benim yaptığım bir şeyden değil."

"Bunu bilmek iyi oldu," dedi Marguerite. "Ve sonra paladin olmaya karar verdin?"

"Karar vermekle pek ilgisi yoktu. Aziz seni alır ve konu kapanır. Sonra bir baktım ki, bana silahlar ve bir ranza verilmiş ve günlerimi, ertesi gün ölmek istemeden kılıç sallamayı öğrenerek geçiriyordum."

Marguerite, dizginleri parmaklarının arasında gezdirdi, derinin dokusuna ve dikişlerin kabartılarına kendini kaptırdı. *Çelik Aziz'in tüm adamları da benzer bir deneyim yaşamış mıdır acaba, ne olup bittiğini bilmeden savaş öfkesine kapılmışlardır. Peki sonra bu durumdan nasıl çıkmışlardır?*

Bazıları bir daha hiç çıkamadı mı?

Arkalarında at süren Shane'e baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onun için nasıl bir deneyim olduğunu ve bu deneyimin onda nasıl izler bıraktığını merak etti.

"Ve şimdi Beyaz Sıçan için çalışıyorsun," dedi, Çelik Aziz'in öldüğü garip ara kısmı dikkatlice atlayarak. "Bunun her zaman bana garip geldiğini itiraf etmeliyim, ama açıkçası iyi sonuç verdi." "Bize ihtiyaçları vardı," dedi Wren, omuz silkerek. "Yani, Sıçan'ın insanlarını seviyorum, ama çoğunluğu işleri düzeltmekle o kadar meşgul ki,

.

Marguerite, Beartongue'un şaşırtıcı güvenliğini düşündü. "Mm," dedi, kesin bir şey söylemeden. "Peki, Eğer Rat ile çalışmaktan bıkarsanız, eminim ki bodyguard olarak çalışabilirsiniz."

"Onlara borçluyuz," dedi Shane.

Marguerite ona dönüp baktı. "Anlamadım?"

"Onlara borçluyuz," diye tekrarladı. "Tanrı öldüğünde, onlar bize baktılar. Onlarca kişi baygınlık geçirdi. Çoğu bir daha uyanamadı."

Wren ellerine baktı. Marguerite, "*Garip kısmı atlamak buraya kadarmış" diye* düşündü. "Onlar iyi insanlar," dedi yüksek sesle. "Ve Beartongue'un bunun için bir tür defter tuttuğunu söyleyemezsin."

"Tanrım, hayır," dedi Wren, nazardan korunmak için bir hareket yaptı. "O asla böyle bir şey yapmaz."

"Yine de," dedi Shane sessizce. "Onlara borçluyuz. Yaşayanlar ve ölenler için."

Bu tür bir sadakati parayla satın alamazsın. Eğer Rat'a karşı dönersem, bu ikisi hiç düşünmeden beni öldürürler. İyi tarafı, Beartongue'un iyi tarafında kaldığım sürece, kimse onları bana karşı rüşvetle veya yolsuzlukla satın alamayacağı anlamına geliyor.

"Tamam," dedi Wren, açıkça konuyu değiştirerek. "Şimdi sıra sende. Bir insan nasıl... şey...?"

"Operatif," dedi Marguerite, sesini alçaltarak. Casuslar genellikle suçlayıcı bir şey duymak umuduyla ıssız kırsal yollarda pusuda beklemezlerdi, ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi. Foster birkaç metre geride gidiyordu, ama Marguerite onun için de pek endişelenmiyordu. "Korkarım ki benimki senininki kadar heyecanlı bir hikaye değil." Zihninde yarım düzine kadar örtbas hikayesini gözden geçirdi ve bazı korkunç ayrıntıları atlayarak, aşağı yukarı doğru olan birine karar verdi. "Anuket Şehrindeki Tüccarlar Loncası'nda bir sayfa idim. Oradaki sayfaların çoğu çeşitli üyelerin gayri meşru çocuklarıdır, muhtemelen ben de öyleydim." Aslında bu doğruydu, ama o kimin gayrimeşru çocuğu olduğunu çok iyi biliyordu. Büyükbabası bir nakliye magnatıydı ve oğlu, kötü bir zevkle, yatak odasının yanlış tarafında yarım düzine çocuk yapınca, hepsi sayfa olarak çalışmaya başlamıştı. Bu, kimseyi tanımak zorunda kalmadan onlara bakmanın bir yoluydu ve gençlerden herhangi biri yetenek gösterirse, onlara kolayca ulaşılabilirdi.

Marguerite gerçekten yetenekliydi, ama iş konusunda değil. En azından, fiziksel malların ticaretinde değil. "Dinlemede çok iyiydim. Sayfalar neredeyse görünmezdir ve daha iyi bilmesi gereken insanlar bile bizim önümüzde bazı şeyleri ağzından kaçırır. Sonunda bu yetenek, Loncadaki bazı grupların dikkatini çekti. Önce bilgi için sana para öderler, sonra daha fazla bilgi toplamak için seni özel olarak göndermeye başlarlar..." Elini dizginlerden kaldırdı ve ileri geri salladı. "Uyandığında bir ajan olduğunu fark ettiğin belirli bir an yoktur. Sadece

devam edersiniz, daha fazla insanla tanışır, onlarla sohbet eder, kimin hangi bilgiyi satın almak istediğini öğrenirsiniz ve sonra yirmi küsur yıl sonra kendinizi Duman Mahkemesi'nde bulursunuz, kaçak bir zanaatkarın nereye gittiğini bulmaya çalışırken."

Bu da, bir dereceye kadar doğruydu. Çoğunlukla. Gözlerini kısarsan.

Wren ona kaşlarını kaldırdı. "Senin anlattığın kadar basit olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ama kılıç kullanmayı öğrenmenin de o kadar basit olduğunu sanmıyorum." Wren'in ifadesi Marguerite'i güldürmek istedi. "Dürüst olmak gerekirse, ajan olmak çoğu zaman çok sıkıcıdır. Güçlü bir savaş lordunun yatak odasından bilgi kaçırdığın her seferinde, bir ay boyunca oturup belirli bir barı izleyerek kimin geleceğini bekliyorsun." (Bu bir yalan değildi, ama gerçek şu ki, Marguerite bu günlerde barlarda oturmaları için insanlara para ödüyordu.)

Shane, bir yorum yaparak onu şaşırttı. "Sık sık uzun yürüyüşler yapardık," dedi, "ve bir saatten az sürebilecek bir savaş için yerinde olmak için uzun süre beklerdik."

"Evet," dedi, ona dönüp başını sallayarak. "Aynen öyle." İçinden, adamı konuşturmayı başardığı için sevinç duydu. *Belki de yeni insanlara ısınmak için zamana ihtiyacı vardır. Hatta utangaç bile olabilir.*

Utangaç bir savaşçı. Neden olmasın ki?

Onu daha fazla konuşturmak isterdi, ama ne yazık ki pazar kasabasına yaklaşırken yol daha kalabalık hale geldi ve tekrar tek sıra halinde sürmeye başladılar.

Sıkılmış görünen bir sığır sürüsüyle bir çobanın yanından geçiyorlardı ki felaket yaşandı.

Bir köpek birdenbire ortaya çıkıp ineklere havlamaya başladı. Çoğu hayvanı görmezden geldi, ama genç bir inek derin bir alarm sesi çıkardı ve arka ayaklarını havaya kaldırdı. Çoban onu sıraya geri sokmak için döndüğünde, köpek ileri atıldı ve başka bir ineğin dizine vahşice ısırdı.

İnek irkildi ve başını sallayarak köpeğe baktı. Marguerite'in kısrağı yeterince sakin olduğu için ne ses ne de hareket onu çok rahatsız etmedi, ancak oldukça beceriksiz bir yana adım attı. Marguerite, inek panik içinde tekmelediğinde dizginleri sıktı.

İnek yavaş olsa da hedefi iyiydi. Köpek kaçacak kadar hızlıydı, ancak kaçarken kısrağın toynaklarının altına girdi ve birdenbire havlayan bir köpek ve tekmeleyen bir inek ortaya çıktı ve kısrak artık hiç de sakin değildi. Marguerite, *"Oh*, *lanet olsun*" diye düşünmeye vakit buldu ve sonra at, köpeğin üzerine basmamak için arka ayakları üzerinde yükseldi ve yana doğru sıçradı ve köpek çıldırdı ve inek tekrar tekmeledi ve çoban bağırıyordu ve Marguerite eyerden düştü ve at yere indi ve Marguerite yere düştü.

YEDİ

"Sakin ol..." dedi biri kulağına. "Sakin ol. Kıpırdama. Ben buradayım."

Marguerite iyi olduğunu, düşerken bilincini kaybetmediğini söylemek istedi, ama kafası hala çınlıyordu ve adrenalin damarlarında soğuk bir akıntı gibi dolaşıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilmiyordu. Bayıldığını sanmıyordu, ama birkaç saniye boyunca dünyası etrafında dönüyordu ve durmaması ihtimaline karşı dikkatlice kıpırdamamıştı.

At ona basmamıştı. Önemli olan buydu. Birkaç yıl boyunca Sail'den kaçmış olmak, sonra da kötü bir tekmeyle kariyerinin sona ermesi son derece can sıkıcı olurdu.

"Sakin ol," dedi adam tekrar. Bir erkekti, ama sesini tam olarak tanıyamadı. "Sakin ol. Hareket etme. Boynunu kontrol edeceğim. Hareket etme. Sorun yok. Ben buradayım."

Elbette haklısın, diye düşündü. Sinirlenmesi gerekirdi ama onun konuşma tarzında inanılmaz derecede yatıştırıcı bir şey vardı. En son ne zaman bu kadar nazik, bu kadar güvenilir bir ses duyduğunu hatırlayamıyordu. O sese güvenmek, her şeyin gerçekten yolunda olduğuna inanmak istiyordu.

Güçlü parmaklar ensesinin arkasına doğru kaydı. "Acıyor mu?"

Kafasını sallamaya çalıştı ama eller hemen yerine kilitlendi ve beklenmedik bir güçle kafasını sabit tuttu. "Hayır, bunu yapma. Söyle bana. Konuşabilir misin?"

"Konuşabilirim," dedi. Ağzı kumla doluydu ve ağzını açtığında daha fazla kum girdi.

"Güzel, güzel." O ses, konuşmayı büyük bir başarı gibi gösteriyordu. "İyi gidiyorsun. Bir şey acıyorsa söyle."

"Dizim çok acıyor."

Derin, sempatik bir ses. "Bir dakika içinde oraya varacağız. Parmaklarını hareket ettirebiliyor musun?" Marguerite itaatkar bir şekilde parmaklarını hareket ettirdi. "Aferin kızım. Başın ağrıyor mu?" Elleriyle kafatasını okşadı. "Ağrıyan bir yer var mı?"

"Orada."

Sessiz kaldı, parmakları ağrılı yeri nazikçe ovuşturdu. "Yumuşak bir şey yok," dedi bir süre sonra. "Kanama yok. Gözlerini odaklayabilir misin?"

O bir şifacı. Tabii ki. Daha önce fark etmeliydim. Sesi öyle bir sesdi. Sakin, nazik ve durumu tamamen kontrol altında tutan bir ses. Marguerite şimdi bunu anlayabiliyordu, ama bu onun bundan zevk almasını engellemiyordu. Yine de bu seste rahatsız edici bir tanıdıklık vardı. Daha önce tanışmışlar mıydı? Ve o yaralı bir şekilde toprakta yatarken, garip bir adam kafasını yoklarken paladinler neredeydi?

"Odaklanabiliyorum," dedi. "Önümde keçiye benzeyen bir çakıl taşı var. Çok ilginç olduğunu söyleyemem. Hareket edebilir miyim?" On üç yaşından beri karnı üzerinde uyumamıştı, çünkü göğüsleri rahatsız edici bir şekilde eziliyordu.

"Biraz daha dayan. Çok iyi gidiyorsun." Başparmaklarının omurgasının iki yanına yerleştiğini ve aşağı doğru indiğini hissetti. Ön kolu sırtına değdi. Dokunuşunda cinsel bir ima yoktu, ama Marguerite onun varlığını inanılmaz derecede farkındaydı. *O eller... ve o* ses. *Kahretsin. Mutlaka bir sevgilisi vardır. Böyle sesli erkekler piyasada uzun süre kalmazlar.*

Onun yüzünü gerçekten görmek istiyordu. Belki şanslı olur ve onun yüzü kurbağa kıçı gibi olur ve hayatındaki diğer kadınlar da çok sığ olur ve o da araya girip ona görünüşün zaten tamamen tavır meselesi olduğunu ve önemli olanın içsel özellikler olduğunu kanıtlayabilir ve... *Lanet olsun, zamanımız kısıtlı, dünya ekonomisini kurtarmamız gerekiyor, yol boyunca oyalanacak vaktim yok. Kahretsin.*

"Herhangi bir kırık hissetmiyorum," dedi bir süre sonra. Sol kolunu tutup uzattı. "Bu acıtıyor mu?"

"Açı biraz garip ama hayır."

Wren'in sesi duyuldu. "Foster atı yakaladı," dedi Marguerite'in başının üzerinden. "O iyi mi?"

"İyi," dedi şifacı.

"Merhaba, Wren," dedi Marguerite. "Atımdan düştüm."

"Evet, gördüm. Oldukça etkileyiciydi. Harika bir omuz dönüşü yaptın."

"Öyle mi?"

"Bu acıyor mu?" Bu sefer sol bacağıydı, ama boynunu ovduğu gibi ellerini bacağına sürmüyordu. *Kahretsin.*

"Hayır."

"Evet, gerçekten etkileyiciydi," dedi Wren.

"Eminim öyledir. Diğerleri iyi mi?"

"Oh, evet, sorun yok. Sadece şanssızdın. Çoban çok üzgün."

"Acıyor mu?" Sağ bacak. Şimdi sağ tarafa geliyordu. Gözlerini aşağıya çevirip onu görebilecek mi diye baktı, ama açı hala kötüydü. Sonra ağrılı bir noktaya bastı ve kız tısladı.

"Sakin, sakin..." Adam pantolonunun paçasını sıyırdı ve o güçlü elleri kadının baldırına yerleşti. "Burası mı?"

"Orası."

O, kaval kemiği boyunca ilerledi. Marguerite, daha önce insan kaval kemiğinin erotik özelliklerini düşünmemişti. *Tamam, evet, bu*

kesinlikle adrenalin yüzünden. Kimse baldırlara bu kadar *ilgi duymaz. Belki onu biraz daha yukarıya bakması için ikna edebilirim.*

"Hissedebileceğim bir kırık yok. Orada bir çürük

olabilir." "Atım nasıl?"

Wren omuz silkti. "Hala at mı? Bilmiyorum. Foster da iyi olduğunu

söylüyor." "Oh, iyi." *Peki Shane tüm bu olayların içinde tam olarak*

nerede? O köpeğe

çok sert bir bakış mı atıyor?

"Seni kaldıracağım," dedi şifacı. "Bir şey acıyorsa veya uyuşuyorsa hemen söyle." Ellerini koltuk altlarının altına koydu ve onu kaldırdı. O da elinden geldiğince yardım etti ve şifacı arkasında diz çökerken kendini sırtını onun göğsüne dayayarak dik otururken buldu. "İşte oldu," dedi. O sesin sırtında yankılandığını hissedebiliyordu, çok hoş bir duyguydu. "Başın nasıl?"

"Ağrıyor, ama sanırım iyiyim." Wren'e üzgün bir şekilde baktı. "Shane nereye gitti? O benim lanet olası korumam olması gerekiyordu."

Wren'in kaşları yukarı kalktı. Şifacı hareketsiz kaldı.

Az önce ağzımdan kaçırdım mı?

"Eee..." dedi şifacı. Sesi birdenbire biraz daha az derin ve çok daha az yatıştırıcı hale geldi. Özür diler gibi geliyordu. Dahası, *tanıdık* geliyordu.

Aniden içini kaplayan kötü bir hisle mücadele eden Marguerite, adamın yüzünü görmek için kıvrıldı.

Bir kolu hala omuzlarında, ısırmak ya da öpmek için yeterince yakın olan Shane, gözlerine baktı.

"PEKİ," dedi Marguerite. "Bu çok garip." Aceleyle ayağa kalktı, poposundaki kiri silkeledi. "Ben... ah... senin olduğunu fark etmedim."

Shane başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi, ama çenesi o kadar gergindi ki, acı çekiyor mu diye merak etti.

"Düşmeden dolayı hâlâ biraz sersemlemiş olmalıyım." Yutkundu ve ona baktı. O çok uzundu, o ise çok kısaydı, o diz çöktüğünde boy farkları aslında daha azdı. "Özür dilerim. Görevinden kaçtığını ima etmemeliydim."

"Hayır," dedi Shane. "Hayır, haklısın. Seni tehlikeden korumak benim görevim ve ben bunu başaramadım."

Wren yüzünü buruşturdu. Marguerite'in içini kemiren his daha da şiddetlendi. *Tanrım, yola çıkalı daha üç gün oldu ve ben şövalyenin kendine olan nefretini uyandırdım bile.* "Ne yapabilirdin ki? Atından atlayıp düşüşümü engelleyecek miydin? Zaten bir şeyim yok, sorun yok."

Ayağa kalktı. "Sadece bunun bir daha olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sana söz verebilirim."

"Ama bu senin elinde *olan* bir şey değildi."

O arkasını döndü. Foster, Marguerite'in hissettiği kadar utanmış bir şekilde atının dizginlerini tutuyordu. Wren ikisine de baktı ve alt dudağını ısırdı.

"Eh, ben bir aptalım," dedi Marguerite yüksek sesle, kimseye özel olarak değil. "Kafana darbe almıştın," dedi Wren. "Bunun için kendini suçlayabileceğini sanmıyorum."

"

"O, bir köpeğin ineği korkutması için kendini suçlayacaksa, ben de bunun için kendimi suçlayabilirim."

Wren burnunu çektirdi. Marguerite, Shane'in kısrağının dizginlerini alıp onu geri götürmesini izledi. *Bunu nasıl başardı ki? Sesi bambaşka birine aitti! Sesi... sanki...*

Lanet olsun.

Paladin her zaman çok çekingen konuşurdu. Konuşursa bile, sözlerine özürlerle başlardı. O alçak, yatıştırıcı, güven verici sesin aynı adamdan çıktığına inanamıyordu.

Ve sonra, birdenbire, Beartongue'un "O sesi çok iyi taklit edebilir" dediğini hatırladı.

O *ses miydi? Beartongue bunu mu kastetmişti? Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar. Grace bunu şişeleyebilseydi, bir servet kazanabilirdik.*

Shane kısrağı ona getirdi ve önünde tek diz çöktü. Marguerite küfür etmekten kendini alıkoydu. *Bana şövalye gibi davranacaksa, bu çok uzun bir yolculuk olacak.* Sonra ellerini birleştirip bir üzengi yaptığını gördü.

"Oh," dedi. "Teşekkürler. Binme bloğu olmadan binmek zor." Shane başını salladı ve yere baktı. O, Shane'in eline bastığında, Shane bir santim bile geri çekilmedi.

Ya bana ya da kendine ya da ikimize de kızgın. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Yanılmışsın Grace, galiba onu etkileyemeyeceğim.

MARGUERITE Eyerden düştüğünde, zaman yavaşlamıştı. Shane onun düştüğünü görmüş, ona zamanında ulaşamayacağını anlamış ve her şey sessizliğe bürünmüştü, sadece "*Şimdiden başarısız oldun*" diyen küçük bir ses hariç. *Bu sadece bir zaman meselesiydi, ama bu senin için bile çok hızlıydı. İlk gün onu merdivenlerden aşağı tekmeleseydin, herkesin geri dönmesini engelleyebilirdin.*

O, Marguerite yuvarlanmayı bitirmeden yere atlayıp dizginleri Foster'a attı. Yanına diz çöküp hala nefes aldığını görünce, sanki kalbi yeniden atmaya başlamış gibi hissetti. Bir süreliğine affedilmiş miydi?

Oh, ne güzel, onu korumakta kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda herkes için daha uzun bir dönüş yolculuğu olacak. Sence bir dahaki sefere yolculuğun tam ortasına ulaşabilir misin?

O zaman ona dokunmuştu. Gerçekten, boynunu kırmış olabileceği korkusundan başka bir niyeti yoktu. Paladin'in sesini kullanmıştı, çünkü eğer yaralanmışsa, ani bir hareket durumu daha da kötüleştirebilirdi. Bunu daha önce tapınakta görmüştü. İblisler

insan omurgasının kırılganlığını anlamazlardı ve bir tanesi kovulduktan sonra, bazen bu tür yaralanmalar bırakırlardı.

Neyse ki ses, ona hala kolay gelen tek şeydi. İçindeki derin bir kuyuya uzandın ve oradan bir kardeşin, bir sırdaşın, güvenilir bir arkadaşın sesi çıktı. Herkesin güveneceği bir ses. Otoriteyi yansıtman gerekiyordu, ama aynı zamanda nezaketi de. Bir sivil, boş gözlerle ve bitkin bir halde sana doğru sendeleyerek geldiğinde ve tarlalarda şeytanlar olduğunu soluk soluğa söylediğinde, duymaları gereken ses buydu.

Marguerite'in uyluğuna ellerini kaydırdığı anda, durumun gerçekliği aniden ona çarptı, o orada yatıyordu ve o, inanılmaz derecede samimi bir pozisyonda ellerini onun vücuduna koymuştu.

Hemen bununla mücadele etti. Böyle bir şeyi düşünmek bile yakışıksızdı ve kesinlikle bacaklarının kaslarını fark etmek, ya da o bacakların beline dolandığında nasıl hissettirebileceğini düşünmek yakışıksızdı, ya da...

Kendi düşüncelerinin yönü onu şok etti. Bu tür düşünceleri geride bıraktığına yemin edebilirdi. Ama bir saat sonra bile, onun yanında at sürerken, düşüncelerinin geri dönmesini engelleyemedi.

Ne kadar güçlü olursa olsun, şehvet her zaman kanatlarında bekliyor, zayıf bir anını kolluyordu. Bu yüzden Rüya Tanrısı'nın paladinleri genellikle çapkındı. Bir iblis, sana özgürce ve sık sık verilen bir şeyle seni baştan çıkarmaya çalışmazdı.

Ama sen Rüya Tanrısı'nın şövalyesi değilsin ve hiç olmadın. Sen bir başarısızsın ve o yaralandı ve şu anda tek düşünebildiğin parmaklarının altında onun teninin hissi. Bu iğrenç ve utanmalısın.

Hayır, bundan daha da utanç verici.

Shane, yeterince suçlu hissetmemekten dolayı suçlu hissetmenin bir terimi olup olmadığını merak etti. Bu, kullanışlı bir kelime gibi görünüyordu. Hala Tapınak'ta olsaydı, bilginlerden birine sorardı. Adını bilmek pek yardımcı olmazdı ama.

Belki bu gece kaldıkları kasabada bir tapınak vardır. Kutsallıkla çevrili, yalnız başına dua edebileceği bir yer. Küçük bir yol kenarı tapınağı bile iş görür. *Kefaretimi ödeyeceğim. Kafamı boşaltacağım.*

Özel bir yerde mastürbasyon yap, suçluluk duy ve daha fazla kefaret öde.

Tanrım, Beartongue haklıydı, o tahmin *edilebilirdi*.

Atı Marguerite'in kısrağına yaklaşıyordu. Marguerite ona sinirli bir bakış attı ve atını daha da uzağa çekti. Shane, aralarındaki mesafeyi kapatma dürtüsüne karşı koyarak atını biraz dizginledi. Hak etmediği halde bir şans daha verilmişti. Onu güvende tutabilirse, başarısız olmamak için ikinci bir şansı vardı.

Tabii, gece için mola verdiğimizde, onu korumayı başaramadığın ve sonra da ellerini onun üzerinde gezdirdiğin için seni geri göndermeye karar vermezse.

O kadar şanslı olmama imkân yok.

Cezası, yoluna devam etmek ve kaçınılmazı önlemek için çaresizce çabalamaktı, kafasındaki ses ise eski bir trajedinin korosu gibi yıkımı öngörerek şarkı söylüyordu.

Belki de hak ettiğinden fazlası değildi.

EICHH

SHANE o gece yatak odasına onlardan önce girmeyi ısrar etti, muhtemelen yatağın altında saklanan suikastçıları kontrol etmek için. Bu bölgede çok alçak yataklar moda olduğu için, suikastçıların oldukça düz olmaları gerekirdi, ama yine de kontrol etti. Marguerite ve Wren onun arkasından birbirlerine baktılar. *Ben de paranoyaklaşmaya başladığımı sanıyordum.*

"Temiz," dedi çok ciddi bir şekilde, geri adım atarak.

Marguerite alaycı bir yorum yapmaktan kendini alıkoydu. *Düz suikastçılar, bir şekilde hangi hanede kalacağımızı ve hangi odayı seçeceğimi bilen suikastçılar... Hayır. Uslu ol. Bugün zaten bir kez gaf yaptın. Adamın kendini daha iyi hissetmesi için, bunda bir sakınca yok.*

"Sizi aşağıya kadar eşlik edeceğim," dedi onlara.

"Merdivenlerde saldırıya uğrayacağımızı sanmıyorum, kardeşim," dedi Wren.

Shane homurdandı. Marguerite'in giderek büyüyen Shane Homurtuları sözlüğü, bunu "Haklı olabilirsin, ama davranışımı değiştirmeyeceğim" olarak çevirdi. Bir iç çekmeyi zorla bastırdı. *Bunu kendim yaptım. Kimle konuştuğumu fark etseydim...*

Evet, ama onun *sesi böyle çıkabileceğini nereden bilebilirdim ki?*
böyle ses çıkarabileceğini nereden bilebilirdim ki

Kapı kapanana kadar bekledi ve sonra Wren'e döndü. *"Bu da* neydi böyle*?"*

"Shane görevini çok ciddiye alır. İlk tanrısı tarafından mihrapta terk edilmesini hiç atlatamadığını düşünüyorum. Ve sonra, Aziz öldüğünde —

"Hayır, hayır." Marguerite ellerini salladı. "Ben onu beni almaya geldiğinde demek istedim. *Ses tonu."*

*"*Ah, *o mu."* Wren artık o kadar ciddi değil, sırıttı. "O ses oydu. Shane bu konuda gerçekten çok iyi."

"Beartongue beni uyarmıştı, ama ben anlamamıştım. Bu sihir mi?"

Wren bunu düşündü. "Tam olarak değil? Bence daha çok kara dalga gibi. Yani, çılgın savaşçıya benziyor." Kendini işaret etti. "Herkes savaşmayı öğrenebilir ve bazı insanlar çılgına döner, ama sadece bazı insanlar bir tanrı için çılgına döner. Ama şimdi Aziz öldü, maalesef hepimiz hala çılgına dönüyoruz." Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Şey, ben o kadar sık değil. Bazılarımız diğerlerinden daha uç noktalara yakın."

Marguerite bunu ilginç bir bilgi olarak aklına kaydetti, ama şu anda başka işleri vardı. "Yani bir tür ilahi armağan mı?"

"Doğru. Ama öncelikle sesi çıkarmak için belirli bir potansiyele sahip olman gerekiyor." Wren başını eğdi ve sonra nazik, anlayışlı bir sesle, "Umarım bu seni üzmemiştir. O sana asla zarar vermek istemezdi." dedi.

Bu, sevgilini başka bir kadınla gördüğün için ağladığında sana sarılan, her şey tamir edilemeyecek kadar bozulduğunda seni ayağa kaldıran bir arkadaşın sesiydi. "Aslında hayır," dedi Marguerite, "sadece şaşırdım ve sonra kendimi kötü hissettim çünkü... *hey!"*

Wren kahkahayı bastı. "Elimden gelenin en iyisi bu. Shane'in ya da Istvhan'ın liginde değilim. Otoriter bir ses tonuyla çok daha iyi sonuç veriyor, ama ben bu konuda pek iyi değilim."

Marguerite, birkaç yıl ve birkaç ömür önce Stephen'ın genç bir suikastçı adayıyla konuşurken duyduklarını aniden hatırladı. O kadar sakin ve güvenilir geliyordu ki, Marguerite bunun onun gerçekten sakin ve güvenilir *olmasından* kaynaklandığını düşünmüştü.

Tatlı Çimlerin Leydisi, ben de öyle konuşabilseydim, dünyanın gördüğü en büyük casus olurdum. İnsanlar bana sırlarını anlatmak için kavga ederlerdi. Ama şu anda, sadece sempatik sesler çıkarıp şarap kadehini dolduruyorum.

"Bana öğretemezsin herhalde...?"

"Hayır." Wren başını salladı. "Çoğumuz yapabiliriz, ama o kadar iyi değil. Galen... Galen'le tanıştın mı? Hayır mı? O hiç yapamıyor. Sadece kendisi gibi konuşuyor. Ama Çelik Aziz'in adamlarının çoğu buna ihtiyaç duymuyordu zaten. Bu yeteneği en çok sivillerle uğraşırken kullanırsın. Hayatta kalanlar bulursan ya da durumun çok kötüye gitmek üzere olduğu bir bölgeden insanları çıkarmaya çalışıyorsan, insanlara bağırıp oradan defolup gitmelerini söylemek yerine, güvenilir bir ses tonuyla durumu açıklayabilecek birinin olması yardımcı olur."

"Huh." Marguerite bunu düşündü. "Bunun ne kadar yararlı olabileceğini anlayabiliyorum." Stephen ile olan etkileşimlerini hatırladı. O her zaman sabırlı ve güvenilir görünüyordu. Öte yandan, o gerçekten sabırlı ve güvenilirdi, bu yüzden bununla çok ilgisi olabilir. *Paladinlerin çoğu öyledir. Bu yüzden onlar paladin, bizler ise değiliz.*

"Her neyse, bu sesi *gerçekten* yapabilenler Rüya Tanrısı'nın halkıdır," dedi Wren. "Bunu yapmak zorundalar. Bu, iblisleri nasıl zorladıklarıyla ilgilidir. Shane, O'nun tapınağında eğitildiği için bu konuda gerçekten çok iyidir." Bir süre durdu, sonra Marguerite'e endişeli bir bakış attı. "Bu zihin kontrolü gibi bir şey değil. Birini uçurumdan atlayacak şekilde zorlayamazsın. Çoğu zaman onları savaş alanından uzaklaşmaya bile ikna edemezsin. Sadece insanları sakinleştirmek ve durup seni dinlemelerini sağlamak için iyidir. Ayrıca sesle yalan söyleyemezsin."

"Yalan söyleyemez misin?"

Wren başını salladı ve ayağa kalktı. "Söylediğin şeyin arkasında durmalısın. Gerçekten ve içtenlikle inanmalısın. Bu yüzden işe yarıyor."

Marguerite, dünyanın en ikna edici casusu olma hayalinden vazgeçti. *Ah, neyse. Kolay gelen, kolay gider.* "Açıklama için teşekkürler. Shane'in akşam yemeğimizin önündeki suikastçıları bulup bulmadığını gidip bakalım, olur mu?"

SUİKASTÇI YOKTU, ancak Shane odasından çıkmış ve kapı açılır açılmaz önlerine dikilmişti. "Size yemek getirebilirim," dedi.

"Getirebilirsin, ama ben aşağıda yemek yemeyi tercih ederim," dedi Marguerite. "Önemli bir şey öğrenebiliriz."

Bu kesinlikle şüpheci bir ifadeydi. Marguerite bunu okuyabildiği için sevinçliydi. Wren ona dirsek attı ve "Bize bir tepsi getirirsen, biri onu zehirleyebilir, biliyorsun. Ya da bir kuş pencereden girip bize saldırabilir." dedi.

"Bir kuşu öldürebileceğine güveniyorum." "*Kuduz*

bir kuş."

Dudakları seğirdi. "Kuşlar kuduz olmaz. Aşırı tedbirli davrandığımı mı ima ediyorsun?"

"Birazcık."

Marguerite'e baktı, o da olabildiğince diplomatik bir şekilde omuz silkmek istedi.

"Peki." Shane başını eğdi ve merdivenlerden aşağı indi, ancak Marguerite onun sırtında hala kocaman kılıcı taşıdığını fark etti. *Bu hiç rahat olamaz. Acaba artık farkında mıdır diye merak etti.*

Aşağı inerken vücudunun çok ağrıdığını fark etti. Otuz yaşın üzerindeyseniz attan düşmek şaka değil. Shane

alt kata inip merdivenlere bakana kadar topalladı, sonra sırtını dikleştirdi ve dişlerini sıktı.

Hanın yarısı yolcular ve yerlilerle doluydu. Bir köşede, gözü şişmiş ve kolu askıda olan bir paladin de vardı.

Marguerite ve iki paladini yanına geldiğinde neşeyle "Demon" dedi. Sağ gözü Wren'in baltasına ve Shane'in kılıcına kaydı. "Lanet olası büyük bir boğa. Bacağını kırdım, ya da kırdığımı sandım. Ama onların nasıl olduğunu bilirsin, kırık bir kemiğin kullanılamayacağını anlamazlar. O yüzden kırık bacağıyla bana tekme attı ve benim de kolumu kırdı. Muhtemelen bana verdiği acıdan daha fazla acı çekti, ama bu pek teselli olmuyor."

Marguerite yüzünü buruşturdu. "Sana akşam yemeği ısmarlayabilir miyiz?" diye sordu. Prensip olarak iblis avcılarına iyi davranırdı, ama kendi iki paladinlerinin de bu dayanışma gösterisini takdir edeceği aklına geldi. *Ve onların satın alındığından endişelenmeme gerek yoktu.*

Yaralı paladin ona gülümsedi. Cüppesinin üzerinde Rüya Tanrısı'nın kapalı göz mührü vardı, ama sesinde pişmanlık dolu bir neşe dışında başka bir şey yok gibiydi. "Hancı zaten bununla ilgilendi, ama güzel bir hanımefendinin sempatisi her zaman takdir edilir, eğer akşam yemeğine... ya da tatlıya katılmak isterseniz." Ona göz kırptı.

Marguerite güldü. "Tüm sempatimi kazanmışsın, ama aklına bir şey gelmesin. Korkarım ki seni iblisin yaraladığı kadar incitebilirim."

Sağ elini kalbinin üzerine koydu. "Hemen konuya girelim. Bunu görüyor musun, Ramsey?"

Yanında oturan rahip olan Ramsey, gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. O daha yaşlıydı, koyu renkli, sıkı kıvrımlı saçları kısa kesilmiş ve grilerle karışmıştı. "Benim katlanmak zorunda olduğum şeyi görüyor musun?"

"Şeytan şimdi nerede?" diye sordu Shane, ki o, Rüya Tanrısı'nın tapınağında, flört etmenin ince sanatını anlayacak kadar uzun süre kalmamış olduğu belliydi.

Ramsey, üçlü sandalyelerini çekince daha fazla içki istedi. "Hâlâ otlak

Ramsey, üçlü sandalyelerini çekip otururken daha fazla içki istedi. "Hâlâ otlaklarda dolaşıyor. Gözcüleri üzerine saldık, ama tapınağın başka bir şövalye göndermesini beklememiz gerekecek."

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu Wren.

"Çelik Aziz?" Rahip birinden diğerine baktı. "Bilmiyorum.
İblislerle savaşabilir misiniz?"

"On yedi yaşına kadar Rüya Tanrısı'nın tapınağında eğitim gördüm," dedi Shane sessizce. "Emir kipinde iyi konuşamam, ama bağlamaya yardımcı olabilirim."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi Wren neşeyle, "ama gerekirse bir boğanın bacaklarını tek tek kesebilirim. Ve ikimiz de daha önce Rüya Tanrısı'nın halkına yardım ettik."

Marguerite, *emir kipinde konuşmanın* ne anlama geldiğini merak etti ve bunu daha sonra sormak üzere aklına kaydetti. *Fırsat bulduğumda takip etmem gereken pek çok şey var.*

Rahip paladinle göz göze geldi, sonra masanın karşısından ikisine de gülümsedi. "O zaman dostlarım, sizler dualarımın cevabı olabilirsiniz."

DOKUZ

"BİLİYORSUN, dünya ekonomisinin kaderi bizim omuzlarımızda," dedi Marguerite, ertesi sabah çok erken kalktıklarında. Düşmesinden dolayı ağrısı vardı ve bunun onu huysuz yaptığını biliyordu, ama kendini durduramıyordu.

"Gecikme için özür dilerim," dedi Shane. "Gerçekten." Silahlı ve zırhlıydı ve saatlerdir uyanıkmış gibi görünüyordu. Marguerite, prensip olarak onu merdivenlerden aşağı itmeyi düşündü.

"Ama bu bir iblis," dedi Wren. ″Biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Marguerite iç çekerek. Görünüşe göre paladinlerden yapmamalarını istediğin şeylerden biri, yardım edebilecekleri durumlardan uzaklaşmakmış. En azından Shane izin istemişti. Wren ise ona, lunaparkta bir gün geçireceğine söz verilmiş küçük bir çocuk gibi bakmıştı. *Yine de, izin vermezsem, Rüya Tanrısı'nın halkı, aktif bir iblisi kovalamak için neredeyse herkesi vekil olarak atama yetkisine sahip. Ve gerçekten, tuttuğum kaslı adamın bana kızmasını istemiyorum.* "Lütfen öldürülme ya da ağır yaralanma."

"Bunu önlemeye çalışacağız," dedi Wren neşeyle.

"Gerçekten, bu oldukça kolay olmalı," dedi Rüya Tanrısı'nın paladini Sir Xavier. "Zaten üç bacağı var. Kılıç kolum kırılmamış olsaydı, terlemeden halledebilirdim."

Marguerite bunun gerçekten bu kadar kolay olmasını umuyordu. *Bu onların işi. Bu onların görevi. Nasıl yapılacağını biliyorlar. Ve ben gerçekten Beartongue'a geri dönüp yedekler istemek istemiyorum.* Paladinlerden biri ya da ikisi görevlerini yerine getirirken ölürse, Marguerite yas tutar ve yoluna devam ederdi, ama en azından cesetler birikmeye başlamadan önce Duman Mahkemesi'ne ulaşmayı umuyordu. Yola çıkmadan önce bir paladin kaybetmek son derece dikkatsizce görünürdü. *Ve ben gerçekten sarayda ikisinin de olmasını tercih ederim, çok teşekkür ederim.*

"İzleyebilir miyim?" diye sordu. "Daha önce hiç şeytan çıkarma töreni görmedim." Shane kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz. Çok tehlikeli."

"Eh..." Ramsey omuz silkti. "Zayıf bir iblis, bu yüzden biz onu öldürmedikçe atlayabileceğini sanmıyorum, ve bu da sadece fiziksel temasla olur. Benim bir itirazım yok."

Shane'in yüzünde gerçek bir ifade belirdi. Bu ifade, kaşlarını çatmaya benziyordu. Marguerite, onun bu konuyu tartışmak istediğini, ancak Tapınağın kıdemli bir üyesine karşı çıkmaya pek istekli olmadığını düşündü. *Onun beni yeterince korumadığını ima etmemeliydim. Bu, durumu daha da kötüleştirdi.*

Sonra başını eğdi. "Kararınızı sorgulamamalıydım, efendim. Özür dilerim."

"Özür dileme," dedi Ramsey. "Sorumlu bir koruyucunun yapacağı şeyi yapıyorsun. Ben de bu durumla karşılaşmamış olsaydım, buna izin vermezdim."

"Endişelenme. Ben onun yanında duracağım," diye ekledi Xavier. Ona göz kırptı. "Benim için harika bir anlaşma. Gençler tüm ağır işleri yaparken ben güzel bir bayanın yanında durabilirim."

"Ben otuz altı yaşındayım," dedi Shane.

"Ben kırk beşim. Sen genç sayılırsın."

Marguerite'in yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiği Wren, bir şeyler mırıldandı. Foster tavana bakarak ıslık çaldı.

"Ben elli yedi yaşındayım, o yüzden hepiniz susun," diye homurdandı Ramsey.

Marguerite'e göre diğer alanlardan hiç farkı olmayan bir alana ulaşana kadar sürdüler, ancak bu alanın diğer tarafında bir çit vardı.

Çitin arkasında çok büyük bir inek vardı. *Ya da boğa, sanırım. Artık bir iblis olduğuna göre bunun pek önemi yok sanırım.*

Özellikle şeytani görünmüyordu. Yaralı ve bitkin görünüyordu. Arka bacaklarından biri sürünüyordu ve nefes alırken yanları inip kalkıyordu. Vücudunun bir tarafı diğerinden daha büyük görünüyordu. İnekler böyle yanlara doğru çıkıntı yapmalı mıydı?

"Şişkinlik," dedi Wren. "Zaten yakında ölecek."

"Hayvanın ölümüyle onu bağlamak istiyorsak, bunu şimdi yapmalıyız," dedi Rüya Tanrısı'nın şövalyesi. Shane atından indi ve yaralı adama atından inmesine yardım etmek için yanına gitti, Wren'e gösterdiği aynı göze batmayan nezaketle.

Atlarını, görüş alanının dışında, tarlanın uzak tarafındaki ağaçların arasında bıraktılar. Foster atların yanında kalmayı tercih etti. "Bir iblis gördüm," dedi laconically. "Bu hayatta bir tane daha görmeye ihtiyacım yok."

Rüya Tanrısı'nın şövalyesi, çitten oldukça geride, hafif bir yükseltide durdu. "Buradan daha iyi görebiliriz."

"Uzmana saygı duyuyorum." Marguerite ona uymak için döndü, ama Shane zırhlı eldivenli elini omzuna koydu.

Onu düşüşünden kaldırdığından beri ona dokunmamıştı. Marguerite bir an şaşırdı, sonra Shane diğer omzunu da kavrayıp eğilip gözlerine bakınca daha da şaşırdı.

"Lady Marguerite," dedi sessizce, yine o ses, şifacının sesi, ve ne yaptığını bildiği halde, sanki omurgasından aşağı sıcak su dökülüyor gibi hissetti. Rahatlatıcı. Güvenilir. *Güvende.* En son ne zaman başka birinin kendisini güvende hissettirdiğini hatırlayamıyordu.

Buz mavisi gözler onun gözlerine dikkatle baktı. "Lady Marguerite," diye tekrarladı, "eğer iblis çitlere saldırırsa, koşmanızı istiyorum. Atların yanına koşun. Wren ya da ben öldürülürsek, koşun. Her şeyden önemlisi, eğer herhangi birimiz garip davranmaya başlarsa, koşun. Yardımcı olabileceğiniz hiçbir şey olmayacak ve büyük tehlikeye girebilirsiniz. Bana söz verir misiniz?"

Başka koşullar altında, bu davranışı küçümseyici bulabilirdi. Adam onu şeytandan kaçmayacak kadar aptal mı sanıyordu? Onun korktuğu şey, karanlıkta bir bıçak değildi, gün ışığında ele geçirilmiş bir inek değildi. Ama adamın gözlerinde endişeden başka bir şey yoktu ve sesi çok samimiydi. Wren'in "*Bunu içten söylemelisin*" dediğini hatırladı.

"Evet," dedi. "Söz veriyorum. Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

Adam onu bıraktı ve ağır deri eldivenlerini birbirine sürttü. "Tehlikeli, ama bir sokakta soygunu engellemekten daha tehlikeli değil. Ve ben de bunu yapmayı ısrarla isterim." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi, o kadar hızlıydı ki, Marguerite hayal gördüğünü sandı, sonra adam geri adım attı ve kılıcını çekti.

"Bu gerekli miydi?" diye sordu Marguerite, yaralı paladine alçak sesle.

"Hepsi iyi tavsiyelerdi," dedi Sir Xavier. "O vicdanlı davranıyor." Yaşlı adam durakladı ve gözlerindeki mizah da kayboldu. "Ama haklı. Burada güvende olduğumuzdan eminim ve bir iblisin atladığını görebilmeliyim, ama yanılırsam, özellikle de tuhaf davranmaya başlarsam
koşun ve arkanıza bakmayın. En yakın tapınağa gidin ve oradan bir ordu göndermelerini isteyin. Bir paladini alt edebilen bir iblis, yürüyen bir kabustur."

"Böyle bir şey hiç oldu mu?" Marguerite, Shane'in çitin üzerinden atlayıp kılıcını çekmesini izledi. Wren baltasını çekmiş ve kalkanını omzundan indirmişti.

"Evet." Xavier'in sesi sert çıkmıştı. "Lord Caliban'ı yıllar önce tanıyordum. O bizim en iyimizdi, ama sonra bir iblis onu ele geçirdi.

Diğer şövalyeler onu alt etmeden önce tapınağın yarısını katletti."

"Tanrım."

Shane ve Wren iblisin etrafında daire çizdiler. Üç bacağıyla acınacak bir şekilde topallıyordu, şişmiş ve perişan bir haldeydi. Marguerite bir an için onların sadece aşırı tedbirli davrandıklarını düşündü, ama sonra iblis saldırıya geçti.

Şaşırtıcı derecede hızlıydı ve tamamen yanlış hareket ediyordu, hiçbir memelinin asla hareket etmemesi gereken bir şekilde bacaklarını öne doğru atıyordu. Marguerite'e bir hamamböceğinin koşuşturması geldi. Elini ağzına götürdü.

İki paladin zıt yönlere daldı. Canavar daha büyük hedefe odaklandı. Shane geriye doğru dans ederken, Wren odun kesen bir kadın havasıyla baltasını boğanın arka bacağına sapladı. Boğa, bir otoburun boğazından çıkmaması gereken keskin bir sesle çığlık attı ve dönerek kaçtı.

Marguerite izleme arzusundan çoktan pişman olmuştu. "Bu çok zor görünüyor."

Sir Xavier burnunu çektirdi. "Bu kolay olanı. İnsanlara saldırdıklarında asıl sorun başlar."

"Bu nasıl olur?"

"On vakadan dokuzunda, bir hayvanda bulunurlar ve biri onu kuduz sanıp öldürür," diye açıkladı Rüya Tanrısı'nın şövalyesi. "Konak öldüğünde, ya cehenneme geri dönerler ya da başka bir konağa atlarlar. Genellikle çok uzağa atlayamazlar, çoğu sadece dokunarak geçebilir
—ama çiftçi ya da avcı o hayvanın öldüğünü kontrol etmek için yaklaşırsa..." Diye iç geçirdi.

"Onuncu sefer ne olur?"

"Onuncu seferde, akıllılar. Belki de birden fazla insana sahip olacak kadar uzun yaşamışlardır, orada olduklarını gizlemeyi öğrenmişlerdir. O zaman bu *gerçek* bir sorun olur."

"İnsan konağı öldürmek zorunda mısınız?"

"Onları kurtaramazsak, evet. Genellikle iblisi bağlayabiliriz ve sonra kurbana şeytan çıkarma ya da kılıç arasında bir seçim sunarız." Gözlerini boğaya ve ondan kaçan paladinlere dikti.

Marguerite, şeytan çıkarma işleminin kurbanı soğuk suya batırmak olduğunu hatırladı. İblis kaçar ve kurbanın hayata dönme şansı olurdu, ancak bu şans çok azdı. Kimsenin hoş bir deneyim olarak görmediği bir şeydi, ancak Rüya Tanrısı'nın rahipleri bu konuda çok, çok iyiydiler.

"Onları kurbandan geri çıkaramaz mısın?" diye sordu.

"Bu bir iyilik değil. İblisler dikenli oklar gibidir. Birini dışarı çekerseniz, çok fazla hasar verirsiniz."

"Ne kadar hasar?"

Ona bir bakış attı. "Lady Marguerite?"

"Evet?"

"Eğer böyle bir durum olursa? Ondan önce kılıcı seç."

"Anlaşıldı," dedi. Sir Xavier, Çelik Aziz'in şövalyelerini izlemeye geri döndü. Wren'in arka bacaklara yaptığı saldırı başarılı olmuştu. İblis şimdi arka yarısını arkasında sürükliyor, sırtından kırılmış bir yılan gibi sendeleyip kıvranıyordu.

"O zaman onları cehenneme geri gönderin," dedi Marguerite, tiksinerek ama arkadaşlarına bir şey olur diye bakmaya cesaret edemeden.

"Evet, ama önce onları bağlarız. Bunun için onlara yaklaşmak gerekir, bu yüzden onları sadece tatar yaylarıyla vurmayız. Bağlandıklarında, iblisler geri gelmezler. Ancak bağlanmazlarsa, cehennemden geri gelmeye çalışmaya devam ederler."

"Neden acaba?"

Paladinin yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Orası cehennem. Sen çıkmaya çalışmaz mıydın?"

"Haklısın."

Shane, düşmüş iblise yaklaşarak kılıcını önünde dik tuttu. Bu, daha önce yaptığı pozlardan çok farklı, tuhaf, ritüelistik bir pozdur. Boğa tekrar çığlık attı, daha yüksek sesle, sanki içinde kelimeler olan bir çığlık. Marguerite irkildi ve Dreaming God'ın paladini onu sakinleştirmek için elini uzattı. "Sorun yok," dedi. "Neredeyse bitti."

Shane başını eğdi ve konuştu.

Kız sözleri tam olarak duyamadı, ama kulakları patladı ve iblis sanki ipleri kesilmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Shane geri adım attı.

"Oh, çok güzel yaptın," diye mırıldandı Rüya Tanrısı'nın paladini, neredeyse kendi kendine. Rahip Ramsey çitin üzerinden atladı ve iblise yaklaştı. "Tanrının o çocuğu bırakmasına şaşırdım."

Marguerite bunu sormak isterdi — duyduğuna göre, bırakma diye bir şey yoktu ve daha çok, başından beri hiç seçim yapmamış olanlar vardı — ama Ramsey ilerledi. Boğa yerde çırpınmaya başladı, ama kendini tekrar kaldıramıyor gibiydi. Ramsey başka bir keskin cümle söyledi ve Marguerite'in kulakları yine çınladı, daha şiddetli bir şekilde, ve boğa dondu, sonra konuşmaya başladı.

"Yaahaa n'gaaaah kalaak kalaak nhai!"

Sesi çürümüş et kokusu gibiydi. Ağzındaki tadı gidermek için tükürmek istedi, ama koku kulaklarında da vardı. Koşmak ve koşmaya devam etmek, o şeyden, o sesten ve böyle şeylerin var olmasına izin verilen bir dünyadan uzaklaşmak istedi.

Rahip, avucunu boğanın geniş alnına koydu. Rahibin bir uzman olduğunu ve güvenli olmasa bunu yapmayacağını bildiği halde, sinirleri alarm vererek çığlık attı.

Ramsey sessizce konuştu. Sözlerini anlayamadı. Shane bir kenarda duruyordu, kılıcı hâlâ önünde tutuyordu ve hiçbir gerginlik belirtisi göstermiyordu.

İblisin sesi, bir kapı çarpılmış gibi kesildi ve boynuzlu başını, burnu yere değene kadar daha da eğdi. Ramsey geri adım attı ve Shane'e başını salladı.

Paladin kılıcı başının üzerine kaldırdı ve geniş bir hareketle aşağı indirdi. Marguerite kılıç yere çarpmadan önce başka yere baktı. Ölüm ona yabancı değildi, ama onu yakından izlememeyi tercih ediyordu.

Arkasını döndüğünde, boğa kafasından ayrılmıştı ve kan susamış toprağı ıslatıyordu. Ramsey Shane'in yanına gitti, uzandı ve kafasını tuttu. Paladinin yüzünü, kendisininkinden sadece birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde aşağı çekti. Marguerite, rahibin onu öpecek mi diye merak etti. *Biraz tuhaf görünüyordu, ama yine de iblis avlamak açıkça çok karmaşık bir işti.*

Ramsey onu öpmedi. Bunun yerine, uzun bir süre diğer adamın gözlerine baktı, sonra başını salladı ve onu bıraktı. Wren'in yanına gitti ve aynı hareketi yaptı, ancak bunu yapmak için eğilmesi gerekti.

"İblisin kaçmadığından emin olmak için," dedi Sir Xavier. "İzninizle, hanımefendi?"

"Devam edin," dedi Marguerite, dehşet ve eğlence arasında kalmış bir şekilde. "Gözlerinden anlayabilir misiniz?"

"Böyle bir ibliste, muhtemelen fark ederdik çünkü sen dilbilmez bir şekilde çığlık atıyordun," dedi. "Ama yine de kontrol ediyoruz." Öne eğildi ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Oh, canım..."

"Ne?"

"Korkarım ki, gözleriniz olağanüstü güzel."

Marguerite burnunu çektirdi. "Ne kadar centilmence davranmıyorsunuz, efendim. Yaralı olduğunuz için size bunun için tokat atamıyorum."

Adam, pişmanlık duymadığı belli olan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ramsey yaklaştı, çitin üzerinden atladı ve partnerinin gözlerini kontrol etti. "Bu adam utanmaz bir çapkın," dedi Marguerite rahibe.

"Korkunç, biliyorum. Eğer sizi rahatsız ediyorsa, bana söyleyin, tapınağa döndüğümüzde rahibelere haber vereceğim."

"Tanrım, rahibeler olmasın!" Sir Xavier sağlam kolunu yüzüne koydu. "Bir acemi kadar alçakgönüllü ve sessiz olacağım. Rahibeler dışında her şey olur."

Wren ve Shane onlara katıldı. Ramsey onlara onaylayarak göz kırptı. "İyi iş çıkardınız, ikiniz de."

"Ve sen emir kipini kullanamayacağını söylemiştin," dedi Xavier, sağlam eliyle Shane'in sırtına vurarak. Shane tam olarak sendelemediyse de, neredeyse sendeleyecekti.

"Kullanamıyorum," dedi.

"Gerçekten kullanamıyorum." "Diz çöktü, değil mi?"

"Ama hemen tekrar ayağa kalkmaya çalıştı." Shane başını salladı. "Birkaç saniye, hepsi bu."

"Bazen birkaç saniye yeterlidir."

Shane iç geçirdi. "Kalbim yeterince saf değil," dedi basitçe. "Tanrı beni seçmemekte haklıydı."

Ramsey ve Rüya Gören Tanrı'nın şövalyesi birbirlerine baktılar.

Yeterince saf değil mi? Shane *yeterince saf değilse, normal paladinler nasıl işlev görebiliyorlar?*

Görünüşe göre Sir Xavier ona katılıyordu, çünkü onun "Sen benden çok daha saf kalplisin, genç adam" diye mırıldandığını duydu, pek de fısıldayarak değil.

"Tamam," dedi Ramsey, başını sallayarak. "Sizi yeterince uzun süre alıkoyduk, dostlar. Ama sizi nehre kadar geçireceğiz."

Atları topladılar, ancak Wren, sanki tekrar ata binmektense ele geçirilmiş hayvanlarla savaşmayı tercih edecekmiş gibi atına baktı. Marguerite güneşin konumuna baktı, çok fazla zaman kaybetmediklerine karar verdi ve atının boynuna dizginleri vurdu. "Tamam. Kurtarılması gereken başka bir yere rastlamadan önce yola çıkalım."

HEN

FOSTER atları aldı ve onlara iyi yolculuklar diledi, sonra dişlerinin arasından uyumsuz bir şekilde ıslık çalarak uzaklaştı. Marguerite, Shane ve Wren, nehir yukarısına giden araçlarının malzeme yüklemesini bitirmesini rıhtımda beklediler. Shane, iblisle yaptığı kavgadan dolayı hâlâ heyecanlıydı, ama adrenalin etkisinin yakında geçeceğini tahmin ediyordu.

İyi iş çıkarmışlardı. İblisi daha uzun süre diz çöktürmesi gerektiğini söyleyen iç sesini bile bu düşünce bastıramıyordu. Dünyada bir iblis eksilmişti ve bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Evet, ama bu kesinlikle tüm o korkunç şeyleri telafi etmez...

Sus, dedi Shane yorgun bir sesle. *Söz veriyorum, sen arkanı döndüğünde kendine güvenim artmayacak.*

"Gitmeden önce sana bir şey söyleyeceğim," dedi Ramsey. Rahip ve paladin, kendi atlarını sürerek onları rıhtıma kadar eşlik etmişlerdi. "Yararlı olmayabilir, ama yine de olabilir."

"İyi bir tavsiyeyi asla geri çevirmem," dedi Marguerite, kendini bir sandığın üzerine iterek. Bacakları kız gibi sallanıyordu, ama kimse onu yetişkin bir kadın dışında başka bir şey sanmazdı. Gömleği mütevazı bir kesimdi, ama onun durumunda *mütevazı* olmak bile önemli bir vücut kısmını ortaya çıkarmaktaydı. Shane gözlerini kaçırdı. Kasabada Dört Yüzlü Tanrı'ya adanmış bir tapınak bulmuş ve dün gece dua etmişti

dua etti, ama arkadaşlarını uzun süre yalnız bırakmaktan rahatsızlık duyuyordu. Wren çoğu tehdide karşı koyabilecek güçteydi, ama onlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalırsa, suçluluk duygusu onu yiyip bitirirdi.

Bir sonraki fırsatta dizlerimin üzerine çöküp dua edeceğim. Ne zaman olursa olsun olursa olsun.

"Nereye gittiğinizi bilmiyorum, nehrin yukarısına gittiğinizi biliyorum," dedi rahip. "Ve bilmek de istemiyorum. Sormuyorum ve bana söylememenizi tercih ederim. Üçünüzde de gizlilik kokusu alıyorum."

Shane, masumca gülümseyen Marguerite'e baktı. "Gizlilik mi? Ne demek istediğini anlamadım."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi Ramsey.

Nedense, onun cevabı Shane'i hayal kırıklığına uğrattı. Bir amaç uğruna seyahat ettiklerini itiraf etmenin hiçbir maliyeti olmazdı, ama o bir rahibe yalan söylüyordu... Neden? Refleks olarak mı? *Ne korkunç bir refleks... Hayır. Hayır, sen gizli bir görevdesin ve komuta onda. Ve o bu konuda senden daha fazla şey biliyor. Seni yargılama hakkın yok.*

"Ama kuzeydeki dağlık bölgelere giderseniz," dedi rahip, "ki, Rüya Tanrısı sizi korusun, gitmeyeceksiniz, uyarayım." Gözleri Shane'in gözlerine takıldı. "Orada insan suç ortakları olan bir iblis olduğu söylentileri var. Yaşlı ve kurnaz bir iblis."

Shane'in kanı dondu. Çoğu iblis genç ve aptaldı ve dünyanın nasıl işlediğini bilmiyordu. Onları kolayca fark edebilirdin. Yanlış hareket ederlerdi, şeytani dillerde konuşurlardı, havada uçma eğilimleri vardı. Açlığı anlamazlardı, bu yüzden toprak ve taş yerlerdi, acıyı anlamazlardı, bu yüzden kendi uzuvlarını kırarlardı ve neredeyse fark etmezlerdi. Ama daha iyi öğrenecek kadar uzun yaşayanlar, akıllı olanlar, yaşlı olanlar... Onları fark etmek çok daha zordu. Ve bir insan onlarla isteyerek işbirliği yaparsa... Eh. Bir paladini bir mil öteden görebilir ve insan konakçısına gömülebilir, insan gözlerinin arkasına saklanabilirlerdi. Bunlar tapınağın en kötü kabusuydu.

"Ne tür söylentiler?" diye sordu, kurumuş dudaklarıyla.

"Bir iblis çok akıllı olduğu için açık bir iz bırakmadığında yayılan türden." Sir Xavier yaralı kolunu dalgın dalgın ovuşturdu. "Açıkça görünen bir şey yapmıyor. Korkunç cinayetler yok. Kutsal olmayan mucizeler yok. Karizmatik biri ortaya çıkıp insanlara emirleri yerine getirirlerse daha iyi bir hayat vaat ettiğinde, vahşi doğada birçok küçük tarikat ortaya çıkıyor. Hepsinin iblis olduğunu varsaymıyoruz."

"Ama bunun öyle olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Marguerite.

"Üstlerim bu görüşü paylaşmıyor." Ramsey yüzünü buruşturdu. "Tapınak, vahşi doğada arama yapmak için yeterli kanıtımız olmadığını söylüyor. Zaten çok dağınık durumdayız. Anuket Şehrini şeytanlardan koruyan şey neyse, o şey artık işe yaramadığı için, şeytanlar hızla ve öfkeyle geliyorlar. Artık kardeşlerinizi çağıramayız — üzgünüm, ikiniz — bu yüzden artık her şey Demirci Tanrının insanlarına kalmış durumda ve onların demircilerinin çoğu savaşçı değil."

Shane başını eğdi. Bu çok eski, uzun zamandır iyileşmiş bir acıydı, ama birçok eski yara gibi, Ramsey'nin sözlerinin kendisine yönelik olmadığını bildiği halde, hala acıtıyordu. Başka bir hayatta, Rüya Tanrısı'na layık olduğu bir hayatta, Anuket Şehrinde olur, iblisler zarar vermeden onları bağlardı.

"Gözünü dört aç," dedi Ramsey. "Belki de bir şey yoktur. Tanrı'ya dua ediyorum ki bir şey olmasın. Ama eğer kendini o yolda bulursan..." Sesi kesildi.

"Şimdi gitmeliyiz," dedi Sir Xavier. "Sanırım bavullarınızı yüklemeye başlamak üzereler ve kolum bana bu konuda yardımcı olamıyor." Shane ve Wren'e selam verdi, sonra Marguerite'in eline eğilip her bir parmağını dramatik bir şekilde öptü.

"Git başımdan, seni utanmaz ahlaksız," diye gülerek ona vurdu. "Ramsey, onu beladan uzak tut."

"Bana imkansız bir iş veriyorsun," diye mırıldandı rahip. Onlara kutsama işareti yaptı, el salladı ve partnerinin peşinden koştu.

Ve o diğer hayatta, onu öpen kişi ben olurdum. Ve belki de ikisi kadar bile düşünmezdim. Bu düşünce Shane'in moralini daha da bozdu. Marguerite'in parfüm numuneleriyle dolu sandığını aldı ve iki kadını rıhtımın sonuna kadar takip etti, orada mavnanın kaptanı bekliyordu. Kaptan, ağzı altın dişlerle dolu yaşlı bir kadındı ve torunu, tüm mavna'yı kaldırıp Duman Mahkemesi'ne taşıyabilecek gibi görünüyordu. "Orada öyle bakakalmayın," dedi torununa. "Sandıkları al ve kabine koy, yoksa kulaklarını çekeceğim."

"Evet, büyükanne," diye mırıldandı ayı büyüklüğündeki genç adam. Her iki kolunun altına birer sandık aldı ve taşıdı. Diğerlerini almak için geri döndüğünde, Marguerite çoktan gemiye binmişti ve genç dev, onun göğüslerine bakarak donakaldı.

Shane, gereğinden fazla güç kullanarak kendi sandığını salladı ve genç, şaşkın bir homurtuyla sandığı yakaladı, ama düşürmedi. Marguerite'den gözlerini ayırdı, yüzü donuk bir kırmızıya döndü ve kalan bagajları aceleyle yerleştirdi.

"İyi misin?" diye sordu Wren, ona korkulukta eşlik

ederek. "İyiyim," dedi Shane, dişlerini sıkarak. "Neden?"

"Hırlıyorsun."

Uyanık olmak yeterli olmayabilir. Belki bir yerlerde bir keçeli gömlek bulabilir ya da kendini acımasızca kırbaçlayabilir. (*Buna dikkat et,* derdi arkadaşı Istvhan. *Kendini çok sık kırbaçlarsan kör olursun.)*

"Wren?"

"Hmm?"

"Yeterince suçlu hissetmediğin için suçlu hissetmenin bir adı var mı?"

"Elbette," dedi Wren. "Buna *patoloji* denir.″

Marguerite, alçak kabine girmek için dizlerinin üzerine çöktü.

"Hâlâ homurdanıyorsun," dedi Wren. "Boğazında bir şey mi var?"

"Ben iyiyim." Boğazını temizledi ve gözlerini nehrin yüzeyine dikti. "Sanırım keçeli gömlek getirmedin, değil mi?"

"Sarayda öyle şeyler giyilmez sanırım. En azından moda *gerçekten* değişmedikçe." Dirsekleriyle ona hafifçe vurdu. "Neşelen. İblisi yakaladık *ve* gemiyi kaçırmadık."

Shane, onu neşelendirmek için gülümsedi. Wren gülümsemesine baktı, üzgün bir şekilde başını salladı ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

MARGUERITE kötü bir ruh halindeydi ve bu ruh halinden kurtulmakta zorlanıyordu. Normalde mizacı neşeli, hatta alaycıydı, ama bugün kendini dengesiz hissediyordu.

İblis onu tedirgin etmişti. Elbette onların var olduğunu biliyordu, ama birini gerçekten görmek ve hiçbir zeka ve müzakereyle ondan kurtulamayacağını anlamak bambaşka bir şeydi. *Oof. En azından, ne kadar küçük olursa olsun, bir suikastçıyı satın alma şansı vardı.* Geçen yıl bir kez bunu yapmıştı, ancak çok zor olmuştu ve bu süreçte kendini ve para kesesini köprüden atmakla tehdit etmek zorunda kalmıştı. *Bir şeyden konuşarak kurtulamazsam, büyük bir acı içinde olurum.*

Suyun üzerinde gri, kasvetli bir gün olması ya da şimdiye kadar duyduğu en seksi seslerden birine sahip olan Shane'in neredeyse tamamen homurtularla iletişim kurması da yardımcı olmuyordu.

"Bu yolculuğun son yavaş etabı," dedi, kıyıdaki katır ekibi ağır ağır ilerlerken ve tekne yavaşça nehir yukarı doğru ilerlerken.

"Mmmph," dedi Shane.

"Oraya vardığımızda yemekler daha iyi

olacak." "Mmmph."

"Sonra belki de eşeklerden birini hatıra olarak bronzlaştırırız diye

düşündüm." "Mmmph."

Vazgeçti. O gece iki küçük kabinden birinde uyudu, Wren de yanında. Shane, sanki gece boyunca amfibi suikastçılar mavna'ya akın edecekmiş gibi, kabin kapısının dışında güvertede uyudu. Sail'in peşine düşeceğinden endişelenmediği için bu ironiyi fark etmedi. Mavnada saklanacak hiçbir yer yoktu.

Kalkınca Shane çoktan uyanmıştı. O ortaya çıktığında ona başını salladı ve tek kelime etmeden ayrıldı.

Bir sorun mu var? Nefesim mi kokuyor?

Birkaç dakika sonra geri döndü, elinde buharlı bir fincan çay vardı ve onu bir şövalyenin krala kılıcını sunar gibi resmi bir şekilde ona uzattı.

"Oh! Teşekkür ederim."

Shane başını salladı ve korkuluğa geri döndü. *En azından homurdanmadı. Ve düşünceli davranmaya çalışıyor. En azından Stephen'ın her zaman yaptığı gibi tehditkar* davranmıyor. Shane'e hakkını vermek gerekiyordu: zırhlı iri bir adam için oldukça göze batmıyordu. Belki de Beartongue'un etkisiydi. Muhtemelen, tüm gözler piskoposun arkasında duran kılıçlı iri adamın üzerinde değilse, resmi görüşmeler daha az garip geçiyordu.

Yine de, onu yakında gerçek kelimelerle konuşturmanın bir yolunu bulamazsam, onu suya itip Beartongue'a bir kedi balığı yediğini söyleyebilirim.

O da ona korkulukta katıldı. "Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Eğlenmek mi?" dedi, sanki bir tuzak bekliyormuş gibi gözlerini ona çevirdi. "Eğlenmek. Zevk almak. İş için değil. Hobiler."

"Bu kelimenin anlamını biliyorum."

Marguerite bundan şüphe duyuyordu, ama bekledi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın belki de cevap vermeyecek sandı, ama sonunda boğazını temizleyip, "Yürürüm" dedi.

Marguerite, yürüyüşün bir hobi sayılabileceğinden pek emin değildi, ama şansını denemeye karar verdi. "Nereye yürüyorsun?"

"Şehrin içinde. Bazen nehrin karşısına."

Kız başını salladı. "Orada çok güzel kırsal alanlar var."

"Evet." Ve sonra, daha da uzun bir sessizlikten sonra,

"Okurum."

"Bu iyi." *Sevgili tatlı Rat, gerçekten bir yerlere varabilirim.*

"Ben dramatik şiiri severim."

Ona tekrar baktı. "Erneste'nin *Idylls of Summer'ını* okudun mu*?"*

"Aslında okudum." Biraz şaşırmıştı. *Idylls of Summer*, kayıp aşklar, travmatik yanlış anlamalar ve kaçınılmaz bir ölüm döşeği kurtuluşunu konu alan, son birkaç aydır oldukça popüler bir kitaptı. "İyi yazılmış ama duygusal buldum."

Shane bu kararı hüzünle kabul etti. Onu ölümcül bir şekilde gücendirdiğini çok geç fark etti. *Şeytanları parçalayan bir adam, sevdiği erkek tarafından reddedildiği için umutsuzluktan ölen, inanılmaz derecede erdemli bir kızın hikâyesini anlatan edebiyatı sever mi?* "Beğendin mi?" diye sordu.

Adam homurdandı.

Harika. Sonunda onu konuşturmayı başardın ve hemen onun okuma zevkini aşağılamaya başladın. Durumu kurtarmak için acele etti. "Ama mağaraları keşfettikleri bölümleri gerçekten çok beğendim. Sadece o bölümleri yüz sayfa okuyabilirdim."

"Evet!" Shane ona döndü, yüzü birden canlandı. "Mantarların, solungaçlarında yaşayan parlayan böceklerin tasvirleri? Ve yankı yaratıkları?"

"Onlar çok güzeldi." *Aman Tanrım. O çok yakışıklı bir duvar gibi duruyor, ama bir şeye ilgi duyduğunda, adeta parıldıyor.* Son zamanlarda çıkan romanlar hakkında bildiği başka bir şey hatırlamaya çalıştı. "Erneste başka bir şey yazdı mı?"

Shane başını salladı. "O isimle yazmadı. Şair isimsiz kalmayı tercih ediyor."

"Hmm. Birisi kim olduğunu biliyor olmalı. Yayınevini araştırıp öğrenebilir miyim acaba?"

Kararsızlık yüzüne yansıdı. "Merakım ve onların mahremiyetine saygı duyma isteğim arasında kalıyorum," diye itiraf etti paladin.

"Ah," dedi Marguerite hafifçe. "Övgüye değer bir erdem. Benim sahip olmadığım bir erdem, ama başkalarında hayranlık duyuyorum." Göz kırptı ve onu korkulukta bırakarak, küçük bir zafer kazanmış gibi hissederek uzaklaştı.

O kadar da kötü gitmedi. Şimdi, yolculuğun geri kalanında onun korkulukta düşüncelere dalmasını engellemek için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?

Birkaç saat sonra, Wren'in Harshek'te mavna sahibi ile konuştuğunu duyduğunda, ona ilham geldi. Bu dil, ona biraz tanıdık geliyordu. *Dil. Evet.* İki paladini bir araya topladı. "İkinizden biri Dailianca biliyor mu?"

"Ben konuşuyorum," dedi Wren, o dilde, "ama aksanım en kötü türden bir köylü aksanı."

Marguerite sevinçle güldü. "Bunu nereden öğrendin?"

"İster inan ister inanma, büyürken öğrendim. Dailian, yaşadığımız yerde konuştuğumuz dildir, ancak şehirlerde konuşulan dilden o kadar farklı ki, pratikte ayrı bir dil sayılır. Onlar çok kesik kesik konuşurlar, biz ise sesli harfleri çok uzatırız."

"Ama bu harika! İnsanların seni küçük bir taşra asili sanmasını istiyoruz ve sesin *mükemmel."*

"Benim aşağılanmam, Rat'ın kazancıdır," dedi Wren.

"Bah. Hiçbiri gerçek seni tanımayacak. Bir aktris gibi bir rol oynuyorsun. Herkes senin zararsız olduğunu düşünecek ve seni önemsemeyecek, bu da senin yanında diline dikkat etmeyecekleri anlamına geliyor." Marguerite Shane'e baktı. "Peki ya sen?"

O kaşlarını çattı. "Ben... az konuşurum," dedi tereddütle. "Konuşma... Tapınakta öğretilir. Ben konuşmaktan çok dinlerim."

Marguerite başını salladı ve Archenhold'un ortak diline geri döndü. "Duman Sarayı'ndaki çoğu insan aslında bu dili kullanmaz.

Yüksek soylular son zamanlarda bunu bir gösteriş olarak benimsemişler ve daha medeni bir dil olduğunu iddia ediyorlar. İşinde faydalı olabilir."

"Peki bu iş tam olarak neyi kapsayacak?" dedi Wren. "Cesur gece yarısı baskınları mı? Şantaj mı? Birinden sırlarını işkenceyle mi öğreneceğiz?"

"Biz paladinleriz. İnsanlardan işkenceyle sırlarını *öğrenmeyiz*," dedi Shane sert bir sesle.

Marguerite burnunu çektirdi. "Sanırım benim yaptığım iş hakkında yanlış bir fikrin var. Ben askeri bir casus değilim. Sadece insanlarla konuşur, söylediklerini dinler ve dikkatimi veririm. Çok nadiren... şey... gece yarısı birinin masasından işgal planlarını çalmak gibi şeyler yaparım."

"Ama bunu yaptın mı?" diye sordu Shane, soluk kaşlarından birini hafifçe kaldırarak.

Marguerite güldü. "Masadan bir şey mi çaldım? Bir iki kez, sanırım. Ama asla gerçek bir istila için değil."

"Yani sadece insanları *dinli*yorsun?" diye sordu Wren. *"Hepsi bu* mu*?"*

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ughhh, peki. Hala insanları şantajlayabilir miyiz?"

Shane'in hoşnutsuzluğu o kadar güçlüydü ki, adeta ısı dalgası gibi gözle görülür hale gelmişti. Marguerite ani bir sinir krizini bastırdı. *Eskiden insanları parçalara ayırarak geçimini sağlıyordun. Sana hoşnutsuzluk gösterme hakkını ne veriyor?*

"Birini şantajlamak zorunda kalırsam, kesinlikle yaparım," dedi, sapkın bir şekilde bunun onu kızdıracağını umarak. Gözlerinin etrafındaki çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla, başarılı olmuştu. "Asıl sorun, *kimin olduğunu* bulmak. O yüzden mahkemeye gidip birçok insanı dinleyeceğiz ve umarım biri Magnus'un patronunun kim olduğunu tesadüfen ağzından kaçırır."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Wren. *"Onları* şantaj mı edeceğiz*?"*

Shane'in yönünden gelen onaylamayan sessizlik daha da yükseldi.

"O zaman işler biraz daha karmaşıklaşır. Onlarla konuşacağım ve belki şansımız yaver gider ve bir fincan çay eşliğinde Magnus'un saklandığı yeri tesadüfen söylerler. Ya da

belki de söylemezler, o zaman evet, her şey mümkün. Ama her şey sadece dinlemekle başlar."

"Ugh," diye mırıldandı Wren. "Casus olmanın bu kadar *sıkıcı* olacağını bilmiyordum."

Marguerite güldü. "Evet, ve ilgileniyormuş gibi davranmam gerekiyor, en kötüsü de bu. Ama işin yüzde doksanı kiminle konuşacağını öğrenmek, dedikoduları elemek ve bunları yararlı şekillerde bir araya getirmekten ibaret. Mesela... oh... bir keresinde, inanılmaz bir yeni tasarımcı bulduğunu ve onun gelecek sezonun en popüler ismi olacağını övünen bir terzimiz vardı. Tasarımların nasıl olduğu hakkında tek kelime etmiyordu, sadece muhteşem olduklarını söylüyordu. Ve tasarımları hırsızların ulaşabileceği bir yerde bırakmayacak kadar akıllıydı. Ben de gidip onun deposuyla aynı caddede yaşayan insanlarla konuştum ve hepsi gelen giden trafiğinden şikayet etmek istiyorlardı. Sokağı gözlemleyerek, depoya malzeme gönderen kişilerin isimlerini öğrendim ve bir barda şoförle sohbet ederken, dantel teslimatı yaptıklarını öğrendim. Büyük miktarlarda dantel tedarik edebilecek çok az kaynak vardı, bu yüzden bir memurun ofisine girip güncel fiyatlarını sordum. Üçüncüsü, bir alıcının tedariklerini kilitlediğini söyledi ve terzinin adını verdiğimde bunu doğruladılar. Bu, işverenim için yeterliydi. Sezon öncesinde dantel pazarını köşeye sıkıştırdılar ve tasarımlar büyük başarı elde ettiğinde bir servet kazandılar."

Shane'in homurtusu kesinlikle onaylamadığını gösteriyordu. Marguerite gözlerini devirdi.

"Bak, çoğu zaman bizler dünyanın kaderini değil, tüccarları idare ediyoruz. Ben bu şekilde olmasını tercih ederim."

"Ama yine de insanlar bunun için öldürüyor," dedi Shane sessizce.

"Evet. Sık sık. İşin içindeki para miktarı olağanüstü." "*Dantel* için."

Marguerite omuz silkti. "Ya da tuz için. Ya da yiyecek için. Ya da demir için. Dantel sana önemsiz gelebilir, ama servet kazanan ya da kaybeden insanlar için bu ölümcül bir ciddiyet."

Shane yine homurdandı. Bir süre sonra sordu, "Seni durdurmaya çalışan başkaları da olacak mı?"

"Evet, orada Kızıl Yelken ajanları olacak," dedi Marguerite. "Ve ben onları dinleyeceğim. Onlar da beni dinleyecek." Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Şanslıysak, bir şeyleri ağzından kaçırırlar ve biz de onlar anlamadan ne anlama geldiğini çözeriz. Eğer olmazsa... bakalım ne olacak. Muhtemelen etrafta kendi soruşturmalarını yürüten başka ajanlar da olacaktır ve ilginç bir şey öğrenirlerse, bunu paylaşmak isteyebilirler. Operasyonu tamamen gizli tutmanın zorluğu da budur. Birisi, benim bilgiyi istediğimi bilmediği için benim yerine Sail'e gidebilir. Bu yüzden, ne kadarını açıklamak istediklerini iyi düşünmek gerekir."

"Sail tehlikeli olabilir mi?" diye homurdandı Shane. "Evet, ama bu yüzden bir korumam var."

Bir homurtu daha bekliyordu, ama o bunun yerine başını salladı. Bir süre sonra sordu, "Her şey masada' derken ne demek istiyorsun?"

Ve işte burada zırhlı kabuğuna girip günün geri kalanında beni onaylamayacaksın, evlat. Omuzlarını kayıtsızca silkti. "Yatmak, şantaj, haneye tecavüz... bilgiyi elde etmek için ne gerekiyorsa."

Bu sefer onu kesinlikle şaşırtmıştı. *Muhtemelen* yatak *kısmı yüzünden. Sanki başka bir yetişkinle yatmak, onu parçalara ayırmaktan daha az ahlaksız bir şeymiş gibi.*

Marguerite, yüzünde hiçbir şey belli etmemeye kararlıydı. Korkuluktan uzaklaştı. "Bu arada, elimizden geldiğince Dailian pratiği yapmaya değer. Şimdi gidip öğle yemeğinde ne var bakacağım."

ON BİR

NEHİRDEKİ YOLCULUK SORUNSUZ GEÇTİ. Shane, heyecanlı bir yolculuktan çok sıkıcı bir yolculuğun daha iyi olduğu bilgisi ile, en azından nehir korsanlarının saldırısı ona Marguerite, kendi başarısızlıkları ve olası şeytani tarikatçılar dışında düşünecek bir şey vereceği gerçeği arasında kalmıştı.

U n utmayın, bu nehirdeki nehir korsanları sıraya girmek zorunda kalırlardı. Kelimenin tam anlamıyla.

Nehirde yukarı doğru giden tüm mavnalar, nehir kıyısındaki hayvanları çekmek için kullanıyordu ve bu da birbirlerini geçmelerini son derece hassas bir iş haline getiriyordu. Birkaç mil aralıklarla belirlenmiş geçiş noktaları vardı, ama Shane hala her şeyi umutsuzca karıştırmadan bunu nasıl yaptıklarını anlamıyordu. Geceleri, tüm mavnalar kıyı boyunca sıraya dizilir, hayvanların koşum takımları çıkarılır ve ovulur, mürettebatlar arasında dedikodu ve erzak alışverişi yapılırdı. Shane, kaptanlarının diğer tekne mürettebatlarına da yolcularına olduğu kadar suskun davrandığını görmekten memnun oldu.

Elbette Marguerite bu mavna seçerken özellikle bu özelliğini göz önünde bulundurmuştu. O ne yaptığını iyi biliyordu.

Bu da onu tekrar Marguerite'i düşünmeye sevk etti. *Yatak takımı, şantaj ya da haneye tecavüz.*

Dudaklarının *yatak* kelimesini telaffuz edişi rüyalarına girecek gibiydi. Diğer ikisine odaklanmak için çok uğraştı.

Eski bir paladin ve bir yerlerde bir şövalye olarak, ahlaki açıdan şantaj ve hırsızlığa karşı çıkması gerektiğini biliyordu. Ama aynı zamanda Beartongue'un şüphesiz iyi bir amaç için birçok insanı şantajladığını da biliyordu, yani masum olduğunu iddia edemezdi. Ve Beartongue onu bu göreve göndermiş ve en iyi kararını vermesini söylemişti.

Uzun bir nefes verdi ve nehre baktı. Güneş sıcaktı ama nehirden esen rüzgâr soğuktu, bu da vücudunun alt kısmının üşüdüğü, omuzlarının ve ensesinin ise rahatsız edici derecede sıcak olduğu anlamına geliyordu.

Tabii ki fark, Beartongue'un işler ters giderse onu koruyacak bir tapınak dolusu insanı olmasıydı. *Ayrıca hırsızlık ve izinsiz girme işini kendisi yapmıyordu.* Marguerite'in yanında o ve Wren vardı. Marguerite şantajdan bahseder bahsetmez, zihni sırlarını korumak için öldürmeye hazır tehlikeli adamların görüntüleri ile doldu. Muhafızlar, askerler, hatta suikastçılar tutabilecek kadar zengin soylular. *Kaç tanesini durdurabilirim? Özellikle de tanımadığım, güvenemeyeceğim insanlarla çevrili bir yerde?*

Başarısız olacaksın, diye fısıldadı zihnindeki koro. *Başka bir şey yapamazsın. Ve başarısız olduğunda, her şey Wren'e kalacak, ama Wren geri adım atmayı hiç öğrenmedi, bu yüzden başarısızlığın muhtemelen ikinizi de mahvedecek.*

Güneşten gözlerini koruyarak, mavna boyunca geriye doğru baktı. Wren silah talimi yapıyordu, baltalarının bıçakları ışıkta parıldıyordu. Soylu bir kadın kılığına girmişken, taşımakta zorlandığı baltalar.

Marguerite, alçak kabinin yanında bağdaş kurmuş oturmuş, Rat'ın Wren için gönderdiği elbiselerden birini değiştirmeye çalışıyordu. "Moda konusunda pek bir şey yapamam," demişti daha önce, "ama sana uygun bir elbise bulmamız için bir engel yok."

Shane kuru bir şekilde düşündü, *Marguerite ve kendi başarısızlığın üzerine durmakla bu konu halloldu. Şimdi şeytani tarikatçılar hakkında endişelenmek ister misin?*

?

En azından bu durum onu doğrudan etkilemeyecek gibi görünüyordu, ancak döndüklerinde Beartongue'a mutlaka bundan bahsedecekti. Belki Beartongue, daha fazla bilgi edinebilecek birini araştırma için gönderebilirdi. Rüya Tanrısı'nın halkı, yaklaşımlarının inceliğiyle tanınmıyordu. *Muhtemelen biri beyaz bir pelerin giyip atla gelmiş ve "Hey! Buralarda uçan inek gören var mı?" diye bağırmıştı. İyi bilgi alamamalarına şaşmamalı.*

(Elbette, Shane'in yöntemi gri bir pelerin giyip "Affedersiniz, buralarda garip bir tarikat duydunuz mu?" diye bağırmak olurdu, ama en azından bunun farkındaydı.

Marguerite geriye yaslandı ve gerindi, bu da gövdesinde etkileyici bir etki yarattı, sonra yüzünü buruşturdu. "Bu yataklar pek hoşuma gitmiyor," dedi. "En azından nehirde geçireceğimiz son gece."

Shane bunu ve Marguerite'in korkularını düşündü. "Bu... ah... seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "Seni avlayanların bulunduğu bir yere gidecek olmamız?"

Marguerite burnunu çektirdi. "Tam olarak avlanmıyorum. Keşke avlansaydım."

Shane kaşlarını kaldırdı ve Marguerite'in dudakları hüzünlü bir gülümsemeye büküldü. "Beni gerçekten avlayan biri olsaydı, ne yapmam gerektiğini çok iyi bilirdim. Bir düzine silahlı koruma tutar, zırhlı bir odada oturur ve beni almaya gelmelerini beklerdim. Ama durum öyle değil. Ben ikinci planda biriyim. Fırsatçıların hedefi. Açıkçası, bu çok sinir bozucu."

"Kime güveneceğini bilmediğin için mi?"

"Kimseye güvenmeyerek bu sorunu çözüyorum." Bunu söylerken ona kötücül bir gülümseme attı ve Shane onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. "Hayır, sonradan akla gelen biri olmak, biri beni öldürmeye çalışırsa, tekrar deneyecek mi, yoksa sadece şehirden geçerken 'Oh, hmm, onu hatırlıyorum, biri onun icabına baksın' diyen bir ajan mı olduğunu bilememem anlamına geliyor. B e n sadece, zaten ortalıkta dolaşan kiralık katilleri gönderecek kadar önemliyim

ama yetenekli bir suikastçı gönderilmeye değer kadar önemli değilim. Ancak ara sıra, sessizce ölmeyi kabul etmediğimde sinirlenen, kanlı bir zihne sahip Sail üyesi ile karşılaşıyorum ve o zaman beni takip edip etmeyeceklerini ya da kasabayı terk etmemin yeterli olup olmayacağını bilmeden kaçmak zorunda kalıyorum."

"Ah. Yani silahlı korumalar tutup, güçlendirilmiş bir odada otururs an..."

"Benim param bitene kadar oturup kart oynarlar ve hiçbir şey yapmazlar.

olurdu. Ve bir hafta sonra, bir posta hanında geceyi geçirirdim ve biri beş dakikalığına atlarını değiştirmek için içeri girer ve beni barda görürdü ve o gece onların seyislerinden biri pencereden içeri girip beni boğmaya çalışırdı." Onun ifadesine bakılırsa, bu tamamen varsayımsal bir senaryo değildi. "Neyse ki, Mahkemede kuralları biliyorum, onlar da biliyor. Beni öldürmek isteyen Sail kolunun orada olup olmayacağını veya peşimden gitmeye değer görüp görmeyeceklerini bilmiyorum, ama eğer yaparlarsa nasıl hareket edeceklerini oldukça iyi tahmin edebiliyorum. İşte burada devreye giriyorsun."

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Shane yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi.

Marguerite burnunu çekip dikişe geri döndü.

Onu uzun bir süre izledi, sonra tekrar nehrin yukarısına bakmaya başladı. Dağlar giderek yaklaşmıştı. *Yarın, karaya çıkacaklardı. Ve ondan sonra, Duman Mahkemesi.*

Ve Rüya Tanrısı hepimize merhamet etsin.

Ertesi sabah MARGUERITE kulübeden çıktığında, Shane'in onu beklemediğini görünce şaşırdı. Şaşkınlıkla etrafına baktı. Suyun üzerinde yoğun bir sis vardı, ama ışık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı ve Shane'in onu görmesinde bir sorun olmamalıydı.

Ne yani, sana birkaç kez çay getirdi diye, bunun onun görevinin bir parçası olduğuna mı karar verdin?

Onu birkaç metre ötede, korkuluğun yanında otururken gördü. Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kucağında birleştirmiş, yoğun bir konsantrasyonla aşağıya bakıyordu.

Dua mı ediyor?

Ayağa kalktı. Adam ona baktı, bir kez başını salladı ve "Sana çay getirmediğim için lütfen beni affet" dedi.

"Bu senin işin değil," dedi, daha çok önceki düşüncelerini silip atmak için. Elinde bir şey mi vardı? "Orada ne var?"

"Sanırım bir tür kırlangıç," dedi Shane ciddi bir sesle.

Marguerite bu cevabı beklemiyordu. Aşağıya baktı.

Evet, gerçekten de adamın parmaklarına küçük bir kuş tutunmuştu. Kuşun kuyruğu çatallıydı ve parlak gözleriyle Marguerite'e bakıyordu.

"Tamam," dedi Marguerite, "İnanacağım. Neden bir kırlangıç tutuyorsun?"

"Bana doğru uçtu," dedi Shane. "Sis kafasını karıştırmış olmalı. Görünüşe göre yaralı değil."

Marguerite gülmekten kendini alamadı. Kuş eline tutunmuş, soluk, dolaylı ışık altında, adam bir insandan çok mermer bir heykel gibi görünüyordu. Belki de Güç'ün alegorik bir temsili. Ya da kuşu düşünürsek, Şefkat. Marguerite, ikincisinin birçok alegorik temsilini görmüştü, çoğu kadındı, ama hiçbiri izleyiciyi heykelin giysilerini yırtıp Şefkat'te ne kadar tutku olduğunu görmek istemeye sevk etmemişti.

Sakin ol, kızım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Belki de Archon's Glory'de bir sevgilisi vardır.

"Ne zamandır orada kuşla oturuyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir dakikadır." Elini çevirdi, ama kırlangıç hareket etmeye hiç niyetli değildi.

"Nehir şeytanından kaçıyor," dedi mavnanın kaptanı.

Marguerite ve Shane ikisi de ona dönüp baktılar. Yaşlı kadın, ellerini ceplerine sokmuş halde güverteyi geçerek onlara doğru yürüdü.

"Nehir şeytanı mı?" diye sordu Shane.

Kaptan başını salladı. "O bir nehir kırlangıcı," dedi. "İleri geri uçarak böcekleri yakalarlar. Ve şeytanlar da onları yakalar." Cebe soktuğu bir elini çıkardı ve işaret etti. "İzleyin."

Marguerite sisin içine baktı. Başka bir kuş su yüzeyinde uçuyordu, sisin titremesine neden olan uzun, tekrarlayan yaylar çiziyordu. Ancak şeytana benzeyen bir şey göremiyordu.

Ne aradığını sormak üzereyken, su yüzeyi kırıldı ve büyük, düz bir şey kuşun peşinden atladı. Şeytan tekrar suya çarpmadan ve yüzeyin altında kaybolmadan önce, keskin olmayan kanatları, soluk alt kısmı ve dudaksız, açık ağzı olduğu izlenimini edindi.

Uçan kırlangıç gitmişti. Shane'in elindeki ise tamamen hareketsizdi.

"O...?" diye sordu Marguerite.

"Oh, evet." Kaptan ona başını salladı. "Çoğunlukla küçük balıklar yerler, ama fırsat bulurlarsa kuş da yerler."

"İnsanlar için tehlikeli midir?" diye sordu Shane. Soruyu anlayabilirdi; o şey en az bir buçuk metre, belki de daha fazlaydı.

"Hayır. Onlar bizi rahat bırakırsa, biz de onları rahat bırakırız." Dönüp gitmek üzereyken durdu. "Ama ağında bir tane yakalarsan, onu geri atmalısın. Aksi takdirde uğursuzluk getirir. Ve eğer ağında bir tane ölürse, nehir tanrılarına adak sunmalısın."

"Yani onlar tanrılar için kutsal mı?"

Kaptan ona kaşlarını çattı. "Hayır, ama onlara aitler. Bir katırın sahibine ait olması gibi. Birinin katırını öldürürsen, bunu telafi etmelisin

."

Shane bu ince teolojik farkı anladığını belirtmek için başını salladı ve kaptan arka taraftaki yerine geri döndü. Marguerite eğlenceli bir hisse kapıldı. Bu, kadının isteyerek söylediği en uzun cümleydi. Aslında, bu mavna kiralamasının sebebi, kaptanın çok az konuşması ve dedikodulara tamamen karşı olmasıydı.

Ve bunu Shane'de değil, kaptanda bir erdem olarak görüyorum. Ne kadar ikiyüzlüyüm. Misyonumuz hakkında kimseye dedikodu yapmayacağı için sadece mutlu olmam gerekir.

"Hâlâ bir kuşun var gibi görünüyor," dedi.

"Fark ettim." Kuşa boyun eğmiş bir tavırla baktı. "Onu bu sığınaktan çıkarmak istemem, ama elim kramp giriyor."

"Sana bir şey getireyim mi? Belki bir tünek?"

Shane bunu düşündü. "Çaya hayır demem," dedi sonunda. "Eğer sana yük olmazsam."

"Ah evet, gerçekten korkunç bir dayatma, çay. Ama izin vereceğim." Sallağın arkasındaki küçük mutfağa gitti ve birkaç dakika sonra iki buharlı fincanla geri döndü.

Onunkine dokunan parmaklar buz gibiydiler. Marguerite, kuşun da üşüdüğünü merak etti.

Görünüşe göre kuş da aynı şeyi hissetmişti, ya da belki elleri hareket ettiğinde, gitme zamanının geldiğine karar vermişti. Kanatlarını çırparak havalandı ve bir anda sisin içinde kayboldu. Marguerite şaşkın bir kahkaha attı. Shane onu izledi, sonra başını eğdi. Marguerite onun gülümsediğine yemin edebilirdi.

Kuşun ardından havada bir kutsama işareti yaptı, sonra ellerini nehirde yıkadı ve sonunda çayından bir yudum aldı. "Teşekkür ederim."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Marguerite başını eğdi ve onu inceledi. "Sen şövalye misin?" Shane hareketsiz kaldı. "Neden soruyorsun?"

"Merak ettim. Bir şövalye gibi hareket ediyorsun."

"Nasıl yani?"

"Çok kolay diz çöküp kalkıyorsunuz."

Shane kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Kız gülümsedi. "Şövalyeler kadar uzun süre diz çöküp kalkan tek insanlar fahişeler ve kutsal adamlardır. Sen ikincisi değilsin, ama diğerini sadece tahmin ettiğimi itiraf etmeliyim."

Ona göz kırptı. Kulaklarının uçları aniden parlak kırmızıya döndü. Marguerite suçluluk mu yoksa hayranlık mı duyması gerektiğini bilemedi.

"Ben... Ee..." Boğazını temizledi. "Evet. Teknik olarak. Eğitimimin bir parçası olarak şövalye ilan edildim... eğitimimin bir parçası olarak."

"Lütfen Rüya Gören Tanrı hakkında soru sormayın" yazan bir tabela tutsa da olurdu. Marguerite bunu yapmaya niyetli değildi. "Bu kötü bir şey değil," dedi. "Sadece merak ettim. Size Sör Shane mi demeliyim?"

Derin bir nefes aldı ve Marguerite, onun ifadesiz olduğunu nasıl düşünebildiğini merak etti. "Sir Shane of Templemarch olur. Ve *gerçekten* öyle yapmamanı tercih ederim."

"O zaman sormayacağım." *Ve şimdi, ince işlenmiş konuşma becerilerim bana konuyu değiştirmemi söylüyor.* Suyu taradı, ama nehir şeytanından hiçbir iz görmedi. "Biliyor musun, bu bölgede neredeyse bir düzine kez gidip geldim, ama daha önce hiç nehir şeytanı görmedim. Bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum."

"Ben daha önce hiç duymamıştım bile." Parmaklarını gererek, sertliğini giderdi. "Altımızda bu kadar büyük yaratıkların dolaştığını düşünmek rahatsız edici."

Marguerite güldü. "Yakında Duman Mahkemesi'ne varacağız. Işınlar daha az, ama yüzeyin altında çok daha fazla şey oluyor."

Shane iç geçirdi. "Tekneden inmeyi iple çekiyorum," itiraf etti, "ama geri kalanı için endişeliyim."

"İkimiz de," dedi Marguerite iç çekerek. "İkimiz de."

HWELVE

Mahkeme öncesi son durakları nehir kenarındaki küçük bir kasabaydı. Kasaba iki ayrı bölgeye ayrılmıştı: biri pahalı görünümlü hanlar ve dükkanlarla dolu, sudan oldukça uzakta; diğeri ise rıhtımlar ağı üzerine ve çevresine inşa edilmiş. Gemiden indiler ve zengin bölgenin kenarındaki bir hana doğru yola çıktılar. Marguerite özel bir yemek odası ayırttı.

İçeri girdiklerinde, Marguerite soyunmaya başlayınca Shane şaşırdı ve biraz da dehşete kapıldı.

"Uh," dedi.

"Arkanı dön," dedi Marguerite, sandıklarından birini karıştırarak. "Burada sadece Wren'i bir asilzadeye, beni de lüks bir tüccara dönüştürene kadar kalacağız." Wren'e sinirli bir bakış attı. *"O* değişmek zorunda değil, şanslı herif."

Shane arkasını döndü ve duvara bakarak, arkasındaki kumaşın kayma seslerini duymazdan gelmeye çalıştı. Bu seslerin Wren'den geldiğini düşündü ve Wren'i çıplak hayal etmek ensestle eşdeğer olacağından, rahatsız edici erotik görüntüleri zihninden uzaklaştırmayı başardı.

"Artık dönebilirsin," dedi Wren, birkaç dakika sonra. "Giydik." "Eh, giyebileceğimiz kadar giyindik," diye ekledi Marguerite.

Arkasını döndü. Wren muhtemelen moda olan yeşil bir şey giyiyordu. Her neyse, üzerinde fırfırlar vardı ve moda ile ilgisi olmasa kimse fırfır giymezdi. Marguerite her zamanki gibi giyinmişti, ancak kumaşın kalitesi çok daha yüksekti ve korsenin kesimi daha düşüktü. Dekolte bölgesindeki dantel panel muhtemelen mütevazılığı sağlamak içindi, ancak Shane'in görüşüne göre pek işe yaramıyordu.

Neden bir keçeli gömlek sahibi değildi?

"Tamam," dedi Marguerite neşeyle. "Şimdi bir araba bulalım ve aslanın inine girelim."

At arabası yolculuğu neredeyse bir saat sürdü ve yolculuğun sonunda Shane'in dişleri kafatasında sallanıp durmaktan ağrımaya başlamıştı. Shane, piskoposla mahkeme duruşmalarına giderken sık sık at arabasına binerdi ve parke taşlı sokaklar ile bu yol arasındaki farka oldukça şaşırmıştı.

Shane bunu itiraf edince Marguerite güldü. "Olabilir, ama piskoposun arabasının bu hurda yığınına kıyasla oldukça iyi yayları olduğuna bahse girerim."

Shane, bu imaya tepki göstermemeye çalıştı. "Piskoposun bu kadar anlamsız bir lüks için para harcayacağını hayal edemiyorum."

"Gereksiz mi?" Marguerite'in gözleri şeytani bir parıltıyla parladı. "Piskopos o arabayla mahkemeye gidiyor, değil mi? Arkon ve ziyaret eden üst düzey yetkililerle görüşmek, Rat adına resmi ziyaretlerde bulunmak gibi şeyler için?"

Shane başını salladı. Piskoposun muhafızları olarak, sayamayacağı kadar çok resmi törene katılmıştı ve Beartongue'un tanıştırıldığı herkesin adını ve rütbesini hatırlamakta hiç zorlanmamasına her zaman biraz şaşırmıştı.

"Söylesene, hangisi daha iyi bir izlenim bırakır: saçların dağınık, kemiklerin sarsılmış ve miden bulanık bir halde sendeleyerek çıkmak mı, yoksa saçların tek bir teli bile bozulmamış, durumu tamamen kontrol altında tutuyormuş gibi görünüp içeri girmek mi?"

"Huh." Shane durup bunu düşünmek zorunda kaldı. Açıkçası piskoposun... *şey... piskopos gibi görünmesi* gerekiyordu, bu ne anlama geliyorsa. Muhtemelen bu konuda yapılan yatırım o kadar da anlamsız değildi.

"Cüppesi de çok özenle dikilmiş, Rat için standart rahip kıyafeti gibi görünse de. Aslında göründüğü kadar uzun değil, hepsi güçlü çizgilerle yapılmış. Cüppesi normalden yaklaşık bir buçuk santim daha dar. Bunların hepsi, vermeye çalıştığı izlenimi pekiştiriyor. Arabası gibi."

Marguerite'in tüm bunları nasıl öğrendiğini merak etti. *Belki de casuslar bu tür şeyleri fark ederler. Ya da piskoposun çamaşırlarını karıştırmıştır.* "Bunun aklıma gelmediğini itiraf ediyorum."

"Tabii ki aklına gelmedi. Sen bir şövalyesin." Marguerite koluna hafifçe vurdu. "Fiziksel yoksunluk neredeyse hobilerinden biri."

Wren güldü. "O kadar da kötü değiliz. Yani, kötü yemeklerden *zevk aldığımız* ya da şafak vakti başımıza buz gibi su döktüğümüz falan yok. Sadece bazen öyle oluyor."

"Ben sıcak banyoları severim," dedi Shane. "Ve... şey... yemeği..."

İki kadın da ona baktı. Wren üzüntüyle başını salladı. "Zavallı herif, baharatın ne olduğunu bilmiyor," diye Marguerite'e fısıldadı.

"Muhtemelen onun suçu değildir. Yanlış yetiştirilmiş, sanırım." "Ben biber kullanırım," diye mırıldandı Shane, incinmiş bir şekilde. "Ve tuz."

Aynı acıma ifadesini taşıyan yüzlere baktı ve bunun yerine pencereden dışarı bakmaya karar verdi.

"Tuz ve tuzla ilgili işlerden bahsetmişken," dedi Marguerite, onun bakışını takip ederek, "sanırım geldik."

Dar bir gölün kıyısında arabadan indiler. Dağlar, suyu üç taraftan çevreliyor ve rüzgârın dalgalandırdığı suya olağanüstü yansımalar

sadece rüzgârın dalgalandırdığı su tarafından hafifçe bozuluyordu. Onların üzerinde, gökyüzünü süpüren siperlerle yükselen devasa bir kale duruyordu. Kale eski ve sarsılmaz görünüyordu, sanki canlı kayadan oyulmuş gibiydi.

Ayrıca parlak mor renge boyanmıştı.

"Tanrım," dedi Wren, boynunu uzatarak. "Bu kesinlikle... şey... *canlı."*

Dikkatli bir inceleme, kalenin aslında kırmızı ve mavi tonlarında boyandığını ortaya çıkardı. Devasa bir kule, dönüşümlü şeritlerle çevriliydi, ancak renkler o kadar yoğundu ki, birbirlerine karşı titreşiyor gibi görünüyorlardı ve mor bir bulanıklığa dönüşüyorlardı.

"Ev sahibi kim olduğuna göre yeniden boyuyorlar," dedi Marguerite. "Ev sahibi mi?"

"Masrafları karşılayan kişi. Bu yıl sanırım Lord Guillemot, o yüzden bu renkler onun renkleri. Fena değil. Bir yıl Lady Millhaven, Dowager's City'nin Tüccarlar Loncası ile ev sahipliğini paylaştı ve burası yarısı turuncu damalı, diğer yarısı yeşil çizgili olarak dekore edildi." Marguerite, yakınlarda duran üniformalı bir adamı çağırdı. "Mahkeme için üç kişi." Paralar el değiştirdi ve adam onların sandıklarını taşımaya başladı. Marguerite tek bir çantayı aldı ve omzuna astı. "Tamam." Ellerini silkeledi. "Buradan yürüyerek gideceğiz."

Kaleye giden güzel döşeli bir patika vardı. Shane, tüm araba trafiğinin başka bir yere gittiğini tahmin etti. Bu tahmin, bir süre sonra, nehir trafiğinin yükleme ve boşaltma için kullanıldığı görünen, göle uzanan büyük bir rıhtımı geçtiklerinde doğrulandı. İkinci bir rıhtım, demirlemiş teknelerin sallandığı, ancak hareketliliğin olmadığı bir yerde uzanıyordu.

"Peki burayı kim yönetiyor?" diye sordu. "Ev sahibi olan mı?"

"Mmm. Teknik olarak Alta prenslerinin topraklarındayız ve hayır, onları duymuş olman için bir neden yok." Marguerite elini salladı.

Elini genellikle uçuruma doğru uzatarak, nesiller boyu prenslerin, nehrin aktığı gölün kenarını kontrol eden kaleyi yönettiğini ve buranın, yüksek rakımlı bölgelere ulaşmanın en kolay yolu olduğunu açıkladı. Yüksek kayalıklar ve tehlikeli dağ geçitleriyle çevrili, kendilerini besleyecek fazla ekilebilir araziye sahip olmayan prensler, bunun yerine geçmekte olan mallara vergi koydu.

Uzak geçmişte, çeşitli krallıklar bu vergilere itiraz etmiş veya kıskanmış ve kaleyi ele geçirmeye çalışmıştı, bu da Alta Prensi'nin oldukça büyük bir ordunun komutasını üstlenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Tabii ki, bir saldırı olduğunda vergiler daha da yükseliyordu ve prensler *bunun* nedenini herkesin bilmesini sağlıyorlardı. Kaleye meydan okuyan hükümdarlar, kısa sürede kendilerini hem sarp kayalıklarla, hem orduyla, hem de nehri kullanmak için aniden yüzde elliden fazla vergiye tabi tutulmaktan çok hoşnutsuz olan çok sayıda tüccarla karşı karşıya buldular.

Alta'ya saldırmak, kendi kendine zarar veren bir plan anlamında argo olarak kelime dağarcığına girdi ve bir asırdan fazla bir süredir kimse kaleye saldırmadı.

"Son birkaç prens, tam bir orduyu sürdürme gereği duymadı," dedi Marguerite. "Bu da onlara boş odalarla dolu bir kale bıraktı. Şu anki prensin dedesi yaz aylarında arkadaşlarını davet etmeye başladı, sonra birkaç arkadaş daha, ve böyle devam etti. Ancak bu tür partilere ev sahipliği yapmak pahalıya mal oluyordu — soylular neredeyse ordular kadar pahalıydı — bu yüzden bir sonraki prens, insanların faturayı ödeyerek onun gözüne girmesine izin verdi ve Duman Mahkemesi doğdu."

"Yani bir olay durumunda bu prensin yargısına tabi olacağız?" diye sordu Shane.

"Olay nedir?"

"Birinin yüzüne balta saplanması gibi," dedi Wren.

"Muhafızlar buna hoş bakmaz, evet," dedi Marguerite. "Hem Prens hem de ev sahibi lordlar, işlerin olabildiğince sorunsuz ve... ah... *olaysız* yürümesini tercih ederler." Bir paladinden diğerine baktı.

"Burada avukatlar ya da mahkemeler olmayacak. Soylular, onaylanmış düellolarla sorunları çözüyorlar. Bizim gibiler ya hücreye atılıyor ya da kaleden kovuluyor."

"Yani balta yok mu?"

"Yakalanmadan yapamazsanız, hayır."

Yol bir dönüş yaptı ve dağın gölgesi üzerlerine düştü. Sıcaklık aniden düştü. Shane başını geriye eğerek mor kalenin yüksekliğini tahmin etmeye çalıştı ve *çok yüksek bir* yerde pes etti.

"Bu çok fazla merdiven olacak," diye mırıldandı Wren.

"Hayır, hayır. Asansör var. Soyluları hacılar gibi merdiven çıkmaya zorlamazlar." "Oh," dedi Wren somurtarak, "ne güzel."

Shane içinden irkildi. Wren neredeyse her şeyden korkmazdı, ama yüksekten pek hoşlanmazdı. Asansörün kapalı olmasını ummak muhtemelen çok fazla olurdu. Shane, sözsüz bir destek olarak omzuna hafifçe vurdu.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Aşağıya bakmadığım sürece sorun yok."

Cesur sözlerine rağmen, asansörü görünce biraz yeşile döndü. Asansör, bir düzine insanı taşıyacak kadar büyük olmasına rağmen, kırılgan görünümlü bir hasır yapımdı. Shane, başının üzerindeki halatlar ve makaralardan, asansörün diğer asansörler gibi çalıştığını tahmin etti. Muhtemelen içeride, bir koşu bandında güç sağlayan bir eşek vardı.

Görevli onları içeriye davet etti ve küçük yarım kapıyı kapatıp kilitledi. "Pencerelerden dışarı eğilmeyin," sıkılmış bir ses tonuyla tekrarladı. "Hiçbir şeye tırmanmaya çalışmayın. Ateş yakmayın, yemek pişirmek için, ısınmak için, hiçbir şey için."

"İnsanlar gerçekten bu şeyde yemek pişirmeye çalışıyor mu?" diye sordu Shane, dehşete kapılmış bir şekilde. "Efendim," dedi görevli, "insanların hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yaptığını gördüm."

"Bir çekme ipi yakaladı ve çekti, bir an sonra asansör yukarı doğru sallandı.

"Hooooooo evlat," dedi Wren, duvara en yakın tarafa çekilip gözlerini kapattı.

Shane onun elini tuttu. Wren gözlerini açmadan ona solgun bir gülümseme attı. Marguerite karşı pencerede durmuş, manzarayı ilgiyle seyrediyordu ama hiçbir şey söylemiyordu.

Yükseliş sadece beş dakika sürdü, ama Shane, Wren için çok daha uzun sürmüş gibi geldiğini düşündü. Yükseliş birkaç dakika sorunsuz devam etti, sonra bir dizi kısa, sarsıntılı hareket oldu, ardından tekrar sakinleşti. Bir anda bir rüzgâr esintisi sepeti salladı ve Wren'in yüzü balık karnı gibi bembeyaz oldu.

"Sorun yok," dedi Shane, paladinin sesini kullanarak. "Her şey yoluna girecek. Neredeyse vardık ve sen ata binmeye karar vermedikçe tekrar aşağı inmemize gerek yok."

"Atı bana getirmedikleri sürece olmaz."

"Sanırım görevli bunu daha önce de görmüştür."

Marguerite, Shane'in gözüne bakıp Wren'e bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. Shane ona başını salladı. Wren, sağlam zemine ayak bastığında düzelecekti, bunu biliyordu ve Marguerite'in bunu fark etmiş gibi görünmesi, Wren'in gelecekteki utancını daha da artıracaktı.

Sonunda sepet birden durdu. Başka bir görevli kapıyı açtı ve onlara çıkmalarını işaret etti. "Geldik," dedi Shane, Wren'in elini çekerek.

"Tamam," dedi Wren, derin bir nefes alarak. Asansörden çıktı, gözleri dümdüz ileriye bakıyordu. Marguerite onu takip etti, Shane ise arkada kaldı.

Bir kemerli geçitten geçerek, dört bir yanı kale ile çevrili, beklenmedik derecede geniş bir avluya çıktılar. Avlu, hareketli bir arı kovanı gibiydi; hamallar sandıkları taşıyor, bir düzine farklı renkte üniformalı hizmetçiler kendi işlerini görüyorlardı. Hiçbiri bu kadar yüksekte olmaktan rahatsız görünmüyordu, arkalarındaki kemerden rüzgâr ıslık çalarak Shane'in cüppesini bıçak gibi kesip Marguerite'in pelerinini omuzlarından çekip alırken bile.

"Ack!" Marguerite elindeki çantayı düşürmek üzereydi. Shane kayan pelerini yakaladı, omuzlarına geri çekti ve iğneyi yeniden taktı. Marguerite ona üzgün bir gülümsemeyle baktı. "Biraz yardım lazım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye otomatik olarak cevap verdi, ama asıl fark ettiği şey, parmak uçları yanlışlıkla kadının boğazının yanına değdiğinde, kadının titrediğiydi. Sadece birazcık. En ufak bir işareti bile gözlemlemek işiniz değilse, neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı.

Eğer olması gerektiği gibi bir şövalye olsaydı, buna hiç aldırış etmezdi. *Soğuktan dolayıdır, hepsi bu*. Ama o iki kez başarısız olmuştu, bu yüzden pelerinin kenarını düzeltti ve parmak eklemlerinin arkasını kadının cildine hafifçe sürttü.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe, kızın tekrar titrediğini hissetti.

Marguerite'in gözleri, hafif, şaşkın bir gülümsemeyle onun gözlerine baktı. İçinde karanlık ve sıcak bir şey alevlendi. Aç bir şey. Parmağını kadının çene hattı boyunca gezdirmek ve dokunuşunun onu gerçekten titretme gücüne sahip olup olmadığını görmek istedi.

Ve sen kim oluyorsun da böyle şeyler düşünüyorsun? Onun adını uzun başarısızlıklar listene eklemek için bu kadar hevesli misin?

O, olması gereken paladin değildi, ama tamamen kaybolmuş da değildi. Geri adım attı, ona hafifçe eğildi ve arkasını döndü.

Muhtemelen sadece soğuktan dolayıydı.

HHIRHEEN

ODALARI ÇOK KÜÇÜKTÜ. Shane bunun, grubun statüsünün düşükliğinden mi kaynaklandığını yoksa Duman Mahkemesi'nin sadece bu kadar odası olduğunu bilmiyordu. Süitin girişi kısaydı, kapının içe doğru açılabilmesi için zar zor yeterli büyüklükteydi ve her iki yanında iki dar kapı vardı. Ana kapı, büyük bir şömine, bir masa ve bir yemek masasının bulunduğu bir odaya açılıyordu ve bu odadan, Shane'in Rat Tapınağı'ndaki odasından daha büyük olmayan iki yatak odasına geçiliyordu.

Giriş holündeki iki kapı, dolap gibi görünen odalara açılıyordu. "Hizmetçi odaları," dedi Marguerite.

"Burada hizmetçileri sevmiyorlar mı?" diye sordu Shane kuru bir şekilde. "Yoksa sadece çift eklemli olanları mı işe alıyorlar?"

"Bu şakaya çok yakındı." Shane'in arkasından dar alana baktı. "Bunlar hizmetçi ve uşak için. Valetinizin veya hizmetçinizin sizinle birlikte odanızda kalacağını varsayıyorlar."

Shane bunu sindirdi. "Korkarım ki ben kötü bir hanımefendi hizmetçisi olurum. Ben bunlardan birinde kalacağım."

Marguerite'in dudakları seğirdi. "Tapınakta saç şekillendirmeyi öğretmediler mi?"

Bunun da bir şaka olduğundan oldukça emindi, ama gerçek bir cevabı vardı. "Saçı çeşitli şekillerde örebilirim," dedi. "Düşman saçını tutup tutamak olarak kullanmasın diye

doldurmak için kullanışlıdır, böylece düşman saçını tutup onu tutamak olarak kullanamaz."

Koyu renkli gözleri, belki de yalan olup olmadığını anlamak için, onun yüzünü inceledi. Shane, saç örmeyi bildiğine dair yalan söyleyen çok insan tanıdığını merak etti. *Yalan söylemek için ne tuhaf bir konu. Ama casuslar karmaşık insanlardır ve belki de bunun bir nedeni vardır.*

"Sen beklenmedik yeteneklere sahip bir adamsın," dedi sonunda. O da başını eğerek bu övgüyü kabul etti.

"Ve şimdi," Marguerite, getirilen sandıkları açtıktan sonra, "Ben dekadent bir şey yapacağım. Wren, sen benimle geliyorsun. Shane, sen gelmiyorsun."

"Ben mi?"

"Ben gelmeyecek miyim?"

"Evet." Koluna bir bornoz attı. "Duman Mahkemesi'nin en iyi özelliğinden yararlanacağız. Doğal kaplıcalar. Hadi Wren, gidip banyo yapalım."

"Tabii ki, evet."

"Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu Shane.

"Hamama gidip gelmek en tehlikeli kısım. Bu yüzden Wren benimle geliyor. En azından bu şekilde, beni öldürürlerse, çok daha az acı çekerek öleceğim." Ona sırıtarak baktı. "Erkekler tarafı da var, yalnız başına acı çekmek zorunda değilsin."

Shane bedenin eziyetinin değerini düşündü ve sonra sıcak suyun ruhsal gelişimden daha önemli olduğuna karar verip havlu aramaya gitti.

MARGUERITE sıcak suya yaslandı ve kaslarının yavaşça gevşediğini hissetti. Mineral tuzlarının kokusu burnunu doldurdu ve cildi bu kokuyu yoğun bir zevkle emdi.

Ne yazık ki zihni rahatlamaya pek istekli değildi. *Buradasın. Sonunda buradasın ve Sail'in burada kesinlikle ajanları var ve onların seni öldürmek isteyen bir şubeden olup olmadıklarını bilmiyorsun. Her an o kapıdan bir suikastçı girebilir...*

Kes şunu, diye kendine sertçe söyledi. *Bu yüzden korumalarım var.*

O korumalardan biri şu anda taş bankın diğer tarafında, boynuna kadar suya batmış, yoğun bir mutluluk ifadesiyle oturuyordu. Hamamda hem açık bir genel alan hem de mahremiyetini sevenler için bir dizi kapalı bölme vardı. İki kadının kıyafetleri de bölmenin kapısının hemen içindeki yerde yığılmıştı. Tanıştıklarından beri ilk kez Marguerite, Wren'in şu anda üzerinde herhangi bir silah taşımadığından emindi.

Oldukça emindi.

Paranoyası yine baş gösterdi.

Dur. Yanında bir paladin berserker var. İnsan olarak olabileceğin en güvenli durumdasın. Yine de, iki yıl boyunca Sail'in pençesinden kaçtıktan sonra, endişesini tamamen bir kenara bırakmak zordu.

"Wren?"

"Mmm?"

"Şu anda bir suikastçı kapıdan içeri girse ne yapardın?"

Wren kapıyı incelemeye başladı. Bu o kadar uzun sürdü ki, Marguerite normalde soruyu unuttuğunu düşünürdü, ama sonunda, neredeyse rüya gibi bir sesle paladin şöyle dedi: "Eğer bıçağı varsa, o tahta banyo taburesini al ve bıçağın kenarını bacaklarının arasına sıkıştır. İyi bir dönüşle ya bıçağı düşürecek ya da bıçak kırılacaktır. Eğer çok uzun süre tutarsa, sağ elini kullandığını varsayarsak, kolu da bükülecek ve o açıda dirseğini geriye doğru kırmak daha kolay olacaktır. Eğer bıçağı düşürürse, hızlıca boğazına bir darbe indir, onu yere devir ve kafasını su altında tut."

Marguerite, suyun sıcaklığına rağmen bir ürperti hissetti. *Sorduğuna memnun değil misin?*

Zaten tam da istediğin bu değil miydi?

Wren öksürdü ve endişe verici bir şekilde uzaklaşan gözleri tekrar odaklandı. "Solak ya da silahsızsa, işler biraz daha karmaşık hale gelir."

"Bu... şey... rahatlatıcı mı?" Marguerite gözlerindeki buğuyu silerek gözlerini kırptı. "Sürekli 'o' diyorsun."

Wren omuz silkti. "Bir suikastçının mümkün olduğunca ortama uyum sağlamak isteyeceğini varsayıyorum, bu yüzden seni öldürmek için buraya bir kadın gönderirler. Gerçi bu pek akıllıca olmaz. Kan, havuzdan boşalmadan önce tüm havuzda dolaşır ve insanlar suyun kırmızıya dönmesini fark ederler."

Wren'i bir savaşçı olarak ciddiye almayı bırakmak oldukça kolaydı, özellikle de Shane etrafta bir savaşçı mermer heykeli gibi dururken. Marguerite, kendisinin de bu zihniyete kapılma tehlikesi içinde olduğunu fark etti ve bunu kararlılıkla bastırdı.

"Sen korkutucusun," dedi derin bir hayranlıkla.

"Aww, teşekkürler." Wren gerindi. "İnsanlar burada sık sık banyo yapar mı?" "İstersen her gün. Ben zaman ayırmaya çalışıyorum. Eğer

, ortak havuzları kullanabilirsin. Kimse izlerken bana saldırıp bıçaklamazlar." Wren'e düşünceli bir şekilde baktı. "Sen, şey, muhtemelen onlardan kaçınmalısın."

"Öyle mi?" Wren utangaç bir şekilde elleriyle göğüslerini kapattı. "Görünüşünle alakalı değil," dedi Marguerite. "Yani, aslında alakalı ama *kötü anlamda* değil*."*

Kafasını salladı. "Yaralar yüzünden."

Wren şaşkın bir ifadeyle kendine baktı.

"İnsanlar bunları merak edecek," dedi Marguerite nazikçe, paladinin sol kolundaki özellikle kötü bir kesik izini işaret ederek. "Ve kimse halı dokumacılığı yaparak böyle kaslar yapamaz."

Wren burnunu çekerek kollarını uzattı. Ön kolları Marguerite'inkinden neredeyse iki kat daha kalındı. "Muhtemelen haklısın. Gerekirse bazı yara izlerini açıklayabilirim, ama dikkat çekmek istemiyorum."

Marguerite başını salladı. "Biri fark ederse panik yapma, sadece dikkatli ol." Paladin iç geçirdi. "Takip etmem gereken çok şey var," diye mırıldandı

suya daha da batarak. "Hepsini nasıl düzgünce yapabiliyorsun, bilmiyorum."

"Pratik," dedi Marguerite. "Sen saatlerce kılıç sallayabiliyorsun, ben bunu bilmiyorum, yani eşitiz."

"Nadiren *saatlerce* sürer," dedi Wren. "Daha çok birkaç saniye sürer, birkaç dakikada bir tekrarlanır, ya diğerleri ölene kadar ya da sen ölene kadar."

"Görüyorsun, bu bana pek eğlenceli gelmiyor."

"Tam olarak eğlenceli mi bilmiyorum." Wren bunu düşündü. "Daha çok, bu konuda iyi olduğum için. Ve yapılması gerekiyor. İnsanları öldürmekten zevk almıyorum, ama iyi olduğum bir şeyi yapmaktan zevk alıyorum. Anlatabildim mi?"

"Evet, oldukça mantıklı." Marguerite, sıcak sudan alabileceği kadar rahatlamış olduğuna karar verdi. "Tamam. Shane endişeden ölecek ya da biz kuru erik gibi buruşmadan odalarımıza dönelim."

SHANE ENDİŞELENMİYORDU. Hiç de bile. Marguerite, Wren'le birlikteydi ve Wren son derece yetenekliydi. İkisi de sağ salim döneceklerinden hiç şüphesi yoktu. Hiç ama hiç.

Koridorların çeşitli noktalarında nöbet tutan muhafızları görmüştü ve bir çift kadına saldıran herhangi birini durdurmak için kesinlikle yardıma koşacaklardı. Wren'in yardıma ihtiyacı olacağı anlamına gelmezdi bu. *Tabii muhafızlar Marguerite'in ölmesini isteyen bu grubun emrinde değillerse. Ama buraya geleli sadece birkaç saat oldu, bu yüzden bu pek olası değil.*

Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

O kadar endişesizdi ki, kaplıcada sadece yirmi dakika geçirdi. Sonuçta, onun kadar rahat birinin daha da rahatlamak için uzun süre suda kalmasına gerek yoktu. Bu gereksiz olurdu.

Süite döndüğünde diğerlerinin henüz dönmediğini görünce endişelenmek yerine, Shane tüm eşyalarını küçük uyku dolabına yerleştirdi. Sonra daha verimli olması için eşyaları yeniden düzenledi, ki bunu zaten yapacaktı ve bu kesinlikle endişesinin bir göstergesi değildi.

Yeniden düzenlemeyi denemesi gerekip gerekmediğini düşünürken kapı açıldı ve Shane elinde kısa kılıcıyla dolaptan fırladı.

"Meşgulseniz sonra tekrar gelebiliriz," dedi Marguerite, 45 santimlik çeliğe bakarak.

"Üzgünüm." Shane kılıcı indirdi. "Ben... şey... ah..."

"Endişeleniyordun," dedi Wren, onu iterek geçip gitti. Ona öfkeyle baktı. "İşimi yapacağıma güvenmiyor musun?"

"Sana mutlak güvenim var. Endişelendiğim şey dünyanın geri kalanı."

"Adil görünüyor," dedi Marguerite. Siyah saçları nemli bukleler halinde yüzüne yapışmıştı. "Yatmaya gidiyorum. Tüy yatağım beni çağırıyor."

Yatak odası kapılarından birinden kayboldu. Shane oturdu, Wren'in gözlerinden kaçındı, ama çıplak bir kılıç taşırken rahatlamış gibi görünmek zordu.

"*Kesinlikle* endişelendirdin."

"Sadece bunu bilemek

istiyordum." "Bileme taşı nerede?"

Shane, ne dediğini kendisi bile anlamayan bir şeyler mırıldandı —ve bileme taşını almaya gitti.

Wren karşısındaki sandalyeye kendini attı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum. Yani, onu severim. Ondan

hoşlanmıyorum." "Evet, ama ondan *hoşlanıyorsun*." Wren

kaşlarını anlamlı bir şekilde oynattı.

"Ne yaşındayız, on iki mi?" Shane yüzünü ovuşturdu. "Ben bir yetişkinim. İnsanları 'sevmem'. Onlara ilgi duyarım."

"Oooh, demek ondan etkileniyorsun!" Wren koltuğun koluna yaslandı, gözleri parlıyordu. "Biliyordum."

Shane tavana baktı. "O çok çekici. Bunda garip bir şey yok."

"Uh-huh." Wren daha da yaklaştı. "Peki ona söyleyecek misin?"

"Hayır." Bu kadar sert bir şekilde söylemek istememişti. Wren geriye yaslandı, mutlu bir köpekbalığı gibi sırıtarak. Shane boğazını temizledi ve daha sessizce, "Öyle değil." dedi.

Wren hiçbir şey söylemedi, ama kaşları her şeyi anlatıyordu.

"Öyle *değil."*

"Mm-hmm."

"Ben birçok insandan hoşlanırım."

"Elbette."

"Öyleyim."

"Birini

söyle."

"Uh..." Bir an tereddüt etti. "Eee... peki... Acolyte Melissa nasıl?"

"Tapınak şifacısının çırağı mı?"

"Evet. Çok çekici bir kız."

"Kocası da öyle düşünmüş olmalı," dedi Wren, "geçen yıl onunla evlendiğinde."

Shane gözlerini kırptı.

"Sonra Aquila-on-Marsh'a taşındılar. Altı ay önce." Wren arkalarına yaslandı.

"Ondan etkilendiğimi söyledim, onun nerede olduğuna dikkat ettiğimi değil," diye mırıldandı Shane. "Her neyse, bu farklı. Marguerite... son derece çekici bir kadın olduğu için..."

"*Çok* çekiciden *son derece* çekiciye geçtik," diye mırıldandı Wren.

Shane başını ellerinin arasına aldı. "Istvhan'dan ders mi alıyorsun?"

Wren gülümsedi. "*Bu,"* dedi, "muhtemelen bana söylediğin en güzel şey." Ayağa kalktı ve Shane'in omzuna hafifçe vurdu. "Ben yatmaya gidiyorum

. Sen de gitmelisin. Yarın oldukça yoğun bir gün olacak."

DÖRT

"SAÇMA HİSSEDİYORUM," diye mırıldandı Wren, elbisesinin korsesini beşinci kez düzelterek. "Herkes buraya ait olmadığımı anlayacak."

"Sorun yok," dedi Marguerite yatıştırıcı bir sesle. Shane'e keskin bir bakış attı ve başını Wren'in sırtına doğru çevirdi.

"Sen... şey... oldukça güzel görünüyorsun, Wren."

"Sen en kötü yalancısın. Bu eteklerin altına balta sığdırmanın imkansız olduğunu biliyor musun? Kolay gibi görünebilir, ama değil."

Etekleri, iç çamaşırlarından oluşan kabarık bir etekti. İki yıl önce modanın en son trendiydiler. Rat'ın tedarikçileri ellerinden geleni yapmışlardı, ama yüksek moda konusunda yetersiz kalmışlardı. Sonuç olarak Wren, özellikle süslü bir pastanın üzerinde uçan bedensiz bir gövde gibi görünüyordu.

En büyük balo salonunun ön odasına girdiklerinde, Marguerite Wren'in kendini hazırladığını izledi. "Sen mükemmelsin," dedi Marguerite yumuşak bir sesle. "Sen geri kalmış, taşralı ve eğlence peşinde olan biri olmalısın ve bu rolü muhteşem bir şekilde oynayacaksın."

Wren ona kısa bir gülümseme attı. "Bunun bir rol olduğundan emin değilim." "Öyle. Unutma."

Shane başını eğdi ve kulağına fısıldadı. Wren aniden güldü, omuzlarını düzeltti ve çenesini kaldırdı. "Tamam. Hadi yapalım şunu."

Kapı açıldı. Majordomo, Sedgemoor Leydisi'ni duyurdu. Birkaç kişi başını çevirdi. Wren yelpazesini açtı ve savaşa doğru ilerledi.

"Ona ne dedin sen?" diye fısıldadı Marguerite, sıranın kendilerine gelmesini beklerken.

"Gerekirse odadaki herkesi öldürebileceğini hatırlattım." "Bu işe yarayabilir." Marguerite, Wren'in kalabalığın içinde kayboluşunu izledi.

Majordomo Marguerite'i sadece "Anuket Şehrinden tüccar Marguerite Florian" olarak duyurdu ve Shane'i tamamen atladı. Hızlı bir şekilde arka arkaya üç tüccar daha duyuruldu, ki bu onun için gayet iyiydi. O buraya görmek için gelmişti, görülmek için değil. En azından, gerekli olana kadar.

Odayı taradı, tanıdığı, sevdiği, nefret ettiği insanları seçti. Ve çok daha nadiren, korktuğu insanları. İkincisi çok fazla değildi. Uzak durması gerektiğini bildiği, ölü gözlü bir saray mensubu. *Tanrıya şükür, o bu işin içinde değil.* Titrek bir gülümsemesi ve baş döndürücü genç kızlardan oluşan bir maiyeti olan yaşlı bir kadın. Marguerite, şantaj ağının üç ülkeye yayıldığını kesin olarak biliyordu. *Torunlarının evlenmesini sağlamakla ilgileniyordu, bunun için savaş başlatması gerekse bile.* Korkmadığı, ama korktuğu bir adam için çalışan başka bir ajan. *En iyi bilgime göre şu anda Charlock'ta ve Red Sail onu ilgilendirmiyor, bu yüzden muhtemelen bu oyunda bir rol oynamıyor.*

Hiçbirinin ona fazla ilgi göstermesi olası değildi. Marguerite, parfüm tüccarı kimliği iyi oturmuştu.

Ancak çoğunlukla, her zamanki insan kalabalığı vardı. Saraylılar rütbe oyunları oynuyor, tüccarlar zenginlik oyunları oynuyor ve dağınık casuslar bilgi oyunları oynuyordu. Üç hedef kesişiyor ve yeniden kesişiyordu, bazen paralel, bazen çelişkili. *Ancak çıkarlarımız çakışmadığı sürece, birbirimizi rahat bırakacağız.*

Belki garip bir şekilde, kendini rahatlamaya başladığını hissetti. Bu oda, tam olarak *güvenli* değilse de, *tanıdık geliyordu.* Shane'e gerçeği söylemişti. Kaplanların inine giriyordu, ama tüm kaplanların adını biliyordu ve hangilerinin üzerinden geçebileceğini, hangilerinden kaçınması gerektiğini biliyordu.

"Silah taşıyan adamlar kim?" diye sordu Shane. "Muhafız ya da düellocu gibi görünmüyorlar."

Marguerite onun bakışını takip etti. "Oh, onlar mı? Onlar şövalyeler. Ah... saray şövalyeleri."

"O kılıçları kullanmayı biliyorlar mı?" diye sordu Shane.

"Düelloda eğitilmişler," dedi Marguerite. Shane, kesin bir cevap vermeyen bir homurtu çıkardı.

Onun şüpheciliğini anlayabilirdi, tabii o homurtu şüphecilikse. Şövalyeler çoğunlukla savaşçı gibi görünmüyorlardı. İpek ve kadife giysiler giyiyorlardı, süslü tüylü şapkalar takıyorlardı ve barışa bağlı kılıçları dardı ve genellikle mücevherlerle süslenmişti. "Onları küçümseme," diye uyardı. "Bazıları eğlence için diğer erkekleri düelloya davet etmeyi alışkanlık haline getirmiş."

"Rakibimi asla hafife almamaya çalışırım."

"Duelara girmeni istemem."

"Ben de öyle tercih ederim." Gözleri odanın diğer ucuna kaydı ve bir grup şövalye üzerinde kısa bir süre durdu. "Onların dövüş tarzları hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek değil," diye itiraf etti Marguerite. O, pek çok konuda bilgi hazinesi gibiydi, ama silahlı savaş bunlardan biri değildi. "Gördüğüm düelloların hepsi çok hızlı ve gösterişliydi."

"Mmm. Evet, o kılıçlarla bu mantıklı olur." Dirseğini hareket ettirerek sırtındaki kın ve içindeki ağır kılıcı okşadı. Marguerite, bir şövalyenin ince bir kılıçla şeytan tarafından ele geçirilmiş bir boğayla dövüştüğünü hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

"Bu, birini yenebileceğin anlamına mı geliyor?"

"İlle de öyle değil." Shane'in gözleri kalabalığı taramaya devam etti. "Ben çok güçlüyüm, ama silahım hızlı bir şekilde savuşturmak için yapılmış değil. Ama aynı şekilde, onlar da kılıçlarını kırmadan benim kılıcımı savuşturamazlar. Muhtemelen dayanıklılık ve şansa bağlı olur. Ve tabii ki araziye."

Shane'in "*Ben çok güçlüyüm"* demesi ona komik geldi. Bu övünme değildi. Anlayabildiği kadarıyla, bu adam övünmektense kılıcına atlamayı tercih ederdi. Bu sadece sıradan bir gerçekti. *Sincaplar var. Bugün yağmur yağıyor. Ben çok güçlüyüm.*

Odayı incelemeye devam etti ve yakın bir arkadaşını görünce durakladı. "İlginç." Shane kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyorum."

"Kimi?"

"Şuradaki bayanları büyüleyen yakışıklı adam. O Davith. Benimle aynı iş kolunda çalışıyor."

"O bir tehdit mi?" Shane'in sesi o kadar alçaktı ki, sözlerinden çok göğsündeki titreşimleri daha net hissedebiliyordu. Omurgasından bir ürperti geçti ve kendine bunu kesmesini söyledi.

"Olabilir. Ama aynı zamanda çok yardımcı da olabilir, bana bir iyilik borcu var. Gidip öğreneceğim. *Sen* burada kal."

"Öyle mi?"

"Evet. Diğer tüm refakatçiler ve uysal düellocular gibi duvara yaslanacaksın."

"Duvardan seni nasıl koruyacağım?" "Beni

bıçaklayan birini görürsen, onu öldür."

"Bunun sana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Oh, hiç de yardımcı olmaz. Ama senin izlediğini bilmek, kimsenin denemeye cesaret edemeyeceği anlamına gelir. Biri beni öldürecekse, bunu balo salonunun ortasında değil, sessiz bir koridorda yapacaktır. Zaten Davith kimseyi bıçaklamaz. Bu onun tarzı değil."

Yine homurdandı. Marguerite bu homurdanmayı "isteksiz kabul" olarak kaydetti ve eski dostu ve düşmanını görmeye gitti.

DAVITH, çocukça yakışıklılığıyla yaşlanmayı zarif bir şekilde karşılayan, en şanslı erkeklerden biriydi. Marguerite bunun tam tersinin birçok kez gerçekleştiğini görmüştü. Yirmili yaşlarında çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olan bir delikanlı, gençliğinin parlaklığını kaybeder, gözlerinin ve ağzının çevresinde birkaç çizgi belirir ve birdenbire hayatı en kötü türden bir sefahat içinde geçirmiş gibi görünürdü. Genellikle bu, akranları da en güzel yıllarına ulaştıkları sırada olurdu. İyi olanlar bunu kabullenmiş bir mizahla karşılıyordu. Kötü olanlar ise kibirli ve korkak hale geliyor, birdenbire her isteğini yerine getirmeyen dünyaya saldırmaya başlıyordu. Marguerite, ikinci gruptan çok fazla kişi tanıyordu ve Davith'in bu yoldan gitmeyeceği için içten içe seviniyordu. Bu adam, bu kadar önemsiz bir şey yüzünden kaybedilemeyecek kadar değerliydi ve saldırmaya karar verirse çok tehlikeli olabilirdi.

Hâlâ yaşından daha genç görünüyordu — Marguerite, Davith'in otuzlu yaşlarının başında olduğunu biliyordu, ancak kimse onun yirmi beş yaşından büyük olduğunu tahmin edemezdi — ama kemikleri sağlamdı ve gözlerinin köşelerindeki hafif çizgiler açıkça gülme çizgileriydi. Saçında hiç gümüş rengi iz yoktu, ama bunun pek bir önemi yoktu. Marguerite, gri saçları örtmenin en az üç yolunu biliyordu. Davith sonunda saçlarının grileşmesine izin verdiğinde, şakaklarına sanatsal bir dokunuşla gümüş rengi ekleyeceğini, böylece geri kalan saçlarının siyahlığı ve cildinin zarif kehribar rengini ortaya çıkaracağını tahmin ediyordu.

Shane'in saçında griyi görmek neredeyse imkansız olacak, diye dalgın dalgın düşündü. *Zaten o kadar açık renkli ki, birkaç beyaz saç görünmez bile. Ama muhtemelen o korkunç kırmızı sakalda görünürler.*

Avının etrafında dört kadın toplanmıştı. Yaklaştıkça Davith'in hafif, spontan ve eğlenceli kahkahasını duyabiliyordu, dinleyenleri şakaya katılmaya teşvik ediyordu. Böyle spontan bir kahkahayı mükemmelleştirmek inanılmaz bir çaba gerektirirdi. *Acaba hangisini baştan çıkarmaya çalışıyor?*

Tahminimce, soluk yeşil ipek giysili uzun boylu kadındı. Biraz daha geride duruyordu ve yüzü hafifçe başka yöne dönmüştü, sanki çok istekli görünmek istemiyormuş gibi. Marguerite kadının giysilerini değerlendirdi*: orta halli, muhtemelen dul, saygın bir kesim ama çok saygın değil,* çok *pahalı ayakkabılar. İyi seçim.*

Topluluğa doğru yürüdü ve dirseğiyle Davith'in kaburgalarına hafifçe vurdu. "Davith, ne sürpriz! Seni burada göreceğimi beklemiyordum, sevgilim."

Davith, açıkça şaşırmış bir şekilde döndü. Onu gördüğüne sevinmemişse de, Marguerite'in fark edemeyeceği kadar çabuk gizledi. Davith'in Red Sail için çalıştığı ihtimali çok yüksekti, ama Marguerite, Davith'in işverenlerinin onu öldürmek istediğini bilmediğinden şüpheleniyordu. Hedef olmak istediği için değil, ama Davith bunu bilseydi, bu ona bir şey anlatırdı. (Diğer casuslarla ilgili sorun da hep buydu. Bazen, çok fazla şey bildiklerinde olduğu kadar, yeterince şey bilmediklerinde de neredeyse aynı derecede sinir bozucu oluyordu.)

"Marguerite!" Ona selam verdi. "Seni tekrar görmek ne güzel. *Uzun* zaman oldu, değil mi?"

"Çok uzun sürdü," dedi, oyuna katılarak. Onu yalancı olarak nitelendirerek işine karışmak oldukça kaba olurdu, ama Marguerite biraz nazik bir kötülük yapmaktan çekinmezdi. "Seni *çok* özledim, yaramaz adam." İlgiyle onu izleyen diğer dört kadına döndü. "Bu adam hakkında ne tür hikayeler duymuş olursanız olun, bunlar gerçeğin yanında hiçbir şey kalır."

Üçü büyülenmiş gibiydi. Yeşil giysili dul kadın gözlerini hafifçe kısarak baktı.

Ve eğer kendimi özellikle kaba hissediyorsam, devam ederdim, ama onun yardımını isterdim. Bu nedenle koluna girmedi ya da izleyicilere küstahça göz kırpmadı, sadece parmağını dudağına dokundurdu. "Biliyorsun Davith, bu yıl yine burada satış yapıyorum ve eğer ilgilenirsen, bir iş fırsatım olabilir."

"Bilemiyorum... iş çok çaba gerektirir, bu çaba zevk için harcanabilir..." Bunu söylerken yeşil giysili kadına bakıyordu ve kadın hızla başka yere baktı, sonra Marguerite'e keskin bir bakış attı.

"Ah, peki. Fikrini değiştirirsen, ben... bilirsin. Dolaşıyor olacağım." Elini havada salladı ve Davith'in koluna hafifçe vurdu. ″Seni tekrar görmek *çok* güzeldi."

On dakika kadar sonra, yan odadaki kokteyl masasında ona yetişti. Bu onu hiç şaşırtmadı. Davith sürekli parasızdı ve birinin yatağını ısıtmaktan elde edilmeyen kâr fikri onu çekici bulması kaçınılmazdı.

"Marguerite," dedi ve bu sefer yanağına öptü. "Beni çok utandırmadığın için teşekkür ederim."

O güldü. "O sevimli dul kadını etkiliyor musun?"

"Deniyorum," dedi Davith. "Lady Sancha, benim sonsuz sevgi iddialarıma pek inanmıyor."

"Çok akıllıca."

"Muhtemelen. Ama o aynı zamanda kıskanç bir tip, bu yüzden öyle davranarak bana iyilik yapmış olabilirsin."

"O zaman bana iki iyilik borçlusun."

"Ah." Sesi hala yüzeysel olarak hafifti, ama bakışlarında ani bir dikkat, bir niyet kıvrımı gördü. "O zaman bu iyiliği talep etmeyi mi planlıyorsun?"

"Senin becerilerine ihtiyacım olabilir. Kim bilir?" "İlginç." Gülümsedi, ama onun samimi olduğunu sanmıyordu. "Ben

"Yatakta becerilerimi denemek mi istiyorsun?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Şu anda bunun pek ilginç olduğunu söyleyemem."

"Beni derinden incittin, canım." "Evet, çok

incinmiş görünüyorsun."

Adam kıkırdadı. "Burada olduğun için mutluyum Marguerite."

"Öyle mi?"

"Evet. Aptal kadınları sırlarını söylemeleri için kandırırken, gerçekten konuşacak başka birinin olmaması insanı çok yoruyor."

"Ve paralarını?"

"Tsk, tsk. Ara sıra pahalı aşk hediyeleri. Onlar memnuniyetle ayrılırlar ve ben de cebim biraz daha ağırlaşmış olarak ayrılırım."

"Sen gittiğin sürece sorun yok." Marguerite, şaka yaptığını belirtmek için kolunu onun koluna taktı. İkisi ikram masasının etrafında dolaştılar. "Benim ilgilendiğim aşk hediyeleri değil, Davith."

"Ah. Oyun oynuyoruz, değil mi canım?"

"Her zamanki gibi. Birisi için çalıştığını varsayarsam yanılıyor muyum?"

"Bunu çok ticari bir şey gibi gösteriyorsun." Dilini şaklattı. "Sanırım, benim bulduğum şeylere ilgi duyabilecek birileri olabilir." Ondan ayrıldı ve masadan bir tabak aldı. "Seninle hiçbir farkın yok. Aslında, ikimizin aynı tarafta olduğunu düşünüyorum."

"Aynı tarafta olmak her zaman bir zevktir." Düşünceli bir şekilde ona baktı. *Zarları atma zamanı...* "Kaynaklarımızı birleştirmek ister misin?"

Davith arkasını döndü ve tabağa özenle atıştırmalıklar seçti. "Bir şeyler ayarlanabilir sanırım," dedi, çilekleri şekerlenmiş salyangozların yanına özenle dizerek. "Sonuçta patronumun aşk hediyeleri oldukça cömert." Tabağı ona uzattı. Marguerite, tabağın en sevdiği şeylerle dolu olduğunu fark ederek aldı. *Bu şaşırtıcı değildi. Davith işinde çok, çok iyiydi. Muhtemelen en sevdiğin çiçeği ve dişlerini hangi bitkilerle fırçaladığını da biliyordur.*

"Sanırım tuz yok, değil mi?" diye mırıldandı, parmakları onun parmaklarına dokunarak.

Davith donakaldı. Sadece başka bir casus, göz kapağının titremesini, nefesinin kesilmesini fark edebilirdi. Marguerite içinden küfretti.

tuzdan bahsedilmesi onu şaşırtmıştı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu, ama onun tuz aradığını beklemiyordu.

Sail ona bu görev için gönderilen tek ajan olduğunu söylemiş olmalıydı. Kahretsin. Şimdi onu kızdırdım ve benim düşman mı yoksa sadakat testi mi olduğuma karar vermesi gerekiyor.

Gülümsedi. Dışarıdan bakanlara, şaka yapan iki eski arkadaş gibi görünüyorlardı. Sadece Marguerite, onun gözlerinin ölümcül ciddiyetini görebiliyordu. "Bir daha düşündüm de, canım, korkarım bazı dullar diğerlerinden çok daha kıskançtır. Beni başka biriyle yakalarlarsa, hayalarım kıskaca alınır."

Marguerite de güldü. "Böyle bir dulun başına bela olmanı görmek istemem."

"Ben de senin. Çünkü onların terk edilmeyi seveceklerini hayal edemiyorum."

"Düşüncesi bile korkunç." Kanepeden bir ısırık aldı. "Ah, neyse. Bir kadın hayal kurabilir."

"Elbette. Birbirimizi anladığımıza sevindim, canım." Bir parmağıyla ona küçük bir selam verdi. "Şimdi gidip Leydi Sancha'nın kırgınlığını gidermeliyim. Geçmişimden gelen, bir türlü vazgeçemeyen rahatsız edici bir sevgili olmama aldırmaz mısın?"

Bu sefer Marguerite'in kahkahası içtendi. "Hiç de değil. Çok can sıkıcı mıydım?"

"Korkunç derecede sinir bozucu. Eşleşen kıyafetler giymemizi istemiştin. Sanırım... morumsu kahverengi."

"Beni incittin. Scarlet, lütfen."

"Scarlet olsun." Ona göz kırptı ve uzaklaştı. Marguerite onun arkasından bakarak iç geçirdi. Çok yakışıklı biriydi ve onu oldukça sevmişti. Düşman için çalışıyor olması çok yazık.

FIFHEEN

Shane, Duman Sarayı'nda bir koruma olmak için çok fazla duvara yaslanmak gerektiğini fark etti.

Marguerite, saraya giden uzun yolculukta elbette her şeyi açıklamıştı. Herkes kişisel korumalarını yanında tutarsa, odalar kimsenin yürüyemeyeceği kadar kalabalık olurdu. Soylular, giderek daha büyük silahlı maiyetler komuta ederek önemlerini göstermeye çalışırlardı ve bu da her şeyi oldukça zor hale getirirdi. Bu nedenle, saraya resmi davetiyesi olan her tüccara bir, her soyluya ise iki refakatçi izin veriliyordu.

Sonuç olarak, beklediğinden daha az sayıda koruma vardı. Shane, silahları barış bağlarıyla bağlanmış yarım düzine kişi seçti, hepsi de işler kızışırsa barış bağlarının dört saniyeden az bir süre için sorun yaratacağına benziyordu. Bazıları, işverenleri kavga çıkarmaya ya da kavga çıkarılmaya meyilli ise, muhtemelen düellocu olarak da çalışıyordu. Sarayda resmi düelloya izin veriliyordu, ancak kavga kesinlikle yasaktı. Yaşları, görünüşleri ve kıyafetleri çok farklıydı, ama hepsi aynı ifadeyi takınıyordu. Shane, kendisinin de aynı ifadeyi takındığını tahmin ediyordu.

Çok fazla koruma yoktu, ama kesinlikle çok sayıda refakatçi vardı. Duvardaki görevinin yanında, yaşlı kadınlarla dolu sandalyeler vardı

kadınlarla doluydu ve hepsi de korumalarla hemen hemen aynı ifadeyle korudukları kişileri izliyorlardı.

Koruduğunuz kişi kalabalığın içinde ilerlerken, durana kadar onu izlediniz. Birkaç saniye arayla gözlerinizi başka yere çevirip, tehdit var mı diye etrafı taradınız. Sonra koruduğunuz kişiyi tekrar buldunuz, hala hayatta olduğunu ve hareket etmediğini belirlediniz, yüzündeki ifadeyi inceleyip sıkıntı var mı diye baktınız, sonra tekrar etrafı taradınız.

Bu, Bishop Beartongue için yaptığı işin aynısıydı ve genellikle son derece sıkıcıydı. Shane genellikle etrafında oynanan küçük dramaları izleyerek eğlenirdi, ama bu kadar büyük bir odada, Marguerite'den gözlerini çok uzun süre ayırmaktan korkuyordu.

Neyse ki, Marguerite'i izlemek sıkıcı olmaktan çok uzaktı. Ne yazık ki, Marguerite'i izlemek, hissetmeye hakkı olmayan şeyler hissetmesine neden oluyordu.

Daha önce işaret ettiği çok yakışıklı adamla güldüğünde, içini bir şey deldi. Kıskançlık değildi, elbette. *Kıskanmaya hakkım yok. Ben onun korumasıyım, daha fazlası değil.* O zaman Davith'in onu güldürebilmesine, kendisinin ise güldüremeyişine duyduğu şeyi kıskançlık olarak adlandıralım. O, kolunu onun koluna takıp eski dostlar ya da eski sevgililer gibi birlikte yürüdüğünde, bu kıskançlık daha da derinleşti.

Shane, Davith'in yanına gidip üzerine çökme hayali kurdu. Diğer adamdan daha uzun değildi, ama kesinlikle daha geniş omuzluydu. Ayrıca sırtında çok büyük bir kılıç vardı, bu da üzerine çökmeyi daha etkili hale getiriyordu. Davith zırh değil, kadife ve çorap giyiyordu. *Bunları tereyağı bıçağıyla bile kesebilirdiniz. En azından çorapları.* Gevşek kumaşlar kılıcı dolaştırmak için mükemmeldir, ancak adamın kıyafetinde gevşek bir şey yoktu. Kıyafetleri sanki ona dikilmiş gibiydi. Kadınlar ve azımsanmayacak sayıda erkek, o geçerken ona hayran bakışlar attı.

Shane'in de takdir dolu bakışlardan mahrum kalmadığını söylemek gerekir. En az dört refakatçi kendini tanıttı ve Shane, Marguerite'i gözden kaçırmadan nazik sohbet ritüellerini yerine getirmek zorunda kaldı. (Refakatçilerin de kendi sorumlulukları olan kişilere aynı şeyi yaptıkları için kimse kırılmadı.) En az iki genç duvar çiçeği onu fark etti, kızardı ve daha uzak koltuklara kaçtı. Bu konuda biraz suçluluk duydu, ama onları rahatlatmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirecekti.

Yaklaşık bir saat sonra, iki yaşlı refakatçi, Shane'in duyabileceği mesafede dedikodu yapmaya başladı. Shane, yapacak başka bir şeyi olmadığı için onları dinledi.

"*Ne* yakışıklı bir adam. Sence birinin silahşörü mü?"

"Duvar çiçeği olduğunu sanmıyorum." Kıkırdadılar. Shane, Baiir'li tüccarların giydiği katmanlı brokar giysili bir grup kadınla derin bir sohbete dalmış olan Marguerite'e bakmaya devam etti.

"Şuradaki Waily'nin en küçüğü mü?"

"Asla öyle değildi! Zavallı şey, kısa boyluydu ve sivilceleri vardı."

"Hayır, Harriet, sana söylüyorum, o. En az on beş santim uzamış, ona bak."

"Çocuğun nasıl büyüyeceğini asla bilemezsin. Lady Octavia'yı isim töreninde görmüştüm, o çocuğun kulakları sürahi kulakları gibiydi. Şimdi ise sarayın güzeli. Charlock'un veliaht prensi ona evlenme teklif etmiş."

"Evlenme teklif etti, evet, ama kız kabul etmedi. Doverfrith'e sırılsıklam aşık olduğunu duydum."

"Doverfrith mi? O en az altmış yaşında, kız ise yirmiden fazla olamaz."

"Öyle diyorlar. Ama belki de sadece iyi bir görünüm sergiliyor ve düğünden hemen sonra onun ölmesini umuyordur."

"Çok parası olan bir dul olmaktan daha kötü bir kader olamaz."

Shane, göz ucuyla ikiliye baktı. Harriet adındaki kadın, boyalı parşömenden yapılmış bir yelpazeyle nazikçe kendini serinletiyordu. Henüz adı bilinmeyen diğeri ise öne doğru eğildi. "Kızınla konuşan kim?"

"Ne? Yağlı saçlı olan mı? Lord Bardulf. Bildiğim kadarıyla herhangi bir lord değil. Sadece sarayda bir görevi var. Sanırım prensin giysilerini sorumlu kişi."

"Evet, ama hangi prensin?"

"Bu gerçekten önemli mi?" İkisi birlikte kıkırdadılar. "Kayınbiraderim muhtemelen bir iyilik isteğinde bulunarak, onunla birkaç dakika konuşmasını ve onu ilginç gösterilmesini sağlamıştır." Harriet yelpazesini hafifçe vurdu. "Korkarım Bardulf'tan fazlası gerekecek. O tatlı bir çocuk, ama ayak taburesi kadar konuşkan bile değil."

"O yaştaki hiçbirimiz öyle

değil miydik?" "Doğru."

"En azından seninki tatlı. Benim küçük Minerva'm ise

nemli." "Nemli mi?"

"Şiirler ve gün batımları için ağlıyor. Hatta özellikle güzel gün

batımları için bile." "Çimlerin Leydisi bizi korusun. Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Annesi onu evde tutup şairlerden uzak tutmamı emretti. Trajediye bu kadar takıntılı bir kızla yapabileceğim çok fazla bir şey olmadığını söyledim. Özellikle de gün batımları her *gün* gerçekleşirken.″ Sanki güneş onu kişisel olarak seçmiş gibi, bu durumdan derin bir üzüntü duyuyor gibiydi.

"Oof."

"Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun. Uzak bir kuzeninin işe yarayabileceğini düşündüm, ama o da yağmurdan şikayet etme hatasına düştü. Kız çocuğa dönüp yağmurun, insanlığın günahları için meleklerin döktüğü gözyaşları olduğunu söyledi ve zavallı adam

eğer öyleyse, meleklerin batı tarlasında bir ayak çamur bıraktığını ve onun da botunu kaybettiğini söyledi.”

Shane yüzünü buruşturdu. Hayalperest genç kadınlar konusunda uzman değildi, ama bunun iyi sonuçlanacağını sanmıyordu.

"Nasıl gitti?"

"Sence nasıl gitti? Yağmur durur durmaz o gitti ve kız iki hafta boyunca odadan odaya dolaşıp aşkın öldüğünü ilan etti."

"Çimlerin Hanımı. Eh, daha kötüsü de olabilirdi. Sana Moredena'nın koyunlarından bahsetmiş miydim?"

"Koyunlar mı?"

"Koyunlar. Yaklaşık kırk tane. Surların üzerinde. Olanlar şöyleydi..."

Marguerite bir sonraki odaya geçeceğini işaret ettiğinde Shane'in içi sızladı. Yine de görevi onu çağırıyordu. Duvardan uzaklaşıp onu takip etti ve surlardaki koyunların hikâyesini geride bıraktı.

"PEKİ," dedi Wren, ana odadaki bir sandalyeye uzanarak. "Gerçekten de ne gün ama. Bir şekilde geçirdim işte."

Shane onaylayarak başını salladı. O da bir gün geçirmişti. Bu, söylenebilecek en iyi şeydi. Hiçbir şey yapmadığından yorgun hissediyordu.

Üçlüden sadece Marguerite yıpranmış görünmüyordu. Elini kaldırdı ve süitin kapısına gitti. "Merhaba? Kimse var mı... Ah, buradasınız." Güvercin grisi giysili bir uşak kapıya geldi. Marguerite çantasından bir bozuk para çıkardı ve ona uzattı. "Lütfen mutfağa gidip üç kişilik hafif bir yemek siparişi ver." Uşak başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Hizmetçimiz yarın burada olacak," dedi Marguerite, kapıyı kapatarak. "Gece burada kalmayacak, ama hassas bir şey söylemeden önce kontrol et."

"Henüz hassas bir bilgi var mı?" diye sordu Shane. Wren omuz silkti. "Ben nereden bileyim? Öne çıkan bir şey yok."

"Bu kadar erken bir zamanda böyle bir şey olmasını beklemiyorum," dedi Marguerite. "Aslında, yarın bu bilgi bana ulaşırsa, bunun bu kadar kolay olmasına şüpheyle yaklaşırım."

"Oh, iyi." Wren iç geçirdi. "Çünkü hemen kaçmayan birkaç kişiyle konuştum, ama patronaj hakkında nazikçe soru sormanın bir yolunu bulamadım." Shane'e kaşlarını kaldırdı. "Ya sen?"

Shane, refakatçilerden duyduğu dedikoduları sıraladı. "Lady Octavia adında bir saray güzeli, Lord Doverfrith adında yaşlı bir adama deli gibi aşık olduğu söyleniyor. Dowager'ın At Ustası, gut hastalığı nedeniyle bu yıl katılmıyor ve karısının hem bir ozanla hem de Sekizinci Asilzade ile bir ilişkisi olduğu söyleniyor. Gölgeli Dük'ün önceki iki karısını zehirlediği ve şimdi üçüncü karısını aradığına inanılıyor. Baron Malverstone ile yalnız kalmak hiçbir kadın için akıllıca değil. Lady Chadris'in şantaja uğradığı herkesin malumu, ama ne olduğu konusunda kimse bir şey bilmiyor, ancak spekülasyonlar çok yaygın." Marguerite ve Wren'in ona baktığını görünce durakladı. "Ee... ne?"

"Bunu sana kim *söyledi*?" diye sordu Wren.

"Hayır. Sadece orada durup dinledim." Shane, talihsiz Minerva'nın gün batımlarında ağlama eğilimini de eklemeyi düşündü, ancak bunun çabalarıyla bir ilgisi olduğunu düşünemedi. "Refakatçiler dedikodu yapar."

"Peki," dedi Marguerite. Kendini silkeledi ve gülmeye başladı. "Aman Tanrım. Bu beklediğimden çok daha fazlası. Ve hepsini hatırlamışsın!"

"Piskopos sık sık bana toplantılarda kulak misafiri olduğum şeyleri sorardı," dedi Shane. Bir parçası hala kulak misafiri olmanın paladinlere yakışan bir davranış olmadığını ısrarla savunuyordu, ama o bunu bastırdı. *Bu benim görevim.*

"Sekizinci Asil Kişi nedir?" diye sordu Wren. "Bu sıralamayı bilmiyorum."

"Benevolence'dan bir diplomat," dedi Marguerite. "Buradan kuzeyde ve oldukça batıda, kıtanın diğer tarafında. Arada birkaç dağ silsilesi var ve okyanus yolu neredeyse geçilmez, bu yüzden onlarla önemli bir ticaretimiz yok ve diplomatlar nadiren evlerine geri dönüyorlar. Eğer biri onlarla ticaret yapmak için daha kolay bir yol bulursa, her iki taraf da birkaç düzine servet kazanır, ama şu anda durum böyle..." Omuz silkti.

"Bunların herhangi biri yararlı mı?" diye sordu Shane. "Yoksa sadece dedikodu mu?"

"Bu tür bilgiler her zaman yararlıdır," dedi Marguerite. "Elimizdeki görevle ilgili olmayabilir, ama ileride başka bir şeyle bağlantılı olabilir." Parmağını alt dudağına vurdu. "Yine de toplamaya devam et. Ne çıkacağı belli olmaz."

GÜNDOĞUMUNDAN BİR SAAT ÖNCE, gerçekten de bir şey ortaya çıktı, ancak bu seferki, her işi yapan hizmetçiydi. Ammy adında orta yaşlı bir kadındı ve yüzündeki ifade, doğuştan etkilenmeyen biri olduğunu ve bu görüşünü değiştirmeyi uygun görmediğini gösteriyordu.

Shane kapının açıldığını duyup odasından fırladığında, üzerinde sadece keten külot ve kısa kılıç vardı. Kadın onu baştan aşağı süzdü, kılıca bir göz attı ve sadece "Eh. Daha büyüğünü de gördüm" dedi.

"Derin özürlerimi sunarım, hanımefendi," dedi Shane, kılıcı indirerek ve kendini oldukça aptal hissederek.

"Evlat, sen sarayda hizmet etmeye başladığımdan beri gördüğüm en tuhaf on şey arasında bile değilsin." Onu itip geçerek şöminenin başına geçti ve ateşi yakmaya başladı.

Shane biraz daha giyinip Wren'e ortak salonda bir yabancı olduğunu haber vermeye gitti. Battaniye yığını içindeki

henüz kimseyi bıçaklamaması gerektiğini mırıldandı, sonra yuvarlandı ve horlamaya başladı.

Ammy ateşi yakıp odayı topladı, sonra Wren'in odasına girip aynı işlemi tekrarladı. Shane, Marguerite'i uyarmalı mı diye düşündü, kısa bir süre tereddüt etti, sonra muhtemelen uyarmalı olduğuna karar verdi.

Kapıyı tıklattı, ses gelmedi, sonra içeri süzüldü. "Lady Marguerite?"

Başı battaniyeden çıktı, saçları uykudan dağınıktı. "Mmm...? Oh, sensin." Uykulu bir şekilde gülümsedi ve kollarını başının üzerine uzattı. Kolları çıplaktı. Omuzları da öyle. Oturarak battaniyeyi de beraberinde çekti, ama o, kaburgalarını ve göğsünün yanını görmeden önce.

Marguerite gibi birinde, yan tarafı bile oldukça dolgundu.

Shane birkaç kez gözlerini kırptı, sonra gözlerini tavana sabit bir şekilde dikti. "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Shane'in ruhunun son derece alçak ve kaba bir kısmı kesinlikle bir şeye ihtiyaç duyuyordu ve dahası, bunun ne olabileceği ve Marguerite'in bunu en iyi şekilde nasıl sağlayabileceği konusunda önerileri vardı. O kısmı sanki bir iblismiş gibi öfkeyle bastırdı ve tavanı incelemeye devam etti. *Oyulmuş ahşap kirişler mi? Aman Tanrım. Ne kadar süslü. Ve bunlar seramik fayans mı? Ne ilginç. Yazar Chandler'ın bir eserinde seramik fayansları tanımlamak için epey zaman harcadığını hatırlıyorum. "Binlerce tonlu gün batımı, ateşle pişirilmiş kile sarılmış, bu odayı süslemek için..."*

"Shane? İyi misin?"

"Hizmetçi geldi," diye patladı. "Şu anda. Odaları temizliyor." "Evet, işi bu." Marguerite'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

sesinden gülümsediğini duyabiliyordu.

"Evet. Ben. Şey. Seni uyarmam gerektiğini düşündüm. Eğer ihtiyacın olursa diye... şey..." O, çaresizce odanın içinde bakındı, yataktan kesinlikle uzak durmaya çalışıyordu. Gözü, üzerinde mektupların düzgünce istiflendiği küçük masaya takıldı ve ilham geldi. "Evrak işleri. Bilirsin."

"Ah. Merak etme." Dizlerini kendine çekti ve her şey düzgün bir şekilde örtülmüş olsa da, aniden battaniyenin sadece üzerine örtülmüş olduğunu ve en ufak bir hareketle düşebileceğini fark etti. Tabii ki bunu istediği için değil. Kesinlikle hayır. Bu çok centilmence olmazdı.

Marguerite, onun içsel mücadelesinden habersizmiş gibi, şakağını hafifçe vurdu. *Lütfen, tanrılar ve azizler, onun habersiz kalmasına izin verin.* "Önemli olan her şeyi burada tutuyorum. Notlarım çoğunlukla parfüm siparişleri. Bu konuda endişelenmeyin."

"İyi. Mükemmel. Tamam o zaman." Shane arkasında kapı kolunu aradı ve neredeyse uygunsuz bir aceleyle kaçtı.

PALADİNLER. Gerçekten. Marguerite gözlerini devirdi. Adam ona bir bakış attı ve kızardı. *Sanki çıplak omuzlarımın görüntüsü erkekleri doğrudan cehenneme götürmüş gibi.* Kendi kendine sırıttı. *Şey... belki birkaç erkek. Ama çoğu bunu hak etmişti ve* kesinlikle *bundan zevk almışlardı.*

Belki de gidip adamı baştan çıkarmalıyım. Sonuçta çok *yakışıklı ve olmasa bile, o sesi...* Sadece düşünmek bile onu biraz heyecanlandırdı. Paladinler o sesle müstehcen konuşabilir miydi?

Hayır, lanet olsun. Sen onun komutanısın. Aşağı yukarı. Ve o hala sana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyor. Shane'i anlamak zor olsa da, bu konuda hiçbir yanılsaması yoktu. Şüphesiz onun gizli amaçları olduğunu düşünecekti.

Ayrıca, görünüşe göre o gerçekten saf kalpli biriydi. Onun müstehcen konuşma anlayışı "Sana bir insan olarak büyük saygı duyuyorum. Dua edelim." olabilir.

Buna gülmemeye çalışarak, örtüyü geri itti ve yine dolambaçlı konuşmalarla geçecek bir gün için giyinmeye gitti.

SIàHEEN

SHANE, Wren'in uyanık ve tetikte olduğundan emin olmak için bekledi, sonra kendini, kılıcını ve saf olmayan düşüncelerini alıp eğitim odalarına gitti. İlk gün bu odaları keşfetmişti, ancak henüz bir saat bile kılıç çalışması yapamamıştı.

Kalenin alt katlarına inmek için birkaç kat merdiven inmek zorundaydı. Sarayın kale olarak geçmişi burada tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Pencereler ve süs çinileri yoktu, sadece havalandırma için kayaya oyulmuş dar yarıklar vardı. Odalar tuhaf şekilliydi, başka amaçlar için yer gerektiğinde her yerinden parçalar koparılmıştı. Çamaşırhanenin önünden geçerken burnuna sıcak, nemli hava ve sabun kokusu geldi. O odanın hiç kapanmadığını tahmin etti.

Eğitim odaları uzun ve dardı, tavanları yüksekti. Cephanelik, yastıklı sopalar ve tahta eğitim silahlarını saklamak için yeniden düzenlenmişti, ama eski günlerden bu yana yapılan tek değişiklik bu gibi görünüyordu. Shane uygun ağırlıkta bir sopa aldı ve kullanılmayan bir dizi pelse gitti.

Birkaç dakika sonra, iki dövüşçü onun yönüne doğru yavaşça yürüdü. Biri sert, yırtıcı yüzlü uzun boylu bir kadındı, diğeri ise arkadaşından bir baş daha kısa, gri saçlı bir adamdı.

"Sen bir düellocu değilsin," dedi adam, Shane'in yakınlardaki duvara yaslanmış kılıcına başını sallayarak.

"Hayır," dedi Shane, biraz şaşkın. Elini uzattı. İkisi de sırayla elini sıktı.

"Ossien."

"Sylla."

"Shane. Siz ikiniz düellocu musunuz?"

"Günahlarımız için," dedi Ossien. "Yüz Evlerden."

Shane, Archenhold'un kuzeybatısında birbirine sıkı sıkıya bağlı bir dizi topluluk olan Yüz Evler'i belirsiz bir şekilde hatırlıyordu. "Orada düelloculara çok talep var mı?"

"Bazen," dedi Sylla. Uzun, dar bir kılıcı olan kılıcına bir elini koydu. "Çoğunlukla, onurlarının ancak kan dökülerek tatmin edilebileceğine karar veren yaşlı adamlar. Bu yüzden kan dökmemiz için bizi tutuyorlar."

Ossien sırıttı. "Senin düellocu olmadığını buradan anlıyorum," dedi, çenesini Shane'in iblis öldüren kılıcına doğru sallayarak. "O şeyle ilk kan dökene kadar savaşmaya kalkarsan, kafalarını uçurursun. O zaman herkes huysuzlanır." Kalçalarında kısa, geniş iki kılıç vardı, kılıçtan çok uzun bıçaklara benziyorlardı. Shane, savaşçıların bu tür kılıçlar kullandığını görmüştü ve Ossien'in gösterdiği halinden çok daha çevik olduğunu tahmin ediyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Shane. "Ben burada muhafız olarak bulunuyorum. Kılıcımı çekmem gerekirse, işler çoktan kötüye gitmiş demektir."

"Heh." Ossien ona başını salladı. "Anlıyorum." Esnedi. "Rakip ister misin? Seni uyarıyorum, yaşlı ve yavaşım, bu yüzden muhtemelen pek zorlu bir rakip olmayacağım, ama her zaman yeni biriyle dövüşmeyi severim. Sylla'ya karşı hangi hataları yapacağımı zaten biliyorum." Arkadaşı buna gözlerini devirdi, ama itiraz etmedi.

"Tabii," dedi Shane. Bunun bir tür tuzak olup olmadığını kısa bir süre düşündü, ama pek olası görünmüyordu. Biri onu öldürmek isteseydi, antrenman salonu bunun için çok kötü bir yer olurdu. Burada en az bir düzine başka kişi izliyordu. *Sanırım Marguerite'in koruması olarak işe alınmışlarsa*

Ossien kafama vurup bunun bir kaza olduğunu iddia edebilirdi. Tabii önce bana vurması gerekirdi.

Ossien silahlarını Shane'in silahlarının yanına bıraktı ve keskin olmayan uçlu bir çift tahta kılıçla geri döndü. "Uyarıyorum, bunlar ağırlaştırılmış," dedi Shane'e yan dönerek durdu. "İyi vurursam morluk bırakabilir."

Shane başını salladı. "Benimkiler de öyle olur herhalde." Uçuyla selam verdi.

Birkaç hamle içinde, rahatlamaya başladı. Ossien iyiydi, buna şüphe yoktu ve yaşlı ve yavaş olduğunu iddia etmesine rağmen, sol ayağı biraz dengesiz olsa da hızlı hareket ediyordu. Shane'in gücü ve erişimi vardı ve Ossien'i uzak tutmak için hızlı ve zeki olması gerekse de, bu bir savaş değil, bir antrenman gibi geliyordu. Kara dalga kafasının içinde biraz mırıldandı, ama asla yükselmeye çalışmadı.

"Yeter," dedi Ossien sonunda geri çekilirken. "Biraz daha devam edersek sırtım bana artık yirmi beş yaşında olmadığımı hatırlatacak." Gülümsedi. "Dövüş için teşekkürler evlat, benimle sadece oynuyor olsan bile."

"Asla," dedi Shane. "Birkaç iyi vuruş yaptın. Eğer bir kılıcın olsaydı, bir böbreğimi kaybederdim."

"Ben de iki kolumu ve kafamı kaybederdim," dedi Ossien. Silahları raflara geri koydu ve oturup botlarını değiştirdi. Shane, ayaklarından birinin tahtadan yapıldığını ve ayak bileğinde metal bir mafsalla hareket ettiğini fark etti. *Ah. Bu dengeyi açıklıyor. Etkileyici bir ekipman. Topallamıyor bile.*

Ossien onun bakışını takip etti ve dizine vurdu. "Bunu Mavi Bataklıklar'da aldım," dedi neşeyle. "Sefer için berbat bir yerdi. Bir ayağını koyacak kadar büyük bir sağlam zemin parçası varsa, düşman orada durup bize ateş ediyordu."

"Ok mu yedin?"

"Oh, üç tane aldım, ama hiçbiri önemli değildi. Hayır, botumu çamurda kaybettim, ayağımı incittim ve lanet şey enfeksiyon kaptı ve

çıkarmak zorunda kaldım." Protezinin üzerine botunu giydi. "Açıkçası, hafif atlattım, ama bu benim paralı askerlik günlerimin sonu oldu."

"Çamur *en kötüsüdür,"* dedi Shane, içtenlikle. Çelik Aziz'in seçilmişlerinin, atların geçemeyeceği kadar çamurlu bir köyden haydutları temizlemek için çağrıldıkları bir savaşın acı hatıraları hâlâ zihnindeydi. Başarmışlardı, ama kimse bir hafta boyunca uyluk kaslarını düzgün kullanamamıştı.

"Duelist olmanın iyi bir yanı, artık çamurla uğraşmak zorunda olmamak." Ossien başını Shane'e doğru eğdi. "Sen... sen şövalyesin, değil mi?"

Shane kaşlarını kaldırdı. *Herkes anlayabiliyor mu? Sırtımda bir işaret mi var?* "Eğitim aldım, ama unvanı kullanmıyorum. Nereden bildin?"

Ossien omuz silkti. "Bir sürü küçük şeyden. Başlangıçta yaptığın selam, bir şekilde seni kızdırmadığım sürece, bir asker için fazla keskin bir selamdı. Aksanın Dowager'ın şehrinden geliyor, ama onun piyadesi gibi savaşmıyorsun. Onlar sıkı bir şekilde birlikte talim yaparlar, dirseklerini hep yakın tutarlar ve senin yaptığın gibi büyük hareketler yapmazlar." Elini kaldırdı. "Bu beni ilgilendirmez, bana söylemek zorunda değilsin. Bazen ağzımdan laf kaçıyor, bunun farkındayım."

"Sorun değil," dedi Shane, şaşkın bir şekilde.

Sylla düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Eğer bir ara arkadaşlarla içki içmek istersen," dedi, "ve Ossien'in ağzını tutmaması seni rahatsız etmezse, eski kışlanın diğer tarafındaki yer ucuz ve birayı çok fazla sulandırmıyorlar." Ona başını salladı ve antrenmana geri döndü.

Ossien bir an daha oyalanıp, "Çoğumuz, evcimen düellocular orada içeriz," diye ekledi. "Şövalyeler orada bizi rahatsız etmez."

Shane saçını kuruturken bir an durdu. "Başka yerlerde rahatsız ediyorlar mı?"

Adam omuzlarını silkti. "Onlar çok onurlu," dedi kuru bir şekilde, "ve her zaman birinin onlara bulaştığını düşünüyorlar gibi görünüyor."

" dedi. Parmağını alnına dokundurarak küçük bir selam verdi. "Adımlarına dikkat et. Dikkat çekecek kadar irisin."

"Teşekkürler," dedi Shane. "Uyarın için minnettarım." Ossien'in uzaklaşmasını izledi ve düşündü, *Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, başka bir karmaşıklık.*

"OOF," dedi Wren, ayağından ayağına geçerek. "Bu ayakkabılar bu zeminler için yapılmamış."

"Ayakkabıcıyı beklemek için vaktimiz olsaydı, sana mahkeme ayakkabısı yaptırabilirdik," dedi Marguerite anlayışla. "Çift kalınlıkta tabanlı."

"Oh, sorun değil." Paladin ayağını yere vurdu. "Şikayet etmek istemiyorum. Daha önce de zorlu yürüyüşler yaptım; birkaç saat dolaşmak o kadar da zor bir şey değil."

"Doğru ayakkabı giymediğinde zor olur." Omzunun üzerinden Shane'e baktı. "Tabii ki, uzun boylu, güçlü ve yakışıklı olan her zamanki botlarını giyebiliyor."

"Bir dahaki sefere ona elbise giydirelim, ben de koruması olayım."

Marguerite sırıttı. "Ama biliyorsun, o elbiseyle çok yakışıklı olur.
Bu da sinir bozucu olan şey."

Wren durakladı ve yelpazesini alt dudağına dokundurdu. "Bu... oldukça ilginç bir görüntü."

"Öyle değil mi?" Marguerite geri adım attı ve patronuna bir tüccar gibi hafifçe eğildi. Sesini yükselterek, "Her zaman bir zevk, hanımefendi," dedi.

"Bayan Florian." Wren, yelpazesini havaya kaldırarak uzaklaştı. *Ona yelpazeyi silah gibi tutmaması gerektiğini söylemeliyim. Bildiğim kadarıyla, öyle de olabilir. Yelpazeyle kaç kişiyi öldürebilir acaba?*

İnsanları okumak için eğitilmişseniz, Wren'in göründüğü kadar kendinden emin olmadığını kolayca anlayabilirdiniz. Aslında bu iyi bir şeydi. Kimse onun casus olduğunu düşünmezdi. *En iyi yalanlar çoğunlukla gerçektir.*

"Ne iğrenç bir mantar," diye fısıldadı Davith kulağına.

Marguerite, Wren'i savunmak ya da en azından Davith'in bacaklarına tekme atmak için güçlü bir istek duydu. Ama bu isteği bastırdı. "Yine de yeterince yararlı. En iyi tedarikçilerimden biri onun kasabasından ve beni de yanına alması için ikna edebildim. Bir maiyetinin olması fikri onu çok heyecanlandırdı."

Davith'in dudağı hafifçe kıvrıldı. "Zavallı sen."

"O kadar da kötü değil, zavallı şey. Sadece genç ve tamamen havalı ve zarif davranışlardan yoksun." Marguerite hafifçe omuz silkti. Rolünü iyi oynadığı için suçluluk duymuyordu, ama bu zorunluluğu nefret ediyordu. "Ayrıca... şey, nasıl olduğunu bilirsin. Bana para kazandıran her şey. Parfüm satmak için saraya gitmem gerekiyor, ama tüm param stokta bağlı."

Davith homurdandı. "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Lady Sancha'ya göz dikmemiş olmayı dilemeye başladım. Zengin ve dul, ama onun gözüne girmek için beni çalıştırıyor. Böyle devam ederse, kart hileciliğine başlamak zorunda kalacağım."

"Zavallı Davith. Ne kadar onursuz."

"Onurum umurumda değil, sadece yakalanmak istemiyorum. Oyunun yoğun olduğu ve en az bir oyuncunun diğerlerini dolandırdığı bir masaya otururum. Güvenli oynamak istersem, küçük bahislerle oynarım." "Tsk, tsk." Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Peki ya... ah... diğer dulun sana yeterince aşk hediyesi vermiyor mu?"

Bir an için fazla sessiz kaldı. Marguerite, beyninin çalıştığını neredeyse duyabiliyordu. Davith zeki ve insanların gözüne girmede çok iyiydi, ama bu oyunda onun kadar deneyimli değildi.

"Diğer dulum, daha fazla hediye göndermeden önce sonuç görmek istiyor," diye itiraf etti. "Tabii ki, bunun nasıl işlediğini biliyorsunuz."

"Çok iyi biliyorum." Şu anki umudu, Davith'i hala Kızıl Yelken için çalıştığına ve işverenlerinin onları birbirlerine düşürmeyi uygun gördüğüne ikna etmekti. *Ne yazık ki, bu o kadar da gerçek dışı bir durum değildi. Çalışanlarını birbirine düşürmeyi sevimli bulan casus şefleri her zaman vardır.* "Yardım etmeyi teklif ederdim, ama dul eşinin, başka birinden hediye aldığını düşünmesini istemem." Kirpiklerinin altından ona düz bir bakış attı. "Bazılarının sadakati ne kadar çok değer verdiğini bilirsin."

Adam yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum. Sanırım bu durumu idare etmek zorundayım."

Ne kadar çaresizdi? Marguerite, gözlerinin altındaki halkaları ustaca makyajla gizlemiş olan yüz hatlarını inceledi. Kıyafetleri oldukça iyiydi, ama nereye bakacağını bilirsen, ustaca onarılmış izleri görebilirdin. *Hatırladığım kadarıyla, kendi yaptığı işlerdi. Peki, elindeki paraya göre ne kadar kesinti yapıyor?*

O, dikkatli bir rahatlıkla tırnaklarını inceledi. "Elbette, bazıları sevgililerin bilmediği şeylerin onlara zarar vermeyeceğini söyler. Eğer diğer dul eşinin ilgisini çekebilecek bir ıvır zıvır bulursam, belki onu vermek için ikna olabilirim."

"Peki bunun sana ne faydası olacak? Sana sunabileceğim tek şey minnettarlığım." Gülümsemesi de aynı derecede yapmacıktı, ancak gözlerinde eski kötülüğün parıltısı vardı. "Unutma, minnettarlığımın büyüklüğü daha önce de övgü almıştı..."

Ona burun kıvırdı. "*O* tür bir minnettarlığa ihtiyacım yok, teşekkürler."

Shane'in yönüne bakmadan önce yeterince beklediğini düşündü, ama Davith bu tür şeyleri her zaman sezebilirdi.

"Ahhh..." diye mırıldandı, "Demek işler böyle yürüyor, öyle mi?"

Marguerite bunu inkar etme zahmetine girmedi. İnkar etmek, ne yazık ki doğru olsa bile, sadece şüpheli görünürdü. "Benim korumam," dedi. "Yakışıklı, değil mi?"

"Çok. Erkeklerden vazgeçmemiş olsaydım, ben de onunla yatmaya çalışırdım."

"Erkeklerden vazgeçtin mi?"

"Yıllar önce. Biz çok fazla sorun çıkarıyoruz. Neden bize katlandığını anlamıyorum."

"Birinin yüksek raflara ulaşması gerekiyor."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Öyle de. Ama onunla yatmanı önermem, canım. Seni hayal kırıklığına uğratır."

Sinirlenerek, ses tonunu hafif tutmak için çaba sarf etti. "Sen yatmaz mısın?"

"Sevgili Marguerite, bir kadının ne istediğini bilmek benim işim." Parmak ucuyla çıplak kolunu okşadı ve Marguerite titremeyi bastırarak ona öfkeyle baktı. "Sen, bir kez olsun rol yapmamak istiyorsun. Kontrolün sende olmasını istiyorsun, salya akıtan önemsiz bir politikacının seninle yatarak sana iyilik yaptığını iddia etmesini istemiyorsun."

Diğer casusların sorunu, senin onları görebildiğin kadar onların da seni görebilmesiydi. Marguerite, ikisine de kızgın bir şekilde başını salladı. "Ve sen benim kontrolü ele almama izin vermekten mutlu olursun, değil mi?"

Davith güldü. "Oh, en azından birkaç kez, yenilik etkisi geçene kadar. Ama o adam... hayır, huysuz tipler fırtına gibi gelirler. Gözlerine bak. Kimi öldürmesi gerektiğini görmek için bekliyor."

"O profesyonel bir katil, ne bekliyordun?" "Bir

suikastçı mı?"

"Bir şövalye."

Davith'in kahkahası şaşkın ve samimiydi. "Tanrım. Bir şövalye mi? *Sen mi?"*

"O satın alınamaz ve işinde çok iyidir."

"Tabii ki, kahretsin. Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum."

"Çünkü hayal gücün yok, sevgili Davith." Uzanıp

yanağından birkaç santim uzağa havaya bir öpücük kondurdu. "Ve şimdi,

bu sohbet ne kadar keyifli olsa da, ben artık gitmeliyim. Dul eşinle iyi şanslar."

"Bu hanımefendi eninde sonunda benim cazibeme kapılacaktır," dedi, ayaklarına hüzünlü bir bakış atarak. "Umarım bu, çoraplarımın daha fazla delik açılmadan önce olur."

Marguerite başını salladı ve diğer insanlarla sohbet etmek için uzaklaştı.

YEDİNCİ GÜN

Üç gündür ilk kez Shane, Marguerite'in peşinde değildi. Marguerite bir toplantıya gitmişti ve görünüşe göre korumaların toplantıya girmesi yasaktı.

"Tehlikeli olduğu için değil," dedi, "yer olmadığı için. Bize verebilecekleri en büyük toplantı odası sadece yüz kişi kadar alıyor ve biz de kavanozda salamura ringa balığı gibi sıkışıp kalacağız. Kimseye saldırmak için *yer* yok."

"Zehir verilebilir ya da çok ince bir hançer..."

Marguerite sadece ona baktı. "Ben fark ederdim. Ve ölmeden önce odadan çıkamadığım için, ortalık fena karışırdı."

"Ama tehlike var. Benim görevim..."

"*Benim emirlerimi yerine getirmek* senin

görevin.″

Bu, şu ana kadar doğruydu ve muhtemelen veto etmeye değecek kadar tehlikeli değildi, ama Shane son bir deneme yaptı. "Senin çırağınmış gibi davranabilirim."

Ellerini beline koydu ve ona baktı. "Çünkü parfümcü çırağına çok benziyorsun."

"Onlar neye benziyor?"

Ağzı aniden bastırılamaz bir gülümsemeye dönüştü. Shane, başparmağını kadının alt dudağına sürmek için ani bir dürtü hissetti. Bu düşünceyi dondurdu ve daha sonra halletmek üzere bir kenara bıraktı.

"Daha az zırh giyerler," dedi kız, Shane'in koluna hafifçe vurarak. Shane, cüppesi, zinciri ve bir kat yastıklama aracılığıyla bu dokunuşu hissedebiliyordu. "Ve odadaki herkesi nasıl öldüreceklerini düşünür gibi yürümezler."

"*Herkesi* değil.″

"Üç saat sonra görüşürüz. Toplantı odasının kapısında beni bekle. Yürüyüşe çık ya da biraz kestir falan."

Shane başını eğerek onayladı. Sonuçta, yerine getirmesi emredilen ikinci bir görev vardı ve şimdi bunun için en uygun zamandı. Tek umudu, bunun hepsinin başına başka bir karmaşıklık daha getirmeyeceğiydi.

"BÖLÜŞTÜĞÜM İÇİN ÖZÜR DİLERİM," dedi Shane, bir punç kasesinin başında duran iki bayana yaklaşarak.

İkisi arasında daha uzun olanı, yelpazesinin arkasından ona takdirle baktı. "İstediğiniz zaman sözümü kesebilirsiniz."

Shane öksürdü. "Lady Silver'ı arıyorum."

"Ah, *o mu,″* dedi diğeri, yelpazesini küçümseyerek sallayarak. "Tahmin etmeliydim."

"Onu nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

"En son gördüğümde Aslan Odasındaydı," dedi uzun boylu olan. "Yeşil bir elbise giyiyordu."

"Onu kaçırman imkansız," dedi kısa boylu olan, "o gerçek

bir kaltak." "Martha!" arkadaşı şok olmuş bir kıkırdama ile

haykırdı. "Yanılıyor muyum?"

Shane yetişkin hayatının çoğunu asker kamplarında geçirmişti ve bu dil onu pek şaşırtmasa da, bariz acımasızlığı onu şok etmişti. Ama dikkat çekmeden bir şey söyleyemezdi, bu yüzden başını eğip belirsiz bir şey mırıldandı, sonra topuklarını döndü ve Aslan Odası'nı aramaya başladı.

Lady Silver burada sevilmiyor mu? Beartongue onu aramamı söyledi ve ben onun Marguerite gibi başka bir ajan olduğunu ve bu nedenle sarayda kendini sevdirmek için elinden geleni yapacağını düşündüm. Ama casuslukla ilgili anlamadığım birçok şey var.

Aslan Odası'na ulaştı. Odanın ortasında sütuna yerleştirilmiş büyük bir şömine vardı ve şöminenin üstünden aslanların hırlayan başları çıkıyordu. Balo salonlarından farklı olarak, bu odanın zemini kalın halılarla kaplıydı ve şöminelerde sadece kömürler olsa da oda hoş bir sıcaklığa sahipti.

Bir grup kadın sütunun bir yanında sohbet ediyordu. Grubun en uzun boylu olanı sırtını ona dönmüştü ve gümüş rengi bir iç tunik üzerine yeşil bir cüppe giymişti, başında da bir tür başlık gibi görünen gümüş rengi bir başörtüsü vardı. Leydi Silver mi? Shane gruba doğru ilerledi.

"Affedersiniz," diye başladı ve kadın döndü.

Shane'in dili damağına yapıştı ve ne söyleyeceğini unuttu.

Bu bir başörtüsü değildi. Bir iç ceket de değildi. Lady Silver'ın kolları ve boynu, kollarından ellerinin arkasına kadar uzanan kısa, yoğun kürklerle kaplıydı ve parmakları çıplaktı. Başlığı sandığı şey, bir çift sert, dik kulaktı. Ve yüzü...

Köpek kafalı kadın ona gülümsedi. Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı ve dişleri hafifçe göründü. "Affedildin," dedi. R harfleri yüksek, keskin ve patlayıcı bir şekilde çıktı, neredeyse bir havlama gibiydi.

Shane, hayretle bakakaldığını fark etti ve hemen eğildi, yarı yarıya Dreaming God'ın bir rahibesinin birdenbire ortaya çıkıp, kabalığı için kafasının arkasına bir tokat atmasını bekliyordu. "Affedin beni, hanımefendi," dedi. "Bana sadece adınız verildi ve..." Bu cümleyi affedilemez bir kabalık olmadan nasıl bitireceğini bilmediğini fark etti ve halılara bakakaldı.

Lady Silver güldü. "Ve benim Halk'tan olduğum konusunda uyarılmadınız, değil mi?" Ona elini uzattı ve Shane elinin üzerine eğildi, sonra doğruldu. "Bana bakabilirsiniz," dedi ona. "Halkımız insanların bakmasından rahatsız olmaz. Bu bizim koklamamız gibidir. Siz bakarsınız ve işiniz biter, ben koklarım ve işim biter, sonra siz köşelerden bakmak zorunda kalmazsınız ve ben de sizin yürüdüğünüz yeri koklamak zorunda kalmam, tamam mı?"

"Elbette," dedi Shane, ne olup bittiğinden tam emin olmasa da, türler arası bir olay yaratmadığını umarak. Daha önce cynocephalic insanlar hakkında hikayeler duymuştu, ama bunların çoğunlukla aydınlatılmış el yazmalarının kenarlarında bulunduğunu düşünmüştü.

Lady Silver, Shane'in beklediğinden daha yakın bir mesafeye eğildi, burun delikleri genişledi. Burnu koyu griydi, kürkünden bir ton daha koyu. Büyük bakır rengi gözleri vardı ve bir köpek için kısa bir burnu, siyah dudakları ve düz gümüş rengi yanakları vardı. Birkaç kez derin nefes aldı, sonra geri adım attı. Alnında derin dikey kırışıklıklar vardı, bu da ona düşünceli bir hava veriyordu, ama sesi hafif ve eğlenceliydi. "Metal, tütsü ve birçok ölüm. Sen bir savaşçısın, değil mi?"

"Bazen," dedi. Diğer kadınlara göz attı. Hepsi insandı ve hepsi de farklı derecelerde hayranlık ve mizahla izliyorlardı. Bir matron açıkça kıkırdamalarını bastırıyordu. Belki de Lady Silver'ın şüphesiz olanlar üzerinde yarattığı etkiye alışkındılar. "Ben Shane, tüccar Marguerite'in koruması."

"Ben de Lady Silver, insanların mahkemelerinde halkın seçilmiş temsilcisiyim." Ona tekrar sırıttı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ben de. Ah..." Aniden bir mesajı olduğunu hatırladı ve sakinliğini yeniden kazanmaya çalışarak onu aramaya başladı. "Size bu mektubu vermekle görevlendirildim, Leydi."

Bakır rengi gözleri ona doğru kaydı, sonra mektubu parmaklarından aldı. Shane resmi dinlenme pozisyonuna geçti, elleri arkasında,

bekledi. Diğer kadınlar uzaklaşarak birbirlerine fısıldaştılar, ara sıra ona bakıp kıkırdadılar. Shane, komik bir şey mi yaptığını merak etti.

Kadın, açıkça miyop olduğu için zarfı gözlerinin önüne yaklaştırdı, sonra kağıdı kokladı. "Ah. Bir mesaj. Çok iyi." Bu seferki R harfi, düşmanca değil, ama daha az ilgi gösteren bir homurtu gibiydi. "Cevap istiyorsanız, daha sonra bir sayfa gönderirim."

Kadın açıkça reddederek arkasını döndü. Shane, onu gücendirdiğini mi, yoksa mektupta Beartongue'un adının yazmasının hoş karşılanmadığını mı merak etti. Yine de eğildi ve uzaklaştı, neyi harekete geçirdiğini, eğer bir şey harekete geçirdiyse, merak ederek.

EICHHEEN

WREN kendini hep birlikte paylaştıkları odaya sürükledi ve homurdanarak bir sandalyeye çöktü. "Bundan nefret ediyorum," dedi, kimseye özel olarak değil.

Marguerite, parfüm testine davetiyeleri yazdığı masanın arkasından anlayışlı bir ses çıkardı. "Uzun bir gün olmuş galiba."

"Ayakta durup konuşuyorum, ayakta durup konuşuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum," dedi Wren. Derin bir nefes aldı. "Gençken bunun yorucu olduğunu biliyordum, ama nedense yanlış hatırladığımı düşünüyordum. Ama aslında daha da kötü olduğunu düşünüyorum."

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu Shane, kılıcını biliyordu. Marguerite'in bildiği kadarıyla, Shane sürekli kılıcını biliyordu. Kör olmaması bir mucizeydi.

Wren elini salladı. "Yararlı bir şey yok. Buradaki kadınların çoğu, modaya hiç uymadığım için benimle konuşmuyor, ama birkaç duvar çiçeği konuşuyor, çoğunlukla ben onlarla ilk konuşan olduğum için. Ve Leydi... şey... adını unuttum, "corrugated" gibi bir şeydi..."

"Coregator," dedi Marguerite, başka bir davetiyeyi imzalarken. "Orta yaşlı, iki kocasını kaybetmiş, hızlı erkekleri ve daha hızlı atları seviyor."

"Hoş birine benziyordu," dedi Wren uysalca.

"Aslında çok sevimli. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor ve modaya uymayan biri olmaktan gurur duyuyor, o kadar ki diğer tarafa geçiyor

. Ve eğer senden hoşlanırsa, bu çok önemli bir şey." Marguerite, Lady Coregator'ı parfüm testine eklemek için not aldı.

"Neredeyse bir saat boyunca benimle konuştu," dedi Wren. "Ve çok nazikti. Sanırım."

"Öyle olmasaydı, sen de bilirdin."

Wren yine iç geçirdi. "Öyle mi? En az üç kişi gelip bana sahte bir nezaket göstererek, çok keskin bir hakaret olduğunu düşündükleri sözleri söyledikten sonra, koşarak uzaklaşıp kıkırdadılar."

Shane'in elleri bileme taşının üzerinde durdu. "Bana isimlerini söyle," diye homurdandı.

Wren gözlerini devirdi ve Marguerite ile karşılıklı öfke dolu bir bakışlaştı. "Bu işe yaramaz kardeşim. Kıkırdayan mirasçıların üzerine kılıcını sallayamazsın. Birincisi, Marguerite'in koruması olarak kimliğini açığa çıkarırsın. Beni açıkça hor görmen gerekiyor."

Paladin, ciddi bir görev ihmalinden suçlanmış gibi başını eğdi. "Haklısın," dedi. "Beni affet. Hilekarlıkta becerikli değilim."

"Diğer bir şey de, ben kendim de onlara kılıç sallayabilirim," dedi Wren. "En azından, kılıcım olsaydı. Ama onları gümüş çatal bıçaklarla öldürmenin yollarını düşünerek eğleniyorum."

"Sizler kana susamış bir grupsunuz," dedi Marguerite, eğlenerek.

"Her neyse," dedi Wren, konuyu tekrar konuştuğu yere getirerek. Parmaklarıyla bir şeyler saymaya başladı. "Lady Coregator, şu anda patronajın moda olduğunu söylüyor. Oyun yazarları tamamen demode. Heykeltıraşlar, bulabilirseniz sorun yok. Şairler her zaman kabul edilebilir, ama şairlerin patronu olduğunuzda, onların... şey... son derece özel okumalar yaptıkları varsayıldığı izlenimini ediniyorum."

"Her zaman böyleydi," dedi Marguerite iç çekerek. "Şair God's Songbird, bu varsayımı yaptığı için patronunun kolunu kırdığından beri durum biraz düzeldi ama."

"Keşke ben de birinin kolunu kırabilseydim," dedi Wren özlemle.

Marguerite burnunu çektirdi. "O zaman zanaatkârlar hakkında bir şey yok mu? Tabii ki doğrudan sormanı istemiyorum."

"Pratik şeyler sordum. Leydi Coregator bir at eğitmeni patronu ve bir botanikçiyi destekleyen bir arkadaşı var. Şairlerden daha ilginç geldiğini söyledim."

"Güzel!" dedi Marguerite, kalemi bırakarak. "Çok güzel. Leydi Coregator şimdi senin için birini bulmayı aklının bir köşesine yazacaktır. O işleri çok iyi organize eder. Bir dahaki sefere konu o tarafa geldiğinde, bir şekilde sohbete sokabilirsen... zanaatkârların patronları olup olmadığını sor, yeni bir değirmen çarkı icat eden biri hakkında bir hikâye uydur ya da onun gibi bir şey... o zaman onun bağlantılarını kullanabiliriz."

Wren'in gülümsemesi bu sefer içtendi ve daha az yorgundu. Marguerite sesini yumuşattı. "Bu konuda talihsiz bir rolün var," dedi, "ama iyi bir başlangıç yaptın. Kesinlikle benden daha ileri gittin." Davetiyelerine kaşlarını çatarak baktı. "Bu lanet parfüm tanıtımı bir ipucu vermezse, insanların odalarına girip hesaplarını karıştırmaya başlamak zorunda kalabilirim."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Wren.

Marguerite yüzünü buruşturdu. "Evet, ama istediğim kadar iyi değil. Bir zamanlar Anuket Şehrinde, yan odada memur horlarken karanlık bir odada muhasebe kayıtlarını sahtecilik yapabilen bir usta tanıyordum, ama böyle yetenekler çok nadir bulunur. O yüzden parfümle başlıyoruz."

Davetiyeler üzerinde çalışmaya geri döndü, çalışırken Wren'i de göz ucuyla izliyordu. Kadının rolü onu açıkça yıpratıyordu ve övgülerin de bir sınırı vardı. *Gerekli araçları kullanmaktan pişmanlık duymam, ama onun bu yüzden daha az acı çekmesini dilerdim.* En iyi performansların gerçek duygulara dayandığını ve Wren'in gururu ve kırılganlığının onu son derece ikna edici kıldığını bilmek güzeldi, ama bu acıyı azaltmaya yetmiyordu.

İlk düşüncesi, Wren'e devam etmekten rahatsız olup olmadığını sormaktı, ama Beartongue'un uyarısı kafasında yankılanıyordu. *Wren, yaralandığını veya güçsüz kaldığını asla söylemez.* Doğrudan bir yaklaşım muhtemelen en iyi fikir değildi, bu da üzücüydü. Marguerite doğrudan yaklaşımı oldukça severdi. Çok az kişi bunu tahmin edebilirdi.

Bu nedenle, Shane ile yalnız konuşma fırsatını bekledi. Shane kılıcını bilemeyi bitirip küçük hizmetçi odasına gitti. Wren biraz daha uzun süre ateşin içine bakarak oturdu, sonra o da ayağa kalkıp yatağına gitti. Marguerite davetiyeleri yazmayı bitirip masayı kapattı.

Dar kapıya gitti ve kapıyı tıklattı. "Shane?"

Kapı aniden açıldı. Marguerite şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Sonra Shane'e baktı ve bir anlığına konuşma yeteneğini kaybetti.

Paladin göğsü çıplaktı ve yine o kısa kılıcı taşıyordu. "Saldırıya mı uğradık?"

"Uh..." Marguerite birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Uh. Hayır. Kimse saldırı altında değil." *Lanet olsun, bu gördüğün ilk çıplak göğüs değil,* diye sinirlenerek libidosuna söyledi. *Sadece bu seferki özellikle güzel. Kendine gel.*

Vay canına, libidosu dinlemeden cevap verdi.

Özellikle güzel bir göğüstü. Shane o kadar alçakgönüllü ve arka planda kalmaya o kadar meyilliydi ki, onun gerçekte ne kadar iri bir adam olduğunu unutuyordun. Omuzları Marguerite'inkinden kolayca iki kat daha genişti. Bakışları aşağıya kaydı, derisinin altındaki pürüzsüz kas izlerini hayranlıkla seyretti. Koyu sarı bir saç çizgisi bel bandının altında kayboluyordu. Bu, "İYİ YERLER BU TARAFTA" yazan bir tabela da olabilirdi.

"Ah..." dedi Shane.

Utanmadan bakakaldığını fark etti ve öksürdü. *Konuyu saptır,* dedi kendine. *Konuyu saptır. Aksi takdirde bu oldukça garip olacak. Kalbi saf, sana güvenmiyor. Davith'in aksine, rahatça bakmaktan hoşlanan tiplerden değil.*

"*Çok* fazla yara izin var," dedi.

Adam yüzünü buruşturdu. *Ah. Şimdi de başka bir şekilde garip oldu. Aferin sana. Ne kadar da tatlı dilli bir ajan olduğunu.*

Ama bu doğruydu. Beyaz çizgiler derisini bir oyun tahtası gibi çizmişti, bazıları kaburgalarının çizgisini takip ediyordu, biri sol göğsünün sol tarafında köprücük kemiğinden neredeyse meme ucuna kadar uzanıyordu. Elleri onun derisine dokunup dokusunu hissetmek için kaşınıyordu, yara izinin ötesinde nasıl değişeceğini merak ediyordu, sanki kadife tüyleri farklı bir yönde okşanmış gibi.

"Kalkanım düşüktü," dedi Shane, serbest eliyle kesik izine dokunarak. "Diğer adamın kılıcı tam üstünden geçti. Kasımı kesmediği için şanslıyım."

"Öyle görünüyor." Zorlukla onun yüzüne odaklandı. "Sana Wren hakkında bir şey sormak istiyordum."

"Wren mi?" Shane kaşlarını çatarak ana odanın yönüne baktı. "O iyi mi?"

"Sana bunu sormaya geldim. Ben... ah..." Kılıcı yere bıraktı ve eğildiğinde yeni kasları belirgin bir şekilde ortaya çıktı. *Lanet olsun.* "Bir gömlek giyebilir misin? Yoksa burada durup göğsüne bakarak düşüncelerimi kaybedip duracakım."

Gözlerinde bir şey parladı. Bir an için, artık buz rengi değil, çok sıcak bir alevin mavisiydiler. Marguerite nabzının hızlandığını hissetti.

Sonra yarım adım geri çekildi ve o an geçti. Bundan memnun olup olmadığını bilemiyordu.

Shane gömleğine uzandı ve başından çıkardı. Marguerite duvara bakarak erdemli düşünceler düşünmeye çalıştı ama çoğunlukla başarısız oldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, kollarını gömleğin kollarına soktuğunda.

"Wren çok mutsuz," dedi Marguerite açıkça. "Henüz bir hafta oldu ve muhtemelen aylarca bunu yapacağız. Sadece ilgili dedikoduları duymak için mi onu kırıp

sırf ilgili dedikoduları duyma şansı için mi onu mahvedeceğim?"

Yüzünde şaşkınlık belirdi. Tartışmak istercesine ağzını açtı, sonra durakladı. "Bilmiyorum," dedi bir süre sonra. "Wren savaş alanında mükemmeldir. Savaşın gidişatını oldukça iyi kontrol eder. Biz buna, ah, çılgın savaşçı hali diyoruz. Aksi takdirde onu bir iblisle karşı karşıya getirmezdim."

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "İblislerle savaşmamalarını önereceğin bazı paladinler var mı?"

Adam başını salladı. "Stephen veya Galen'in bunu yapmasına izin vermezdim. Marcus'u yakından izlerdim. Wren veya Istvhan'dan korkmazdım. Judith..." Adam sözünü kesip başını salladı.

Bu ilginç. Şu anda pek bir faydası olmayabilir, ama Marguerite bunun gelecekte faydalı olacağını kolayca görebiliyordu. "O zaman her şey kontrol meselesi mi? İrade gücü mü?"

"İrade gücü değil. Hiçbirinde irade eksikliği yok." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tanrının eli Wren ve Istvhan'a daha hafif dokundu, hepsi bu. Ya da belki de onlar sadece bizden daha iyi uyum sağlamışlardır. Duyguları çok derinden etkilenmedikçe, akıntı onlar için diğerleri kadar tehlike oluşturmuyor. Her neyse, Wren'in sarayda kargaşaya yol açmasından endişeleniyorsan, endişelenme."

"Eh, ben *endişelenmiyordum,"* dedi Marguerite kuru bir şekilde.

Shane buna biraz gülümsedi. *Orada bir yerlerde ilkel bir mizah anlayışı var ve ben onu tekmeleyip bağırarak gün ışığına çıkaracağım.* "Dürüst olmak gerekirse, endişelendiğim şey çılgınca davranması değil," diye devam etti. "Daha çok, şımarık güzellerin ona zalimce davranması nedeniyle geceleri kıvrılıp ağlayarak uyuyacağından endişeleniyorum. Bazı şeyler insanın kalbini derinden yaralar."

Gülümsemesi yerini sertçe sıkılmış dudaklara bıraktı. "Bu olabilir," diye itiraf etti.

"Bunun olmasını istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Yine de emirlerimiz açık. Onu görevden aldığın için sana teşekkür etmeyecek." Kollarını kavuşturdu. "Bu durumda, tedavi hastalığın kendisinden daha kötü olabilir. Başkasının sözlerinin kendisi üzerinde bu kadar etkisi olduğunu asla kabul etmez."

"Bütün dünya kelimelerden oluşur," dedi Marguerite sinirli bir şekilde. "Anlaşmalar, sözleşmeler, sırlar ve yasalar kelimelerden ibarettir, ama her şey onlara göre yürür. Elbette güçleri vardır."

Kibarca başını eğdi. "Dediğin gibi."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Onu benden daha iyi tanıyorsun. Sadece... durumu gözlemle ve eğer çökmeye başladığını düşünürsen hemen bana haber ver. Hatta, bir iki gün dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünürsen de bana haber ver. Beartongue, Wren'in yenildiğini asla kabul etmeyeceğini, ama senin bunu anlayabileceğini söyledi."

"Piskopos bana fazla güveniyor."

"Bundan şüpheliyim." Marguerite kapı koluna uzandı. "Piskopos bana güvenen birine benzemiyor."

"Bu görevde sana güvendi."

"Evet. Ama sadece beni izlemek için burada olduğun için." Gülümsedi ve Shane'in ani şaşkın ifadesine kapıyı kapattı.

NINEHEEN

SHANE, kollarını başının arkasına koyarak yatakta uzanmış, bedenin günahlarını düşünmekteydi.

Yıllardır bir kadının bedenini bu kadar çok istememişti. Aziz'in ölümünden sonra, şehvet sadece fiziksel bir ihtiyaç haline gelmişti. Rat'ın cömert bir hizmetçisi bu ihtiyaçları karşılıyordu ve Shane, onun bu anlaşmadan tatminsiz ayrılmadığını düşünmekten hoşlanıyordu, ama bu, yemek yemekten veya içmekten biraz daha fazlası anlamına gelmiyordu. Shane, hizmetçinin başka sevgilileri olduğunu biliyordu ve ne şaşırmış ne de kıskanmıştı.

Sonra Marguerite ortaya çıktı ve aniden o arzular, hiç gitmemiş gibi yeniden canlandı.

İyi iş çıkarmıştı. Kendini, bunun sadece çok uzun zaman geçmesinden kaynaklandığını ve onun düşüşünden sonra ona dokunduğunda verdiği tepkinin adrenalin etkisinden başka bir şey olmadığını neredeyse ikna etmişti. *Bunu fazla abartıyorsun. Her zaman böyle yaparsın. Her etkileşime suçluluk duygusunu karıştırırsın.* O andan sonraki anlar bile, çekici bir kadınla yakın çalışan bir erkeğin iştahından ibaretti. Sonra Marguerite ona açıkça hayranlıkla baktı ve bir kase krema sunulan kedi gibi sırıttı ve o, bir anlık bir şey yapmaya çok yaklaştı... düşüncesizce bir şey. *Kesinlikle* suçluluk duyacağı bir şey.

suçluluk duyacağı bir şey.

Mesele onun güzel olması bile değildi. Elbette, o kıvrımları, göğüsleri ve kalçalarıyla güzeldi, ama vücudu nasıl olursa olsun muhtemelen yine de güzel olurdu. Marguerite kendini güzelmiş gibi taşıyordu ve dünyanın geri kalanı da ona uyum sağlıyordu.

Shane'i en çok çeken şey bu özgüveniydi. Kendisinde çok az olan bu özellik, onun önünde bir meşale gibi parlıyordu. Bu bakımdan ona Piskopos Beartongue'u hatırlatıyordu. Her iki kadın da kibirden değil, kendi yeteneklerine olan mutlak inançlarından ve kendilerini asla hayal kırıklığına uğratmayacaklarına dair sarsılmaz inançlarından kaynaklanan bir özgüvene sahiptiler.

Shane için, kulaklarında sürekli başarısızlık ve yıkım fısıltıları olan biri olarak, bu çekicilik inkar edilemezdi. *Benden ne istediğini söyle,* demek istiyordu. *Ne yapabileceğime inandığını söyle. Seni nasıl hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyle, ben de sana hizmet edeyim.*

Başka birine böyle şeyler söyleyemezdin.

Ama o Beartongue gibi değil. O bir casus. Zengin tüccarlara dantel pazarını nasıl ele geçireceklerini anlatıyor. Bu sefer Beartongue'un iyi bir fikir olduğunu düşündüğü bir şey yapmak istemesi, her zaman meleklerin tarafında olduğu anlamına gelmez.

Ayrıca bir keresinde hepsinin hayatını kurtarmıştı. Shane, ondan en kötüsünü düşündüğü için nankörlük ettiğini hissetti, sonra da bunu kendi çıkarları için yapmadığını varsayarak naif davrandığını fark etti.

En çılgın fantezilerinizin gerçekleştiğini ve onun sizi hizmetine ve yatağına almaya istekli olduğunu varsayalım. Ne kadar süre sonra, sadece fakirleri ezip zenginleri daha da zenginleştiren eylemlere ortak olursunuz? Dantel gibi saçma bir şey için mi?

Eğer durdurulamaz bir ölüm makinesiyseniz, ahlaki yönünüzü belirleyen bir tanrının olması çok yararlıdır. Aziz yokken, şövalyeler bir piskoposları vardı. Ama piskopos yokken...

Tanrılar hepimize yardım etsin. Shane, Judith'in nereye gittiğini kısa bir süre düşündü ve onun kendini etik bir

bataklıkta kalmaması *için* dua etti. *Muhtemelen benden daha iyi başa çıkardı. En azından birine aşık olup kendini zor durumda bırakmazdı.*

Sonunda yakın zamanda uyuyamayacağını kabul etti, ayağa kalktı, sessizce giyindi ve Ossien'in önerdiği içkiyi aramaya gitti.

BAR, tam da reklamında anlatıldığı gibiydi: küçük, iddiasız bir yer, birkaç masa ve bir tarafında uzun bir tezgah vardı. Ossien orada oturuyordu ve Shane içeri girdiğinde el sallayarak onu selamladı. "Selam şövalye. Ne içersin?"

"Günahlarımı," diye mırıldandı Shane, daha çok kendine.

"Bira ve viski var. İkisi de olur mu?" "Bira."

"Daha iyisi olmadığı için üzgünüm," dedi barmen, ona bir bardak uzatarak. "Grev var, biliyorsun."

Shane bunu bilmiyordu. Ossien açıkladı. "Göldeki kayıkçılar grevde. Mahkeme tarafından pislik muamelesi görme ayrıcalığı karşılığında mal taşımak için saatlerce çalışmaktan bıktıklarını söylüyorlar. Bu yüzden daha iyisini talep ediyorlar. Yüksek dağlık bölgelerden buraya mal gelmiyor, onlar taleplerini kabul edene kadar geriye de mal gitmiyor." Bardağını kaldırdı. "En iyi içki yüksek dağlık bölgelerden geliyor, bu yüzden şimdilik elimizde sadece bu var."

"Ova pisliği," diye mırıldandı barmen, onaylayarak.

Shane kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir grev, uzak taraftakileri daha çok etkilemez mi? Malları karadan dağlık bölgelere taşımaktansa nehir yoluyla Mahkeme'ye taşımak çok daha kolay gibi görünüyor."

"Oh, evet," dedi barmen. "Başka bir mevsimde, buradan gülünç bir şekilde kovulurlardı. Ama şu anda mahkeme oturumu var ve ya kayıkçılar istediklerini alırlar ya da şık lordlar bira ve

et ve diğer lezzetlerin azaldığını fark etmeye başlarlar. Ve bu eksiklik en az bir ay sürecek. Bir gecede tüm mahkeme için yeterli miktarda eti sihirle yaratamazsın."

Ossien onaylayarak başını salladı ve kupasını gölün ve muhtemelen kayıkçıların olduğu yöne doğru kaldırdı. "Saldırmak için en iyi zaman. Bu yıl sorumlu olan büyük adam, misafirlerine tuzlu balık yerine... bilmiyorum, turşu keklik gibi, bu insanların yediği her neyse onu yediren kişi olarak anılmak istemeyecektir. Bu yüzden şimdi yapıyorlar ve onu ele geçirmiş oluyorlar. O bağırıp tehdit edecek ama elinden bir şey gelmeyecek ve onlar da bunu biliyorlar."

Shane ticaret yolları veya turşu keklik hakkında çok az şey biliyordu, ama o da kadehini kaldırdı. "Her zaman düşmanın en zayıf olduğu yerde saldır," dedi.

"Doğru, doğru." Ossien, Shane'in kadehine kendi kadehini vurdu. "Zor olan kısmı, bunun nerede olduğunu bulmak."

Bu her zaman zor olan kısım değildir. En azından bizim için değil. Ama bir berserker krizini ve siyah dalganın sisinden düşmanı görme şeklini açıklamak için tek bir biradan çok daha fazlası gerekirdi. Shane, ticaret müzakerelerinde berserker krizinin eşdeğeri ne olabilir diye dalgın dalgın düşündü. *Belki de bir yerlerde tüccarları ve esnafları denetleyen bir tanrı vardır ve seçtiği şampiyon fugue durumuna girer ve kendine geldiğinde, iki hafta içinde kaç varil bira teslim edilebileceğine dair bağlayıcı bir yasal belge yazmıştır.*

Aslında, bu Rat'ın şampiyonu yapabileceği bir şeye benziyor. Shane'in eski arkadaşı Istvhan, ara sıra avukat-çılgınlar hakkında şaka yapardı. Beartongue, "Beni kışkırtma" derdi.

Yine de, düşmanınızı basitçe bıçaklamak yerine ekonomik açıdan zayıflıklarını araştırıyorsanız ve ilahi müdahaleye erişiminiz yoksa, işin özüne bakarsanız Marguerite gibi birine ihtiyacınız olur.

O sana o işin ayrıntılarını nasıl çözdüğünü anlattı ve senin tek düşünebildiğin, dantel için bu kadar çaba sarf etmenin aptalca olduğu idi. Ama

Bir lordun sofrası için süslü süslemelerden daha saçma bir şey olabilir mi? Ve biz burada, onları kaldırmayı reddeden adamlara içki içiyoruz.

"İyi misin?" diye sordu

Ossien. "Ha?"

"Son bir dakikadır birayı havada tutarak orada oturuyorsun da."

"Oh." Shane aceleyle bir yudum aldı ve bardağı masaya koydu. Önemli bir şey değildi, ama "pislik" muhtemelen kaba bir tanımlamaydı. "Üzgünüm. Aklıma bir şey geldi."

"Olur öyle şeyler, evet. Neyse ki bana pek sık olmaz."

Shane burnunu çektirdi. "Sanırım bu konuda tamamen dürüst

davranmıyorsun." "Ne, ben mi? Hayır. Tamamen boş kafalıyım."

"Mmm."

Ossien başını eğdi. "O zaman bir kadın mı?" Shane birayla boğulmak üzereydi. "Ya da bir erkek, yargılamıyorum."

Shane içini çekti. "Hiç, kesinlikle berbat bir fikir olduğunu bildiğin halde, bir şeyi çok istediğin oldu mu?"

"Tanrım, evet." Ossien birasını uzun bir yudumla içti. "İlk karım."

"Kaç tane karın oldu?"

"Şu ana kadar sadece bir tane, ama umudumu kaybetmedim." Bardağın kenarından hiçbir şeye bakmadan daldı. "Bana hayatımın en güzel yıllarını yaşattı. Sonra da en kötü on yılını."

"…Anlıyorum."

Bu kez Ossien burnunu çektirdi. "Tanrılar bize kaldırabileceğimizden fazlasını vermezler derler, ama tanrılar benim yeteneklerimi abartmışlardı diyelim. Ah, neyse. O artık yok."

"Kaybın için üzgünüm."

"Benim kaybım, başkasının kazancı oldu. Bu durumda, yolun aşağısında çalışan bir terzi." Bir an durdu. "Şey... senin durumunun da öyle olacağını söylemiyorum, anlarsın ya."

Shane gülmek zorunda kaldı. "Teşekkürler. Sanırım."

Ossien kupaını masaya koydu, sonra yüzünü buruşturup omzunu ovuşturdu. "Bah. Bu yaşımda uysal bir düellocu olarak çalışmak yerine gerçek bir iş bulmalıyım. Belki hava durumunu tahmin eden bir iş, çünkü eklemlerimin yarısı zaten bunu yapıyor."

Shane, eklemler, yağmur yağacağı zaman ağrıyan yaralanmalar ve bu yaralanmaların nasıl oluştuğu hakkında uzun uzadıya bir sohbete kendini kaptırdı. Hem o hem de Ossien geceyi bitirmeye karar verdiklerinde, daha iyi olmasa da, en azından kendi kafasındaki karışıklığa biraz daha razı olmuştu. Muhtemelen bira da yardımcı olmuştu.

Bu saatte kale sessizdi, ya da her zamanki kadar sessizdi. Duman Mahkemesi, her katı çevreleyen ana koridorları ve her birinden dallanan düzinelerce koridoru olan küçük, dikey bir şehir olarak görülebilirdi. Shane, ayaklarının altında bir yerlerde, bir hizmetçi ordusunun uyanık olduğunu, çamaşırları yıkadığını, ekmek pişirdiğini veya Saray'ın işleyişini sağlayan diğer yüzlerce işi yaptığını hiç şüphe etmiyordu. Kollarında parşömenlerle dolu bir kız ve küçük bir fıçı taşıyan başka bir kızın yanından geçti, ama koridorlar çoğunlukla boştu.

Shane, duvarın üst kısmına kesilmiş pencerelerin serin bir esinti sağladığı dış koridorlardan birine döndü. Serin hava, zihnindeki sisin bir kısmını dağıttı, ama zaten başlangıçta pek sarhoş değildi. Dar dikdörtgen şeklindeki ay ışığı duvarları aydınlatıyordu ve lambalar akşam için söndürülmüş olsa da bol miktarda ışık sağlıyordu.

Birisi kafasına sopayla vurmaya çalışmadan önce belki yarım saniye kadar uyarı süresi vardı.

Eğer Çelik Aziz'in paladini olmasaydı, bu kesinlikle işe yarayabilirdi. Eğer gerçekten sarhoş olsaydı, yine de işe yarayabilirdi. Ama yarım saniye, savaşın gidişatı açısından küçük bir sonsuzluktu ve akıntı yükseldi, onu yakaladı ve bilinçli zihni gizli ayak seslerini algılamadan önce onu yana doğru fırlattı.

Bu, darbeyi tamamen önlemek için yeterli değildi. Sopanın tam isabet etmek yerine, kafasının sol tarafına çarptı, kafa derisini sıyırdı ve sol kulağına sertçe vurdu. Gözlerinin önünde yıldızlar patladı ve sendeledi, ama yere düşmedi.

Düşmanın kafasına vurmak genellikle iyi bir fikirdir. Onları nakavt etmeseniz bile, çoğu zaman sersemler ve başları döner. Ancak, tek bir darbeyle onları yere serebileceğinizden çok emin olmadıkça, bunu bir berserker üzerinde denemek çok akıllıca değildi.

Siyah dalga Shane'in içinden akıp geçti. *Dön, ama darbeye doğru değil, onlar senin darbeye doğru dönmeni bekliyorlar, bu yüzden diğer tarafa dön, böylece diğer ellerinde bıçak varsa, kendini bıçağın üzerine atmamış olursun*. Görüşü hala iğne batması gibi parlamalarla doluydu, ama sorun değildi, en az iki kişi olduklarını duyabiliyordu. Kılıcını çekmenin bir anlamı yoktu, buradaki tavanlar onu kullanmak için çok alçaktı. Akıntı ona saldırganın burada olduğunu söyledi ve uzanıp sol eliyle birinin kolunu yakaladı ve bu mükemmeldi - *dönüşü tamamla, şimdi kolunu yakaladın, sağ elin aşağı kayıyor, bileği kapatıyor, kurtulmaya çalışıyorlar, iyi, iyi, bırakın, bu sol elinin dirseğin aşağısında olduğu ve tek yapman gereken bir elinle yukarı, diğer elinle aşağı itmek olduğu anlamına gelir...*

Kemik kırılma sesi koridorda yankılandı, ardından boğuk bir acı çığlığı geldi. Başka biri "Siktir!" diye bağırdı. Kolun sahibi yere yığıldı ve Shane onu dik tutmaya gerek duymadı. Ayaklarının dibinde bir şeyler sürtünme sesi duydu, ardından "Hadi, *hadi!" diye bir ses* ve koşan ayak sesleri geldi.

İçinden bir ses, onları yakalayabileceğini, boyunlarını ve kollarını kırabileceğini fısıldadı, ama Shane bu sesi bastırdı. Hâlâ iyi göremiyordu. Kafasını sallayarak görüşünü netleştirmeye çalıştı, ama bir karanlık dalgası görüşünü engelledi. Düşündüğünden daha kötü yaralanmış mıydı?

Hayır, sol gözü sanki içinde bir şey varmış gibi yanıyordu. Gözünü sildi. Parmakları ay ışığında siyah renkteydi. Kan. Ah, evet.

Kafa derisi yaraları, diye düşündü sinirlenerek. *Her zaman bu kadar dramatik. Kalplerine bıçak saplanan ve "kanları nehir gibi fışkıran" insanlarla ilgili tüm destanlar, kafalarına vurulanlarla ilgili olmalıydı.*

Ancak asil şövalye kahramanca son bir direniş gösterirken düşman sadece kulağının arkasını çukurlaştırırsa, bu muhtemelen kahramanlık öyküsü kadar destansı olmaz.

Derin bir nefes aldı, bir mendil buldu, başına tuttu ve Wren ile Marguerite'i uyandırmaya gitti.

"Tanrım!" Marguerite, ortak salona girdiğinde böyle dedi. "Ne oldu böyle?"

"Biri kafama vurdu," dedi Shane. Neredeyse sakin bir ses tonuyla. Masaya dağılmış kanlı havluları gören Marguerite ise o kadar sakin değildi. Sanki biri odanın ortasında bir domuzu kesmiş gibiydi.

"*Ne?"*

"Kafam," diye sabırla tekrarladı. "Biri kafama vurdu. Ben iyiyim," diye ekledi.

Marguerite kendi kafasını tuttu. "Kim? Nerede? *Neden?"*

"Bilmiyorum, iki kat aşağıdaki dış koridorda, ama emin değilim." Bir bezi suya batırıp yarayı silmeye başlayan Wren, "*O kadar da* kötü değil. Yan tarafın boyunca sıyrık var, bu yüzden kanaması çok fazla, ama dikiş atılması gereken bir şey yok."

Marguerite dehşete kapılarak kendi sandalyesine oturdu. "Baştan başla," dedi. "Bana tüm hikayeyi anlat."

Ne yazık ki tüm hikaye konuya pek ışık tutmadı. Marguerite şakaklarını ovuşturdu. "Sana saldırmaya çalıştıkları ihtimal dışı değil," dedi. "Bu tür şeyler ara sıra olur, bu yüzden saray muhafızları vardır. Ama birinin cüzdanını çalmak istiyorlarsa, neden senin gibi iri birine saldırsınlar?"

Shane omuz silkti. "Bazı insanlar iri adamların yavaş olduğunu düşünür." "Sanırım *bu* düşünceyi boşa çıkardığını söyleyebiliriz."

"Sadece şanssızlık mı?" diye sordu Wren. "Yoksa biri senin korumayı ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu?"

Marguerite yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum. Her ikisi de olabilir." Tesadüflere güvenmiyordu, ama kendi korkularının onu gölgelere atlamasına ve her çalı altında komplo görmesine neden olduğunu da biliyordu. *Başaramadılar. Önemli olan bu. Shane iyi.*

"Bunu muhafızlara bildirelim mi?" diye sordu Shane. Wren kanamayı durdurmayı başarmış ve kafasına bandaj sarıyordu.

"Sanırım öyle yapmalıyız. Çok yardımcı olacaklarını sanmıyorum, ama başka bir şey olursa, neden bildirmedik diye açıklama yapmak zorunda kalmak istemem." Dış odadaki gürültüyü duyduğunda üzerine attığı bornozu örtmek için bir pelerin kapıp aldı. "Yürüyebilir misin?"

Wren burnunu çektirdi. Shane biraz kırılmış görünüyordu. "İstersen tam zırhla koşarak gidebilirim."

Marguerite gözlerini devirdi. "Hepimiz paladin değiliz! Çoğumuz böyle bir olaydan sonra yatakta brendi ve şefkatle yatmak isteriz!"

"Brendimiz var mı?" diye sordu Wren. "Bir
sayfa gönderip biraz getirtirim."

"Peki ya sempati?" diye sordu Shane.

"Onun için de bir sayfa
göndereceğim."

Bir saat sonra muhafız komutanının ofisinden çıkarken Shane, "Bunun ne kadar yararlı olduğunu BİLMİYORUM," dedi.

"Ben biliyorum," dedi Marguerite, "ve cevap 'pek değil'."

Muhafız komutanı raporlarını almış ve anlayışlı sözler söylemişti, ama hepsi o kadar. Onun işi sarhoş kavgalarını ayırmak ve cinayetleri önlemekti, bu yüzden o koridorda devriyeleri artırmaya söz vermişti

ancak onlar tekrar saldırmadıkça, Shane'in saldırganlarını yakalayabileceğinden pek umutlu değildi.

"Bu hafta üçüncü kez oluyor!" diye bir şey söylemesini gerçekten umuyordum," dedi Marguerite somurtkan bir şekilde. "O zaman bunun özellikle sana ve bana yönelik olmadığını anlardım."

"Sence Sail'in parmağı var mı?"

"Hedefli bir *saldırıysa*, muhtemelen." Marguerite kaşlarını çattı. "Böyle bir saldırı, yakalanırlarsa üç adamını kaybetme riskini göze alacak kadar yeterli insan gücüne sahip oldukları anlamına gelir. Bunu sadece soylular yapabilir, özellikle de yanlarında bir sürü genç akrabalarını getiriyorlarsa. Hayır, başka bir tüccar bana zarar vermek isteseydi, numunelerimle oynar ya da satış girişimlerimi sabote etmeye çalışırdı. Büyük ticaret heyetleri dışında kimse gerçek haydutları getirecek kadar yeterli personel sağlayamaz."

"Soylular neden bu işe karışsın ki?"

"Normalde dahil olmazlardı, ama Kızıl Yelken kolayca birini satın alabilir veya şantaj yapabilir ve sana saldırmasını sağlayabilir. Cepleri yeterince derin ve birçok soylunun cüzdanı ve ahlakı zayıf. Ama dürüst olmak gerekirse, kendi adamlarını kullanmalarını ve bu işi bu kadar özensiz yapmamalarını beklerdim."

"Ben olduğum kişi olmasaydım," dedi Shane, elini kaldırıp başının yan tarafına dokunarak, "bu hiç de özensiz bir iş olmayabilirdi."

"Ah." Marguerite odalarına dönerken bu konuyu düşündü. "Bu beni pek güvenlendirmiyor."

"Hayır." Shane dikleşti. "Yine de, gelecekte hangi koridorları kullanacağıma daha dikkat edeceğim. Ve bu rastgele bir suçtan başka bir şeyse, onlara bizim ödediğimizden çok daha fazlasına mal oldu."

"Öyle de," dedi Marguerite. Paladine iyi geceler diledi ve yatağına gitti. Shane haklıydı. Hafif atlatmışlardı ve kalıcı bir zarar görmemişlerdi.

Ama tavana bakarken kafasında dönüp duran soru şuydu: *Peki*, *bir dahaki sefere kaç adam gönderecekler?*

HWENHY

WREN büyük kemerli odaya bakındı ve ayak parmaklarından itibaren derin bir nefes aldı. Onu ayakkabılarından sıyırdıkları bir şey gibi gören insanlara kendini sevdirmeye çalıştığı bir gün daha. Ne keyifli.

Ben yetişkin bir kadınım, diye kendi kendine söyledi. *On altı yaşında değilim ve babamın komşularıyla evlilik pazarında değilim. Ben bir yetişkinim. Bir görevdeyim. Bir rol oynuyorum.*

Gözleri, zarif, vücudu saran elbiseler giymiş, saçları özenle bukleler halinde şekillendirilmiş bir grup genç kadına kaydı. İkisi yelpazelerinin arkasında fısıldaşıyorlardı ve Wren, onun hakkında konuştuklarını düşünmesinin pek olası olmadığını biliyordu, ama yine de midesi düğümlendi.

Ben yetişkin bir kadınım. Bu insanların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil.

Bu da işe yaramadı.

Bu odadaki herkesi terlemeden öldürebilirdim.

Bu biraz yardımcı oldu. Shane'in odada olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Savaşın gidişatı her şeyi eşit hale getirdiğinden, ikisi kavga etse Shane'in üstün gücü muhtemelen galip gelirdi. Ancak Shane, Marguerite'i gözetlemek için diğer odalardan birindeydi, bu yüzden bu ifade geçerliydi. *Evet. Bu odadaki herkesi öldürebilirim, tabii içlerinden biri gizli bir suikastçı değilse. Ve hiçbiri bunu bilmiyor.*

...Sadece saçımı nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Wren pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bu balo salonları büyük kalenin ortasında yer alıyordu, bu yüzden buradan şelaleyi göremese de manzara şaşırtıcı derecede geniş bir kırsal alana uzanıyordu. Onunla açık hava arasında cam levha olduğu için, yüksekteyken hissettiği olağan sızı hissetmiyordu. Bu ona genç ve korkusuz olduğu, kalenin surlarında durup sonsuza kadar uzanan manzarayı seyrettiği günleri hatırlattı. Parmak uçlarına basarsa, aşağıdaki çömlek atölyesinin çatılarını görebiliyordu, ama çoğunlukla, aralarında uzun orman şeritleri olan tarlalar ve çitler vardı, yumuşak tepelere uzanarak vadinin uzak tarafındaki dağlara kadar uzanıyordu. Wren, pencerelerin manzaraya hayranlıkla bakan insanlarla dolu olmamasına şaşırdı.

Yine de, muhtemelen bunu yüzlerce kez görmüşlerdir. Muhtemelen manzarayı hayranlıkla seyretmek artık moda değil. Wren pencereden uzaklaştı ve kalabalığı gözleriyle tarayarak, uzaktan da olsa tanıdığı birini aradı.

Kimse yoktu. Eh, peki ya gizli suikastçılar? Duman Sarayı'nda mutlaka birkaç tane vardır. Dün şövalye gibi giyinmiş bir adam gördüm, ama garrote kullanmayı bilmiyorsa, yelpazemi yerim.

Elindeki yelpazeyi bileğine vurdu. Yelpaze, iki oyulmuş tahta çubuk arasında tutulan parşömenden yapılmıştı ve bileğin zarif bir hareketiyle açılıp kapanıyordu. Wren, hareketinin zarif olup olmadığını bilmiyordu, ama yelpazeyi sinekleri öldürecek kadar hassas bir şekilde kullanabiliyordu ve bu durumdan gizlice oldukça memnundu.

Sözde, yelpaze işaretleri, yelpazeyi nerede taşıdığınız, nasıl salladığınız ve sallarken bakışlarınızın nereye gittiği konusunda bütün bir dil vardı. Wren bu dili nasıl öğrendiğini hiç bilmiyordu. Yelpazesinin uçları keskin olmayan tahta sapları vardı ve onu doğru şekilde tutarsa

, kapalı yelpazeyi birinin göz çukuruna beyni delip geçecek kadar güçlü bir şekilde saplayabileceğinden oldukça emindi.

Potansiyel hedefler için etrafına baktı, ama odada suikastçılar varsa, bunu iyi saklıyorlardı. Buradaki herkes... rahat olmayan ayakkabılar giymiş modaya uygun kadınlar gibi hareket ediyordu. Elbisenin etekleri nedeniyle kısıtlanmış küçük adımlar. Yürüyüşteki sallantı, çekici olacak ama skandal yaratmayacak kadar belirgin olmayacak şekilde dikkatlice hesaplanmıştı. Wren bu yürüyüşü taklit etmek için elinden geleni yapıyordu ve ayakkabı kısmını hallettiğinden oldukça emindi, ancak sallantı muhtemelen imkansızdı.

İçecek masasına doğru yavaşça yürüdü. Şarap kasesinde tadı tatlandırmak için meyveler yüzüyordu ve alkolün tadı çok hafif kalacak kadar suyla seyreltilmişti. Wren, sarhoş olmak için kendi vücut ağırlığı kadar bu tatsız şeyi içmek zorunda kalacaktı. Lady Coregator yanında bir matara taşıyordu ve içkisini bolca dolduruyordu. Lady Coregator son derece zekiydi. Wren, onun sabah gezintisini çabuk bitirip saraya gelmesini umuyordu. O zaman biriyle konuşabilir ya da en azından sohbetin kenarında durup, kimse ona bakıp orada ne yaptığını merak etmeden, dinleyip hoş bir şekilde gülümseyebilirdi.

Su ile seyreltilmiş şarabı bardağına doldurmuşken, arkadan omzuna bir şey çarptı. Wren döndü, çömelmeye başladı — boyunuz kısaysa, alttan saldırmak genellikle en iyi seçenektir — deniz yeşili bir elbise ve içindeki uzun boylu, kıkırdayan kadını gördü ve konsantrasyonunun çoğunu, dirseğini kadının solar pleksusuna vurmamak ve ardından çenesine yumruk atmamak için harcamak zorunda kaldı.

Ne yazık ki, bu durumda elindeki yelpaze ve şarap bardağı gibi eşyaları tutacak gücü kalmamıştı. Bardak düştü, Wren'in korsesine sıçradı ve yelpaze yere düştü.

"Oh, özür dilerim," dedi deniz yeşili elbise giyen kadın, iki arkadaşı ise ellerinin arkasında fısıldaşıyordu. "Bilmiyorum

Seni orada görmedim!"

Tabii ki gördün. Wren*,* Shane'e yakışır bir homurtu çıkardı. *Hayır, lanet olsun, başka bir şey söyle. Nezaket kuralları. Onlara sahipsin, hatırladın mı?* "Lütfen zahmet etmeyin," dedi, dişlerini sıkmamaya çalışarak. "Bu kadar dar bir alanda kazalar olabilir."

"Ve eminim kimse lekeyi fark etmeyecektir," dedi kadın neşeyle.

Ancak kırmızı şarap olduğu ve Wren'in mavi bir elbise giydiği düşünülürse, bu kesinlikle bir yalandı. Wren sadece kadının gözlerine sabit bir şekilde baktı. Kadın gülümsedi ve yelpazesini salladı, iki arkadaşı da onu uzaklaştırdı. Kulaklarının duyabileceği mesafeden çıkar çıkmaz kıkırdamalar başladı.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı Wren, kimseye özel olarak.

"Anlaşılabilir bir şey," dedi yanındaki bir erkek sesi, ama endişelenecek kadar yakın değildi. Wren, elbisesinin muhtemelen birinin kaburgalarına bıçak saplamış gibi göründüğünü kabullenerek döndü ve yabancının gözlerine baktı.

Adam ondan daha uzundu, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu, çünkü neredeyse herkes ondan uzundu. Shane kadar geniş omuzlu değildi ve silahsız görünüyordu. Koyu saçlı, kehribar tenli ve neredeyse siyah gözlüydü. Adam eğildiğinde Wren bir adım geri attı ve bir an için, adamın ayaklarının dibine diz çöktüğünü sandı, ki bu hiç mantıklı değildi.

Sonra adam onun yelpazesini aldı ve ona geri verdi. *Ah. Evet.* "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Adam, birkaç parçaya ayrılmış fincanı da aldı. Wren suçluluk duymamaya çalıştı. Bu odalardaki tabaklar, dağın eteklerindeki çömlekçiden gelen, sırsız biskuviden yapılmıştı, yeterince güzeldi ama sadece bir kez kullanılmak üzere yapılmıştı.

"İzin verir misin?" diye sordu, cüppesinden bir mendil

çıkararak. "İzin vermek mi...?"

"Elbiseniz," dedi nazikçe. Hoş bir tenor sesi vardı. Wren, mendilin köşesini masadaki su sürahilerinden birine batırmasını izledi. Ona doğru döndü, mendille hafifçe dokundu ve Wren sonunda ne yaptığını anladı.

"Oh! Ee... evet, ben... teşekkür ederim..."

Hâlâ babasının evindeki o genç kız olsaydı, kesinlikle yabancı bir erkeğin elbisesini mendille silmesine izin vermemeliydi. Ama o artık yetişkin bir kadındı ve lekeyi silmenin erotik bir yanı yoktu. Adam onun üzerine eğilmiş olsa ve göğüslerinin üst kısmında nefesini hissetse bile. Ya da diğer elini, sanki dans ediyorlarmış gibi, kumaşı yerinde tutmak için beline koymuş olsa bile.

"Bu şarabın bu kadar hafif olması ne şans," dedi, ona hızlıca bir gülümseme atarak. "Eğer iyi şarap servis ediyor olsalardı, durum farklı olurdu."

"Eğer iyi bir şey servis ediyor olsalardı, leke beni bu kadar rahatsız etmezdi," dedi. "En azından bu şekilde kederimi unutabilirdim."

Adam güldü. "Neyse ki, hanımefendi, leke yerleşmeden yakaladık." Geri adım attı, ellerini indirdi ve Wren bir anlık hayal kırıklığı hissetti.

"Çok teşekkür ederim," dedi. "Elbette başka elbiselerim de var, ama buradaki çamaşırcıların çok yoğun olduğunu tahmin ediyorum." Yakışıklı mıydı? Bu tür şeyleri hiç iyi değerlendiremezdi. Seni küçük kız kardeşi gibi gören, iri yarı, kaslı erkeklerle çevrili olmak, erkek güzelliği konusunda biraz çarpık bir bakış açısı geliştirmenize neden oluyordu. Yine de yakışıklı olabileceğini düşündü. Kesinlikle *çekiciydi*, ki bu tamamen farklı bir şeydi.

"Kesinlikle," diye onayladı. *Neyi onaylıyor? Ah, doğru, çamaşırlar. Öyle bir şey.* Koyu renkli gözleri onun gözlerine kilitlendi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Ben... ah..." Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. *Ben yetişkin bir kadınım, lanet olsun.* " Beni affedin,

Sedgemoor.” Elini uzattı, elinde yelpaze olduğunu fark etti ve beceriksizce elini değiştirdi.

Adam elini tuttu. Parmakları sıcaktı ve eldiven giymemişti. Parmak uçlarında nasırları hissedebiliyordu, ama kılıcın olacağı yerde, parmak köklerinde yoktu. Belki bir müzisyendi? Emin değildi.

Erkeklerin yapması gerektiği gibi elinin üzerine eğilmesini bekliyordu, ama o bunun yerine elini dudaklarına götürdü. Öpücük o kadar kısaydı ki, neredeyse hissetmedi, ama elini bırakmadan önce beklenmedik bir şekilde başparmağıyla avucunu okşadı. "Lady Wren," dedi. "Sizinle tanışmak bir zevkti. Umarım sizi tekrar görürüm... yakında."

"Evet," dedi Wren zayıf bir sesle. "Ben... şey... çok isterim..."

Sonra ona eğildi ve sanki odadaki tek kadın oymuş gibi gülümsedi, sonra dönüp gitti. Wren onun gitmesini izledi, sonra kendisi de döndü. Deniz yeşili giysili kızın liderliğindeki üçlü, ona sert bakışlar atıyordu. Artık hiçbiri kıkırdamıyordu.

"Sanırım," dedi Wren, neredeyse kendi kendine, "gidip elbiseyi değiştireceğim." Ve kapıdan çıktı, günlerdir hissetmediği kadar hafif hissederek.

HWENHY-ONE

MARGUERITE evrak işlerini halletmesi gerekiyordu, ama dikkatini dağıtan kesin bir şey vardı. Yani, koruması.

Shane son birkaç gündür ateşin başında silahlarını bilemekte, zırhını incelemekte ya da her ne yapıyorsa onu yaparken, o hiç aldırış etmemişti. Dürüst olmak gerekirse, ilk şaşkınlığın ardından bileme taşının çıkardığı küçük, ölümcül sesleri oldukça yatıştırıcı bulmuştu ve yakınında biri işini yaparken kendi işini yapmak da belli bir zevk veriyordu. Sessizlik neredeyse dostça bir hal almıştı ve o, sık sık isimler, davetiyeler ve kimin kiminle ittifak halinde olduğu hakkında kendi kendine mırıldanarak sessizliği bozduğunda, Shane onu ne dediğini sormak için sürekli kesintiye uğratmıyordu.

Hayır, sorun, Shane'in şimdilik tüm o küçük ölümcül işleri bitirmiş olması ve bir kitap okumasıydı. Bu da yine sorun olmazdı, ama küçük bir gözlük çıkararak burnunun ucuna takmıştı.

Bu *çok sevimliydi.*

Sayfayı çevirdiğinde, ateşin ışığı boynunun ve omzunun kıvrımlarını vurguladı ve başını çevirdiğinde küçük camlardan ışık yansıdı. Daha da kötüsü, okuduğu kitabı tanıdığından emindi ve kitap iyiydi. Kitabı çok sevmişti. O kısma geldi mi diye sormak için kendini zor tuttu.

Gerçekten, bu tür şeylere karşı yasalar olmalı.

Onun yakışıklı olmasına katlanabilirdi. Marguerite pek çok yakışıklı erkekle tanışmıştı ve çoğu zahmete değmezdi. Onun cesur, güvenilir ve sorumluluk sahibi olmasına da katlanabilirdi, çünkü dünyada öyle insanlar da bolca vardı ve dişini sıkıp bununla başa çıkmayı öğrenirdin.

Hatta muhtemelen arkadaşça sessizliği de kaldırabilirdi. Grace ile buna çok yaklaşmıştı, ancak tüm mırıldanmalarıyla diğer kadını çileden çıkardığından şüpheleniyordu ve... tamam, Grace dünyadaki en değerli arkadaşıydı, ama sorun değildi. Marguerite'in bir erkekle de dostça bir sessizliği paylaşmaması için hiçbir neden yoktu. Erkeklerle arkadaş olabilirdi. Hatta yakışıklı erkeklerle. Hatta yakışıklı, cesur, güvenilir, sorumluluk sahibi ve kitap zevki iyi erkeklerle.

Ama *sevimli* olmak biraz fazla olurdu. Böyle koşullar altında çalışması beklenemezdi.

Bir ömür kadar önce, Grace ona Stephen adında bir paladine ilgi duyup duymadığını sormuştu. Marguerite, onun erdemlerini sayarak cevap verdiğini ve gülerek "Öyle bir adamla ne yaparım ki?" dediğini hatırlıyordu.

Shane'e göre cevap, görünüşe göre "çok, çok kötü şeyler"di.

İronik olarak, paladinlerin uğraşmaya değer olduğunu ona ikna eden Stephen'dı. Tüccar ajanlar, kutsal savaşçılarla nadiren karşılaşırlardı. Hayatının çoğunu, paladinlerin en parlak yanının zırhlarının cilası olduğuna inanarak geçirmişti. Sonra o ve Grace, başka birinin siyasi manevrası olduğu ortaya çıkan bir zehirlenme olayını araştırmak için bir paladinle bir araya gelmişlerdi. Ve hafif bir hayal kırıklığıyla, Stephen'ın kadınlarla konuşmak dışında aptal olmadığını fark etmişti. O, açık sözlü, güvenilir ve karmaşık olmayan biriydi, ki insanlar bunu genellikle basitlikle karıştırırdı, ama yine de insanların nasıl *çalıştığını* anlıyordu.

Korumaları da aynı hamurdan yapılmıştı, diye düşünüyordu. Belki de Çelik Aziz'in tüm adamları öyleydi. Wren genç ve naifti ve duygularını açıkça gösterirdi, ama bir sürü ölümcül ağabeyin varsa, daha önce evlenmiş olsan bile muhtemelen böyle olurdun. Shane... Piskopos kesinlikle haklıydı. O, Marguerite'in tahmin ettiğinden çok daha keskin bir gözlemciydi. Başka bir hayatta, iyi bir casus olabilirdi. Ancak birçok güvenilir insan gibi, o da fazla güvenilirdi ve Marguerite onuru hiç önemsememişti.

Başparmağını yaladı ve sayfayı çevirdi. Marguerite, dilinin hareketini takip etti, sonra kararlı bir şekilde evraklarına baktı. İsimler gözünün önünde dans ediyordu. Bu insanları tanıyor muydu ki? Umursuyor muydu?

Masum insanları mahvetmiş olacağımdan değil. O, Rüya Tanrısı'nın halkından biriydi. Onlar çok dolaşırlar. Ama eminim ona tapınakta öğretmedikleri birkaç şey gösterebilirdim.

Hatta gözlüklerini bile takabilir.

Ayağa kalktı. Bir an için, odanın diğer ucunda gözleri buluştu. "Bir sorun mu var?" diye sordu Shane.

"Yanlış," diye tekrarladı Marguerite. Kağıtlarına baktı. Bir sorun mu *vardı*? *Sinirliydin ve neredeyse bir yıldır zevk için kimseyle yatmamıştın, sorun buydu.* "Hayır. Aslında yok. Davetiyelerime gelen cevapları inceliyorum."

Shane kibarca bekledi. Marguerite fantezilerini bir kenara bıraktı — *Muhtemelen en iyisi buydu* — ve ona bir kağıt parçası salladı. "Katılmasını istediğim birkaç kişi gelemeyeceğini söyledi, şimdi onları başka bir yolla bulmam gerekecek."

"Ah."

"Charlock'tan insanların yarısı geliyor, bu beni şaşırtmıyor. Çoğu muhtemelen parfüme gerçekten ilgi duyuyor. Ama tabii ki benim gerçekten tanışmak istediğim ikisi gelmiyor.

görünüşe göre Davith gelmeyecek." Masaya gidip kendine bir bardak sulandırılmış şarap doldurdu.

"Senin... ah... eski iş arkadaşın mı? Bu bir sorun mu?"

Orada pek de iyi gizlenmemiş bir hoşnutsuzluk vardı. Marguerite başını salladı. "Tam olarak bir sorun değil. Ama kimin için çalıştığını bildiğim için, onu izleyip kime ilgi gösterdiğini veya göstermediğini görebilirim, bu da bizi doğru yöne yönlendirebilir. Ya da sadece kimin işaretlerini takip ettiğini görebilirim." Hâlâ mahkemede üst düzey bir Sail ajanı olup olmadığını bilmiyordu. Hiçbir şeye özel olarak bakmadan somurtarak, "Ama tabii ki o bunu biliyor. Bu yüzden muhtemelen benim sandığımdan daha fazla benden şüpheleniyordur." dedi.

Shane ciddiyetle başını salladı ve kitabını kapattı.

"Ya da belki de o akşam gerçekten önceden bir randevusu vardı. Bildiğim kadarıyla, baştan çıkardığı dul kadın onu bir yere götürmesini istiyor olabilir. Entrikaların sorunu da bu, her şey önemli görünüyor ama aslında neredeyse hiçbir şey önemli değil."

"Bütün bunları nasıl anlamlandırıyorsun, bilmiyorum," dedi Shane.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece elimden geldiğince bilgiyi emip, insanların hayat hikayelerini dinliyorum ve er ya da geç bir şeyler yerine oturuyor. Bütün bu çalışma, o yerine oturma anını beklemekten ibaret."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Hiç yanıldığın olur mu?"

"Tanrım, evet. Sezgilerinin her zaman doğru olduğunu söyleyen herkes yalan söylüyor. Açıkçası, bu yüzden tüccarlarla ve ticaret anlaşmalarıyla uğraşmayı tercih ediyorum. Yanılırsam insanlar iflas edebilir, ama öldürülme olasılıkları daha azdır." Samuel'i düşündü ve içinden bir acı hissetti. "Tabii ki, her zaman istisnalar vardır."

"Bu yüzden bu zanaatkarın izini başkalarından önce bulmalıyız."

Marguerite başını salladı.

Kapıdan gerçek bir tıklama sesi geldi ve ikisi de kapıya döndü. Birkaç saniye sonra, Wren kısa koridordan aşağı indi ve neşeli bir

bir melodi ıslıkla.

"Bu akşam nasılsınız?" diye sordu Wren. "Keyfiniz yerinde," dedi Marguerite eğlenerek.

"Mmm." Wren bir sandalyeye oturdu. "Sanırım iyi bir gündü." "Öyle mi?"

"Lady Coregator yarın öğleden sonra onu ziyaret etmemi ve patronaj hakkında konuşmamızı istedi. Destekledikleri patronlar ve zanaatkârların listesi var."

"Oh, çok iyi." Marguerite ona başını salladı. "O listeye bir göz atabilir misin? Eğer listede zanaatkarlar varsa, bir ipucu bulabiliriz." Parmağını dudağına dokundurdu. "Eğer bulamazsan, her zaman zorla girip çalabilirim."

"Bu çok tehlikeli görünüyor," dedi Shane onaylamayan bir şekilde. "Evet, neyse. Gerekirse yaparız."

"Bir bakmaya çalışacağım," dedi Wren. Geriye yaslandı ve sonra, dikkatlice seçilmiş bir rahatlıkla ekledi, "Bugün oldukça hoş bir adamla da karşılaştım."

Shane'in başı o kadar hızlı kalktı ki Marguerite, boynunu incitmediğine şaşırdı. *Umarım Wren, müşterileri seçerken, rahat davranırken olduğundan daha iyi bir yalancıdır.* Yüksek sesle sadece, "Sakin ol Shane, Wren'in hoş erkeklerle tanışmasına izin var," dedi.

Shane, "Hayır, yok" gibi bir şey mırıldandı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Wren, gözlerini devirerek. "Şarabı döktüm ve o da temizlememe yardım etti; beni masanın üzerinde tecavüz etmedi."

Shane'in ikinci homurtusu anlaşılır kelimeler içermiyordu, ama dökülenleri temizlemenin tecavüze giden kaygan bir yokuş olduğunu ima ediyor gibiydi.

"Peki adı neydi?" diye sordu Marguerite, eğlencesini gizlemeye çalışmadan.

"Duymadım."

"Belki onu tanıyorumdur. Neye benziyordu?" "Eee..."

Wren dudağını ısırdı. "Koyu saçlıydı ve... eee...?"

Marguerite başını eğdi. "Devam etmek için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var. Yüzü nasıldı?"

"Uh. Yüz." Wren'in gözleri bir oraya bir buraya kaydı. "Kesinlikle onlardan birine sahipti, değil mi?"

"Bu bir rahatlama."

"Gözler, burun, her şey." O kararlı bir şekilde başını salladı. "Her zamanki yerlerde de."

Shane başını ellerinin arasına aldı. "Bak, yüzleri pek iyi ayırt edemem!" dedi Wren savunmacı bir tavırla.

"Onu tekrar görsen tanır mıydın?" diye sordu Marguerite, gülmemeye çalışarak.

"Oh evet, kesinlikle. Muhtemelen. Sanırım." Alt dudağını tekrar ısırdı. "Umarım?"

"Tamam," dedi Marguerite. "Koyu saçlı, yüzü olan erkeklere dikkat edeceğim."

"Sanırım uzun boyluydu," diye ekledi Wren.

"Sen herkesi uzun boylu sanırsın," diye mırıldandı Shane ellerinin arasına.

"Bu kısa boylu şakası mıydı? Çünkü eğer öyleyse, diz kapaklarını kanatana kadar ısırırım."

"Sen kısasın."

"Boyum 1,62 metre, bu da ülkemdeki kadınlar için *tam olarak* ortalama bir boy."

"Senin ülken kısa boylu."

"Çocuklar..." dedi Marguerite.

Wren yüzünü buruşturdu. "Bunu söylerken tıpkı Piskopos gibi konuşuyorsun." "Piskopos'a olan saygım her geçen gün artıyor." "Her neyse. Gizemli adamla tekrar karşılaşırsan bana haber ver." "Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum," dedi Wren tereddütle.

Marguerite gülümsedi. "Neredeyse kesinlikle öyle," dedi. "Bu çökmüş dünyada bile hala iyi erkekler var."

Shane'in homurtusu neredeyse volkanik gibiydi, ama tartışmadı.

Biri kapıyı çaldı. Shane kılıcını aldı ve kapıyı açmaya gitti. Marguerite, muhtemelen kendisine bir mesaj getiren bir sayfa olduğunu düşünerek kalemini bıraktı. *Büyük olasılıkla bir davetti. Ya da bir teklif.* Her ikisinden de birkaç tane almıştı ve davetlerden ikisini kabul etmiş, teklifleri ise gelecek için kapıyı açık bırakarak ertelemişti.

Bu nedenle, Shane'in gergin görünen genç bir sayfa ile birlikte geri dönmesi sürpriz oldu. "Bir toplantım var," dedi. "Wren, sen..."

Marguerite boğazını temizledi ve gözlerini sayfaya çevirdi. "— kesinlikle haklısın," dedi Shane aceleyle. "Doğru. Evet. Kesinlikle."

Marguerite iç çekmesini bastırdı. Beartongue, Shane'in berbat bir yalancı olduğunu söylemişti ve yanılmamıştı. *Sanırım "Wren, sorumluluk sende. Ben dönene kadar kimse Marguerite'i bıçaklamasın" diyecekti. Bu, bir hanımefendiye, onun maiyetinden biri hakkında söylenecek türden bir şey değildir.*

"Tabii ki haklıyım," dedi Wren, biraz daha çabuk kavrayarak. "Her zaman. Toplantının tadını çıkar." El salladı.

Shane kılıcını beline bağladı ve odasına kısa bir süre girdi, sonra çıktı. "Yolu göster," dedi sayfaya. Kapı arkalarından kapandı. "Huh," dedi Marguerite, çenesini eline dayayarak. "Bu ilginç. Sence bizim melankolik dostumuz sevişiyor mu?"

"*Shane mi?* Hayır, ben... hmm." Wren burnunu kırıştırdı. "Şey. Sanırım mümkün olabilir?"

"O çok yakışıklı bir adam," dedi Marguerite, Wren'in sesindeki dehşetten eğlenerek. "Bazı kadınlar bunu fark edebilir."

"Sanırım." Wren, kardeşinin aşk hayatını düşünmek zorunda kalan küçük bir kız kardeş gibi konuşuyordu. "Huh. Keşke öyle olsaydı. O zamandan beri kimseyle ilgilenmedi..."

Marguerite kaşlarını kaldırdı. "O zamandan beri mi?" İçinde tuhaf bir his vardı. Bu hissi tarafsız bir şekilde inceledi ve bunun neredeyse kıskançlık gibi bir şey olduğunu fark etti.

Şimdi saçmalıyorsun.

"Aziz öldüğünde..." Wren ellerini açtı. "Kadınlar daha önce de ona ilgi duyuyorlardı."

"Hiç şaşırmadım."

"Evet. Muhtemelen öldükten sonra da ilgilenmeye devam ederlerdi, ama sanki o artık pek umursamıyor gibiydi. Sonra da o sakalı uzattı."

"Tanrım, sakal." Hayır, kadınlar muhtemelen *onunla* mücadele etmek için sıraya girmiyorlardı.

Wren başını salladı. "Her neyse," dedi bir süre sonra, "birkaçımız o yoldan gitti. Stephen... Stephen'ı bilirsin."

Marguerite, Grace'in kasvetli paladinini düşünerek başını salladı. "Çok zor olduğunu tahmin ediyorum."

Wren, ayrıntılara girmek istemediğini belli ederek omuz silkti. "Evet. Ama neredeyse altı yıl oldu. Ya hayatımıza devam ederiz ya da etmeziz."

"Evet, elbette." Marguerite, Wren'e iyi geceler diledi ve yatağına çekildi. Yatağına çekildi. *Peki. Bu ilginç.*

Ve beni ilgilendirmez. Shane muhtemelen hala tanrısının yasını tutuyordur. Bir hayaletle rekabet edecek zamanım, enerjim ya da sabrım yok.

Egom son derece gelişmiş olsa da, bir tanrı ile rekabet edebileceğimi de bilmiyorum.

Bunu birkaç dakika düşündü, sonra karanlığa doğru burnunu çektirdi. *Ama o sevimli ve arkadaş canlısı olmaya devam ederse, denemek isteyebilirim.*

HWENHY-HWO

LADY SILVER'ın odaları sarayın başka bir katındaydı ve Shane oraya vardığında kaybolmak üzereydi. Sayfa onu iki kat yukarı, sonra bir kat aşağı çıkardı, görünüşe göre zaman kazanmak için, ama sonra labirent gibi koridorlara daldılar, bazıları açıkça daha eskiydi, duvarlar yıpranmış halılarla kaplıydı, tabii kaplıysa. *Hoşnutsuzluğun* bir *işareti mi?* Shane merak etti. *Lady Silver sevilmemiyor mu? Yoksa bunun onun halkıyla bir ilgisi mi var, belki de sarayın yüksek rütbeli üyeleriyle anlaşamıyorlar?*

Piskopos muhtemelen bilirdi, ama bunu bilmek piskoposun göreviydi. Shane sadece orada durup dinledi ve tehditkar bir şekilde baktı. Yine de, nihayet Archenhold'a döndüklerinde ona sormayı aklına yazdırdı.

Sonunda, başka bir koridora saptıklarında, Lady Silver'ın ona kimi hatırlattığı aklına geldi: *Judith.* Garip, gizemli Judith, hayatta kalan yedi paladinden en tuhafı, ama yine de sevilen biri. İkisinin hareketlerinde de bir tuhaflık vardı, sanki akıcı olsalar da insan vücut dili onların ana dili değilmiş gibi, her hareketleri bir kıl kadar fazla düşünülmüş gibiydi.

Lady Silver için bu doğruydu. Judith içinse, bunun açıklaması şüphesiz daha derindi, ama Judith geçmişinden *asla* bahsetmezdi ve kimse bunu araştırmak için yeterince zalim ya da aptal değildi. Önemli değildi. O,

hayatını defalarca kurtarmıştı ve o da onun hayatını kurtarmıştı, ikisi de saymayı bırakacak kadar sık.

Piper, Aziz'in ölümünü açıkladıktan sonra ayrıldığında, Shane şaşırmamış, hatta özellikle endişelenmemişti. Açıklama yapmadan, veda etmeden öylece gitmek ona yakışırdı. Ne arıyorsa, bulmasını umuyordu. Bulursa, sanki hiç zaman geçmemiş gibi tapınağa tekrar gelip, kimsenin onu özlemiş olmasına belli belirsiz şaşırırdı.

Sayfa bir kapıda durup üç kez sertçe kapıyı çaldıktan sonra beklemeden kapıyı açtığında, Shane dalgınlığından sıyrıldı. Shane içeri girdi.

Bu oda grubu, Marguerite'in ayırttığından çok daha büyüktü, ancak tavanları daha alçaktı. Ana odanın duvarları kitap raflarıyla kaplıydı, küçük bir mangal ısı sağlıyor ve Shane'e kreozotu andıran keskin, keskin bir koku yayıyordu. Odayı büyük bir meşe masa domine ediyordu, masa kağıtlarla kaplıydı, ancak uzun bir yan masada Shane'in şaşkınlıkla tanıdığı bir dizi cam eşya vardı, bunlar damıtma ekipmanıydı.

"Ah, Lord Shane," dedi Lady Silver, ekipmanın üzerinde eğildiği yerden doğruldu. Odanın dışına çıkan sayfaya başını salladı. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Ben de, hanımefendi," dedi Shane, hafifçe eğilerek. "Gerçi ben aslında bir lord değilim. Sadece bir şövalyeyim."

"O halde Ser Shane." Dişleri hafifçe görünür şekilde gülümsedi ve ona doğru yaklaştı. "Özür dilerim," dedi. "Az önce mesajınızı ilettiğinizde kaba davrandım. Çok ilginçti ve buradaki şeylere fazla ilgi gösterilmemesi gerektiğini öğrendim." Keskin pençeli elini kaldırdı ve tüm Duman Mahkemesi'ni kapsıyormuş gibi duvarları ve tavanı işaret etti.

"Buna inanabilirim," dedi Shane. "Alınmadım."

"Güzel, güzel." Bir başka dişli gülümseme. "Ben burada diplomatik bir misafirim ve bu nedenle belli bir serbestlik hakkım var, ama etrafımda olup bitenlere karşı bağışık olduğumu sanmıyorum." Shane, konuşurken kulaklarının hafifçe geriye doğru çekildiğini fark etti.

"Bu akıllıca görünüyor," dedi Shane. "Buradaki çoğu alt akımı kaçırdığımı biliyorum ve yaptıklarımın diplomatik ilişkilerle bir ilgisi yok."

"Aynen öyle." Silver ona başını salladı, kulakları tekrar öne doğru geldi.

Shane, biraz geç de olsa, Beyaz Sıçan ile Morstone şehri arasındaki ilişkilerin, burada yaptıklarından etkilenebileceğini fark etti. *Ama bu Marguerite ve Beartongue'un sorunu, benim değil*.

"Bir dakika," dedi Lady Silver, bir şişenin altındaki ısıyı kapatarak. "Şurayı bitireyim..."

Shane, damıtma ekipmanına tekrar ilgiyle baktı. Arkadaşı Grace'in atölyesindekine çok benziyordu. "Merakımı bağışlayın, ama bu parfüm yapmak için mi?"

Lady Silver'ın kaşları yukarı kalktı. "Evet, öyle."

"Şu anki işverenim parfüm satıyor. Eğer ilgilenirseniz, sizi tanıştırabilirim."

Lady Silver hafifçe güldü. "Teklifinizin ruhunu takdir ediyorum, ama ne yazık ki çoğu insan kokusu bana çekici gelmiyor. Ve korkarım ki bunun tersi de geçerli." Çekmeceden bir kağıt parçası çıkardı ve kenarını şişenin içindekine batırdı. "Örneğin..."

Shane uzattığı örneği aldı ve kokladığında neredeyse sendeledi. Gözleri yaşarmaya başladı. Cynocephalic tekrar güldü. "Gördün mü? İnsanların kokularını zorunlu olarak tolere etmeyi öğrendim, ama bunların saraydaki konumumu iyileştireceğini sanmıyorum."

"Hayır," dedi Shane zayıf bir sesle. Koku, fermente gübre ve yanmış saçın iğrenç bir karışımıydı, üstüne üstlük keskin ve şaşırtıcı bir kabak kokusu da vardı. Grace'in bu koku hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Muhtemelen onun bunu nasıl yaptığını merak ederdi. Sanırım konuşacak çok şeyleri olurdu.

"Onları kendi eğlencem için yapıyorum," dedi ev sahibi. "Bazılarını memleketime gönderiyorum. Burada, memleketimde bulunmayan malzemeler var." Elini geniş bir hareketle salladı. "Her neyse, kokuları tartışmaya gelmedin, sanırım."

Lady Silver ona bir sandalyeyi işaret etti ve meşe masasına oturdu, önündeki masaya bir notu hafifçe vurdu. Shane, bu mesafeden gözlüğü olmadan kelimeleri okuyamasa da, bunun Beartongue'dan gelen not olduğunu tahmin etti. "İyi piskopos tanrıların ölümünü soruyor. Çok ilginç bir konu."

Shane başını eğdi, uygulamalı teolojinin derinliklerine dalmak üzere olup olmadığını merak ediyordu. *Anlamana gerek yok, sadece hatırlaman yeterli, böylece Beartongue ve Piper'a tekrar edebilirsin.*

"Benim halkımın tanrıları düzenli olarak ölür. Sizinkilerin ölmediğini öğrenince şaşırdım."

Shane'in kaşları havaya kalktı. "Ölüyorlar mı? Nasıl? Neyden?"

Lady Silver güldü. "Yaşlılıktan, diyebilirsin sanırım. Yıllar bizim tanrılarımızdır. Her biri bahar ekinoksunda doğar ve bizlerle mevsimlerin felaketleri arasında durur. Her biri, haleflerinin doğuşunu görecek kadar uzun yaşar ve sonra ölür."

Bunu anlaması biraz zaman aldı. "Yıl mı? Tanrı olarak mı?
Yani, tanrınız birkaç ay önce doğdu ve ona dua mı ediyorsunuz?"

Lady Silver başını salladı. "Halkım takvimi sizinkinden farklı bir şekilde işaretler. Şu anda Altıncı Yükseliş evinde yaşıyoruz, sıradaki ise Yedinci Yükseliş olacak. Sonra Sekizinci Bekleyiş ve böylece devam edecek, Onikinci Uyku'ya kadar, ondan sonra ise Birinci Uyanış ile yeni bir döngü başlayacak. Bir döngüde on iki yıl tanrısı, Büyük Yıl'da on iki döngü ve böyle devam ediyor." Kulaklarını çırptı. "Altıncı Yükseliş henüz ne tür bir tanrı olacağını söyleyecek kadar yaşlı değil."

Shane burnunun köprüsünü ovuşturdu. Sadece birkaç aylık bir şeyi tapınma fikri tuhaf geliyordu, ama bunu söylemek kabalık olurdu. *Ve her halükarda bir tanrıyı aşağılamak akıllıca olmazdı.* "Huh," dedi. "Böyle bir şeyi hiç duymamıştım."

"Sizin halkınızın tanrıları sürekli yanlarında tutma yöntemi de bana aynı derecede tuhaf geliyor," dedi Silver. "Gerçi bizim atalarımız ve büyük canavarlarımız var, onlar sonsuza dek yaşıyor. Bazen ihtiyaç duyduğumuzda onları da çağırırız. Ama küçük şeyler, günlük şeyler için yıl tanrılarını çağırırız." Tekrar güldü. "Anahtarlarımı kaybettiğimde veya pençemi kırdığımda atalarımı sürekli isteklerle rahatsız etmekten utanırdım. Ve böyle bir şey için büyük bir canavarı çağırmak çok akılsızca olurdu."

Shane'in beyni tanrılar ve canavarlarla doluydu. Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı. "Tanrılarınızın şövalyeleri var mı? Ya da rahipleri?"

"Rahipler var," dedi Silver. "Ve yıl tanrısına adanmış savaşçılar, sanırım onlar sizin paladinlerinize en yakın olanlar. Bazıları sadece kendilerini bir sonraki tanrıya adarlar, yıl yıl, ama birçoğu yılın başında sadece o tanrıya hizmet etmek için çağrıldıklarını ve haleflerine değil, anlarlar. Ama bunların hepsi ne burada ne de orada." Öne eğildi, pençelerini yine masaya vurdu, gözleri parlak ve ilgilendi. *Artık sözlerini hırıldayarak söylemediğini ve konuşmasının çok daha akıcı olduğunu fark ettim. Hırıldaması, bu bıçaklarla dolu sarayda daha köpek gibi ve dolayısıyla daha zararsız görünmek için yaptığı bir şey mi?*

"Tanrılarımız belirlenen zamanlarda ölürler. Senin gibi değil, paladin dostum, ve senin Çelik Aziz'in gibi."

Shane, şaşkınlığını tam olarak gizleyemediğini biliyordu. "Notta mı yazıyordu?" diye sordu.

"Hayır." Özür dilercesine kulaklarını düzleştirdi. "Tahmin ettim. Bir kılıç ve tanrıların ölümüyle ilgili bilgi isteyen bir not taşıyorsun.

özellikle paladinler hakkında bilgi istiyorsun. Ben de zamansız bir şekilde ölen bir insan tanrısı ve onun şampiyonlarının başına gelenleri okumuştum."

"Evet, elbette," dedi Shane. Bir eli istem dışı göğsüne gitti ve bir zamanlar tanrının ateşinin bulunduğu yeri dalgın dalgın ovuşturdu. "Sanırım bu çok açıktı."

"O kadar da belli değil," diye onu teselli etti Lady Silver. "Şüphelenmek için bir neden yoksa tabii." Bir eliyle, onun tam olarak anlayamadığı bir hareket yaptı. "Yine de, bunu gizli tutmak istiyorsan, paladinler hakkında konuşurken dikkatli olmalısın."

"Bu tam olarak bir sır değil," dedi, "sadece daha kolay." Aziz öldükten sonra, Shane'in kalbinin hemen altındaki yer, sanki kırık camlarla doluymuş gibi hissediyordu ve nefes aldığında onu kesiyordu. Atasözünde ne derse desin, zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu, ama en azından yara izleri kalmıştı. Artık göğsünde sadece ara sıra ağrıyan uyuşuk bir yer ve zaferin hatırası vardı — ta ki kara dalga yükselip onu süpürene kadar.

Kara dalga, hayatta kalan paladinlerin, her an dönüp ısırmaları muhtemel, zar zor evcilleştirilmiş hayvanlar gibi muamele görmelerinin sebebiydi. Shane'in durumunda bu pek olası değildi, ama yine de insanlar bilmezse daha kolaydı. "Her zaman vahşi bir hayvan gibi muamele görmek yorucu oluyor," dedi, yarı kendine.

Lady Silver güldü. Bunun kahkaha olduğunu ve hapşırma krizi olmadığını anlaması biraz zaman aldı, ama kulaklarının pozisyonu bunu ele verdi. "Oh evet," dedi, "gerçekten yorucu oluyor!"

Kendi kulaklarının uçları utançtan kızardı. "Affedin beni," dedi, "çok kaba davrandım. Öyle demek istemedim..."

"Bah." Elini sallayarak onu kesip sözünü bitirdi. "Haklıydın. Ve bu günlerde o kadar da zor değil. Ben, sizin halkınızın çoğu için evcilleştirilmiş bir ayı gibiyim, dik yürüyen, dans eden ve akıllı numaralar yapan bir hayvan. Kimse dans eden ayıyı korkmaz. İlk zamanlarda, burada bu kadar yerleşik olmadığım zamanlarda,

çok korku vardı, sanki birden dört ayak üstüne çöküp hizmetçileri sos olmadan yiyip bitirebilirim gibi.

Shane başını salladı. "Paladinler, yani Aziz'in ölümünden sağ kurtulan kardeşlerim, pek çok insan bizi deliye dönüp hareket eden her şeyi öldürecekmişiz gibi izliyordu." Dürüstlük onu şunu eklemeye zorladı: "Senin durumundan farklı olarak, onların haklı sebepleri vardı. Aziz öldüğünde çoğumuzun vardı." Shane, kardeşi Stephen ile birlikte, eşlik ettikleri Rüya Tanrısı'nın paladinlerine saldırmıştı ve sadece acı ve kafa karışıklığıyla yarı kör olmaları diğerlerinin hayatta kalmasını sağlamıştı. *Ve Istvhan bayılmasaydı, bu hikayenin sonu çok farklı olurdu sanırım.*

"Zor bir yıldı," dedi Leydi Silver nazikçe.

"Belki de o yılın tanrısı acımasızdı."

O yarı şaka yapıyordu, ama kız onu ciddiye aldı. "Hayır, hayır. Yıl tanrısı bunu yapmadı, dostum Shane. Bunu dünya yaptı ve İkinci Uyanış kendini bizimle dünya arasına koydu." Onu dikkatle inceledi, büyük altın rengi gözleri bir kedininkiler gibi hiç kırpmadan. "O yıl birçok zorluk vardı ve o elinden geldiğince çoğunu engelledi, geri kalanını da hafifletmeye çalıştı. Tanrılarımız biraz sizin paladinlerinize benziyor bence. Bizim için savaşanlar."

Shane başını eğdi, garip bir şekilde alçakgönüllülük hissetti.

Lady Silver bir kalem aldı ve yazmaya başladı. Shane, kalemin parşömen üzerinde çıkardığı sesi dinleyerek bekledi. "Tanrınızın nasıl öldürüldüğünü bilmiyorum," dedi, yazmayı bitirip mürekkebin kurumasını beklerken. "Ya da kim öldürdü, neden öldürdü."

"Öldürüldü mü?" diye sordu Shane, şaşkınlıkla. "Ne demek *öldürüldü?"*

Lady Silver'ın burun delikleri genişledi. "Tabii ki öldürüldü. Tanrınız öylece *ölmedi*, paladin, yoksa hiçbiriniz şu anki halinizde olmazdınız. Ben bir yıl boyunca hizmetçisiydim ve O öldüğünde, geldiği gibi nazikçe ruhumdan ayrıldı. Tanrınızın size yaptığı gibi kanlı bir yara açmadı."

"Belki de senin tanrın daha az acımasızdı," dedi Shane ve sesindeki acımasızlıktan şok olarak durdu.

"Bize acımasız görünen birçok tanrı var, onların bildiklerini bilemeyiz ve şüphesiz gerçekten acımasız olanlar da vardır. Ama senin Aziz'in sizi sevdiği gibi takipçilerini seven bir tanrının sizi bu şekilde terk etmeyi seçmiş olabileceğine inanamıyorum. Hayır, bu onun için de sizin için olduğu kadar şok ediciydi, sanırım. Ve tanrılar merdivenlerden düşmezler ya da balık kılçığıyla boğulmazlar..." Ellerini açtı.

Shane ne cevap vereceğini bilemedi. *Bu doğru olabilir miydi? İlk günlerde, tanrımızın bizden alındığını düşündüğümüz için öfkelendiğimizi biliyorum, ama bu sadece acımızdan kaynaklanıyordu, değil mi? Tapınağın elinden geleni yaptığını biliyorum, ama hiçbir şey bulamadılar. Ondan sonra hayatta kalmakla o kadar meşguldük ki, Piper ellerini sunak üzerine koyup... bir şey hissedene kadar bu konuyu düşünmedik.*

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Lady Silver nazikçe.

"Sanırım hepimiz, ne olduğunu muhtemelen asla bilemeyeceğimiz konusunda bir şekilde hemfikirdik," diye itiraf etti Shane. "Bu çok büyük bir olaydı ve ölümlülerle hiç ilgisi yok gibi görünüyordu. Başka bir tanrı Aziz'i öldürmüşse, bu konuda hiçbir şey yapamazdık."

Ama Lady Silver çoktan başını sallamıştı. "Bir tanrının başka bir tanrıyı öldürmesi, bir nevi doğal ölümdür. En azından, eğer biri tanrıysa. Bu tür şeylerle ilgili birçok efsane vardır. Bu başka bir şeydi. Tanrıyı öldürebilecek silahlara sahip kahramanların hikayeleri vardır, ama bu, yeryüzünde bir şok dalgası yaratır ve bu öyle olmadı."

Sanırım, bize gönderdiği şok dalgası yeterince büyüktü. Peki, bunun başka bir tanrı olduğunu öğrenirsem ne yapardım? İntikam için bu tanrı öldüren silahlardan birini mi alırdım?

Cevabın evet olmasından çok korkuyordu. Tam olarak Çelik Aziz için değil, ama tanrılarıyla birlikte acı çekip ölen, onun seçtiği kişiler için.

"Bir ölümlü, tanrı öldüren bir silah olmadan bir tanrıyı nasıl öldürebilir?" diye sordu.

Lady Silver'ın kaşları — ya da kaş görevi gören kürk parçaları —yükseldi. "Bir savaşçı gibi düşünüyorsun," dedi. "Bunun yerine bir saray mensubu gibi düşün. Kılıcın olmasa birini nasıl öldürürdün? Sen zayıf, onlar güçlü olsaydı?"

Shane kaşlarını çattı. "Zehir," dedi sonunda. "Kaza. Tanrılar merdivenlerden düşmez diyorsun, ama bir tanrıyı uçurumdan itebilir misin?"

Lady Silver eğlenerek kulaklarını çırptı. "Bunun hiç denendiğini sanmıyorum." Önündeki mektuba baktı, sonra onu katlayıp Shane'e uzattı. "Piskoposun için. Tam olarak nasıl yapıldığını bilmiyorum, ama birisi ya da bir şey azizini öldürdü. Benim yetersiz arşivimde..." kitap raflarına eliyle işaret etti, "sadece ipuçları var. Bunun için daha özel bir kütüphaneye ihtiyacın olacak." Mektuba başını salladı. "Daha fazla bilgi içerebileceğini düşündüğüm yerleri listeledim."

Shane mektubu cebine koydu ve Lady Silver onu dışarıya kadar geçirmek için ayağa kalktı. "İlginç bir bilmece," dedi ve Shane, hırıltılı ses tonundan, kadının aksanını yeniden takındığını hatırladığını anladı. *Kimse dans eden ayıyı korkutmaz.* Shane, kadının bunu fark ettiğini fark edip etmediğini merak etti. *Muhtemelen fark etmişti. Lady Silver'ın pek bir şeyi gözden kaçırdığını sanmıyorum. Acaba kaç yaşında?* Bunu bilmesinin imkânı yoktu. Irkı insanlarla aynı ömre sahip olsa bile, onun yarı yaşında ya da ondan on iki yaş büyük olabilirdi.

"Bir şey var..." Shane durakladı, bir eli kapıda. "Bir tanrıyı öldürebilecek silahlar. Hiç kimse bir yıl tanrısını bu şekilde öldürdü mü?"

Lady Silver'ın büyük kulakları titredi. "Bir kez, çok uzun zaman önce. Bir yılın dışında bir yıl."

"Ne oldu?"

"Yedi ay boyunca, bizimle dünya arasında duran kimse yoktu. Sel ve kıtlık geldi. Birçok insan öldü. Bu, büyük döngüyü bozdu ve bir sonraki tanrı İlk Dayanıklı ilan edildi ve yeni bir döngü başlattı."

"Oh." *Sorduğum için özür dilerim.*

Cynocephalic'in gözleri düşünceliydi. "Bu yüzden bu şeyleri öğrenmek önemlidir. Birisi tanrıları öldürebiliyorsa, ölümlüler için ne umut kalır?"

Shane buna bir cevap bulamadan, kapıyı kapattı, tabii bir cevap varsa.

WREN, Shane geri döndüğünde hala uyanıktı. Bir kısmı bunu tarafsız bir şekilde fark etti — *elbette uyanık kalmıştı, birimiz dışarıdayken biri nöbet tutmalıydı* — ama beyninin geri kalanı ölü tanrılar, ölü rahipler ve ölü yıllarla doluydu. Sandalyesine çöktü ve boş boş tavana baktı.

"Kafana tahta çarpmış gibi görünüyorsun." "Öyle hissediyorum."

Wren bunu düşündü, sonra dikkatlice, "Romantik akşam kötü mü geçti?" dedi.

Bu tahmin o kadar yanlış bir tahmindi ki, içinden bir kahkaha patladı. "Tanrılar ve azizler! Keşke öyle olsaydı!" Tereddütle, Lady Silver, Beartongue'un mesajı ve bilginin söylediklerini ayrıntılı olarak anlattı. Wren, o konuşurken gözleri gittikçe büyüdü, ta ki küçük, kaslı bir baykuş gibi görünene kadar.

Sonunda sözleri tükendi. Bir dakika sonra, Wren küçük bir sesle "Vay canına" dedi.

Shane yine gülmek ya da ağlamak ya da her ikisini birden yapmak istedi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Eğer bu doğruysa ne yapacağız?"

Kumaş hışırdadı ve Wren'in kolunu omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarıldığını hissetti. "Bir şey yapmamız mı gerekiyor? Bunların hepsi... bilmiyorum... tanrısal şeyler değil mi?"

Onun kahkahası tamamen mizahsız değildi. "Tanrı'nın işi. Bilmiyorum. Belki. İntikam almak istemez miyiz?"

Wren o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap vereceğinden emin olamadı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "İnsanlar tanrılardan intikam almalı mı? Bu, bir rahibin benden daha iyi bileceği bir şey gibi görünüyor."

"Bütün rahiplerimiz öldü," dedi Shane yorgun bir şekilde, ellerini indirerek. "Belki de intikam almamız gerekenler onlardır."

Wren koltuğun koluna oturmuş olduğu için yüzünü göremiyordu, ama Wren'in çok hareketsiz kaldığını hissetti. O hareketsizliğin tadını çok iyi tanıyordu. İçindeki kara dalga buna tepki olarak yükselmeye çalıştı, ama o onu geri itti. "Wren."

"Senin intikamını alırım," dedi Wren, sesi çok soğuk ve sakindi. "Tanrınız elinizden alınan hepinizin intikamını."

O da tanrısını kaybettiğini belirtmek istedi, ama onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Kendilerine yapılan bir hakareti intikam almak ikisinin de doğasında yoktu, sadece başkalarına yapılanları intikam alırlardı. Üstelik şu anda önemli olan bu değildi.

"Wren," dedi tekrar, sesine biraz sertlik katarak. "Wren, geri çekil
."

Yavaşça nefes aldı, sonra tekrar nefesini verdi. Etrafındaki hava,
ve dikenliydi.

"Wren."

"Tamam," dedi. Gerginliğin azaldığını hissetti ve sonra kız uzaklaştı.
"Sorun yok. Ben iyiyim. Üzgünüm. Öyle demek istemedim... şey.
Üzgünüm."

"Sorun değil."

Wren parmak uçlarını birbirine sürterek, biraz utanmış gibi
görünüyordu. "Sanırım bir rahibe sormalıyız. Belki Beartongue'a."

Shane burnunu çektirdi. "Beartongue muhtemelen üç acil durum planı
hazırlamıştır bile."

"Muhtemelen. Biz sadece kılıçlarımızı sallayacağız." Ateşe bakarak, "Teşekkürler," dedi.

"Tabii ki."

Acı bir gülümsemeyle yüzünün yan tarafını turuncu ateş ışığı aydınlattı. "Burada olduğun için mutluyum," itiraf etti. "Yani özellikle sen. Sadece bizden biri değil."

"Başka birinin daha iyi yapacağını düşünmeden edemiyorum. Istvhan mesela." Wren gözlerini devirdi. "Tabii, peki ya Galen'i gönderselerdi? Düşünebiliyor musun? Yanlış kişiye yanlış şaka yapar ve sonra her şeyi mahvederdi."

Shane güldü. "Ama muhteşem olurdu."

"Oh evet. Hepimiz kenarda durup, surların yıkılma tarzını alkışlardık." Wren başını salladı. "Doğru. Ben yatmaya gidiyorum. Bazı şeyler benim yetkinliğimin ötesinde."

Shane ateşi söndürdü ve kendi yatağına gitti. Kafası hâlâ rahatsız edici bir şekilde doluydu, ama Wren haklıydı. Bazı şeyler tek bir paladinin başa çıkabileceğinden çok daha büyüktü. *Bunu rahiplere anlatacağım,* dedi kendi kendine, *ve bize ne yapmamızı söylerlerse, onu yapacağız. Böylesi herkes için daha kolay.*

HWENHY-HHREE

Balo salonu insanlarla doluydu, bu da Wren'in kendini her zamankinden daha yalnız hissetmesine neden oluyordu. Paladin yüzünü buruşturdu. Şairler her zaman kendilerini çok zeki sanırlardı, sanki bu özel bir içgörüymüş gibi, insanların gruplar halinde nasıl çok *yalnız* hissedebileceklerini anlatırlardı, oysa diğer insanların bunu daha da kötüleştirdiği herhangi bir aptal için bile açıktı. Açlıktan ölüyorsanız, yiyemeyeceğiniz yiyeceklerle çevrili olmak size yardımcı olmaz. Sadece ne kadar aç olduğunuzu hatırlatır.

Bu, Wren'in aç karnına kaldırabileceği kadar felsefeydi, bu yüzden ikramlara saldırdı. Önceki keşifler, krakerin üzerine konulan her şeyin, ısırıldığı anda kırıntı yağmuruna dönüşeceğini göstermişti. Diğer insanlar, sanki önlerinde kepek varmış gibi görünmeden bunları yiyebiliyorlardı, ama Wren bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Aynı sorun küçük meyveli tartlarda da vardı. En ufak bir hareketle hamur parçalanıyordu. Çok kuru ve tozluydular. Wren başlangıçta bunun o hamur partisinde bir sorun olduğunu düşünmüştü, ama hepsi böyleydi, bu da ona fırıncının pek iyi olmadığını düşündürdü. *Bütün parçayı bir kerede ağzına atman gerekmedikçe, bu kasıtlı olamaz, değil mi? Neredeyse bir yılan gibi çenenizi çıkarmak zorunda kalırdınız.* Bu, saray adabına uygun bir davranış sayılmazdı herhalde?

Dürüst olmak gerekirse, hazırlanan yemeklerin hiçbiri çok iyi değildi. Salyangozlar fazla pişmişti, yumurta yağı fazla tuzluydu ve aşçı, anason gerektirmeyen yemeklere anason koymuştu. Wren, herkes gibi anasonu severdi, ama her şeyin bir sınırı vardı. *Biraz rezene, her şeyi tuhaf bir likör tadı veren bir dayanıklılık testine dönüştürmeden, burada çok daha iyi olurdu.*

Neyse. Wren, kale mutfağına girip aşçının baharatlarla hangi kişisel travmasını gidermeye çalıştığını öğrenmek istese de, bu muhtemelen görevlerini olumsuz etkilerdi. Daha güvenli seçeneklere yöneldi. Küçük et ruloları ve peynir dilimleri oldukça zararsızdı. Tam bir yemek sayılmazdı, ama gün boyunca atıştırırsanız, midenizin çok gürültü çıkarmasını engelliyordu.

Yemeğini pencereye götürdü. Manzara muhteşemdi, ama daha da önemlisi, pencere pervazının derinliği neredeyse 30 santimetreydi, bu da *aşağıyı* göremeyeceği, sadece *dışarıyı* görebileceği anlamına geliyordu. Uzak tepeler onu rahatsız etmiyordu. Onu zor durumda bırakan uzak yerdi.

Yine de bu manzara biraz mide bulandırıcı olsa da buna değerdi. Nehrin uzun kıvrımını ve tepeler boyunca uzanan tarlaları görebiliyordu. Yeşil, bereketli ve bakımlı görünüyordu. Prens... Prens her kimse, kaleye sahip olan kişi, Wren onun adını çoktan unutmuştu, küçük krallığına açıkça özen gösteriyordu. Wren bunu onaylıyordu.

Peynirin bir parçasını ısırdı. En azından peynir mükemmeldi. Wren iyi peyniri severdi. Uygun bir mutfak olsaydı, bu peynirle harika şeyler yapabilirdi. Ama genellikle böyle bir mutfağı yoktu. Aziz'in seçilmişleri, ekmek fırınlarından çok savaş alanlarında daha fazla zaman geçirirlerdi. Wren yıllardır yemek yapmayı bırakmıştı. Şimdi bile, bazen Tapınak personelini mutfağın bir köşesini kullanmasına izin vermesi için ikna edebilse de, aşçının özenle düzenlediği kaosu bozduğu için her zaman kendini kötü hissederdi.

"Neye bakıyorsun?" diye soran tanıdık bir ses, düşüncelerini böldü.

Wren döndü ve yüzünde çaresiz bir gülümseme yayıldığını hissetti. "Sen misin!" dedi ve sonra nezaket kurallarını ihlal ettiği için hemen kendini lanetledi.

Punchbowl'dan onu kurtaran kişi bunu umursamamış gibiydi. "Evet, benim," dedi, hafifçe eğilerek. "Ve Leydi Wren."

"Affedin beni," dedi. "Korkarım, beni kurtardığınızda bana adınızı söylemediniz."

Adam gülümsedi, gözlerinin köşeleri kırıştı. "Ian."

"Lord Ian mı?"

Adam başını salladı. "Sadece Ian. Korkarım ki, küçük bir asilzade olabilmem için önümde birkaç kuzenim ve en az bir kardeşim var. Kuzenlerimi oldukça sevdiğim için, terfi etmek için acele etmiyorum." Adam, hala dudaklarında bir gülümsemeyle, yanındaki pencere pervazına yaslandı. "Ama soruma cevap vermediniz."

"Cevap vermedim mi?"

Ian pencereyi işaret etti. "Yüzünde o kadar kararlı bir ifadeyle neye bakıyorsun?"

Wren yutkundu. Onun ifadesine dikkat mi etmişti? Umarım somurtmamış ya da alt dudağını ısırmamışdı, annesi bu alışkanlığı yüzünden onu hep azarlardı, onu geviş getiren bir koyun gibi gösterdiğini söylerdi. "Manzara," diye itiraf etti. "O kadar olağanüstü bir manzara ki. Saatlerce bakabilirim." *Ve bu iyi bir şey, çünkü kimse benimle konuşmak istemiyor.*

Garip bir şekilde dikkatle yüzünü inceledi. "Öyle mi?"

Wren, geç de olsa, Duman Mahkemesi'ni tanıyan herkesin bu manzarayı o kadar çok kez görmüş olabileceğini ve artık farkına varmadığını hatırladı. O utangaç bir şekilde gülümsedi . " bilmiyorum, bilmiyorum, manzaradan

modaya uygun değil. Muhtemelen önemli kişiler çok daha iyisini görmüştür. Ama yine de ben seviyorum.”

Ian başını salladı. "Hayır, hayır," dedi. "Asla modaya uygun olmadığınızı itiraf etmeyin. Ve bir şeyden zevk aldığınız için asla özür dilemeyin." Dirseklerini geniş pencere pervazına dayadı ve kendisi de manzaraya baktı. *"Çok* güzel. Korkarım benim evim oldukça düz."

"Benimki tamamen tepelerden oluşuyor," dedi Wren, tekrar pencereden dışarı bakmak için dönerek, çok bariz olmadan onun yüzüne bir kez daha bakabileceği zamanı merak etti. *Şimdi mi? Hayır, çok erken. O başka bir şey söyleyene kadar bekle.*

Birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemedi. Wren sonunda pes edip ona doğru baktığında, gözleri onun gözlerine takıldı ve bakışlarını ondan ayırmadı.

"O tepelerde seni bekleyen bir kocan var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Wren'in, birinin beynine balta saplamaya çalışırken bile sabit kalan nabzı hızlandı. "Ben... şey... hayır," diye kekeledi. *Bu, kelimelerin anlamı gibi miydi?*

Gerçekten, başka bir anlamı olabilir miydi?

Aklı başına gelmedi, bu yüzden kurumuş boğazını yutkundu ve sordu: "Senin ülkende seni bekleyen bir eşin var mı?"

Ian başını salladı, gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Şaşırtıcı bir şekilde, nezaket unvanı bile olmayan parasız küçük oğullar için pek bir pazar yok." Pencerenin önüne döndü. "Ama bu kadar kendine acımaktan yeter. Bana senin tepelik bölgeni anlat. Burası daha dik mi?"

"Hayır," dedi Wren, "daha çok inişli çıkışlı. Dağlar çok uzakta..." Hafif bir şaşkınlıkla, Sedgemoor hakkında, soğuk ve kurak kışlar, ilkbaharda tepelerin sıcak yeşil rengi ve onlara bağımlı olan insanlar tarafından şiddetle tartışılan kaprisli nehirler hakkında her şeyi anlatırken buldu kendini.

Ve o *dinledi*, bu da işin mucizesi idi. Dinledi, başını salladı ve akıllıca sorular sordu ve Wren onu sıkıntıdan öldürdüğünü hissetmedi.

"Benim... şey... arkadaşım iki gece sonra parfüm deneme partisi veriyor," dedi sonunda. (Marguerite'i arkadaşı olarak mı tanımlamalıydı? Hatırlayamıyordu.) "Gelmelisiniz! Davetiyenizi ayarlayabilirim."

Ian, görünürde acı çekiyormuş gibi elini kalbinin üzerine koydu. "İki gün sonra mı? Ne yazık. O akşam yaşlı anneme eşlik etmek zorundayım." Ona üzgün bir bakış attı. "İnan bana, hoş bir arkadaş grubuyla parfüm denemeyi çok daha çok tercih ederdim."

Wren yutkundu. *Ona neredeyse inanıyordum. Ama belki de bu sadece kibar bir bahaneydi?* Gözlerini indirdi. *Ona sürekli konuşup durmuş, ama o kibarlığından dolayı gitmemiş olabilir miydi?*

"Seni ne zaman tekrar görebilirim?" diye sordu Ian. "Parfümler dışında?"

Kalbi hızla çarptı. Bir hanımefendinin yapması gerekenin, flörtöz ama bağlayıcı olmayan bir şey söylemek olduğunu biliyordu. Flörtöz bir şey bulmak için kafasını yordu, ama aklına gelen tek şey, muhtemelen "İşte oda numaram, bütün gece orada olacağım" diyecek olan Istvhan'dı. Istvhan bağlayıcı olmayan şeyler *söylemezdi*.

Bunun yerine, "Ne zaman istersiniz?" dedi ve o gülümsediğinde kalbi yine hızla çarptı.

HWENHY-DÖRT

Marguerite parfüm numunelerini hazırlamak için bir hafta boyunca uğraşmıştı ve şimdi numuneler gelmişti, her şey olması gerekenden daha iyi gidiyordu.

İnsanlar içeri akın akın giriyor, sohbet ediyorlardı. Birbirleriyle sohbet ediyor, minik kesme cam şişelerden örnekleri kokluyor, örnekler hakkında sohbet ediyorlardı. Şarap içiyor ve şarap hakkında sohbet ediyorlardı. Daha fazla kokluyor, daha fazla sohbet ediyorlardı. Oda tatlı kokular ve dedikodularla doldu ve Marguerite, sıcak bir gülümsemeyle dolaşıyor, dikkatle dinliyor ve insanların diğer insanları izlemesini izliyordu.

Aslında, bir şeylerin ters gitmesine hazırlıklıydı. Her zaman bir şeyler ters giderdi. Birisi bir başkasını ölümcül bir şekilde gücendirir, bir düello çıkar, şarap şişelerinden biri sirkeye dönüşür, küçük bir asilzade parfümlerden birine alerjik reaksiyon gösterir ve acilen şifacıya götürülmesi gerekir.

Ama şu ana kadar hiçbir şey ters gitmemişti. Bu neredeyse ürkütücüydü. Marguerite buna güvenmiyordu. Elbette, ayakları, boyunu 7,5 cm uzatan ve ayak bileklerinin ömrünü 3 yıl kısaltan ayakkabılar yüzünden ağrıyordu. Elbette, saçları, kafa derisini mengeneye sıkışmış gibi hissettiren birçok tarakla taranmış ve şekillendirilmişti. Elbette, Grace'in seçtiği parfümleri o kadar çok koklamıştı ki artık hiçbirini ayırt edemiyordu

ve yorumları kağıt şeritlerin rengini ezberlemesine dayanıyordu.

Ama bunların hepsini bekliyordu. Onu şaşırtan, beklenmedik şeylerin olmamasıydı.

Daveti reddeden kişilerden biri yine de gelmişti. Kadın, onun önceki randevusunun sıkıcı geçtiğini tahmin ediyordu. Ne yazık ki, bu randevu daha da sıkıcıydı. Adamın son madalyasını hayranlıkla inceledikten ve onu nasıl kazandığını anlattığı bitmek bilmeyen hikayesini dinledikten sonra, kadın onu zihnindeki listeden sildi. Sıkıcı bir şekilde çalışan ajanlar vardı, ama onunki açıkça etkileyici bir doğal yetenekti. Sonunda, bir miktar rahatlamış olarak, Baiir'den gelen kumaş tüccarlarından biriyle konuşmak için izin istedi.

Marguerite yaklaşırken Fenella, "Harika," dedi. Şalı, tavus kuşunun kuyruğu gibi yüzlerce renkle işlenmişti ve şarabı büyük bir iştahla içiyordu. "Harika bir seçim, Bayan Florian. Kesinlikle sipariş vermek istiyoruz."

"Çok naziksiniz," dedi Marguerite sıcak bir şekilde.

"Çok güzel bir toplantı," dedi Fenella. "Sarayda çok yakışıklı erkekler var ve siz de çoğunu davet etmişsiniz." Marguerite'e göz kırptı, Marguerite güldü.

"Korkarım bu benim değil, sarayın başarısıdır, hanımefendi."

"Saçmalık..." Öksürdü. "Yani, *zırva.* Şuradaki adama bakın.
Orada. Sence müsait mi?"

Marguerite, Fenella'nın bakışını takip etti ve öksürdü. "Korkarım o benim korumam, hanımefendi."

"Oho!" Fenella onu kaburgalarına dirsek attı. "Benim vücudumu korumasına . Onun da müsait olduğunu sanmıyorum,

değil mi?" "Ne yazık ki, sadece

parfümler."

"Ah, peki." Fenella şarap kadehini kaldırarak selam verdi. "Muhtemelen onu yine de kırardım."

"Bundan hiç şüphem yok." Fenella açıkça biraz sarhoştu. Çok mu açıkça? Marguerite onu şüphelenmek için hiçbir nedeni yoktu, ama o herkesi şüpheliyordu.

"Aman Tanrım," dedi diğer kadın aniden, "şimdi nereye gidiyor?"

Marguerite döndü ve Shane'in, kargaşaya niyetli bir adamın ağır adımlarıyla odanın karşısına doğru yürüdüğünü gördü. *Oh, kahretsin. Her şeyin çok iyi gittiğini biliyordum.* Onun bakışlarını takip etti ve Baron Maltrevor'un Wren'i köşeye sıkıştırdığını ve ona doğru ağır ağır nefes aldığını gördü.

İnsanlar zırhlı bir adamın önünden çekildiler. Marguerite'in önünden çekilmediler, ama o çok daha yakındaydı. Baron ile kurbanının arasına kaydı ve sahte bir sevinçle, "Vay, Baron Maltrevor! Partime gelip ev sahibini selamlamıyor musun?" dedi.

Maltrevor şaşkınlıkla döndü. Gözleri ona odaklandı, hemen dekoltesine indi ve orada kaldı. "Marguerite! Canım, ne kadar zaman oldu?"

"Çok uzun zaman oldu," dedi Marguerite sıcak bir şekilde. "En az üç yıl. Küçük etkinliğime zaman ayırabildiğin için çok mutluyum."

"Hayatta kaçırmazdım."

Wren, Maltrevor'un omzunun üzerinden *teşekkür etti* ve uzaklaştı. Marguerite, kolunu Baron'un koluna taktı ve Shane ile Baron'un arasına geçti. Shane durdu. Marguerite ona sert bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar Maltrevor'a çevirdi. "Şimdi, bu yeni kokular hakkında ne düşündüğünü bana tam olarak söylemelisin. Senin kadar sofistike bir erkeğin, bir hanımefendiye en uygun olanı bileceğini biliyorum."

"Oh, elbette. Ve belki yakında, topladığım en muhteşem küçük saat mekanizmalı süs eşyaları hakkında bana fikrinizi söyleyebilirsiniz..." Baron, konuşmaya devam ederken elini onun elinin üzerine kapattı ve muhtemelen erotik olduğunu düşündüğü bir şekilde ovuşturdu. Maltrevor tam anlamıyla şehvet düşkünüydü ve Marguerite birkaç son derece çekici şehvet düşkünü tanıyor olsa da, o bunların arasında değildi. Ne yazık ki o aynı zamanda

zengin ve iyi bağlantıları olan biriydi ve Marguerite onun iyi niyetini kazanmak için çaba sarf ediyordu. *En azından bu, nasıl başa çıkacağımı bildiğim bir sorun.* Adamı en yakın parfümlere yönlendirdi ve etrafına hafif flörtler saçarak onu oyalamaya çalıştı. Sonunda kendini kurtarabildiğinde, adamın tuttuğu kolu nemliydi.

Akşamın geri kalanında Baron'u gözetlemeye devam etti. Sadece bir kez müdahale etmek zorunda kaldı ve sonra, sonsuza dek minnettar kalacağı bir şekilde, Fenella onun etrafında dolaşmaya başladı ve Maltrevor topraklarından geçen ticaret yolları hakkında bir tartışma ile onun dikkatini dağıttı. Marguerite, parfüm siparişinde ona çok, çok iyi bir indirim yapacağını zihninde not etti.

Sonunda, şükürler olsun ki, her şey sona erdi. Ayrılan birkaç kişiye teşekkür etti — Maltrevor kulağına ağır ağır nefes verirken, o da bir kıkırdama uydurdu

—ve sonra şarap servisi yapmak ve temizlik yapmak için tuttuğu hizmetçilerden başka kimse kalmadı. Marguerite, aralarında hızla ilerleyerek, ellerine paralar sıkıştırdı ve minnettarlığını sözlerle ifade etti ve sonunda Shane'in beklediği kapıya ulaştı.

"Sen de benim kadar yorgun musun?" diye sordu, Shane yanına gelince. "Muhtemelen hayır. Ben sadece orada durdum, konuşmam gerekmedi."

"Öyle de." Omuzlarını silkti. "Yine de iyi gitti."

Yüzü asıldı. "Maltrevor'u kapı dışarı etmeme izin vermeliydin."

"Bu bir olaya neden olurdu. Biz olaylardan *kaçınmaya* çalışıyoruz."

"Bunu hak etmişti."

"Eminim hak etmiştir, ama biz buraya çok özel bir amaç için geldik ve bu amaç, şehvet düşkünü soyluların davranışlarını denetlemek değil."

"Görevimizin kapsamını genişletmeye hazırım," dedi, tamamen ciddi bir ifadeyle.

Marguerite gözlerini kısarak baktı. Hala *onun ne zaman şaka yaptığını anlayamıyorum.*

Kahretsin.

"Gelecek yıl geri gelip bunu yapacağız," diye söz verdi. Adam başını eğdi.

Odalarını buldular ve Marguerite kapı arkalarından kapandığında çok sevindi. Omuzlarını düşürdü ve ayakkabılarını çıkardı. "Oof."

"Bana mı söylüyorsun," dedi Wren, çıplak ayakla ateşin önünde uzanmış. "İlk zorlu yürüyüşümden beri böyle su toplama olmamıştı."

"İyi misin?" diye sordu Marguerite, bir sandalyeye çökerek. "Yaralar dışında, demek istiyorum."

"İyiyim," dedi Wren. "Parfüm bana konuşacak bir konu verdi, çoğunlukla vasalımın bir dahi olduğunu övmekle meşgul olsam da."

"İyi. Maltrevor seni köşeye sıkıştırdığında biraz endişelendim." "Oh, kıçımı ellemeye çalıştı," dedi Wren neşeyle.

Oturmakta olan Shane tekrar ayağa kalktı. Marguerite inledi ve elini gözlerinin üzerine koydu.

"Otur, kardeşim. *Denedi* dedim. Acısı için masa örtüsünden güzel bir avuç dolusu aldı. Sonra bir süre bana nefes nefese kaldı." Wren gözlerini devirdi. "Nedenini bilmiyorum, orada başka birçok kadın vardı."

"Yanlış zamanda yanlış yerdeydin," dedi Marguerite. "Senin yaptığın bir şey yoktu." Shane hâlâ cinayet işler gibi bakıyordu. O ve Wren birbirlerine baktılar.

"Bir şeyler öğrendin mi?" diye sordu Wren, açıkça konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Yani, yararlı şeyler?"

"Sihirli bir şekilde zanaatkarımızın yerini öğrenemedim, ama Sail ile ilgisi olan birkaç kişiyi eledim." Marguerite yüzünü buruşturdu. "Bu, çabalarımızı yoğunlaştırmamızı sağladığı için son derece yararlı, ama gerçek bir hedef bulmak kadar tatmin edici değil. Yine de, seçenekleri daraltmaya yardımcı oluyor."

Wren iç geçirdi. "Keşke Ian da gelebilseydi." "Ian mı?"

"Benim... şey... tanıştığım adam. Sen de onunla tanışsan iyi olurdu."

"Hmmm. Burada Ian adında kimseyi tanımıyorum..." Ve sonra, Wren aniden endişeli bir ifade takındığında, "Hayır, bu *iyi,* bu onun hakkında *kötü* bir şey bilmediğim anlamına geliyor."

Shane mırıldandı bir şey o ne onlar yap anlayamadı. Marguerite bunun muhtemelen en iyisi olduğunu düşündü.

"Tamam," dedi Wren, ayağa kalkarak. "Sadece eve gelene kadar bekledim, böylece koridorlarda cesetlerinizi aramak zorunda kalmayacaktım. İyi geceler herkese."

Marguerite sandalyeye yaslanarak iç geçirdi. Artık ayakları daha az ağrıyordu, ama şimdi de kafa derisi ağrımaya başlamıştı. Son birkaç yıldır şapkalara karşı çıkan modayı lanetledi. Şapkaları severdi. Saçlarla ilgili birçok kusuru örtüyorlardı.

Tarakları çıkarmaya başladı. Shane sessizce izledi, sonra sonunda "Tık sesi yok mu?" dedi.

"Hayır, tıklama yok." Derin bir nefes aldı ve gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak bir tarak çıkardı. Tarak, birkaç koyu renkli saç teli ile birlikte çıktı.

"Belki de henüz çok erkendir," dedi.

"Muhtemelen. Ama umutluydum." *Aslında, itiraf etmek istediğimden daha fazla.* Kalbinin derinliklerinde, birdenbire ortaya çıkıp, önemli bilgileri elde etmeyi ve Sail, onun aranan posterlerdeki kişi olup olmadığını anlamaya çalışırken, zanaatkarın peşine düşmeyi umuyordu. Ne kadar uzun sürerse, Saray'daki ajanların onu öldürmek isteyen Sail'in şubelerinden biriyle iletişim kurma tehlikesi o kadar artıyordu. *Artificer'ı bulup onu sessizce bir uçurumdan aşağı itme ihtimalinden bahsetmiyorum bile, bu hem onların sağlığı hem de benim planlarım için son derece zararlı olurdu.*

Taraklardan biri çıkmak istemiyordu. Sinirlenerek daha sert çekti.

"Dur, ben yapayım," dedi Shane arkasında. Onun hareket ettiğini duymamıştı. "Saç tokasına takılmış."

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, o sesi kullanıyordu. Marguerite, sözler üzerine dökülürken ellerini indirdi, sıcak bal gibi yatıştırıcıydı.

Bunu şişeleyebilseydim, çok *para kazanırdım.*

"Sadece biraz karışmış," diye mırıldandı, iğneyi gevşetmeye çalışarak. "Saçının yarısını da beraberinde çıkarmak istemiyorum."

"Sorun değil," dedi Marguerite, neye razı olduğunu tam olarak bilmeden. Parmakları çok becerikliydi ve o çalışırken vücudunda bir titreme hissetti. *Evet. İşte bu, tam da bu. Eğer bir kedi olsaydım, mırıldanırdım.*

Sorun yaratan tarağı çıkardı ve sonra kalanları dikkatlice çıkarmaya başladı. Saçları boynuna düştü ve Marguerite tekrar titredi.

Sonuncusu da çıkarıldığında, Shane ellerini sandalyenin arkasına koydu. Marguerite başını hafifçe geriye eğdi, ona baktı ve onun mı yoksa kendisinin mi bir şey yapacağını merak etti.

Eğer o anda onu öpseydi, ne kadar yorgun olursa olsun, Wren'in sesleri duyup ne düşüneceği umurunda olmadan onu yatak odasına sürüklerdi.

Ama öpmedi ve bu an, Marguerite'in onun kendisini onaylamadığını hatırlaması ve ayaklarının ağrıdığını hatırlaması için yeterince uzun sürdü. İçini çekti ve yaşlı bir kadınmış gibi onun ellerinden birine hafifçe vurdu. *Ve şu anda kendimi öyle hissediyorum.* "Yarın," dedi yorgun bir sesle. Ayağa kalktı, yüzünü buruşturarak. "Belki şansımız yaver gider ve birdenbire bir tıklama olur."

"Tanrılar da öyle istesin," dedi Shane kibarca. Marguerite yatak odasına giderken onun gözlerinin onu takip ettiğini hissetti, ama o başka bir şey söylemedi, Marguerite de öyle.

HWENHY-BEŞ

ÜÇ GÜN SONRA, Marguerite'in ayakları ve sırtı ağrıyordu ve yorgundu. Yine. *Hayatımın hikayesi, gerçekten. Gerçi genellikle ayaklarım bu kadar kötü durumda olmaz.*

Akşamın çoğunu, daha da güçlü birinin, güçlü birini onurlandırmak için verdiği baloda geçirmişti. (Bir yerlerde notları vardı, ama ilgili kişileri *şu anda benim sorunum olarak görmüyordu.)* Normalde sıradan tüccarlar böyle bir etkinlikte dans etmezlerdi, ama ne yazık ki onur konuğu aslında bir tüccardı, bu yüzden tüm etkinlik soylular ve burjuvazinin kaynaşması için düzenlenmişti. Marguerite, ya ilişki kurmak istediği ya da kırmak istemediği kişiler tarafından davet edildiğinde dans etmişti, ama ne yazık ki bu oldukça fazla kişiydi ve ikisi de ayağına basmıştı.

Shane'i kıskanıyordu. O, duvar çiçekleri ve evcil düellocularla birlikte üst balkondaydı. Kimse ayağına basmamıştı.

Dans etmekten bu kadar yeter, diye düşündü ve hevesli genç bir delikanlının onu dans pistinden almasına izin verdi. Kimse ona doğrudan ilgili bir bilgi vermedi, ancak bir dans partnerinden son skandalı öğrendi ve diğerlerinden birinin omzunun üzerinden başka bir kadına baktığını fark etti, bu da onun birini kıskandırmaya çalıştığını gösteriyordu, bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklında tutmaya değerdi.

O, ayağına basanlardan biriydi. Birkaç parmağı sanki kalıcı olarak ezilmiş gibi hissediyordu.

Shane'i aramak için balkona çıkan merdivenleri topallayarak çıktı. Onu bulmak hiç zor değildi, ama bu sefer özellikle kolaydı, çünkü etrafındaki herkes geri çekilmiş ve bir chevalier ona öfkeyle el kol hareketleri yapıyordu.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Şövalyeyi hemen Elked'li Sir Lawrence olarak tanıdı. *Kendisi için fazla ateşli ve artık sevimli olamayacak kadar yaşlıydı*. Ağrıyan ayaklarını unutup, paladinini kurtarmak için koştu.

Sir Lawrence'ın yüksek sesle "Bana tatmin edici bir cevap vermenizi talep ediyorum, efendim!" dediğini duymak için tam zamanında yetişti.

Kalabalığın onu duyduğundan emin olmak için hafifçe döndüğünde, her iki kulağındaki küpe sıralarında ışıklar parladı. Rapierinin sapı minik mücevherlerle süslenmişti ve kınında bir düzine parlak renkli kakma vardı.

Shane, aksak Dailian dilinde, "Affedersiniz, efendim, ne istediğinizi anlamadım," dedi.

"Hanımefendimin onurunu kırdınız!" dedi Sir Lawrence. "Tazminat talep ediyorum!"

Bu küçük dramanın üçüncü kişisi bir kenarda durmuş, ellerini ovuşturuyordu. On sekiz yaşından büyük olamazdı ve sanki yere gömülüp ölmek, sonra da cesedinin çok uzak bir yere gönderilmesini istiyor gibi görünüyordu.

Shane, Marguerite'i görünce gözleri rahatlamayla parladı. *Muhtemelen beni gördüğüne ilk kez gerçekten sevindi.* "Azizeye şükürler olsun," dedi. "Bu adam benden bir şey istiyor ama ben kelimeyi bilmiyorum."

"Memnuniyet," diye tercüme etti.

Shane kaşlarını kaldırdı. "Erkekleri nasıl tatmin edeceğimi bilmiyorum. Hiç böyle bir durumla karşılaşmadım."

Marguerite, kaçmak üzere olan kıkırdamayı gizlemek için öksürdü. "Kelime sorunu," dedi, şövalye ikisine de kaşlarını çatarken. "Senden düello istiyor."

"Oh. Affedersiniz, efendim." Shane şövalyeye başını eğdi. "Bu benim dilim değil."

Bu açıklama adamı hiç yatıştırmamış gibiydi. "O zaman şunu anla! Seni düelloya davet ediyorum!"

Marguerite erkeklerle dövüşme konusunda uzman değildi, ama bunun şövalye için iyi sonuçlanacağını düşünmüyordu. Adam Shane'den en az yirmi yaş büyüktü ve onun üçte ikisi kadar ağırdı, belki de daha fazla. Çok uzundu ve paladini tepeden bakabiliyordu, bu da muhtemelen onun şansını abartmasına neden olmuştu, ama Marguerite, Sir Lawrence'ın cesaretini bir şişenin dibinde bulduğunu tahmin ediyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Marguerite. "Bu adam benim çalışanım ve eğer bir suçu varsa, nasıl olduğunu bilmek istiyorum!"

Sör Lawrence tüm boyunu kullanarak dikleşti. "Hanımefendimin dans teklifini acımasızca reddetti ve sonra da onu karalamaya cüret etti!"

"Ben teklif etmedim," diye mırıldandı Marguerite'in arkasında duran, çok utanmış kadın. "Sadece dans etmenin hoş olabileceğini söyledim, sonra siz bana bir partner bulacağınızı söylediniz ve o adamı yakaladınız, ama şimdi dans etmek bile *istemiyorum*..."

Marguerite, Sir Lawrence'ın yanlış yönlendirilmiş ve muhtemelen sarhoş şövalyeliğinin kurbanı olan zavallı kıza çok acıdı.

"Hangi erkek bir hanımefendi hakkında böyle konuşur?" diye bağırdı şövalye, kızın açıklamalarını bastırarak.

"Seni yakaladı, öyle mi?" diye fısıldadı Marguerite, Shane'e.

"Evet. Onu savuşturdum. Dailian dilinde bir şeyler bağırdı ve kıza işaret etmeye devam etti. O kadar hızlı konuşuyordu ki, tek kelime bile anlayamadım

Sanki beni bir şeyle suçluyormuş gibi geldi, ben de başımı sallayıp hayır, ona hiç dokunmadım dedim."

Marguerite iç geçirdi. Her şeyin nasıl kaosa dönüştüğünü görebiliyordu. "Sana şuradaki kızla dans etmeni söylüyordu."

"Öyle gelmedi bana."

"Yeter artık! Hanımefendiye yapılan bu hakareti kabul edemem!" Sir Lawrence tüm boyunu dikleştirdi, kemikli elini kılıcının kabzasına koydu. "Sana düello teklif ediyorum!"

"Hayır," dedi Shane.

Uzun bir sessizlik oldu. Şövalye açıkça şaşkına dönmüştü. "*Hayır* da ne demek*?"*

"Seninle

dövüşmeyeceğim."

"Ama dövüşeceksin!"

"Hayır." Shane, adamın omzunun üzerinden bakarak, yüzünde hiçbir ifade olmadan durdu.

"O zaman benimle karşılaşmayı reddediyor musun?" Şövalyenin dudağı kıvrıldı. "Korkak mısın?"

Marguerite son kelimeyi çevirmek zorunda kaldı. Shane'in ifadesi önemli ölçüde değişmedi. "Tabii," dedi.

"Sen ne tür bir adamsın?" diye bağırdı Lawrence.

"Düello yapmayan bir adam."

"O tür bir adam değildir."

"Peki." Shane bu durumdan hiç etkilenmemiş

gibiydi. "İtibarını hiç umursamıyor musun?"

"Pek... değil mi? Hayır." Marguerite'e hızlıca bir soru fısıldadı ve Marguerite cevap verdi. *"Özellikle* değil*."*

Şövalye bu cevap karşısında açıkça şaşırmıştı. "Benimle

dövüşeceksiniz, efendim!" "Öyle mi?" Shane sonunda şövalyeye

dönerek baktı. "Burada ilk kanı dökmek için mi dövüşüyorsunuz?" "Nezaket gereği, elbette." Adam, kaçmaya çalışan kıza doğru

"Nezaket gereği, elbette." Adam, kaçmaya çalışan kıza doğru kolunu uzattı. "Ölümüne düellolar

onur meselesi için saklıdır."

Shane, Marguerite'in bu konudaki ayrıntıları tercüme etmesini dinledi, sonra başını salladı. "İlk kan, öyleyse?"

"Öyle dedim."

Shane o kadar hızlı hareket etti ki Marguerite sadece bir bulanıklık gördü. Şövalye bağırdı ve elini başının yanına vurdu. Shane döndü ve duvara dizilmiş küçük içki masalarından birinin üzerine dikkatlice küçük bir nesne koydu.

O bir küpeydi. Hâlâ kapalıydı. Marguerite yüzünü buruşturdu.

"Seni barbar!" diye tısladı şövalye. Parmaklarının arasından kan sızıyor, manşetlerinin kumaşını lekeliyordu. Toplanan kalabalık heyecanla nefesini tuttu.

"Bunu düzeltmek isteyeceksin. Düzeltmek mi? Düzeltmek, evet," dedi Shane. "Kulaklar her zaman kanar... çok mu?" Sonra tekrar adamın omzunun üzerinden bakmaya başladı.

"Ben... sen..." Adam kılıcını tutmaya çalıştı, ama kılıç kınında sabitlenmişti. *"Cesaret edemezsin!"*

"Öyle mi demek istemedin?"

Marguerite, Shane adamın kafasından bir küpe daha koparmadan önce müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi. "Sör Lawrence, korumamı rahatsız etmeyi bırakırsanız size minnettar olurum. Bu açıkça bir yanlış anlaşılma."

"Bir hanımefendinin itibarı söz konusu!" şövalye hırladı, ancak kulağını tutarken yüzüne düşen dantel, sözlerinin etkisini biraz azalttı.

"Hanımefendi gitti," dedi Marguerite. Bir adım öne çıktı. Shane onaylamayan bir ses çıkardı ve onun peşinden gitmeye başladı, ama Marguerite sinirlenerek eliyle onu geri çağırdı. "Sör Lawrence," diye fısıldadı, "kimse sizin iyi niyetli olduğunuzdan şüphe duymaz, ama korumam akılsız bir kas yığınıdır. Sizin dilinizi zar zor konuşur ve ne istediğinizi anlamadı. Hanımefendiye hakaret etmek istememişti."

"Yine de..."

"Onur sahasında böyle bir adamla karşılaşmak size *yakışmaz*," dedi. "Onun bir barbar olduğunu söylerken haklıydınız. O kuzeybatıdan geliyor. Uzak kuzeybatıdan." Eğildi. "Onu çukurda buz ayıları ile güreşirken buldum. Bazı yetenekleri var, ama medeni onurdan hiç anlamıyor."

Sir Lawrence'ın bakışları Shane'den Marguerite'e döndü. Küpe ve varsayımsal buz ayıları arasında, biraz moralinin bozulduğu görülüyordu. "*Benim* onurum umurumda değil," dedi soğuk bir sesle, "ama hanımefendinin onuru umurumda."

"Onu hemen bulup, ona yapılan tüm hakaretleri telafi edeceğime söz veriyorum. Onun için sadece bir dans partneri aradığınızı anlamadı."

"Mmm." Sir Lawrence, izleyen kalabalığın farkında olarak, Marguerite'in sunduğu çıkış yolunu kabul etti. "Böyle bir yaratığı buraya getirme kararınızı sorguluyorum, hanımefendi."

"O anda iyi bir fikir gibi göründü," dedi Marguerite iç çekerek. "Merhametiniz için teşekkür ederim, Sir Lawrence." Ona derin bir reverans yaptı, onun nispeten düşük rütbesine göre gerekenden daha derin bir reverans. "Hoşgörünüz için minnettarım. Ona açıkladığımda o da minnettar olacak."

Sir Lawrence kibirli bir şekilde burnunu çekti ve elini kılıç kabzasından indirdi. "Peki. Bir daha böyle bir şey olmasın." Dönüp, hoşnutsuz bir su kuşu gibi uzaklaştı. Kalabalık, daha fazla kan dökülmemesine açıkça hayal kırıklığına uğrayarak dağılmaya başladı.

"Ayılarla ilgili bir şey duydum," dedi Shane. "Bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen hayır." Marguerite başını salladı ve gözlerini devirdi. "Gel Hadi, başka bir diplomatik olay çıkarmadan buradan çıkalım.

Balo salonunun kapılarına doğru ilerlerken, Marguerite'in o kadar utanç verici bir duruma düşen genç hanımın adını öğrenmesi için yeterince uzun bir süre durdular. Ne yazık ki, olayın haberi yıldırım hızıyla yayılmıştı. Bu yıl, meraklı gözlükler moda olduğundan

birçok kişi gözlüklerle bakıyordu, Marguerite kendini grotesk bir şekilde büyütülmüş gözbebeklerinden oluşan bir denizde ilerliyormuş gibi hissetti.

Kahretsin, buradan kaçmaya cesaret edemem. Bu olayı başlangıcında önlemem gerek, yoksa gece yarısı tüm kalede adım ağzına alınacak.

Bu zorunluluğu sevmeyen Marguerite, adımlarını yavaşlattı, tanıdıklarıyla sohbet etmek için durdu ve tamamen geri çekilmeyen bir kadın imajını yansıtmak için elinden geleni yaptı.

Onları kurtaran Davith oldu. Çıkışta, görünürde neşeli bir şekilde onu durdurdu ve ona bir kadeh şarap getirmek için ısrar etti. Ayakları acı içinde olsa da, Shane kendini daha küçük göstermeye çalışırken, o kabul etti.

"Lawrence senin oğlanla kavga etmeye mi çalıştı?" diye fısıldadı Davith, ona şarabı uzatırken.

"Evet, öyle," dedi kadın sessizce. "Umarım kale muhafızları izinsiz kavga ettik diye bize ceza vermezler."

Davith, üzerlerine çevrilen bakışların farkındaydı, bu yüzden yüzünü buruşturmadı, ama nefesini tuttuğunu duydu. "Sanırım bunu düzeltmeliyiz."

"Ben de öyle."

"Çok basit." Shane'e bakarak özür dilercesine, "Söyleyeceğim şey için özür dilerim," dedi.

Shane felsefi bir şekilde omuz silkti.

"Lawrence *ne kadar* sarhoştu?" Davith, son sesle bağırdı ve kahkahaya boğuldu. "Ciddi olamazsın!"

"Bir lord kadar sarhoştu," diye onayladı Marguerite, o kadar yüksek sesle değil, ama yine de duyulacak kadar yüksek bir sesle. Etrafındaki herkesin kulaklarını diktiğini neredeyse duyabiliyordu. Şarabını yudumlarken kıkırdadı. "Ve en talihsiz kızı sürükleyip, sonra..." Shane'e eliyle işaret etti, Shane ise önünü bakarak, soğukkanlı ve etkilenmemiş görünüyordu.

"Tanrı aşkına, o kızın senin korumayla dans etmek istediğini mi sandı? *Bu* ahmak mı?"

"*Biliyorum!"*

"Yani..." Shane'in sırtına bir şaplak attı. "Fena görünmüyorsun dostum, ama dans *edebiliyor* musun ki?"

"Kış Dansı yapabilirim," dedi Shane, her zamankinden daha yavaş bir şekilde, "eğer bir keçim varsa."

Oh, Çimlerin Leydisi... Davith'in gözlerinde şeytani bir ışık vardı. "Canlı keçi mi, ölü keçi mi?"

"İkisi de olur."

Davith bu sefer içten güldü, ancak Marguerite bu farkı anlayabilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. "Tanrım, Marguerite, bu örneği nereden buldun?"

"Ne, herkes bir tane istesin diye mi?" diye alay etti. "Neyse, Davith, lütfen Sir Lawrence'ın kendini daha iyi hissettiğinden emin olur musun? Ne kadar şarap içmiş olursa olsun... ona kimsenin ona kızgın olmadığını söyle, olur mu?"

"Tabii, tabii." Ona el salladı ve aralarındaki mesafeyi kasten aşarak bir sonraki sözleri söyledi. "En azından odasına ulaşmasını ve uşağının botlarını çıkarmasını sağlayacağım."

Ona bir öpücük gönderdi ve Shane'i balo salonundan çıkardı, sanki onu koruyan kişi kendisiymiş gibi hissederek, koridordan aşağı doğru yürüdü. Sarayın kendi bölümlerine geri dönene kadar rahatlayamadı. "Ooof. Ne karmaşa."

"Özür dilerim," dedi Shane hemen. "Yapmamalıydım..."

"Hayır, hayır, hayır." Başını salladı. "Çok iyi yaptın. Seni düelloya ikna etmeye çalışıyordu."

"Sanırım kazanırdım."

"Belki." Dudaklarını sıktı. "Ya da belki biri benim korumamdan kurtulmanın bir yolunu buldu. Seni bir şeye kışkırtması için para ödendiğini duysam hiç şaşırmazdım."

Shane salonun ortasında durdu. "Onu bulacağım ve... soracağım."

"Paladinlerin böyle bir şey *sormasına* izin verilmediğinden eminim."

Yeniden yürümeye başladı, ama isteksizce. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi Davith'in durumu yeterince karıştırmış olmasını umuyoruz, böylece kale muhafızları bunu önemsiz bir sarhoşluk kazası olarak değerlendirir. Belki de öyledir." Alt dudağını ısırdı. Sir Lawrence her zaman biraz pislikti, ama normalde bir korumayla kavga eder miydi? Bunun onun haysiyetine yakışmayacağına yemin edebilirdi... ama yine de, genç hanım Shane'e bakıyorsa... *Ve onu kim suçlayabilirdi ki?* "Paranoyak olmak *ve* birinin peşinde olması sorununun kötü yanı, sadece gerçek gölgelere değil, tüm gölgelere atlamaya başlamandır."

"Mmm."

Süite vardılar ve içeri girdiler. Marguerite, kapının arkalarından kapandığını hissedince rahatladı.

Wren şöminenin önündeki sandalyede oturuyordu. İçeri girdiklerinde, aniden doğruldu. "İşte buradasınız!"

"Bir sorun mu var?" diye sordu Shane.

"Hayır, hayır." Zar zor bastırdığı heyecanla titriyordu. "Sanırım bir şey buldum!"

HWENHY-SIà

"HİÇBİR ŞEY OLMAYABİLİR," dedi Wren. "Gerçekten hiçbir şey. Ama düşündüm ki... şey, bir şey gibi görünüyor..."

"Anlat bize," dedi Marguerite, oturup ayakkabılarını çıkararak, "o zaman sana ne olduğunu söyleyebiliriz."

"Tamam." Wren boğazını temizledi. "Lady Coregator, sanatçıları patronlarla buluşturmaya *çok* meraklı ve beni tekrar görüşmeye davet etti, çünkü benim için sponsor olabileceğim bazı sanatçılar bulduğunu söyledi. İçlerinden birkaçı umutsuz vakaydı, ama yeni bir tür gelgit değirmeni üzerinde çalışan bir kadın var... Aslında oldukça ilginç ve param olsaydı..." Utançla öksürerek sözünü bitirdi. "Keşke yalan söylemeseydim."

"Bana onun adını verirsen, muhtemelen bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi Marguerite. "Tabii önümüzdeki birkaç haftayı atlatabilirsek."

"Doğru, doğru. Neyse, Leydi Coregator bana zanaatkarların listesini gösterdiğinde Magnus'un adını gördüm!"

"Öyle mi?" Marguerite öne doğru eğildi. Zırhını çıkarıyor olan Shane, kemerini çözmeyi yarıda bıraktı.

Wren hevesle başını salladı. "Evet! Ve yanında bir isim yazıyordu!" Bir an durdu ve heyecanı biraz azaldı. "Şey... ama bu hoşuna gitmeyecek."

"Dene bakalım."

Paladin, silah arkadaşına bir bakış attı. "Baron Maltrevor'du."

Marguerite bir çığlık attı, ayağa fırladı, Wren'i kollarından tutup ayağa kaldırdı, sonra onu doğaçlama bir dansa kaldırdı. Shane geri çekilip onların geçmesine izin verdi.

"Sanırım bu iyi bir şey?" dedi Wren.

"Wren, sen güzel, muhteşem, gözlemci... *paladin,* sen! Bu harika!" Marguerite onu şiddetle kucakladı. "İhtiyacım olan tek şey buydu! İhtiyacım olandan daha fazlası!"

"Tıkırtı mı?" diye sordu Shane.

"O bir tıklama değildi, neredeyse bir tokat gibiydi." Marguerite ona sırıtarak baktı. "Maltrevor korkunç bir insan, ama para saçarken görülmekten hoşlanıyor. Ancak sanatçıları işe alacak türden biri değil, tabii çekici genç kadınlar değilse, ama o da farklı bir durum. Tam da bir zanaatkarın patronu olacak türden biri. Onun gerçekte ne üzerinde çalıştığı hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum, ama bu önemli değil."

"Peki ona yardım etmeyi kabul eder miydi?" diye sordu Shane. "Saklanmak zorunda kaldığında?"

Marguerite'in ayakları, çıplak ayakla olsa bile tekrar dans etmeye başlamaktan büyük hoşnutsuzluk duyuyordu. Shane'in sorusunu düşünürken masaya topallayarak gitti ve bir kadehe şarap döktü. "Belki. Magnus onu saat mekanizmalı süs eşyalarıyla oyalamak kadar akıllıysa, muhtemelen. Ama bunu ayarlamamış olsa bile, ona düzenli ödemeler gönderiyorsa, bunları bir yere gönderiyor olmalı. Başka biri bunları alıyorsa bile, o kişiyi bulup Magnus'a kadar izini sürmemiz yeter.

"Yani, çözüme yaklaştık mı demek istiyorsun?" diye sordu Wren.

"Dün olduğumuzdan bin kat daha yakınız."

Shane kaşlarını çattı. "Bu bilgiyi Baron'dan nasıl elde etmeyi düşünüyorsun?"

"Beni koleksiyonunu görmeye davet etti bile... Evet, şimdi düşündüm de, aslında saat mekanizmalı süs eşyalarıydı." *Bunlar zenginler için çok yaygın birer yenilik olduğu için, Magnus'un sorumlu olduğunu hemen varsaymadığım için kendimi suçlayamam.* "Daha iyi bir fırsat olamazdı. O bir zaman belirleyecek, ben de onun odasına gidip konuşmayı o yöne çekmeye çalışacağım."

"Bu çok tehlikeli," dedi Shane hemen. "Ne?"

Shane derin bir nefes aldı. "Maltrevor... iyi bir adam değil. O... haddini aşmaya çalışabilir."

Paladinin omzunun üzerinden Marguerite, Wren'in gözlerini kapattığını ve başka yöne döndüğünü gördü.

"...Özgürlüklerini," dedi Marguerite, doğru duyduğundan emin olamadan. "Evet."

"*Cinsel* özgürlükler mi demek istiyorsun?"

Shane, ona verebileceği tüm güveni göstererek, gözlerinin içine baktı. "Evet. Üzgünüm ama öyle görünüyor."

"Aman Tanrım," dedi Marguerite. "Sadece onun aletini emip şarabına ilaç katacaktım, ama sen onun özgürlüklerini kullanabileceğini düşünüyorsan..."

Paladinin yüzü o kadar ifadesiz hale geldi ki, Marguerite bir an için onun bayılıp yere yığılacağından korktu. Wren oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı, omuzları titriyordu.

"...Ah," dedi Shane. "Anlıyorum. Ben bir aptalım. Durumu yanlış anladığım için özür dilerim, Marguerite Hanım." Başını eğdi, ama Marguerite onun yanaklarının kızardığını görmeden önce.

"Merakımdan soruyorum," dedi Wren, "önce şarabına ilaç katıp, gerisini atlasan daha kolay olmaz mıydı?"

"Öyle düşünürsün, değil mi? Ama sadece biraz haşhaş sütü ve kediotu. Bundan daha güçlü olursa, uyuşturulduklarını anlarlar. Hafif bir dokunuş kullanmalısın, yoksa şüphelenirler. Ayrıca bazı erkekleri... ah... performans gösteremez hale getirir ve tehlikeli olanlar bu durumda şiddet eğilimli hale gelirler."

Shane sessizce itiraz etti. Ona acıdı. "İş iştir, Shane. O bilgiye ihtiyacımız var. Senin de kendi işin var, çünkü beni kapıya kadar eşlik edeceksin."

Kızarıklık kayboldu ve yerini bembeyaz bir renk aldı. Ona baktı, buz mavisi gözleri neredeyse siyahın içinde kayboldu, sonra dikleşti ve omuzlarını geriye attı. "Evet. Tabii ki. Eğer tehlikeye girme ihtimalin varsa, ben de yakınında olmalıyım."

"En azından seslenebileceğim mesafede." Ayağa kalktı. "Ama senin başka bir görevin daha olacak. Ben onu meşgul ederken, sen onun belgelerini inceleyeceksin, böylece neyle uğraşmam gerektiğini ve neyle uğraşmamam gerektiğini bileceğim."

"Elbette. Ne istersen. Ne yapmam gerektiğini söyle yeter."

Maltrevor'u baştan çıkarmak o kadar kolaydı ki, buna baştan çıkarma denemezdi. Tüm işi o yaptı, üstelik bunu kendi fikriymiş gibi gösterdi. Marguerite, sonsuz toplantılardan birinde baronu buldu, onunla tesadüfen karşılaşacak şekilde ayarladı ve baron, yönlendirici bir soru bile sormadan saat mekanizmalı koleksiyonundan bahsetti.

"Oh, en muhteşem şeyler," dedi. "Zıplayan altın bir çekirge ve kendi kendine uçan bir böcek. Hatta parmağını şıklattığında yuvarlanan bir köpek bile var." Elini sıkıca sıktı.

"Parmağımı şıklattığımda yuvarlanan şeyleri *çok* severim," diye mırıldandı Marguerite.

"Yaramaz kız!" Parmaklarını ona doğru salladı. "Ama bu gerçekten olağanüstü bir şey. Saat mekanizmalı hayvanlar elbette yeni bir şey değil, ama bunlar özellikle güzel, seslere tepki veriyorlar! Bu oldukça sıra dışı bir şey."

"Gerçekten öyle." Bu yalan bile değildi. Anuket Şehrinde büyüyen Marguerite, birçok saat mekanizmalı yaratığa aşinaydı, bunların korkunç şekilde ters gidebileceği durumları saymıyoruz bile. (Yüz defadan doksan dokuzunda patlama olurdu. Yüzüncü defada ise çılgına dönüp masum seyircileri bıçaklardı ve zanaatkar orada durup "Ama ona bıçak takmak zorundaydım, yoksa yaprakları nasıl tırmıklayacaktı?" derken, oluklar kanla dolardı.)

Küçük saat mekanizmalı yaratıklar, Mimarlar Bölgesi'nden çıkan ticari açıdan en değerli ürünlerden biriydi. Marguerite, bu yaratıklarla ilgili birden fazla nakliye anlaşması yapmıştı ve birden fazla anlaşmayı da sabote etmişti. Ama seslere tepki veren bir yaratık duymamıştı. Şehri terk ettiğinden beri önemli gelişmeler olduğu açıktı. *Hmm, eğer Magnus bundan sorumluysa, orada da başka bir fırsat olabilir... Acaba ne kadar fiyata satılırlar ve Magnus'un henüz özel bir temsilcisi var mı?*

"Bu saat mekanizmasını çok görmek isterim," dedi Maltrevor'a, tamamen dürüstçe.

Baron Maltrevor dudaklarını yaladı ve göğüs dekoltesine attığı bakışı saklamaya bile tenezzül etmedi. Marguerite, bir akşam boyunca elle taciz edilip bundan zevk alıyormuş gibi davranmaya razı oldu. *Hepsi iyi bir amaç uğruna.*

"Peki, canım," dedi, elini tekrar okşayarak, "Eminim bu ayarlanabilir."

WREN O akşam çok iyi bir ruh halindeydi, bu da iyi bir şeydi, çünkü Shane sanki canlı bir kirpi yutmuş ve dikenleri

dışarı çıkmaya başlamış gibi görünüyordu. *En azından biri mutluydu.*

Marguerite de, tuvalet için yeni bir çukur kazmayı dört gözle bekleyen biri gibi, bu akşamı dört gözle bekliyordu — zor bir iş, pek eğlenceli değil, muhtemelen biraz iğrençlikler de olacak. Ama çukur kazmak gibi, sonunda değecek bir iş.

Wren sandalyede kıvrıldı, ayaklarını yukarı kaldırdı ve yüzünde belirsiz, aptalca bir gülümsemeyle orta mesafeyi seyretti.

"Genç adamını tekrar gördün mü?" diye sordu Marguerite, eğlenerek.

Wren kızardı. "O *benim* genç adamım değil," dedi. "O... yani... biz... biz..."

Köşeden gelen bir hırıltı, Shane'in kirpisi onunla aynı fikirde olmadığını gösteriyordu.

"Ama o seni aradı mı? Tekrar tekrar?" diye sordu Marguerite.

Wren, dudaklarında hala bir gülümsemeyle başını salladı. "O beni her zaman bulur."

"Onun geçmişini bilemem, ama sarayda bu kesinlikle anlamlı bir şey olarak kabul edilir." Yüz Evler gibi bir grupta bu, evlilik teklifine eşdeğer bir şey olurdu, ama Ian'ın nereli olduğunu bilmeden Marguerite emin olamazdı.

"Sadece arkadaşça davranıyor olabilir," dedi Wren, kendini gerçekliğe geri döndürmeye kararlı görünüyordu. "Yani, burada arkadaş edinmek zor ve ben pek tehditkar biri değilim. Sadece konuşmak istiyor olabilir."

"Uh-huh," dedi Marguerite. Dünyada sadece genç bir kadınla dostça sohbet etmek isteyen genç erkekler de vardı elbette. En az beş tanesiyle tanışmıştı. *Öte yandan, diğer üç veya dört yüz tanesi...* "Elini öpüyor mu? Uzun uzun bakıyor mu? Ona baktığında, o da sana bakıyor mu?"

"Nmmmff," dedi Wren, yüzü kızararak.

Kirpi kesinlikle sindirilemezdi. Marguerite köşeden gelen homurdanmayı görmezden geldi. "Sana kendinle ilgili sorular soruyor mu, yoksa kendinden mi bahsediyor?"

Wren omuzlarını sandalyeye daha da gömdü. "Evdeki hayatım hakkında her şeyi bilmek istedi. Ve beni, tüm kıyı kuşlarının yuva yaptığı göle onunla birlikte gitmeye davet etti."

Kıyı kuşlarını izlemek artık bir euphemism mi? Ben mi kaçırdım? "Ve onları gördün mü?"

"Kıyı kuşlarını mı? Evet. Hepsi yuva yaptıkları bir yer var, o yüzden patikadan aşağı yürürsen, birdenbire bir düzine yetişkin kuş, kanatlarının kırık olduğunu ikna etmeye çalışarak her yöne koşuşturuyor. Tamamen saçma bir durumdu."

Ian'ın niyeti ne olursa olsun, Marguerite, Wren'in sadece garip kuşları görmek için asansörü riske atmaya hazırsa, bu adama aşık olduğundan oldukça emindi. "Onu bir ara buraya getirmelisin," dedi. "Soylular yerine tüccarları daha çok görüyorum."

"Maltrevor hariç," dedi Shane karamsar bir şekilde.

"Evet, doğru. Evlenme çağındaki kızları olan soylular arasında pek hoş karşılanmadığı için tüccarların arasına karışıyor. Bu arada..." Su saatine baktı. "Muhtemelen gitme zamanı geldi." Yatak odasına girdi, pek rahat olmasa da kesinlikle minimalist bir şey giydi, sonra üzerine bir pelerin geçirdi.

Wren ona bir bakış attı ve gülmeye başladı. "Aman Tanrım!"

"İnce bir ayrıntı, değil mi?" Marguerite poz verdi. Gözünün ucuyla Shane'in aşırı heyecanlı bir domates rengine döndüğünü gördü.

"Şu ayakkabılar!" dedi Wren, doğruldu.

"Korkunç, değil mi?" Eğilip topuğunu ovuşturdu. "Neyse ki buradan oraya kadar dik merdivenler yok, yoksa muhtemelen bileğimi kırardım."

Shane sonunda konuşma yeteneğini geri kazandı ve "Sen yapamazsın... Yapman mümkün değil... Yapmak istemiyorsun... Yapmak..." dedi.

"Ne?" Shane'e dönerek sordu.

"O kıyafetle dışarı çıkmak!" El hareketleriyle ne demek istediğini göstermeye çalıştı, sonunda abartılı bir kum saati figürü çizdi ve mümkünse daha da kızardı.

Marguerite gözlerini kısarak, "Bana ahlak dersi mi veriyorsun, paladin?" dedi.

*"*Korkarım bir *isyan* başlatacaksın*!"*

Gülmeye başladı. Kendini tutamadı. "İltifatın için teşekkürler. Merak etme, pelerin birçok günahı gizler." Pelinini düzeltti, önünü kapattı ve yerine sabitledi. "İşte. Bir rahibe kadar mütevazıyım."

"Rahibeler öyle ayakkabılar giymez," dedi Wren.

"Şanslı rahibeler." Ayakkabılarından birinin kayışını düzeltmek için eğildi. Shane, kör olacağından korkar gibi gözlerini ön koluyla kapattı. Marguerite burnunu çektirdi. Bir şövalye tarafından yargılanmak komik olmalıydı. *Stephen yapsa komik olurdu, eminim.* Ama Shane yapınca nedense sinir bozucu oluyordu. *Ne iş yaptığımı biliyorsun. Neye bulaştığını biliyordun. Beni bunun için yargılayamazsın.*

"Gitme zamanı," dedi ve pelerini tekrar düzgün bir şekilde düzeltti.

Shane onun arkasına takıldı. *Muhtemelen arkada daha güvendeydi. Dekolteyle gözlerinin kamaşma ihtimali daha azdı.*

"Bol şans," diye seslendi Wren. "Ya da... şey... bu durumda ne denirse."

Marguerite'in aklına en az bir düzine seçenek geldi, çoğu da müstehcen. Ne yazık ki Shane doğru dinleyici gibi görünmüyordu. *Eğer dönüp "Pelvisini incitme" deseydim, korkarım bayılabilirdi.*

Neyse. En azından kendimi eğlendiriyorum.

Umarım Baronu da nakavt edecek kadar uzun süre eğlendirebilirim.

Pelerini kendine daha sıkı sararak, paladini de yanına aldı ve işini yapmaya gitti.

HWENHY-SEVEN

SHANE, Baron'un dış odalarına bakındı. Burası, olmayı beklediği bir yer değildi. Özellikle olmak istediği bir yer de değildi.

Oda büyük değildi. Baron bile kalede fazla yer kaplamıyordu. Maltrevor'un birkaç sandalyesi ve kağıtlarla dolu küçük bir masası vardı. Köşede, muhtemelen kişisel sekreterinin notlar alması için, neredeyse bir kürsü kadar küçük bir masa daha vardı. Sekreter, Baron ve misafirleri için masanın etrafına dizilmiş sandalyelerden birine oturamıyordu.

Tabii ki, onları yatak odasında ağırlamadığı varsayılırsa.

Shane gözlerini kapattı. Marguerite, sahte bir arzu ile alçak ve boğuk bir sesle baronu selamladığında, müdahale etmemek için bir ömür boyu disiplinli davranması gerekmişti. Maltrevor onu sertçe kendine çekmiş, Marguerite'in nefesini kesmişti ve Shane istem dışı bir adım öne atmıştı.

"*Ona* aldırma," dedi Marguerite, Shane'e keskin bir bakış atarak. "Sadece kas, akıl yok. *O* burada kalacak."

Baron gözlerini kısarak baktı. Tamamen aptal değildi ve Shane'in nefesini bile kesmeden onu ikiye bölebileceğini şüphesiz fark etmişti. "Neden senin peşinden geliyor ki?"

Parmaklarını Maltrevor'un çenesinin yanından aşağı doğru kaydırdı. "Bu pelerinin altında ne giydiğimi gördüğünde merak etmezsin. Koridorlar güvenli, ama *o kadar da* güvenli değil."

Baron'un burun delikleri genişledi. Kapı arkalarından çarptı ve Shane küçük antrede yalnız kaldı.

Marguerite'in emirleri kafasını doldurdu. Bunları memnuniyetle kabul etti, çünkü aksi takdirde yan odadan gelen sesleri dinlemek zorunda kalacaktı ve bundan daha fazla istemediği bir şey yoktu.

Her mektubu al, oku ve tam bulduğun yere geri koy. Her çekmeceyi sessizce kontrol et. Açılmıyorsa, sallama ve kesinlikle zorlama. Her şeyi kendim kontrol edeceğim, ama neyin zaman kaybı olup olmadığını bana söylersen çok daha hızlı ilerleriz.

Bir yabancının mektuplarını karıştırmak ona doğal gelmiyordu, ama kendini bu göreve hazırladı. Marguerite görev için büyük fedakarlıklar yapıyordu ve o bu fedakarlığın boşa gitmesine izin vermeyecekti.

Ana odanın kapısı gıcırdadı. Shane henüz kağıtlara dokunmamıştı ve bir uşak köşeden kafasını uzattığında buna çok sevindi. "Efendi biraz gecikecek," dedi adam alçak sesle. "Bir oyun oynuyoruz, isterseniz bize katılabilirsiniz."

Shane başını salladı. "Kart oyunlarında iyi değilim," dedi

sert bir sesle. "Öyle mi?"

Yakışıklı olmanın yan etkilerinden biri, insanların senin çok zeki olamayacağını varsaymasıydı. Shane buna boyun eğdi. "Sayıları doğru tutamıyorum. Hep kaybediyorum."

"Emin misin? Sana on puan verelim."

Ve sonra cahil kılıç ustasını elinden geldiğince soyup soğana çevirmeye devam ettiler. Shane tekrar başını salladı. "Hanımefendi beni çağırırsa diye burada kalmamı söyledi."

Uşağın gözleri kapıya kaydı. "O zaman efendiyi rahatsız etmemeye dikkat et. Bağırsa bile."

Shane'in midesi bulandı, ama sadece homurdandı. Homurdanmak bu durumda işe yarıyordu. Uşak kapıyı kapattı ve Shane yan odadan boğuk sesler duydu, ardından arkasındaki odadan başka bir boğuk ses duydu. Baron'un sesi gibi geliyordu.

Kağıtlar. Şu anda önemli olan tek şey Maltrevor'un masasındaki kağıtlardı.

İlkini gözden geçirdi, kenara koydu ve altındaki kağıdı gözden geçirdi, sonra ilkini tam bulduğu yere geri koydu. Diğer soylularla akşam yemeği davetiyeleri. Muhtemelen önemli değildi, ama bunu nasıl kesin olarak bilebilirdi? Bir sonrakini ve ondan sonrakini gözden geçirdi, ancak Baron'un önümüzdeki birkaç gün için programından daha yararlı bir şey bulamadı. "Ashes Magnus bu adrese geldi ve postalarını iletmenizi rica ediyor" diyen uygun bir mektup yoktu.

Kapının diğer tarafında kahkahalar duyuldu. Shane nefesini tutarak çekmeceleri denedi. Sadece biri açıldı ve içinde yazı gereçlerinden daha heyecan verici bir şey yoktu: tüy kalem ve kalem bıçağı, mürekkep taşı ve mürekkep lekesi. Mürekkep lekesini kaldırdı, ama arkasında saklanmış mektup bulamadı.

Kürsüyü kontrol etti. Üzerinde bir yığın kağıt vardı, hepsi aynı şeyi yazdığını fark edene kadar kısa bir süre heyecanlandı: "Baron Maltrevor, davetinizi memnuniyetle kabul etmektedir." Sekreter, Maltrevor'un birini alıp imzaladıktan sonra sayfaya iletebilmesi için bunları önceden yazarak zaman kazanmıştı. Shane, işine yarayabileceği ihtimaline karşı kabul mektuplarından birini cüppesinin içine soktu. *Belki de sonunda bir casus gibi düşünmeyi öğreneceğim.*

Sonra yapacak başka bir şey kalmadı,

beklemek. Ve beklemek.

Ve beklemek.

Ve dinlememek.

Dinlemediği çok şey vardı.

Shane yerin ortasında diz çöktü ve gözlerini kapattı. Dua. Dua, ona kalan tek şeydi. Artık onu duymadığını bildiği Çelik Aziz'e değil. Shane'in layık olmadığı Rüya Tanrısı'na da değil. Bunun yerine, sorunları çözen ve halkı dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için çok çaba sarf eden pratik tanrı Beyaz Sıçan'a dua etti.

Beyaz Sıçan, halkına asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Senden daha fazlasını istemeye hakkım yok, ama lütfen Marguerite'in güvende ve iyi olmasını sağla ve hepimizin bu durumu atlatmasına izin ver.

Bu her neyse. Sırf tuz yüzünden çok büyük bir sorun çıkmış gibi görünüyordu. Yine de, hem Marguerite hem de Piskopos bunun önemli olduğunu düşünüyorlardı ve Shane, onların bu konuyu kendisinden daha iyi anladıklarına inanıyordu.

Shane, Beyaz Sıçan'ın dualarla ilgili düşünceleri duyup duymadığını merak etti. Eğer duyabiliyorsa, muhtemelen çok daha kötülerini duymuştu. Yeniden odaklanmaya çalıştı. *Sonuç ne olursa olsun, en çok yardımcı olan sonuç olsun.*

Ve en azından, durumu daha da kötüleştirmeyelim.

Kapı çok hafifçe gıcırdadı. Shane'in gözleri birden açıldı, ama ona doğru gelen yumuşak ayak seslerini tanıyordu.

"Benim için neyin var?" diye fısıldadı Marguerite. "Yararlı bir şey var mı?" Saçları örgüsünden büyük ölçüde çözülmüş, dağınık bir düğüm oluşturmuş ve kurdelesi sarkmıştı. Aniden, parmaklarıyla saçlarını tarayıp parmaklarıyla tarayıp tekrar örmek, gece yarısı çizgisini gece yarısı çizgisinin üzerine.

Zamanımız olmayan onca şey varken...

"İyi misin?" diye fısıldadı, çünkü bunun için yeterince zamanları vardı.

"İyi, iyi." Soruyu eliyle savuşturdu. "Ne buldun?"

İlk kez bir adamı öldürdüğünde, kusmak istemişti. Kara dalga geri çekilmişti ve önündeki cesede baktığında midesi bulandı, sonra da ondan sadece biraz büyük olan ama

çok daha uzun süredir asker olan Stephen, onun kolunu tuttu ve *"Sonra.* Henüz işin bitmedi."

O da kusmasını bastırdı, kılıcını kaldırdı ve dalga tekrar üzerine geldi, o da daha fazla düşmanı kılıçtan geçirdi. Daha sonra Stephen, Shane yediği her şeyi kusarken saçlarını tuttu.

Marguerite, Shane'in savaşçı olduğu sürece casusluk yapmıştı. Şüphesiz, daha sonraya kadar beklemeyi çok iyi biliyordu. En azından onun soğukkanlılığına saygı duyması gerekirdi. Shane ona başını salladı ve fısıldayarak, hepsinin davet olduğunu ve sadece bir çekmecenin kilitli olmadığını söyledi.

"Aferin." Korse içinden ince bir metal alet çıkardı. Shane'in bakışına karşılık, "Ekstra kemik" dedi. "En azından, dışarıdan öyle görünüyor." Shane kapıya gitti, kimse girmeye çalışmasın diye sırtını kapıya dayadı ve bekledi.

Marguerite'in "Hadi bebeğim, tam oraya..." diye fısıldadığını duyana kadar sakin ve soğukkanlı olduğunu düşünüyordu, ama o anda neredeyse kalbinden çıkacaktı.

Kilitli çekmeceye konuşuyordu. Elbette öyleydi. Kesinlikle ona değil. Kesinlikle o sözlerle değil, şu anda, az önce unvanlı bir canavar tarafından elle taciz edilmişken.

"İşte yerini *bul*dum," diye mırıldandı ve kilidi açtı.

İki tane daha kilitli çekmece vardı. Shane, Marguerite'in o kilitlere de konuşmak zorunda kalırsa hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Senin neyin var? Şu anda nasıl böyle bir şey düşünebilirsin*?*

Bu çok yanlıştı. Şu anda düşünmesi gereken tek şey, Marguerite'i bu hiç de hoş olmayan deneyimin ardından nasıl teselli edeceği ve muhtemelen daha sonra baronu nasıl öldüreceğiydi.

Suçluluk duymamanın ne demek olduğunu gerçekten anlamam gerekiyor. kelimesinin ne olduğunu gerçekten anlamam gerekiyor.

"Para," diye mırıldandı Marguerite, bu kavramdan biraz tiksinmiş gibi görünüyordu ve çekmeceyi tekrar kapattı. Bir sonraki kilidi açmak için öne eğildi ve o gözlerini sımsıkı kapattı, çünkü sadece centilmen olmayan bir canavar, o çalışırken onun arkasını izlerdi. "Şimdi, hadi... işte... biraz daha..."

Gözleri kapalıyken, onun bu sözleri kulağına fısıldadığını hayal etmemek imkansızdı. Onun böyle şeyler söylemesine neden olacak ne yapabileceğini hayal etmemek imkansızdı.

O, görevi yerine getirmek için başka bir adamın yatağına gitti, ama sen hala bu düşüncelere kapılıyorsun?

Onun savunması olarak, bunlar tam olarak düşünceler değildi. Daha çok istemsiz görüntülerdi. Gözlerini açma riskini aldı ve onun tekrar oturduğunu görünce rahatladı.

Bulduğu kağıtları hızla karıştırdı, gözleri sayfaları taradı, sonra durdu. Kağıdı tekrar okudu. Uzun bir nefes verdi. "İşte," dedi, açıkça memnuniyetle. "İhtiyacımız olan buydu."

Kağıtları çekmeceye geri koydu ve kilitledi. Üçüncü kilit neredeyse formalite icabıydı. Açıkça dikkati dağılmıştı — tüm tanrılara şükür — çünkü tatlı dille ikna etmeye çalışmadı. Bunun yerine, çekmeceyi açtı, içeriğini pek ilgilenmeden karıştırdı ve tekrar kapattı. "Hadi," diye mırıldandı, ayağa kalkarak. "İstediğimizi aldık."

Shane süitin kapısını açtı ve bir duvar gibi durarak onu hizmetçilerin meraklı bakışlarından korudu. Kart oyunları hâlâ devam ediyor gibiydi. Kafalarını kaldırıp Shane'i gördüler, sonra tekrar eğildiler.

Bir kadının bu odalardan sessizce ayrılması ilk kez olmuyordu. Son kez de olmayacak, sanırım. Ama en azından istediğimizi aldık.

Kapıyı arkalarından kapattı ve bedelinin çok yüksek olmamış olmasını umdu.

MARGUERITE, kaleden doğrudan geçmek yerine, daha ihtiyatlı bir yol izledi. Malvertor'un yatağını kimin ısıttığı, kadın önemli biri olmadığı sürece kimsenin umurunda değildi, ama birinin onu izliyor olma ihtimali de vardı. Davith, mesela. *Bana tam olarak güvenmiyor, ama acaba ne kadarını biliyor?* Bu yüzden, dış duvarlardaki koridorları kullanarak uzun yolu tercih etti.

Shane arkasında değil, yanında yürüyordu. Marguerite onun profiline baktı. Onu biraz anlamayı öğrendiğini düşünmüştü, ama bu gece sanki buzdan yapılmış bir heykel gibiydi.

Utanç mı? Onaylamama mı?

Onaylamaması daha iyi olur. Bilgiyi aldım ve bunun için tek ödediğim, terini sandal ağacı kokusuyla örtmeye çalışan hoş olmayan bir adamla yaklaşık otuz dakika geçirmekti.

İçinde bir öfke alevlendi. Bunun çoğunlukla Maltrevor'a yönelik olduğunu biliyordu, ama o burada değildi, Shane oradaydı ve o piç kurusu ona bakamıyordu bile. *Beni kendisi kadar saf mı sanıyordu? Bir bakire ya da azize mi?*

Zaten, benim yaptığım her şeyi onaylamama hakkı kim verdi? Ya da kiminle yatacağıma karar verme hakkı? O benim korumam, refakatçim değil. Her gece yatağıma farklı bir erkek alabilirim ve onun tek yapma hakkı, kapıda silah olup olmadığını kontrol etmek.

Soğuk hava dış duvardaki ok deliklerinden içeri giriyordu. Kollarını kendine daha sıkı sardı. Şu anki kıyafeti göğüslerini dünyanın harikalarından biri haline getirebilirdi ama bunun dışında söylenebilecek pek bir şey yoktu ve pelerin de sıcaklık için değil, gizlilik için seçilmişti. Gece esintisi ince kumaşı delip geçiyor ve çıplak bacaklarını sarıyordu. Ayrıca, lanet olası ayakkabılarını da çıkarmıştı, bu da çıplak ayaklarının taş döşemelere yapıştığı anlamına geliyordu.

Shane durdu ve ona döndü.

"Marguerite..."

"Ne?" diye sordu kızgın bir şekilde. "Bunu yapmayı ben seçtim. Şimdi korkmaya başlama." *Yemin ederim, eğer davranışım hakkında bana nutuk atmaya karar verirse, o kılıcı alıp kıçına sopayı sokacağım.*

"Bunu yapmak zorunda *kaldığın* için üzgünüm," dedi. "Başka seçeneğin olmadığını biliyorum, ama üzgünüm."

"Endişelenme," dedi. "Bu sadece iş. Daha önce de yaptım.
Sorun değil."

"Sorun
değil..."

Kadın inledi. Bunun için havasında *değildi*. "Shane, hiç tuvalet temizledin mi?"

"Şey... Tuvalet çukuru kazdım mı?"

"Yeterince yakın. Asla atlatamayacağın korkunç, travmatik bir deneyim miydi?"

Ona gözlerini kırptı. "Öyle olduğunu söyleyemem, hayır?"

"Özellikle hoşlanmadığın ama yapılması gereken sıkıcı bir fiziksel iş miydi?"

"Aynen öyle."

"Peki, benim az önce yaptığım da öyle. Biraz sabun ve sıcak su, sonra muhtemelen bir daha asla bunu düşünmeyeceğim."

Shane bunu düşündü. "Çoğu insan bu konuda böyle düşünmez," dedi temkinli bir şekilde.

"O zaman benim işime girmemeliler." Burnunun köprüsünü sıktı. "Shane, duygularımı incitmemek için hassas davranmaya çalıştığını anlıyorum, birçok insanın dehşete düşüp çelişkiye düşeceğini ve buna ihtiyaç duyacağını biliyorum, ama açıkçası şu anda tek hissettiğim şey lanet olası ayaklarımın ağrıdığı, tamam mı?"

Shane keskin bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum." Omuzlarından ağır yün mantoyu çıkardı ve onu sardı. Kız şaşkınlıkla ona baktı, sonra Shane eğildi, kolunu kızın dizlerinin arkasına geçirdi ve onu kaldırdı.

Bir dakika, ne?

Shane'in göğsü sırtına sıcak geliyordu ve pelerini onu tamamen örtüyordu. Zencefil ve baharat kokuyordu ve Grace'in Stephen'ın her zaman zencefilli kurabiye gibi koktuğundan şikayet ettiğini aniden hatırladı.

Shane ona baktı ve bakışlarında acıma olsaydı, kız onun boğazına yumruk atardı. Ama onun yerine başka bir şey gördü, neredeyse tanıdığı bir şey. Sonra Shane başını kaldırdı ve o şey kayboldu. "İşi hallettin. Şimdi seni eve götüreceğim."

Sesiydi. O sesi kullanıyordu ve ona her yerinden bastırdığı her yerde bunu hissedebiliyordu. Marguerite ne diyeceğini bilmiyordu. Bir kısmı hala ona bağırmak istiyordu, ama diğer kısmı kıvrılıp o sesin tadını güneş gibi çıkarmak istiyordu.

Shane onu soğuk pencerelerden uzaklaştırıp bir merdiven basamağına indirdi. Marguerite, onun ağırlığının değiştiğini hissetti ve dengede kalmak için kollarını boynuna doladı. "Merak etme," dedi. "Ben seni tutuyorum."

Seni tutuyorum. Bu sözler sanki bir çan gibi içinde yankılandı. Güvenlik vaat ediyorlardı. Bunun sadece ses olduğunu, yok olan bir tanrının verdiği bir hile olduğunu *biliyordu*, ama yine de bu vaade umutsuzca inanmak istiyordu. Yıllardır kendini güvende hissetmemişti. Birinin başına ödül konduğunu öğrendiği günden beri, çünkü biri ödülü almaya gelmişti.

Marguerite alnını onun omzuna yasladı ve onun konuşmaya devam etmesini diledi. *Shane bu. Sana yine homurdanmadığı için şanslısın.* "Bir şey söyle."

"Ne söylemeliyim?"

Güvende olduğumu söyle. Bana bunu inandır, sadece bir süreliğine. "Herhangi bir şey.

Bana kendinden bahset. Önemli olmayan bir şey.

Neredeyse bir kıkırdama gibi bir sesle nefesi kesildi. "Önemli olmayan bir şey mi? Hmm..." Banyo alanının girişinden geçtiler, buhar ve mineral tuzlarının kokusu onlara doğru yayılıyordu. Marguerite

banyo yapmak isterdi, ama bu Shane'in onu yere indireceği anlamına geliyordu ve o bunun sona ermesine henüz hazır değildi.

Birkaç yaşlı kadın, açıkça hamamdan çıkmış olarak ortaya çıktı. Shane, onların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek onlara nazikçe başını salladı.

"Vay canına," diye hayranlıkla mırıldandı biri. Onlarca adım attıktan sonra, arkalarından boğuk kadın kahkahaları yükseldi. Marguerite, gecenin bir zanaatkar hakkında bilgi alma toplantısından daha heyecanlı bir şeyle bitmeyeceğini bildiği halde, oldukça kendini beğenmiş hissediyordu.

"Seni indireyim mi?" diye sordu Shane.

"Sadece kolların yorulduysa."

"Hiç de değil."

"O zaman bana önemsiz bir şey söyle."

Son merdivenleri çıktı. "Kedileri severim. En sevdiğim renk mor."

"Bunların yeterince önemsiz olduğunu sanmıyorum."

"On bir yaşındayken, *Sir Pollux'un Trajedisini* ezberledim."

"Neden?"

"Tapınakta bir duvar halısı vardı. Çok yakışıklı bir atı vardı."

Marguerite kaşlarını çattı. "Korkunç bir şekilde ölmedi mi?"

"Son derece." Odalarının kapısına ulaştığında, kapıyı çalmak için uzanırken ona tuttuğu eli değişti. "Yüz okla delindi/Yüz kılıçla bıçaklandı."

"İlk on ikiden sonra her şeyin aşırıya kaçtığını düşünürsün."

"Öyle düşünürsün, değil mi?"

Kapı açıldı. Wren onlara gözlerini kocaman açarak baktı ve geri adım attı. "Oh. Uh. Merhaba."

"Kapıyı aç," dedi Shane, Marguerite'i yanından geçirerek. Marguerite'in sürprizine, Shane onu yatak odasına götürdü ve hemen içeri girerek onu yere indirdi. Shane'in dudaklarının alnına dokunduğunu hissetti, sonra Shane geri çekildi, eşiğin üzerinden geçerek aralarına küçük ama önemli bir mesafe koydu.

"Dinlen," dedi. "Yarın öğrendiklerini gözden geçirmek için yeterince zaman olacak."

"Teşekkür ederim," dedi. Baron'un masasına girmenin verdiği adrenalin etkisi geçiyordu ve Marguerite çöküşün yaklaştığını hissedebiliyordu. Elini kaldırdı ve arkasını dönerek kapıyı kapattı.

SHANE alnını kapı çerçevesine yasladı ve uzun, uzun bir nefes verdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Wren. "Marguerite...?"

O dikleşti. "O iyi olduğunu söylüyor." *Neredeyse kesinlikle ö yledir. O bir profesyonel, sen ise bir aptalsın.*

Wren başını salladı. Bir an için çılgınca bir dürtüyle dizlerinin üzerine çöküp paladin arkadaşından itirafını dinlemesini istemek istedi, ama suçluluk duygusunu ve bastırılmış şehvetini Wren'e dökmek, hem de onun gibi birine, dayanılmaz bir fikirdi. Ruhu arınmadan ölmeyi tercih ederdi. Tanrılar bunu anlayacaktı.

En azından küçük kız kardeşleri olan tanrılar.

HWENHY-EICHH

MARGUERITE ertesi sabah geç uyandı, hizmetçi temizlik için geldiğinde uyandı. Kadın çalışabilsin diye odasından çıktı ve diğer ikisinin çoktan uyanmış ve kahvaltılarını bitirmiş olduğunu gördü.

"Shane bir şey aldığını söylüyor!" diye fısıldadı Wren, sandalyesinde zıplayarak.

Marguerite omzunun üzerinden baktı, ama Ammy'nin yatak çarşaflarının değiştirilmesinden çıkan gürültüden onu duyması pek olası görünmüyordu. Wren'e başını salladı. "O, zanaatkarın işlerini yürütmekle görevlendirdiği kişiden bir mektup aldı."

"Yani o kişiyi bulmamız mı gerekiyor?"

"Neyse ki hayır." Shane'in uzattığı çay bardağını minnetle kabul etti. "Nereye gittiğini biliyoruz, oraya gidebiliriz."

"Bir saat içinde hazır olabilirim," dedi Shane hemen.

Wren'in heyecanlı ifadesi o kadar çabuk kayboldu ki, sanki bıçakla kesilmiş gibiydi. "Oh," dedi. "O zaman gidiyoruz, değil mi?"

Wren'in hayal kırıklığının nedenini tahmin etmek için casus ustası olmak gerekmiyordu. "Ona bir not yazmana yardım edebilirim," dedi Marguerite nazikçe. "Tüm bunlar bittiğinde onu tekrar göremeyeceğin bir neden yok."

"Ne iş yaptığımı tam olarak söylemedim," dedi Wren somurtkan bir şekilde. "Ve muhtemelen o da beni öyle görmüyor." Alnını ovuşturdu. "Ne kadar

zamanımız var?"

Marguerite omuz silkti. "Fazla zamanımız yok sanırım. Mektupta 'Nallan ailesine nehir geçidinde gönderin' yazıyordu." Hizmetçinin kapıya yaklaştığını duydu ve aceleyle konuşmasını bitirdi. "Sadece Nallan ailesini bulmamız gerekiyor, o zaman işimiz hallolur."

"Affedersiniz, hanımefendi?" diye sordu Ammy, başını odaya sokarak. "Önemli değil, Ammy."

Kadın kaşlarını çattı. "Adımı duyduğumu sandım. Ama hayır, tabii ki beni çağırmadınız, Nallan dediniz ve ben otuz yıldır Nallan değilim."

Marguerite iki kaşını da kaldırdı. "Nallan mı?" diye sordu. Umutla şüphe karışmıştı. Bu kadar kolay olamazdı, değil mi?

"Evet, o benim kızlık soyadımdı. Snowpeak Nallan'lardan biriydim." Göğsünü yumrukladı.

Shane, sormasına gerek kalmadan onun niyetini anladı. "Snowpeak nerede?" diye sordu. "Korkarım, dağlık bölgeleri hiç bilmiyorum."

Ammy burnunu çekti. "Buradan oldukça uzak. İstediğim kadar sık gidemiyorum. Yazın sizin için çalışıyorum, kışın ise... Kışın kimse Snowpeak'e gitmez."

"Çok yazık," dedi, içten bir sempatiyle. "Ailenin yanına gidemediğin için üzüldüm. Nallans, demiştin?"

Marguerite'in umutları yükseldi. Neredeyse fazla uygun bir durumdu, ama bazen bu işte şansın yaver giderdi. Ammy düşman ajanı olsa ve onları yanıltmaya çalışsa bile, bu tür şeyler kontrol edilebilirdi, ancak Snowpeak'e yaklaşana kadar bu mümkün olmayabilirdi.

"Oh, evet," dedi Ammy. "Tabii ki, her yerde Nallanlar var, bilirsiniz."

Yükselen umutlar sarsıldı. "Var mı?" diye sordu Shane.

"Tanrı seni korusun, elbette var." Ammy, toz beziyle şakacı bir şekilde ona vurdu. "Eski bir *savaşçı* kelimesinden geliyor, diyorlar, bu yüzden bizden bu kadar çok var. Birine vurmadan bir tencere sidik

"Tabii ki, kendilerini öyle adlandıran insanların yarısına güvenmem. Bazıları ovalıdan farksız. Alınma ama."

"Hayır," dedi Shane, ciddi sesiyle, umut bir kürek alıp aşağıya doğru kazmaya başladığında. "Alınmadım."

"İnsanların doğdukları yerin suçu yok," diye devam etti Ammy cömertçe. "Ama nereye giderseniz gidin Nallanlar var. Yüksek dağlık bölgelerin her ilçesinde biz varız!"

"Sanırım Maltrevor'u tekrar baştan çıkarabilirim," dedi Marguerite, hizmetçi odadan çıktıktan ve hepsi sandalyelere yaslanıp hayal kırıklıklarını dindirmeye çalışırken, somurtkan bir şekilde. "Başka mektup varsa, bakın."

Shane keskin bir şekilde başını kaldırdı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Sinirlenmişti. Umduğu kadar değerli olmadığı ortaya çıkan ipucundan dolayı kızgın olduğunu biliyordu, ama sesinden rahatsızlığını gizleyemedi. "Neden? Onaylamadığın için mi?"

O, mermerden oyulmuş bir heykel gibi duruyordu. "Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez."

Bu, onu daha da sinirlendirdi. *Ben kavga etmek istediğimde bile bana karşı çıkmadığı için onu lanetledi.* Derin bir nefes aldı. *Dur. İpucunun boşa çıkması onun suçu değil. İyi bir komutan, hayal kırıklığını adamlarına yansıtmaz.*

"Maltrevor'un tehlikeli olabileceğinden korkuyorum," dedi Shane. "Onda bir karanlık var. Normal bir insandan daha fazla."

Marguerite gözlerini devirdi. "Paladinler karanlık hakkında ne bilir ki? Genelevler, sevgililerini dövmeyi, bağlamayı ya da başka şeyler yapmayı seven, tamamen normal erkeklerle doludur." Wren'den destek almak için ona döndü ve Wren'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Gerçekten mi?" dedi Wren. "Yani... böyle bir şey var mı? *Gerçekten mi?"*

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar. Marguerite yüzünü ellerine gömdü. *İnsanları öldürerek geçimini sağlayan altı ağabeyi olmanın sonucu buydu.* Wren'e eğlence amaçlı sadomazoşizmi açıklamayı kısa bir süre düşündü, sonra kendini surlardan atmayı düşündü.

Shane'in utançtan o anda öleceğini görmek için buna değer olabilir...

Ve bir anda, öfkesi ve hayal kırıklığı yerini kahkahalara bıraktı. Marguerite boğazında kaçınılmaz bir kahkaha yükseldiğini hissetti. "Öyle bir şey var," diye Wren'e güvence verdi. "Ve bu tamamen normal erkeklerden bazıları, bağlanıp şaplak atılmak için seve seve para öderler. İnsanlar karmaşıktır."

"Vay canına." Wren'in gözleri tabak kadar büyümüştü. Shane tavana sabit bir şekilde bakıyordu, yüzü o kadar ifadesizdi ki Marguerite bayılacağından korktu.

"Bak," dedi Marguerite ayağa kalkarak, "şu anda mahkemeye geri dönme düşüncesi saçımı yolmak istememe neden oluyor. Hadi gidip banyo yapalım, sana her şeyi anlatırım."

Shane onu durdurmak istercesine elini uzattı, durakladı ve geri çekti. Wren'den Marguerite'e baktı, her bir çizgisinde kardeşçe bir dehşet vardı.

"Nazik olacağım," diye Marguerite onu temin etti.

"Ama..."

"Sorun olmayacak." Kolunu Wren'in koluna taktı. "Hadi, bir şişe şarap sipariş edelim. Bir yerlerde öğlen vakti, değil mi?"

"Kesinlikle."

Shane'in umutsuzluk içinde başını katlanmış kollarına düşürdüğünü görünce kapıyı kapattı.

O akşam odada oturup bir şişe şarabı daha bitirdiler. Sıcak suda banyo yapmak yeterince rahatlatıcı olmuştu, ama saatlerce yoğun düşüncelere dalmasına (ve bir saat daha yoğun içkiye) rağmen Marguerite bir çözüme yaklaşamamıştı.

"Belki de *o kadar* çok Nallan yoktur?" diye umutla önerdi Wren.

"Daha fazlası var," dedi Shane. "Kütüphaneye gittim."

Marguerite kadehini ona doğru kaldırdı. "İyi bir şey var mı?"

"Son çıkan romanların çoğu biz gelmeden önce ödünç alınmıştı, bu yüzden koleksiyon hakkında bir şey söyleyemem." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre soylular bekleme listesine saygı duymuyorlar."

"Saygı duymazlar."

"Ancak," paladin devam etti, "soyluluk ve şecere ile ilgili çok sayıda kitap var."

Marguerite başını salladı. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Burası bölgedeki en büyük evlilik pazarlarından biri. Potansiyel adayları hızlıca kontrol edip, düşündüğün kişiler olduklarından emin olmak istersin."

Shane başını salladı. "Korkarım ki, dağlık bölgelerdeki gruplar hakkında pek fazla bilgi yok, ama mevcut bilgileri incelerken, Nallans'ın dokuz farklı ilçede listelendiğini gördüm. Ve bunlar sadece küçük soyluluk rütbesine ulaşmış olanlardı."

"Azizlerin hayaları," diye mırıldandı Wren.

Marguerite, şarabın son damlasını kadehine döktü. Hâlâ iç karartıcı bir şekilde ayık durumdaydı. "Hangi ilçeden başlayacağımızı bilmeden, her bir geçidi kontrol etmek zorunda kalacağız. Neredeyse kapı kapı dolaşıp insanları bizimle konuşmaya ikna etmemiz gerekecek. Bu aylar sürer." Burun kıvırdı. "Unutma, Sail'in işi de kolay olmayacak, sadece çok daha fazla kapıyı çalacak insan gücü var."

"Öyle mi?" diye sordu Shane. "Yeterli insanları var mı?"

"Mmm." Marguerite ensesini ovuşturdu. "Bu iyi bir soru. Kesinlikle o kadar insanı kısa sürede *bulabilirler*, ama şu anda yüksek dağlık bölgelerde kaç kişi görevlendirildiğini bilmiyorum. Muhtemelen çok fazla değildir. Yakından takip etmeleri gereken büyük bir pazar değil, bu yüzden çok az sayıda ajan var ve eğer etrafta dolaşan bir yabancılar ordusu varsa, avınızın bunu fark edip başka bir yere taşınma riski var."

Parmağını dalgın dalgın fincanın üzerinde gezdirdi. Seramik sır iç kısmı pürüzsüzdü, ama dış kısmı yerel tarza uygun olarak pürüzlü bir dokuya sahipti. Beklenmedik olsa da hoş bir kontrast oluşturuyordu. "Nasıl daraltabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Aklıma gelen tek şey, Maltrevor'un hangi ilçelerle bağlantısı olduğunu bulmamız gerektiği. Orada birine, sevdiği zanaatkarı saklamasını söyleyip, onun da bunu yapacağı kadar güçlü bağlantılar. Ama bu da bizi muhtemelen bu aracının kim olduğunu bulmaya geri götürür, ki bu da muhtemelen Maltrevor'la daha fazla zaman geçirmek anlamına gelir—evet, *biliyorum,* başlama—"

Shane, ne derse desin, açıkça başlayacaktı, ama iki kelimeden fazlasını söylemeden, süitin kapısı çalındı.

Son anda kurtuldum, diye düşündü Marguerite. Şu anda kavga edecek havada değildi.

Paladin ayağa kalktı, bıçağının kabzasına elini koydu ve kapıya gitti. Bir erkek sesi alçak sesle konuştu. Shane'in cevabı derindi ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde şüpheliydi.

Bu sesi tanıyorum, diye düşündü Marguerite, fincanını masaya bırakarak.

Shane kenara çekildi ve adamın içeri girmesine izin verdi, ancak bıçağını elinden bırakmadı. Tanıdık bir figür odaya girdi.

"Davith?" dedi Marguerite, tam da Wren'in "Ian?" dediği anda.

HWENHY-NINE

Bazı anlar sanki sonsuza kadar havada asılı kalır. Marguerite, kafasının içinde her şeyin yerine oturduğunu hissetti, parçalar onun bildiği, anladığı ve çaresizce nefret ettiği bir düzene göre yeniden düzenlendi. Kendi sesinin yankısını neredeyse duyabiliyordu: "Ian adında kimseyi tanımıyorum... hayır, bu *iyi*, bu onun hakkında *kötü* bir şey bilmediğim anlamına geliyor."

Davith'i izliyordu ve iki kadının da orada olduğunu fark ettiği anı gördü. Yüzünde suçluluk dolu bir anlayışın parladığını gördü. Hepsi tek bir süitte sıkışıp kaldıklarını bilmiyor muydu? Ona söylememiş miydi? Yoksa sadece Wren'in yokluğunda gelmeyi ummuş muydu?

Neden seni görmeye geldiğini varsayıyorsun? Belki de bu, onun baştan çıkarma planının bir sonraki adımıdır?

"Shane, Marguerite," diye başladı Wren, o kadar mutlu ve gergin bir sesle ki Marguerite ağlamak istedi, "bu..."

"Davith," dedi Marguerite keskin bir sesle. Bu, mümkün olduğunca çabuk sökülmesi gereken bir bandajdı. Tereddüt etmek nezaket olmazdı. "O, Red Sail'in ajanlarından biri. Kadınları baştan çıkarıp onlardan bilgi almakta uzmanlaşmış."

Davith yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi. Wren'e bakmaya cesaret edemedi, çünkü o zaman onu çıplak elleriyle boğmaya çalışabilirdi.

"Ah," dedi Wren, kısa bir sessizlikten sonra. "Anlıyorum. Demek ben bir aptalmışım." Hafif, kuru ve eğlenceli bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu ve neredeyse, *neredeyse* başarmıştı, ama onu ele veren çok hafif bir titreme vardı.

Marguerite Davith'e bakıyordu, bu yüzden Shane'in hareketini çok geç fark etti. Bunun yerine Davith'in gözlerinin aniden büyüdüğünü gördü, sonra Shane'in yumruğu Davith'in yüzüne çarptı ve Davith yere yığıldı, yolunda bir sandalyeyi de devirdi.

"Kalk," dedi Shane, o kadar alçak ve boğuk bir sesle ki, neredeyse sesini tanıyamadı.

"Shane, *hayır."* Wren aralarına girdi, ellerini kaldırarak onu durdurmaya çalıştı. "O buna değmez."

Shane ona baktı, yüzünde neredeyse şaşkın bir ifade vardı. "Hayır," dedi basitçe. "*O* değmez. Ama sen değersin."

Davith, çok akıllıca, yerde kalmaya devam etti.

Marguerite, bir veya iki kez erkeklerin kendisi için kavga ettiğini görmüştü ve bunun romantik olmaktan uzak, aslında hayatının en aşağılayıcı deneyimlerinden biri olduğunu hatırladı. Shane'in dirseğini tuttu ve tüm otoritesini kullanarak *"Kes şunu"* dedi.

"Onu öldüreceğim," dedi Shane, neredeyse sohbet eder gibi.

Emir vermek buraya kadarmış. "Onu *utandıracaksın*," diye tısladı Marguerite. Wren çoktan kıpkırmızı olmuştu ve bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Beartongue ne demişti? *Wren, yaralandığında veya yenildiğinde bunu asla söylemez.*

Shane, silah arkadaşına sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Ah," dedi. "Özür dilerim, Wren."

"Önemli değil," dedi kız. "Önemli değil. Sadece... sadece *yapma."*

"Beni öldürmeden önce," dedi Davith, ayak bileği hizasından, "söyleyeceklerimi dinlemek isteyebilirsin. Aslında buraya

hayatını kurtarmak için geldim."

Shane, son derece nazik bir şekilde Marguerite'in elini dirseğinden çekti, Wren'in yanından dolaştı ve Davith'i bir kedi yavrusu gibi ensesinden kaldırdı.

"Rrrgh..." Shane onu sandalyeye oturtur oturtmaz casus öksürük krizine girdi. Boğazını ovuşturarak paladine, sonra da odanın içindekilere baktı. Hiçbir sempati görmeyince, tekrar öksürerek sitem etti.

"Konuş," dedi Marguerite. "Ve çabuk ol, çünkü şu anda pek cömert hissetmiyorum."

Davith'in dudağı kıvrıldı. "Tahmin edemezdim. Peki, hızlı versiyonu mu? Buradaki Sail temsilcisi, başka bir şube için çalışmadığını anladı ve seni öldürmeye karar verdi."

"Bu bağlamda 'sen'i tanımla," dedi Marguerite.

"Sen." Davith elini ona doğru salladı. "Muhtemelen buradaki et yığını da."

"Wren değil mi?"

Davith başını salladı. "Onların bildiği kadarıyla, o sadece senin kamuflajın için kullandığın biri. Eğer yoluna çıkarsa onu da öldürürler herhalde, ama özellikle onu hedef almıyorlar." Wren'e bir göz attı, sonra tekrar başka yere baktı. "Ben, şey, ona önemli olmadığını söyledim."

Wren, "Heh!" ya da sadece küçük bir nefes patlaması olabilecek bir ses çıkardı.

Marguerite, Davith'in karşısındaki sandalyeye oturdu, zihni hızla çalışıyordu ve dalgın dalgın parmak uçlarıyla masanın ahşap yüzeyini okşamaya başladı. "Buradaki temsilci kim?"

"Kendisine Fenella diyor. Baiir'den kumaş alıcısı. En azından bu onun kimliği."

Kahretsin. Marguerite, Fenella ile yarım düzine kez konuşmuştu ve o neredeyse emin ki o hiçbir suçlayıcı bilgiyi

bilgi, diğer kadının bir ajan olabileceğini bile düşünmemişti. *Yaşlanıyorum. Yavaşlıyorum. Tanrım, ne hakkında* konuşmuştuk *ki?* Çoğunlukla ticaret. Maltrevor. Güzel korumalar. Hepsi zararsızdı, ya da öyle düşünmüştü.

Orada, doğru cevap veremediği bir tanıma cümlesi olabilir. Ama olmayabilir de. *Her şeyi doğru yapmış olsam bile, eğer yapabilseydi, yine de anlayabilirdi. anlayabilseydi . . . doğru . Bilmeden bilmeden onun zincir bilmeksizin ... kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Tüm bunlar, bu durumdan konuşarak kurtulma şansının oldukça düşük olduğu anlamına geliyordu.

Panik boğazına kadar yükseldi ve o bununla mücadele etti. *Evet, korkuyorsun. Sözler yerine çelikle karar verilen her türlü durumdan nefret ediyorsun. Bu yüzden korumaların var. İki tane oldukça* eşsiz *koruman.*

Ya onlardan biri, kendi tarafındaki biri senden daha akıllı olduğu için öldürülürse?

Bu düşünceyle midesi düğümlendi. *Bu işte insanları önemsemenin sonucu budur.*

O yüzden sızlanmayı bırak ve onların öldürülmemesi için elinden geleni yap.

Yine Davith'e odaklandı. "Demek beni öldürmeyi planlıyorlar. Nasıl?"

Davith başını salladı. "Bunu bilmiyorum. Sadece bana, yakın gelecekte senin çevrenin... ah... *sağlıksız* olabileceğini söyledi."

Ne yazık ki bu, Marguerite'e çok fazla seçenek bıraktı. *Ve Sail'in kendi kimliğini ifşa etmeye istekli olup olmadığını bilmiyorum. Buraya bir ceset bırakıp cinayeti bize yıkabilirler, sonra da hücrelerimizde gizlice boğazımızı kesebilirler, ya da basitçe birini içeri sokup bizi bıçaklayabilir, halılara sarıp dağın kenarından göle atabilirler. Ya da sadece bizi bıçaklayıp, hizmetçinin cesetleri bulmasını sağlayıp, ikisini birbirine bağlayan olursa suçun üstüne atmak için bir piyon feda edebilirler.*

Lanet olsun, Shane'e yapılan saldırı da buydu, değil mi? Ya onu ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı ya da benim nasıl tepki vereceğimi test ediyorlardı. Ve Sail'e gidip cevap talep etmek yerine, hiçbir şey yapmadım.

Marguerite, Davith'in suikastçı olabileceği ihtimalini değerlendirdi ve reddetti. Davith, deyim yerindeyse, savaşçı değil, aşık biriydi. Muhtemelen onu alt edebilirdi, ama Shane'i bırakın, Wren'e bile rakip olamazdı. *Gerçi Wren'in bir paladin olduğunu bildiğini sanmıyorum.*

Wren rolünü benden daha iyi oynamış görünüyor.

"Tamam," dedi Marguerite. "Seni Fenella'ya bir mesajla gönderirsem __"

Davith çoktan başını sallamıştı. "Marguerite, hayır." Elini uzatmaya başladı elini uzattı, sonra Shane homurdandığında elini geri çekti. "Bu sefer pazarlık yapamazsın, sana söz veriyorum."

"Fenella'nın bir bedeli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Herkesin bir bedeli vardır." Wren'e bakmaktan dikkatle kaçındı. "Demek istediğim, sen bu bedeli ödeyemezsin."

Gözlerini kısarak baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü neyin tehlikede olduğunu biliyorum." Başını salladı, sonra yüzünü buruşturarak parmaklarını morarmış gözüne götürdü. "Sail, bu zanaatkarın varlıklarına bir tehdit oluşturduğuna inanıyor. Birkaç altın ve Delta'da gelecek sezon neyin satılacağına dair bir ipucu için vazgeçmeyecekler. Hayatları için savaşıyorlar ve yollarına çıkacağını düşündükleri herkesi öldürecekler."

Bu, onun beklediği bir şeydi, ama hoşuna gitmesi gerekmiyordu. Marguerite parmaklarını masaya vurarak, "O zaman neden beni uyarmaya karar verdin? Güvenli olamazdı." dedi.

Davith zaten rahatsız görünüyordu, ama şimdi ifadesi çiviye oturmuş bir adamınkine benziyordu. "Bana bir kez yardım ettin," diye mırıldandı. "Sana borçluyum."

"Onuruna inanmamızı mı bekliyorsun?" dedi Shane,
ağırlığını hafifçe kaydırarak *ayağa kalktı*.

"Benim de onurum var, biliyorsun," dedi Davith. Sol gözü hızla şişip kapanıyordu, ama yine de alaycı bir ifade takınmayı başardı. "Onu bastırmak için cesurca uğraştım. Fenella'yı pek sevmiyorum ve yıllardır tanıdığım birinin, sırf benimle aynı bilgiyi elde etmeye çalıştığı için katledilmesini görmekten hoşlanmıyorum." Başını salladı. "Sizi oyunda yenmek istiyorum, ölmenizi değil."

"Evet, öyle," dedi Marguerite. Garip bir şekilde ona inandı. Davith, tüm kusurları ve aldatmacalarına rağmen, ne kana susamış ne de kötü niyetli biriydi. "Tabii ki, Sail'in seni buraya gelirken gördüğüne şüphe yok, bu yüzden şimdi sen de bizim kadar başın belada."

Davith aniden sırıtarak sandalyeye yaslandı. "Ah, ama korumalarının bana attığı o güzel morluk çok yardımcı olacak. Ve Maltrevor'un gözde zanaatkârının nerede saklandığını bana söylediğinde, bu daha da yardımcı olacak."

Marguerite burnunu çektirdi. "Peki bunu neden yapayım ki?"

"Şükran, tabii ki." Davith ellerini açtı. "Şu anda bununla bir şey yapamazsın. Magnus'un nerede kaldığını zaten biliyoruz, sadece tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz ve bu dağ klanlarının nasıl olduğunu biliyorsun. Onlara rüşvet veremezsin, onları etkileyemezsin ve onlardan biriyle kavga etmeye kalkarsan, elli kuzeni birden sana saldırır. Sail çoktan yola çıktı, ama orayı aramak çok uzun sürecek. O tepeler, iyi bir peynirden daha fazla delikle dolu. Ama sen bu bilgiye sahipsin, değil mi?"

Marguerite güldü. "Nasıl bildin?"

"Pfff, sarayın yarısı, buradaki korumana Maltrevor'un odasından seni taşıdığını biliyor. *Onun* yatağına gitmenin tek nedeni, o bilgiyi almaktır. Ne yazık ki, benim yapabileceğim bir şey değil." Ellerini birleştirdi. "Sen bana ver, ben Sail'e vereyim, benden o kadar memnun kalırlar ki

olası düşüncesizliğimi görmezden gelecekler, sen kaleden gizlice kaçacaksın ve ben de bir çuval para eve götüreceğim."

"Harika," dedi Marguerite hayranlıkla. "Gerçekten çok iyi bir plan. Seni tebrik ederim. Sadece küçük bir sorun var."

Sağ gözü kısıldı. "Bana söylemeyeceksin, değil mi?" "Hiç şansı yok."

Davith üzülmekten çok kabullenmiş gibiydi. "Beni çok tehlikeli bir duruma sokabilirsin."

"Kalbim kan ağlıyor," diye mırıldandı Wren, pek de sessizce değil.

Marguerite'in kalbi de biraz kanıyordu, çoğunlukla Wren için. O da bundan hoşlanmayacaktı. "Kaçıyoruz," dedi. "Ama dağlık bölgeye gidiyoruz. Ya bizimle gelirsin ya da seni burada bırakırız."

"Bağlıyız," diye ekledi Shane.

Davith burnunu çektirdi. "Çekici erkekler tarafından bağlanma günlerim çoktan geçti, şövalye." Parmaklarını masaya vurdu. "Bundan ne kazanacağım, tekrar söyler misin?"

Marguerite omuz silkti. "Hayatın. Bu bilgi olmadan, Fenella'nın ne kadar merhametli olacağını sanıyorsun?"

Davith'in somurtkan yüzü, onun ihtiyacı olan tek cevaptı. "Sen tamamen delisin," dedi. "Belki kaleden gizlice kaçabilirsin, ama yola çıktığında, Cambraith'e kadar seni avlayacaklar."

Cambraith. Marguerite içten içe sevindi. Davith, ona ihtiyacı olan tek bilgiyi vermişti. Shane'in gözlerinde de bu ismi fark ettiğinde bir parıltı gördü. "O köprüyü, oraya vardığımızda yakarız," dedi hafifçe. "Şu anda buradan çıkmamız gerekiyor. Çabuk."

Bir an kimse bir şey söylemedi. Davith inledi ve gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Kendimi kaçırmanın en iyi yolunu bana mı önermemi istiyorsun?"

Shane'in homurtusu o kadar alçaktı ki neredeyse yeraltından geliyor gibiydi, ama Davith ne kadar aptal gibi davranırsa davransın aptal değildi. Ellerini kaldırdı.

"Doğru. Ben de öyle diyordum. Yani, iki çıkış yolu var. Ya asansörü kullanarak cesurca geçmeye çalışırız ve halatın kesilme riskini göze alırız, ya da bodrumlardan zemin kata ineriz."

"Bodrumlar," dedi Wren hemen.

"Ne, manzaraya sıçramayı sevmiyor musun?" diye sordu Davith.

Wren kızardı. "Bodrumlar olsun," dedi Marguerite aceleyle. "Sonra gölü geçip yaylalara giden bir gemiye bineriz."

Davith kaşlarını çattı. "Dediğim gibi, Cambraith'e kadar yol boyunca Sail'in adamlarından kaçacağız."

"O zaman kaçmak için tüm fırsatları düşün," dedi Marguerite hafifçe.

"Ben de başıma gelen bir okla vurulma fırsatlarını düşünüyorum, çok teşekkürler."

"Şimdi gidelim mi?" diye sordu Shane. "Çantalarımız dolu olursa şüphe çekmez mi?"

"Odayı terk ederken gözlem altında olacağımızı varsayabiliriz," dedi Marguerite. "Bizi durdurmaya çalışabilirler."

"Denemeleri hoş karşılanır," dedi paladin soğukkanlılıkla.

Marguerite iç geçirdi. "Ve bu, kalede izinsiz şiddete dönüşecek ve hem Denizci *hem de* Saray muhafızlarının bizi durdurmaya çalışmasına yol açacaktır. Ve bir kez hapishane hücresine girersek, hepimizin hayatta çıkabileceğini sanmıyorum. Birimizi rüşvetle veya şantajla serbest bırakabilirim, ama muhtemelen üçümüzü birden değil."

("Ah, şimdi anlıyorum," diye mırıldandı Davith.)

"O zaman dikkatlerini başka yöne çekmemiz lazım," dedi Shane. "Gözlenmeden mahzenlere ulaşmamızı sağlayacak ve bizi durdurmaya çalışırlarsa bizi koruyacak bir şey."

Marguerite başını salladı. "Evet, lazım. Hmm, bir bakalım... kime not yazabilirim..." Shane ve Wren süitte dolaşıp eşyaları çantalara doldururken, o alt dudağını ısırdı. Ne yazık ki, ona iyilik borcu olan ve

ve uygun bir dikkat dağıtıcı olabilecek çok fazla insan yoktu. *Ve yazdığım her şeyin ele geçirileceğini de hesaba katmalıyız. Kahretsin.*

"Ben geride kalıp dikkatleri başka yöne çekebilirim," dedi Wren. "Geride kalmayacaksın," dedi Shane. "Bu çok tehlikeli."

Ona sinirli bir bakış attı. "Onların beni önemli görmediklerini sen de duydun. Ve ben kavgada kendimi gayet iyi koruyabilirim."

"Ve bunu kanıtladığın anda, senin gerçekten çok önemli olduğunu aniden fark edecekler."

"Söylemek istemezdim ama haklı," dedi Marguerite. "Zaten Davith'in bu konuda tamamen doğru söylediğine de emin değiliz." Düşündü. "Öte yandan, buradan ayrılırsan seni durdurmaya çalışacakları pek olası değil, bu yüzden benim için bir mesaj iletebilirsin."

"Ya da benim," dedi Shane.

Marguerite'in kaşları kalktı. "Bir planın mı var?" *Benim arkamı döndüğümde, "Grunts ile İletişim Kurar" Bey gerçekten bir iki yararlı bağlantı kurmuş olabilir mi? Yoksa Tapınak'ın burada beni dikkatlice kaçınan bir ajanı mı var?*

"Olabilir." Davith'e keskin bir bakış attı. "Ama onun duymasını istemiyorum. Ne kadar az bilirse o kadar iyi."

Davith gözlerini devirdi. "Diğer odaya geçeceğim."

"Gözümün önünden ayrılmayacaksın, *casus."*

"Tanrı aşkına. Ne yapmamı istiyorsun, parmaklarımı kulaklarıma sokup mırıldanmamı mı?"

"... Evet. Tam olarak bunu istiyorum."

Davith ona baktı. "Ciddi olamazsın." "Son derece ciddiyim."

Davith, çok mağdur bir ifadeyle parmaklarını kulaklarına soktu ve Marguerite'in

"Dudak okuma biliyor mu?" diye Shane şüpheyle sordu.

"Dudak okuyabiliyor mu?" diye şüpheyle

sordu Shane. "Muhtemelen, evet."

Shane parmaklarıyla küçük bir döndürme hareketi yaptı ve Davith gözlerini devirdi ve arkasını döndü. Nakaratı söylemeye başladı. "Hmmm-mmm-mm-hmm, hmm-hmm... oh nereye gidiyorsun, benim güzelim..."

"Lady Silver," dedi Shane. "Wren'i ona gönderip dikkatini dağıtmasını istersek, yardım etmeye razı olacağını sanıyorum."

"...süt kovaları ileri geri sallanırken..."

"Gerçekten mi!" Marguerite'in kaşları bu söz üzerine yukarı kalktı. *Lady Silver mi? Diplomat mı? Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, o da saray kadar uzun süredir burada. Hiç ayrılmadığını, sadece burada kalıp ülkesine mektuplar yazdığını ve insan siyasetini izlediğini söylüyorlar.* "Onu tanıyor musun?"

"...seni sırtımda taşısam..." "Tanıştık."

"…buradan çok çok uzakta…"

"Sence bize yardım eder mi?" Marguerite ensesini ovuşturdu. "Bildiğim kadarıyla o siyasetle uğraşmaz."

"Yanılıyor olabilirim. Ama en azından Wren onunla doğrudan konuşursa, mesajın ele geçirilme ihtimali azalır. Onu tek başına göndermek istemem ama."

"...ve bu harika pençelerle, kaşınan her yeri kaşıyacağım..."

Onun Sail için çalıştığını hayal edemiyorum. Ama Bishop Beartongue'un onu tanıdığını hemen hemen inanabilirim. "Denemeye değer. Eğer işe yaramazsa, bizi daha fazla tehlikeye atacağını sanmıyorum."

"…cildini rahatsız eden şey, canım, cildini rahatsız eden şey…"

Shane, Wren'e yol tarifi vermeye çalıştı, ama sonuç kötü oldu. Davith'in, wolverine'in sütçü kızın kaşıntısını nasıl başarıyla kaşıdığını anlatması

"Hamama gidiyormuş gibi davran," diye önerdi Marguerite, "sonra bir sayfa bul ve seni götürmelerini iste."

"Tamam." O, süitin kapısından aceleyle çıktı. Kapı arkasından kapandı ve Marguerite, adamlarından birini potansiyel tehlikeye attığı her seferinde hissettiği o tanıdık mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştı. *En azından Wren kendini savunabilir. Benim savunabildiğimden daha iyi, o da var.*

"...ama zavallı hayvan, kaşıntısını gidermek için..." "Davith,

artık durabilirsin."

"...kendisi de oldukça kaşınmaya başladı, evet, kendisi de oldukça kaşınmaya başladı..."

"Şimdi ona vurabilir miyim?" diye sordu Shane. "Sadece birazcık?"

"Cazip, ama hayır." Casus özellikle coşkulu bir mırıldanmaya başladığında, onun omzuna hafifçe vurdu.

Davith parmaklarını kulaklarından çıkardı. "Hmm? Bitti mi?"

"Şimdilik." Marguerite odasına girdi ve geride bırakamayacağı eşyaları aceleyle bir çantaya attı. En rahat ayakkabılarını giydi ve Davith, Shane'i onu öldürmesi için kışkırtmayı başaramadan geri döndü.

"Onu neden götürüyoruz?" diye sordu Shane.

"Onu burada bırakırsak öldürülecek." Paladinin ifadesine bakılırsa, bu aslında olumsuz bir şey değildi, bu yüzden aceleyle devam etti. "Ve o, Sail'in operasyonları hakkında benden daha fazla şey biliyor."

"Ah."

HHIRHY

WREN YİRMİ DAKİKA İÇİNDE GERİ DÖNDÜ. Marguerite, kızarmış yüzünden, yolda biraz ağladığını tahmin etti ve ona hiç kızmadı. "Lady Silver, tam on birde ayrılırsak, dikkatleri başka yöne çekeceğini söylüyor."

Marguerite su saatine baktı. Yarım saat. Diplomat hızlı hareket ediyordu.

Uzun ve tedirgin edici bir yarım saatti. Wren, Shane'in yaptığı gibi aynı verimlilikle valizini hazırladı. "Bir daha o elbiseleri giymek zorunda kalmayacağım," dedi büyük bir memnuniyetle. Son bir elbise giyiyordu, ama altına pantolon giymişti ve düşük yakalı elbisenin üstünden görünen makul bir gömlek giymişti. Moda açısından bakıldığında, bu durum içler acısıydı, ama Marguerite kimsenin fark etmemesini umuyordu.

Bu arada Shane köşeye oturdu ve öylece oturdu. Kıpırdanmadı. Endişelenmedi. Sadece orada oturdu. Adam bir taş kadar sabırlıydı. Marguerite, kuşu tutup uçmasını beklerken oturduğu halini hatırladı ve onun soğukkanlılığını kıskandı.

Diğerleri ise o kadar sakin değildi. Davith ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı, bir tur attı, Shane'in bakışıyla karşılaştı ve tekrar oturdu.

"Biri bizi öldürmeye kalkarsa diye bir silah alabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Shane köşeden.

"Hayır," dedi Marguerite.

Wren büyük bir coşkuyla baltasının bıçağını bileme taşıyla biledi.

"...Tamam." Durakladı. "Balta mı? Cidden mi?"

"Kılıçlardan daha çok onları tercih ederim," dedi Wren

keskin bir sesle. "Beni yine şaşırttınız, Leydi Wren."

Marguerite, Wren'in ifadesini gördü ve aceleyle araya girdi. "Aklıma geldi de, tüm paranızı verin bana."

Wren hızla döndü, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Beni *soyor*

musun?" "Kaçmaya çalışırsan daha az kaynağın olmasını sağlıyorum."

"Bu bana soygun gibi geliyor."

"Sana bir makbuz yazacağım."

Davith homurdandı ve kemer çantasını uzattı. Marguerite, içler acısı derecede az sayıda bozuk para çıkardı.

"Zor durumda olduğun konusunda yalan söylemiyordun, değil mi?"

Omuz silkti. "Hepimiz zengin patronlara sahip değiliz." Gözleri Wren'e kaydı ve Marguerite aniden Davith'in onun bir paladin olduğunu bilmediğini fark etti. *Birkaç dakika öncesine kadar, muhtemelen onun savaşabileceğini bile bilmiyordu.* Ve *Shane'in sadece bir şövalye olduğunu düşünüyor. Hmm.*

Tam saat on birde Shane kapıyı açtı, koridoru iki tarafa da baktı ve diğerlerine onu takip etmeleri için işaret etti. Marguerite ve Wren önde yürüdü, Shane ise Davith'in arkasında en arkada kaldı.

Koridor, iki sayfa dışında boştu. Koridorun sonunda, bir muhafız sıkılmış bir şekilde görev başında duruyordu.

"Eğer kimseyi uyarmaya kalkarsan, böbreklerine bıçak saplarım," dedi Shane Davith'e alçak sesle. "Bir saniye sonra yakalanmış olsak bile, yaralarından öleceksin."

"Söylesene, senin emriniz doğumda mizah duygusunu cerrahi olarak ortadan kaldırıyor mu, yoksa sen doğuştan mizah duygusu olmayan biri misin?"

Marguerite ikisine susmalarını söylemek istedi, ama o anda başka bir koridordan biri *"Yangın!"* diye bağırdı.

Tepki anında geldi. Muhafız başını kaldırdı ve yarı dönerek bağırılan yöne baktı. Sayfalar da bağırılan yöne baktılar.

Ve... hepsi bu kadardı.

"Dikkatleri *bu mu* dağıtacak?" Davith kimseye özel olarak sormadı. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en orijinal olmayan şey."

"Yangın!" diye bağırdı ses tekrar. *"Yangın!"*

Marguerite, söylemek istemese de Davith'e katılıyordu. Bu kesinlikle işe yaramazdı. En fazla on saniye dikkatleri başka yöne çekilebilirdi, daha fazlası değil. Ve Sail için çalışan hiç kimse, bu kadar uygun bir anda yangın çıktığına inanmazdı, bu yüzden görev yerlerini terk etmezlerdi. *Kahretsin, tam da onların üzerine yürüyoruz, bu çok kötü olacak...*

Sonra dumanın kokusunu aldı.

Tatlı Çimlerin Leydisi, Silver gerçekten yangın mı çıkardı? Kalenin içinde mi? İlk sese ikinci bir ses katıldı. *"*Duman! Duman! *Herkes dışarı!"* "Rüya Tanrısı merhamet etsin," dedi Shane. "Eğer buraya yayılırsa,

bu kadar insan ve bu kadar az çıkış varken..." Çığlıklara doğru dönmeye başladı.

"Vakit yok!" diye tısladı Marguerite, adımlarını hızlandırdı. Koridorun sonundaki muhafız görev yerini terk etti ve koşmaya başladı.

"Ama..."

Tabii ki itfaiye ekibine katılmak istiyor. Neden başka türlü düşündüm ki? "Şövalyelik yapmanın sırası değil! *Hadi!"*

Kapılar açılmaya ve sersemlemiş insanlar, çoğu gecelik ve çıplak ayakla dışarı çıkmaya başlayınca ilerlemeleri yavaşladı. Shane öne çıktı ve iri cüssesiyle yolunu açmaya başladı, Wren ise arkada kaldı. "Yangın nerede?" diye sordu bir kadın. "Tahliye etmemiz gerekiyor mu?"

"Zararı olmaz," diye cevapladı Marguerite.

Shane bir kavşakta tekrar durdu ve havayı kokladı. Kaşları çatıldı. "Bu dumanın kokusu sana da garip geliyor mu?"

Marguerite kokladı. Duman gibi kokuyordu, ancak tuhaf ve hoş olmayan bir alt tonu vardı. "Eee..."

"Her şey olabilir. Yangının nerede çıktığını sadece tanrılar bilir," dedi Davith. Marguerite'e baktı. "Beklenmedik bir acımasızlık, canım."

Marguerite bunun kendi suçu olmadığını söylemek istedi, ama bu onun emriyle gerçekleşmişti, bu da sonuçta sorumluluğunun kendisine ait olduğu anlamına geliyordu. *Duman Mahkemesi benim yüzümden yanarsa, bana kızan sadece Yelkenciler olmayabilir.*

Önlerindeki kavşakta bir grup insan toplanmıştı. Ortada duran bir adam trafiği engelliyordu. Yaklaştıklarında Marguerite onun "Saçmalamayın millet. Burası taştan yapılmış bir bina! Taş yanmaz! Hiçbir tehlike yok!" diye bağırdığını duydu.

"Shane," dedi Marguerite, "Sana olay çıkarmamanı söylemiştim, ama sanırım artık bunun ötesine geçtik. O aptalı kaldırabilir misin?"

"Seve seve." Shane kalabalığın arasından geçerek adamın kollarını tuttu ve onu kaldırdı.

"Beni bırakın, bayım!"

"Öncelikle," dedi Shane, adamı duvara iterek diğer üçünün geçebilmesi için yer açarken, "yukarı bakarsan, tavanı tutan ahşap kirişler olduğunu göreceksin."

"Beni indir!"

"İkincisi, ısınan taş çatlamaya ve kırılmaya meyillidir." "*Beni indir* dedim*!"*

İnsanlar durup olayı izlemek için durdukça trafik daha da yavaşlıyordu. Marguerite dirseklerini kullanarak yolunu açmak zorunda kaldı.

"Tamamen taştan yapılmış bir kale çok ısındığında ne olacağını düşünmeni istiyorum. Ve kırılmaya başladığında."

Shane'in sesi muhteşem bir şekilde yayılıyordu. Kalabalıktan biri ağlamaya başladı.

"İsterseniz kalabilirsiniz," dedi paladin, "ama ben kalmazdım." Adamı yere indirdi, döndü ve kapalı bir koridordan çok bir geçit törenine yakışan bir ses tonuyla *şöyle* dedi*: "Sakin olun! Düzenli sıralar oluşturun! Yardıma ihtiyacı olanlara yardım edin!"*

Marguerite'in büyük şaşkınlığına, panik halindeki kalabalık bir şekilde sakinleşti. Shane işaret etti. "Sen! Sen askerisin, değil mi?"

Adamın sırtı ok gibi düzdü ve gece şapkası ve bornoz giymesine rağmen mükemmel bir selam verdi. "Efendim! Silahlı Kuvvetler Çavuşu Kettler, eski Fightin' Fifteenth üyesi, efendim!"

"Güzel. Bu koridordan sen sorumlusun. Herkesin odalarından çıkmasını sağla. Aklını başına toplayabilen herkesi, grupları düzenli bir şekilde merdivenlere yönlendirmekle görevlendir. Anlaşıldı mı?"

"Efendim!" Shane de aynı şekilde mükemmel bir selam verdi. Paladin kalabalığın içinden geçerek tekrar grubun önüne geçti. Arkalarında Kettler'ın sesi yükseldi ve insanlara sıraya girmelerini ve itişip kakışmayı bırakmalarını emretti.

"Az önce ne izledim ben?" Davith, Marguerite'e sordu.

"İnanılmaz, değil mi?"

"*Ben* bunu yapmaya kalksam, o insanlar beni öldürür ve

yerler!" "Sesi gerçekten çok iyi," dedi Marguerite.

Kalabalık, ilerledikçe önemli ölçüde azaldı. Marguerite, asansörleri kullanmak istemeyen konukların kullandığı geniş merdivenler yerine, katlar arası teslimatlar için kullanılan merdivenlere doğru yönlendirdi onları. *Asansörlere giden yolun şu anda neye benzediğini düşünmek bile istemiyorum.*

İleride, görev yerlerinden ayrılmamış iki güvenlik görevlisi daha vardı. Marguerite, gruba şüpheli bakışlarla bakan güvenlik görevlilerinden hoşlanmadığı için biraz yavaşladı.

"Yangın var," dedi Shane.

"İyi bilmek," dedi sağdaki. Soldaki homurdandı.
İkisi de kıpırdamadı.

"Merdivenlerden aşağı iniyoruz," dedi Shane.

"Bu merdivenleri değil," dedi sağdaki adam. Soldaki adam onların arkasını bakıyordu. Bakışlarında Marguerite'in içsel alarmlarını tetikleyen bir beklenti vardı.

Döndü, üç adamın yaklaştığını gördü ve keskin bir nefes aldı... ve sonra bunu yapmamış olmayı çok istedi.

Koridorda, hayatında hiç koklamadığı bir koku yayılıyordu. Sanki çürük yumurta, kokmuş et ve yanan tüyler bir araya gelip, üçünün en olağanüstü özelliklerini birleştiren bir koku yaratmış gibiydi.

Ayrıca, nedense, kabak kokusu da vardı.

Üç adam yavaşladı. Biri ikiye katlandı ve akşam yemeğini coşkuyla kusmaya başladı. Diğer ikisi duvarlara yaslanarak gözlerini sildi. Koridorun bu ucunda koku ne kadar güçlü olursa olsun, Marguerite onların bulunduğu uçta kokunun çok daha kötü olduğunu tahmin etti.

"Bu da ne *böyle*?" Davith boğulurcasına, yüzünü koluyla kapattı. Ve

sonra, Marguerite'in büyük şaşkınlığına, Shane'in güldüğünü duydu.

Marguerite geri döndüğünde, Shane'in solundaki muhafızı yere indirip başını bir yana eğdiğini gördü. Sağdaki muhafız muhtemelen itiraz edecekti, ama Wren ona çok yaklaşmış, baltasını garip bir şekilde alçaktan tutuyordu. "Çocuğunuz var mı?" diye sordu nazikçe.

Muhafız zorlukla yutkundu. Parmak uçlarında duruyor gibiydi. "H-hayır, hanımefendi."

"Olmak ister miydin?" "Evet,

hanımefendi."

"Doğru cevap."

Shane, Marguerite ve Davith'e merdivenlerden aşağı inmeleri için el salladı. Marguerite aşağıya atladı ve büyük bir rahatlıkla daha temiz havayı ciğerlerine çekti. Wren de onlara katıldı

bir dakika sonra onlara katıldı ve burnunu kırıştırdı. "Koku gittikçe kötüleşiyor. Bu da ne böyle?"

"Sanırım bu bir cynocephalic parfüm," dedi Shane.

"Ne?"

"Lady Silver köpek kafalı bir ırkın üyesi. Onu ziyaret ettiğimde parfümlerinden birini koklamıştım ve bu kokuya çok benziyordu." Shane başını salladı ve gülümsedi. "Yoğunlaştırılmış bir şişeyi kırsaydı, aynı etkiyi yaratırdı herhalde."

Marguerite, sanki yayılan koku bulutlarını görebilecekmiş gibi omzunun üzerinden baktı. "Acaba duman da parfüm müydü? Bu çok daha güvenli olurdu."

“Umarım öyledir.” Shane'in gülümsemesi kayboldu. “Umarım bu onunla ilişkilendirilmez. Kimsenin bundan hoşnut olacağını sanmıyorum.”

"Bu hanımefendi hakkında az da olsa bildiklerimden yola çıkarak," dedi Marguerite, "önlemlerini almış olacağını sanıyorum. Lady Silver entrikalarla tanınan biri değil... ve belli bir noktadan sonra, bu eksiklik neredeyse insanüstü bir yetenek olduğunu gösterir."

"Umarım haklısındır."

"İnançlı ol," dedi Marguerite ve şaşkın bir gülümsemeyle karşılık aldı.

Bir alt kata indiler, burada çamaşır ve temizlik tozu kokusu vardı. Alarm henüz buraya kadar ulaşmamıştı. Kapıda, çamaşır sepetleri taşıyan iki kadın belirdi. Yüz ifadelerine bakılırsa, bu kadar büyük silahlar taşıyan insanlarla karşılaşmayı beklemiyorlardı.

Biri çığlık attı ve sepetini düşürdü. Diğeri ise daha sert biriydi, gözlerini kısarak, "Burada ne yaptığınızı bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, ama yolunuza devam ederseniz, kimse benden bir şey duymaz," dedi.

Shane ciddiyetle başını eğdi. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Davith de geri kalmamak için şapkasını çıkardı ve tüyü merdivenlere değecek kadar derin bir reverans yaptı. "Görüşünüz, güzelliğinizle eşdeğer, ey Çamaşırcı Kadınların Kraliçesi..."

Marguerite uzanıp onu kulağından yakaladı ve çekti. "Yeter artık. Gitmemiz gereken yerler var."

"Ah... ah... ah..."

"Bunu Shane'in yapmasını ister misin?" "O daha

uzun boylu, bu yüzden muhtemelen o kadar

acıtmaz!"

Sonraki iki kat hizmetçilerin odalarıydı ve uyumak için çok az zamanları olan ve bu zamanı boşa harcamak istemeyen insanların kararlı sessizliği hakimdi.

Bir sonraki kata yarı yolda geldiklerinde Shane durdu ve elini kaldırdı.

"Sorun mu var?" diye sordu Wren yumuşak bir sesle.

"Merdivenlerden insanlar iniyor. Hızlıca." Merdivenlerden tekrar inmeye başladı, çok daha hızlı bir tempoda.

"Tahliye mi?"

"Sanmıyorum." Marguerite'e hızlıca bir bakış attı. "Merdivenlerdeki kavga, yüksekte olanın avantajına olur."

Marguerite yüzünü buruşturdu. "Sonraki katlar depo. Saklanabilir miyiz acaba?"

"Köşeye sıkışmaktan hoşlanmam."

"Bir kat daha aşağı in," dedi Davith aniden. "O katın arkasında ayrı bir merdiven var."

Shane ona derin bir şüpheyle baktı. Davith gözlerini devirdi. "Bana güvenecek misin? Beni de öldürecekler, biliyorsun!"

Paladin Marguerite'e baktı, yüzünde görüşü açıkça belliydi. *Ona güvenmiyorum, ama karar senin.*

Eskiden bu adamı anlamakta zorlanırdım... Yüksek sesle, "Kaybedecek çok şeyimiz yok," dedi.

Takipçilerinin sesleri onları yönlendirerek söz konusu kata ulaştılar. Marguerite, takipçilerinin seslerinin bu kadar yakın gelmesinin sadece yankıdan kaynaklandığını umuyordu.

Önlerinde devasa bir depo açıldı, duvarların önünde yüksekte istiflenmiş sandıklar vardı. Davith önden gitti, açık alanı geçip uzak köşeye doğru koştu. Un çuvallarının arkasına saklandı ve gözden kayboldu. Shane homurdandı ve adımlarını hızlandırarak onu yakalamaya çalıştı.

Arkalarından bağırışlar yükseldi. Marguerite omzunun üzerinden bir bakış attı ve kapıdan dışarı çıkan adamları gördü. Kılıç taşıyorlardı. İkisi muhafız kıyafeti giymişti, ama Marguerite onların sarayın maaşlı çalışanları olmadığından emindi.

O ve Wren, Davith'in küçük bir kapının kilidini söküp bir kenara attığını görmek için tam zamanında duvarın etrafını dolaştılar. "Şarap mahzeni," dedi, içeri girerken. "Gelin."

Merdivenler keskin bir şekilde aşağıya iniyordu, belli ki doğrudan kayaya oyulmuştu. Shane kapıyı açık tuttu ve Wren ile Marguerite'e geçmeleri için işaret etti, sonra kapıyı arkalarından kapattı.

"O kilidi sen mi açtın?" diye sordu Marguerite. Davith'in kilitlerle belli bir yeteneği olduğunu biliyordu, ama bunu sadece beş saniyede yapabileceğini düşünmemişti.

"Benden şüphe
mi ediyorsun?"

"Açıkçası, evet."

Davith ona gülümsedi. "Ey imanı zayıf olan. Evet, kilidi açtım... iki ay önce. Sonra şarap içebilmek için bir anahtar yaptırdım. Elinde bir şişe varsa, cebinde iki kuruşun olmasa bile, açılan kapılar inanılmazdır."

Her iki tarafta, sıralar halinde şişelerle dolu nişler açıldı. Diğer salonlara kıyasla loş ışıklıydılar ve gölgeler derindi. Marguerite, Davith'i takip ederek kıvrımlı merdivenlerden aşağı indi ve bir tuzağa düşürülmemesi için dua etti.

Burası bunun için mükemmel bir yerdi, ama Sail onu rehin alacağımızı bilemezdi ve hangi yolu izleyeceğimizi de kesinlikle bilemezdi.

Üstlerindeki kapı gürültüyle açıldı.

Ayrıca bu noktada pusuya yatmaya da gerek *yoktu.*

Beklenmedik bir şekilde düz bir zemin ayağına çarptı ve tökezledi. Gözleri, kaba sıvalı duvarlarla karşılaştı. Oda, belki on iki adım genişliğindeydi ve uzak ucunda tek bir büyük ahşap kapı vardı. Duvara düzgünce istiflenmiş yarım düzine kadar sandık daha vardı ve üzerlerinde nehrin aşağısındaki şarap üreticilerinin damgaları vardı.

Davith bir anahtar çıkardı ve kilide takmaya çalıştı, sonra sert bir küfür etti.

"Uymuyor, öyle mi?"

"Neden iki farklı kilit var, sana soruyorum...?" Tek dizinin üzerine çöktü.

Wren ve Shane merdivenlere döndüler. Wren sırt çantasını düşürdü ve sırtına bağlanmış yuvarlak metal bir kalkanın, ona uymayan pelerinin altında saklı olduğunu ortaya çıkardı.

Marguerite, merdivenlerden gözlerini ayırmadan Davith'e doğru eğildi. "Kilit açabilir misin?"

"Yeterli zamanım olursa, evet."

"Zamanın bizim lehimizde olduğunu sanmıyorum," dedi Shane, sanki hava durumunu gözlemliyormuş gibi sakin bir şekilde.

İki sahte muhafız merdivenlerin dibine ulaştı, arkalarından düellocu kılığına girmiş bir grup adam geldi. Kılıçlarının barış antlaşmasıyla bağlanmadığı belliydi. İşçi kıyafetli iri bir adam arkada kalmıştı.

"Yedi kişi," diye mırıldandı Wren. Davith yine küfretti. İki paladin onu görmezden gelerek adamların yaklaşmasını izledi.

Sahte muhafızlar hiçbir şey söylemediler. Kibirlenmediler. Tehdit etmediler. Sadece ilerlediler. *Profesyoneller,* diye düşündü Marguerite. Ancak

ancak, düellocuların birkaçı köpekbalıkları gibi sırıtıyordu.

"Sana borçluyum, iri adam," dedi biri. "Kardeşimin kolunu kırdın."

"Ah," dedi Shane. "*Demek* bu bir testti. Merak etmiştim." Hâlâ son derece sakin konuşuyordu.

Davith kilidi açmaya çalışmayı bıraktı ve Marguerite'in önüne geçti.

"Şövalyelik henüz ölmemiş galiba," dedi Marguerite. Kendini uyuşmuş hissediyordu.

Arkadaşlarının gözlerinin önünde öldürülmesini izlemek üzereydi. Onu da öldürecekler miydi, yoksa sorgulamak için Red Sail'e geri götürecekler miydi?

Öyle yaparlarsa, konuşarak kurtulabilir miyim?

Kimse *ölmeden bu durumdan kurtulmak için ikna edebilir miyim?*

"Beyler," diye seslendi, sesinden korkusunu gizlemek için çaba sarf ederek, "burada kan dökülmeden bir çözüm bulunacağına şüphe yok. Güvenli geçiş için müzakere etmeye hazırım..."

Adamlardan biri yere tükürdü. Kolu kırık adamın kardeşi, onu öldürmeden önce ne yapmayı planladığını oldukça kaba bir dille anlatmaya başladı.

Konuşmasının yarısına bile gelemeden Shane'in kılıcı boğazına saplandı.

MARGUERITE şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Paladinlerin daha önce savaştığını görmüştü. Tanrı aşkına, bir iblis boğayı öldürdüklerini görmüştü. Onların ne olduğunu biliyordu.

Ama savaşın akışına kapıldıklarında onları hiç görmemişti ve bu olağanüstü bir şeydi.

Onlar çok *hızlıydılar*. Onlara saldıran adamlar sanki şurup içinde yüzüyor gibiydiler. Wren — kısa boylu, dağınık saçlı, kıvırcık saçlı Wren, saçları ve yelpazesini nasıl kullanacağı konusunda endişelenen — baltasının sapıyla bir kılıcı engelledi, kalkanını kılıç kullanan adamın kafasına vurdu, başka bir kılıcın darbesinden rahatça kaçtı, ikinci adamın bağırsaklarını

ve sonra geri dönüp baltayı ilk adamın kafatasına sapladı. Dikkatli konsantrasyon ifadesinden bir an bile sapmadı.

Ve Shane. Shane, sakin görünüşünün altında çok suçlu ve endişeli olan Shane, Marguerite'in kalbini parçalayan o kadar nazik ve güvenilir bir sesi olan Shane... Shane, kendi kılıcıyla bir kılıç darbesini engelledi ve zırhlı yumruğunu adamın boğazına indirdi, onu Wren'in rahatça bağırsaklarını deştiği adama doğru yana doğru savurdu, sonra Wren baltasını çekip çıkarırken Wren'in kafasına yönelik başka bir darbeyi engelledi.

İşçi kılığına girmiş iri adamın elinde bir çekiç vardı. Shane'in kafasına vurdu ve paladin geri çekilmek yerine ileri adım attı, neredeyse adamın kollarına atladı. Çekiç Shane'in yanından geçti ve adamın ön kolu Shane'in omzuna çarptı. Shane bunu fark etmemiş gibiydi. İleri doğru itti, döndü ve kılıcı adamın sırtından çıktı. Shane düşen çekiçli adamı yakaladı, onu kalan düellocuya fırlattı ve Wren'in baltası, kolları dolu olan son adamın bacak damarlarını kesti.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar.

Ve işte böylece, peşlerindeki adamlar öldü. Shane ve Wren, cesetlerin arasında sırt sırta durdular. Ayaklarının dibindeki adamlardan biri uzun, tiz bir inilti çıkardı ve sonra sessiz kaldı.

"Tanrım," dedi Davith.

Wren bir kedi gibi döndü ve gözlerini ona dikti. Gözleri taş gibi donuktu ve dişlerini göstermişti. "Wren...?" dedi Marguerite, beyninde bir uyarı çınlasa da. *Ortaya çıkmadı mı? Hâlâ çılgınca davranıyor mu?*

Wren baltayı kaldırdı ve saldırdı.

*"*Wren, *hayır!"* Marguerite, Davith'in önünden çekilmek için kendini yana attı. Davith'in çıplak elleriyle paladini alt etmesinin imkânı yoktu, ama belki de önünden çekilip, birinin onu sakinleştirmesi için yeterince uzun süre kaçabilirdi...

Davith bir an fazla tereddüt etti, şoktan ağzı açık kaldı. Wren baltayı yüksekçe savurdu ve indirdi.

Shane'in kılıcı darbeyi engelledi. Kılıcın bıçağı kırıldı. Davith geriye düştü. Wren çaydanlık gibi tısladı, ama Shane ona doğru fırladı, onu duvara çarptı ve sadece ağırlığıyla onu yere sabitledi.

Wren hırladı, omzunu indirdi ve Shane'i yerden kaldırmaya çalıştı. Shane kırık kılıcı bir kenara attı ve Wren ile diğerlerinin arasına girdi.

Lekeli balta bıçağı tekrar kalktı ve Shane'in elinde silah yoktu. Sanki bu, baltayı durdurabilirmiş gibi kolunu kaldırdı. Ölecekti. Marguerite, savaşçı olmadığı, adında bir çakı bile olmadığı, atabileceği ya da belki Shane'e verebileceği bir şey olmadığı için kendine lanet etti...

"Yeter."

Bu, Marguerite'in daha önce hiç duymadığı bir paladin sesiydi. Artık güven, şefkat ve nezaket yoktu. Bu bir rahibin değil, bir peygamberin sesiydi. Marguerite'in kemiklerine işledi ve ruhundan itaat talep etti.

Zaten dizlerinin üstünde olmasaydı, yere düşebilirdi.

Ayağa kalkmaya çalışan Davith, yere yığıldı.

Wren gözlerini kırptı. Gözlerindeki donukluk biraz azaldı ve Shane'den Marguerite'e, oradan Davith'e, sonra tekrar Shane'e baktı. "Oh," dedi, çok küçük bir sesle.

Balta yere düştü. Shane öne çıktı, kız kardeşini kollarına aldı ve sıkıca sarıldı.

HHIRHY-ONE

MARGUERITE SON ADAMIN kemer çantasını kontrol etmeyi bitirdi ve topuklarının üzerine oturdu. Shane'in meraklı bakışına yanıt olarak "Hiçbir şey" dedi. "En azından yararlı bir şey yok. Fenella'dan imzalı emirleri olmasını beklemiyordum, ama olsa iyi olurdu."

Shane başını salladı ve merdivenlerin dibindeki yerine geçti.

Bu sırada Davith, mahzen kapısının kilidini açmaya çalışıyordu. Neredeyse normal görünüyordu, ama elleri Marguerite'in hiç görmediği bir şekilde titriyordu.

Wren mi Davith mi daha üzgündü, söylemek zordu. Davith belki de bunu daha iyi gizliyordu. Shane onu serbest bıraktığında Wren baltasını aldı ve yüzünde hiçbir ifade olmadan, cansız bir şekilde temizledi. Gözleri derisinde delikler gibi görünüyordu.

Marguerite ona gitmek istedi, ama soğuk gerçekçilik kendini gösterdi. *Kapıyı açmak hepimizi hayatta tutacak.*

"Davith," diye mırıldandı Marguerite. "Ben denememi ister misin?"

"Onlar ne?" diye sordu, soruyu görmezden gelerek kısık bir fısıltıyla.

"Ne?"

"Onlar. Onlar sıradan korumalar değil." Kazmalardan biri eğildi ve Shane dudaklarını beyazlaşana kadar sıktı.

"Hayır." Yalan söylemeyi düşündü, ama artık pek bir anlamı yoktu. Omuzlarının üzerinden baktı. Shane kırık kılıcını almış ve inceliyordu. Bir süre sonra, kılıcın kalan kısmını kınına geri koydu. "Onlar Çelik Aziz'in şövalyeleri."

"Çeliğin Azizinin..." Davith alnını kapıya dayadı ve tek bir kahkaha attı. "Tabii ki senin korumaların onlar olur. Bu, çarpık bir şekilde neredeyse dahice."

Marguerite o anda pek de zekice hissetmiyordu. "Çekil," dedi. "Kilitleri ben deneyeyim."

O da kenara çekildi. Kilidi dikkatlice açmaya çalıştı. Zor değildi, ama mekanizma ağırdı ve emin bir el gerektiriyordu. Nefesini tuttuğunu fark etti, kötü bir alışkanlıktı, ve derin, bilinçli bir nefes aldı, bunun üzerine kilit sanki bir bahane bekliyormuş gibi açıldı.

"O kavanozun kapağını senin için açtım," diye mırıldandı Davith.

"Elbette sen yaptın," dedi kadın ayağa kalkarak. "Hadi. Peşimize düşecek başka kimse kalmadığını sanıyorum, ama yanıldığımı görmek istemem."

Wren mekanik bir şekilde başını salladı ve yüzünde hala boş bir ifadeyle kapıdan çıktı. Marguerite onun peşinden bir adım attı ve elini kaldırarak omzuna dokundu.

Shane kolunu tuttu. Eldivenleri kanla kaplıydı, ama Marguerite geri çekilmeyi reddetti. *Erkekler öldüğünde böyle olur. Oynadığın oyunun bedeli budur. Gözlerini başka yere çeviremezsin.*

Marguerite, Shane'in zırhlı elinden yüzüne baktı ve Wren için, ya da Wren'i durdurmadığı için, ya da belki de herkesi daha hızlı öldürmediği için özür dilemesini bekledi. Shane'in yüzünde genellikle özür dilemeden önce görülen ifade vardı.

Bunun yerine öne eğildi, dudakları neredeyse kulağına değecek kadar yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Bir keresinde bana paladinlerin karanlık hakkında ne bildiklerini sormuştun," dedi.

Marguerite uzun bir nefes verdi ve beklenmedik bir şekilde utanç duydu. "Özür dilerim," dedi, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. "Biliyordum, ama anlamamıştım."

O başını salladı ve onu bıraktı. Marguerite grubun önüne geçti ve arkaya bakarak onun arkayı koruduğunu gördü, bir yıldız kadar uzak ve ulaşılmazdı.

Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Kapı başka bir depoya, oradan da çok daha büyük bir depoya açılıyordu. Limandan malzeme taşımak için kullanıldığı anlaşılan birkaç büyük asansör ve birkaç merdiven daha vardı. İşçiler meşale ışığında çalışıyorlardı. Marguerite gölgelerde durup seçeneklerini düşündü. *Gizlice geçmek mi? Bütün merdivenler kullanılıyor, başarabileceğimizi sanmıyorum. Buraya aitmişiz gibi davranmak mı? İki kişi zırh ve başkalarının kanıyla kaplı.*

"Tamam," dedi, diğerlerine dönerek. "Cesurca davranacağız. Hepiniz benimle misiniz?"

Özellikle Wren'in gözlerine baktı. Diğer kadın derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Marguerite, onun dehşeti alıp başka bir yere ittiğini görebiliyordu, bu numarayı kendisi de birçok kez yaptığı için tanıyordu.

"Ben de seninleyim," dedi Wren. Sonra Davith'in kafasının sağındaki 15 santimlik boşluğa doğru, "Az önce olanlar için üzgünüm," dedi.

Davith omuz silkti. "Eh," dedi, "muhtemelen hak ettim. Hadi buradan tek parça halinde çıkalım."

Marguerite, Davith'in bunu gerçekten kastettiğini mi, yoksa kafasına balta saplamaya ramak kalan birini yatıştırmaya çalıştığını mı bilmiyordu. Muhtemelen bunun bir önemi yoktu. *İnsanlar onun bizimle olduğunu hatırlayacaklardı, bu yüzden Sail onu yakalarsa, o da ölü bir adam olacaktı.*

"Tamam." İki paladini de inceledi, ikisi de başkalarının kanıyla kaplıydı. (Şey, Shane kanla kaplıydı. Wren ise sanki kan banyosu yapmış gibi görünüyordu. Bu, balta ve kılıç dövüşü arasındaki farkı öğrenmek için iyi bir ders oldu.) "Wren, pelerinimi al ve

o kanın bir kısmını gizlemeye çalış. Shane, sen sarhoş olacaksın. Davith, onun bir tarafını tut. Wren, arkamızda kal ve üzgün görün."

Nedense Shane'in sarhoş numarası yapmaya itiraz edeceğini düşünmüştü, ama Shane başını salladı, kolunu Davith'in omuzlarına attı ve daha küçük olan adama ağır ağır yaslandı.

"Ooof!" dedi Davith. "Sen bir şövalye misin yoksa bir sığır eti mi?" Shane gülümsedi ve daha da ağır bir şekilde yaslandı.

Marguerite, Shane'in diğer kolunu tuttu ve onu en geniş merdivenlere doğru götürdü. "Affedersiniz," diye ilk fark eden kişiye seslendi, "bana dışarıya çıkan en hızlı yolu gösterir misiniz? Arkadaşımın havaya ihtiyacı *var*."

"İyiyim," diye mırıldandı Shane.

"Dostum, sen o kadar kötü durumdasın ki, buradan iyi olduğunu göremezsin," dedi Davith.

İşçi Shane'den Marguerite'e baktı, Marguerite ise en çekici ve özür diler bir gülümsemeyle ona baktı. "Biraz fazla içti."

"*İçmedim."*

"Buraya nasıl indin?" diye sordu adam.

"Merdivenlerden," dedi Davith somurtkan bir şekilde. "Lanet olası merdivenler. Asansörü kullanmayı reddetti, ben de onu taşımak zorunda kaldım, evet, *senden* bahsediyorum, seni serseri."

"*Ben iyiyim."*

"Sana söylemiştim dostum, o buna değmezdi. Hiçbir kadın buna değmez."

Shane'in Davith'in omuzlarını kavrayışı kısa bir süreliğine baş kilidine benzedi. Davith öksürdü. "Hadi ama dostum, nefesin bir atı bile öldürür."

Marguerite, Davith'i kutsamalı mı yoksa kendi elleriyle boğmalı mı bilemedi. "Lütfen?" dedi işçiye. "O uysal bir düellocu ve patronunun onu bu halde görmesini gerçekten istemiyoruz."

"Oh, evet, anlıyorum." Adamın dudağı kıvrıldı ve elini salladı. "Sol merdiveni kullanın. Ana merdivende ayak altında dolaşmasını istemem."

"Hayatımı kurtardınız," dedi Marguerite coşkuyla ve Shane'i söz konusu merdivenlere doğru yönlendirmeye başladı. Paladin biraz fazla teatral bir şekilde tökezledi ve Marguerite dişlerini sıktı.

Kimse onları durdurmaya çalışmadı, ancak herkes başını çevirip ilerlemelerini izledi. Marguerite, kendi sözlerini dinlemeden konuşmaya devam etti. "Hadi, hadi, yapabilirsin, biraz daha, temiz hava sana çok iyi gelecek..."

Ve sonra, bir anda, merdivenlerden aşağı indiler, kapıdan geçtiler ve kaleden çıktılar.

Dışarıda, diye düşündü Marguerite, gece havası yüzlerine değdiğinde tarifsiz bir rahatlama hissetti. *Özgür. Şimdi sadece limana gidip, bizi gölün ortasında denize atmadan karşıya geçirecek bir kaptan bulmalıyız, sonra da yola çıkıp kimse cesetleri bulamadan çok uzaklara gitmeliyiz.*

Artık gizli davranmaya gerek duymadan dar rıhtım boyunca aceleyle ilerlediler. Artık hız daha önemliydi. Marguerite bir yeri işaret etti ve bir yığın sandığı geçerek göl trafiğine ayrılmış rıhtıma çıktılar.

Gözlerini kırptı. Arkasında Shane'in küfrettiğini duydu.

Ay ışığı gölün yüzeyinde parıldıyordu, kazıklara çarpan küçük dalgaların üzerinde dans ediyordu. Rıhtım tamamen boştu ve tek bir tekne bile görünmüyordu, bu yüzden her dalgayı net bir şekilde görebiliyordu.

"TEKNECİLER GREVDE," dedi Shane somurtkan bir şekilde. "Üzgünüm. Hatırlamalıydım." Bunu aklından çıkardığına inanamıyordu. *Tabii ki dikkatimi dağıtan başka şeyler de vardı. Yine de en azından Marguerite'e söylemeliydim,* o *hatırlardı.*

Çaresizce etrafına baktı, sanki gözden kaçırdıkları bir tekne olabilirmiş gibi. Ne yazık ki, yaşlandıkça gece görüşü gittikçe kötüleşiyordu. En yakın tekne bağlama yeri yeterince netti,

rıhtımın uzak ucu bulanıklaşıyordu. *Bir tekne* olsa *bile, onu görebilecek son kişi ben olurdum.*

Görünüşe göre görecek bir şey olmadığı için bu soğuk bir teselliydi.

Wren ellerini beline koydu. "Lanet olsun, bir tekne bile *çalamıyoruz*. Neden hepsini götürdüler ki?"

"Grev kırılmasını önlemek için," dedi Davith. "Tüm tekneler diğer tarafta demirliyse, kaçmaya çalışanlar hemen fark edilir. Onlar grev kırıcı olarak damgalanır."

"Toplumun kınaması güçlü bir caydırıcıdır," dedi Shane.

Davith ona alaycı bir bakış attı. "Özellikle de hoşnutsuzluklarını bacaklarını kırarak ifade ettiklerinde."

"Bazı kınama biçimleri diğerlerinden daha belirgindir." Shane hâlâ Davith'in yüzünü kınama arzusu içindeydi, ama Wren'i daha fazla utandırmamaya kararlıydı.

"Bu... sakıncalı," dedi Marguerite. Alt dudağını ısırdı. "Bunu bir düşünelim. Burada tekne yoksa taleplerini nasıl iletiyorlar?"

"Rıhtımın açıklarında demirlemiş bir tane var," dedi Davith, işaret ederek. "Muhtemelen müzakereye hazır olduklarında biri ona işaret veriyor."

"Ve muhtemelen bizi karşıya geçirmek için rüşvet kabul edecek son kişiler de onlar olacaktır."

"Grev kırılmaz*,"* dedi Davith, bu öneriye biraz şok olmuş gibi.

"Brendi kaçakçılığı yapmıyoruz, öldürülmemek için uğraşıyoruz," diye karşılık verdi Marguerite.

"Evet, ama mesele prensip meselesi."

"Öldürülmemek konusunda çok güçlü ilkelerim var."

Davith kollarını kavuşturdu ve inatçı bir ifadeyle baktı. Shane ona doğru rahat bir adım attı. Davith kollarını açtı ve "Peki, sadece itiraz ettiğimi açıkça belirtmek istiyorum" diye mırıldandı.

"İtirazınız not edildi. Her neyse, bir tekne bulamazsak bu tartışma anlamsız olacak." Wren diğer rıhtımı işaret etti. "Bunların hepsinin nehir tekneleri olduğunu biliyorum, ama gölü de geçebilirler mi? Nehir kaptanları grev yapanlar."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Marguerite. "Tekneler benim uzmanlık alanım değil. Sanırım çoğunda hayvanlar onları nehrin yukarısına götürüyor, ama belki de... şey...

"Kürekleri olan biri olabilir mi?" diye önerdi Shane.

"Evet, onlar." Ona baktı. "Tekne kullanmayı biliyor musun?"

"Hiç bilmiyorum."

"Wren?"

"Büyüdüğüm yerde gezilebilir nehirler yok." "...Davith?"

"Bilsem, bunu şimdi itiraf eder miydim?"

"O zaman çalmak söz konusu olamaz." Marguerite kendi kendine bir kez başını salladı. "Doğru. Sorun yok. Rüşvet verelim."

Ne yazık ki, RÜŞVET değildi. Nehir tekneleri çoğunlukla kıyıdaki hayvanların gücüne dayanıyordu, bu da gölde pek mümkün değildi. Rıhtımda bulunan ve yerel balıkçılara ait olmayan birkaç tekne vardı. Çoğu dört yolcu ile çok zorlanacaktı, ama Marguerite bu riski almaya hazırdı. Liman işçilerine birkaç bozuk para verdikten sonra, yerel bir tavernada bir tane bulmayı başardı, ancak adam ona şaşkınlık ve pişmanlık karışımı bir bakış attı.

"Yapamam," dedi.

Marguerite, çekici bir tıkırtı sesi çıkaran bir keseyi kaldırdı. Balıkçı, keseye açık bir şehvetle baktı, ama üzülerek başını salladı. "Mesele para değil. Karşı tarafta seni hemen vururlar."

"Vurmak mı?"

"Buradan gelen ve geri dönen herkes, saray için kaçakçılık yaptığını varsayarlar." Balıkçı içkisini bir dikişte içti. "Hepsi barbar. Adamın iri, kabul ediyorum, ama boynuna saplanan bir ok kadar da büyük değil. Oraya gitmek benim hayatımdan daha değerli."

"*Burada* kalmak *benim* hayatımdan daha değerli," dedi Marguerite, öfkeyle. Sail'in saraydaki güçlerinin boyutunu bilmiyordu, ama Shane ve Wren kendilerine karşı gönderilen herkesi yenebilseler bile, yerel yetkililer eninde sonunda ceset yığınlarını fark edeceklerdi.

Balıkçı ağzını sildi ve ona bulanık gözlerle baktı. "Korkarım yardımcı olamam. Dağı aşman gerekecek."

"Ben de uçamam," dedi Marguerite sertçe.

Adam başını salladı, bu onu şaşırttı. "Tabii ki bir patika var. Hatta birkaç tane. Göl tamamen çamurla kaplıyken nasıl gidip geliyorlar sanıyorsun?"

Tüm bunları sessizce dinleyen Shane, "Ben kızaklı kızakları düşünürdüm" dedi.

"Evet, evet, bir kez iyice donduğunda. Ama yaklaşık altı hafta boyunca çamur gibi oluyor. Tekneyi itmek imkansız ve üzerine basarsan hemen batarsın." Çenesini yüksek dağlara doğru salladı. "O zaman dağ yolunu kullanırsın."

"Bunun için kötü bir mevsim," dedi yan masadaki bir adam, dönerek. Marguerite iç çekmesini bastırdı. Hız, gizlilikten daha önemliydi, ama tüm tavernanın sohbete dahil olmamasını ummuştu.

Zaten Shane'i fark etmemeleri mümkün değildi. Paladin, tavuk kümesindeki iyi silahlanmış bir hindi gibi göze çarpıyordu.

"Yol, bahar erimesinden dolayı hala berbat durumda," dedi yeni gelen adam. "Bazı kısımları yıkanmış olabilir."

Durum gittikçe daha da iyiye gidiyordu. "Yol nereden başlıyor?"

Adam omuz silkti. "Kaçırmanız imkansız. Tam orada bir ahır var, yük katırlarını idare ediyorlar." Marguerite soramadan, "Şu anda grevi atlatmaya çalışıyorsanız, size satmazlar," diye ekledi. Shane'e baktı, Shane ise tahmin edilebileceği gibi homurdandı.

grevi atlatmaya çalışırsanız diye şu anda size satmazlar." Shane'e baktı, o da tahmin edilebileceği gibi homurdandı.

"Yardımınız için teşekkürler," dedi iki adama. "Size birer içki ısmarlayacağım. Sanırım ben nehir aşağı doğru gideceğim."

İkisi de bunun akıllıca bir karar olduğunu ciddiyetle kabul ettiler ve Marguerite'in sağlığına içtiler. Marguerite ve Shane dışarı çıktılar. Wren ve Davith, kan davası olan iki düşman gibi birbirlerine dostça bakıyorlardı.

"Tamam," dedi Marguerite. "Dağlardan geçmemiz gerekecek. Wren, üzgünüm. En azından bir patika var, değil mi?" Patikanın yıkanmış olabileceğinden bahsetmemeye karar verdi, çünkü öyle olsa bile kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Wren derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Yapılması gereken bu. Ben sadece... aşağıya bakmayacağım, sanırım."

Davith ikisini de sırayla baktı. "Bekle... Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Adın bir *kuşt*an geliyor ve sen *yükseklikten* korkuyorsun?"

Wren ona öfkeyle baktı. "Ailem bu konuda önceden uyarılmamıştı, tamam mı? Böylece bana kurbağa gibi uygun bir isim verebilirlerdi."

Davith ağzını açtı ve Marguerite onun alaycı bir şey mi söyleyeceğini yoksa gerçekten özür dileyecek mi olduğunu gerçekten bilmiyordu. Shane aralarına girdi. Davith ağzını tekrar kapattı.

"O kadar uzak olamaz," dedi Marguerite. "Gölün diğer tarafı hemen orada."

Wren ensesini ovuşturdu. "Bu mutlaka doğru değil. Eğer patika tırmanılması imkansız bir yeri dolaşmak zorunda kalırsa, mesela..." Başını salladı. "Benim tepelerimde bile, yol en kısa yol değil, en iyi yoldur."

"Peki," dedi Marguerite somurtkan bir şekilde, "sanırım bunu birazdan öğreneceğiz."

HHIRHY-HWO

"BU BİR YOL DEĞİL," dedi Davith. "Bu bir keçi yolu. İntihara meyilli keçiler için."

Marguerite içinden onun haklı olduğunu düşündü, ama bunu göstermeyecekti. Patika düz bile değildi, belirgin bir yana doğru eğimliydi, sanki her an insanları kenara dökebilirmiş gibi. "Katırları buradan geçiriyorlar, o kadar da kötü olamaz."

Wren ona yardım etti. "Daha kötüsünü gördüm. Bazı kısımlarını desteklemişler, yani biri onu onarıyor. Bu iyi."

"Onarım gerektiriyor olması mı?" diye sordu Davith.

"Kullanımda olduğu için, tükenmesi veya geçilmez hale gelmesi olası değildir." Cümlenin sonuna *"pislik" kelimesini* eklemedi, ama ima ettiği çok açıktı.

"Tamam," dedi Marguerite. "Gidelim."

Shane, yolu test etmek için önce gitmekte ısrar etti. Marguerite ona kaşlarını çattı. "Neden sen?"

"Çünkü en ağır olan benim. Benim ağırlığımı taşıyabiliyorsa, geri kalanlarınızın da ağırlığını taşıyabilir. Benim ağırlığımı taşıyamazsa, başkası ölümüne düşmeden önce bunu öğrenmiş olursunuz."

"*Kimsenin* ölümüne düşmesini istemem," dedi sert bir sesle.

Shane omuz silkti, muhtemelen düşüp ölmenin kişinin kendi kararı olduğunu ima ederek. Marguerite ellerini beline koydu.

"Sizi temin ederim, bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi.

"Öyle yap."

Gözleri, ona baktığında soğuk gökyüzüyle aynı renkteydi, ama sonra onun biraz ötesine kaydı ve yumuşadı. *Wren'e bakıyor,* diye düşündü. *Onun umursadığı sen değilsin.*

Yine de, ona doğru eğildiğinde kalbi biraz sızladı. Aptal kalp. "Wren mantıklı olanı olurdu," diye mırıldandı. "O tepelerde büyüdü.
Sonuçta bu bir ülke. Ama o bunu yapamaz ve ben Davith'e güvenmiyorum. Geriye sen ve ben kalıyoruz ve görevimizin başarıya ulaşması için gerekli olan kişi sensin. O yüzden ben önden gideceğim."

O haklıydı ve o da bunun farkındaydı, ama yine de yoluna devam eden onun geniş sırtına öfkeyle baktı.

Yol o kadar da kötü değildi... çoğunlukla. Bazı yerlerde oldukça kullanışlıydı. Ama her viraja geldiklerinde, virajın dış kenarı ufalanıyor ve çakıl taşları düşüyordu. Bazen virajın tamamı yok oluyordu ve onlar da alttaki patikadan üstteki patikaya, dört veya beş fitlik dik kayalıklardan tırmanmak zorunda kalıyorlardı. Shane veya Davith için bu çok zor bir iş değildi, ama Marguerite boyunun kısalığını ciddi şekilde hissediyordu.

(Wren, yüksekten açıkça rahatsız olmasına rağmen, muhtemelen çok daha güçlü olduğu için çok daha iyi idare etti. İyi bir tutunma yeri bulduğunda, genç paladin kendini yukarı çekebiliyordu. Göğüsleri bu sorunu büyük ölçüde anlamsız hale getirmese bile tek bir şınav bile çekemeyen Marguerite, acı bir kıskançlık duymamaya çalıştı.

Shane eğilip iki elini tutarak onu bir sonraki viraja çektiğinde, Marguerite "Bu patikaya ne *oldu*?" diye mırıldandı.

"İnsanlar destek kirişlerini çalıyor," dedi Wren. Kenardan olabildiğince geriye çekilmiş, sırtını kayaya sıkıca dayamış, gökyüzüne bakıyordu. "Aynı şey bizim memleketimizde de olurdu."

"Dağlarda patika olmasını sevmiyorlar mı?" diye sordu Marguerite, Wren'in yükseklik korkusunun nedenini ve bunun memleketindeki patikalarla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek.

Wren onun yönüne baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Buradaki ağaçların hepsi çam," dedi. "Yumuşak ağaçlar. Bu keresteler ovalardan getiriliyor ve buradakilerden çok daha sağlamlar. İnsanlar kendi evlerini inşa etmek veya hayvanlarını otlatmak için kullandıkları yolları desteklemek için bunları alıyorlar."

"Kısa görüşlü bir davranış," dedi Marguerite, duvardan uzaklaşarak Shane'i tekrar yukarı doğru takip etmeye başladı.

"Aslında değil. Klan lordunun bunları eninde sonunda değiştireceğini biliyorlar." "Klan lordu bunu bilmiyor gibi görünüyor," dedi Davith ekşi bir ifadeyle.

Wren omuz silkti. "Belki de berbat bir klan lordu vardır."

"Haritaya bakılırsa, bu yol artık düzenli olarak kullanılmıyor," diye cevapladı Shane. "Belki de artık bu yolu korumaya değmez." Bir an durup önündeki zemini kontrol etti. "İlerideki kenar çöküyor. Duvara yakın kalmamızı öneririm. Wren..."

"Ben iyiyim."

Davith doğruldu ve Marguerite'in başının üzerinden Shane'e baktı. "Onun peşinden gideceğim," dedi.

"Yardımına ihtiyacım yok," diye tersledi Wren.

"Kimse sana yardım etmiyor. Sadece, kazaların çok kolay olabileceği bir yerde sana sırtımı dönmek istemiyorum."

Wren gözlerini kısarak, "İnan bana, seni öldürdüğümde bunun kaza olmadığını anlayacaksın," dedi.

"Çok rahatladım. Yine de, önce bayanlar."

Marguerite, Davith'in Wren'le kavga başlatarak onun dikkatini kenara değil kendisine çekmek istediğini çok iyi anladı, bu yüzden Wren'i savunma içgüdüsünü bastırdı ve kendisi de duvar boyunca yavaşça ilerlemeye başladı. Shane yalan söylememişti. Hatta durumu hafife almıştı. Yolun, kayaların çatlaklarına kök salmış ot kümeleriyle tamamen bir arada tutulduğu yerler vardı. Birkaç yerde, yolun geriye kalan kısmı ancak 15 santimetre kadardı.

"Katırlar bu yolu kullanıyorsa, güvenli olmalı," diye mırıldandı Marguerite, Davith'i, Wren'i ve Shane'i takip ederek.

"Katırlar için güvenli olması, insanlar için de güvenli olduğu anlamına gelmez," dedi Davith omzunun üzerinden.

"Biz katırlardan daha akıllı değil miyiz?"

Davith yüksek sesle burnunu çektirdi. "Tatlım, hayatımda katırlardan daha akıllı ondan fazla insan tanıdığımı sanmıyorum."

"Bak, sonunda bir konuda hemfikiriz," dedi Wren.

"Atları sevmediğini sanıyordum," dedi Marguerite.

"Atları severim. Atlar çılgınları sevmez. Katırlar ise..." Kaşlarını çattı, belli ki bir benzetme bulmaya çalışıyordu. "Yarısı ne para ne de aşk için bize yaklaşmaz, diğer yarısı ise etkilenmediklerini bize göstermek için ellerinden geleni yapar."

"Öyle kadınlar tanıyorum," dedi Davith.

Neyse ki, başka bir tehlikeli viraj Wren'in cevabını kesintiye uğrattı. Shane iki eliyle eğilip Marguerite'i bir üst seviyeye çekti. Bir an için vücutları birbirlerine tamamen yapıştı. İkisi de bir an fazla tereddüt ettiler, sonra Shane aceleyle geri çekildi ve Marguerite, Wren ve Davith'in geçmesi için kenara çekildi.

"Ona yatma demiştim, hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Davith, diğer ikisinin uzaklaşıp duyamayacakları mesafeye gelmelerini bekledi.

Marguerite, sanki onu uzaklaştırmak için bir sivrisinekmiş gibi elini yüzüne doğru salladı. "Öyle bir şey söylemiş olabilirsin. O zaman da senin işin değildi, şimdi de değil."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Davith, bunun onu ilgilendirip ilgilendirmediğini umursamadan. "Kesinlikle en kısa zamanda onunla yatmalısın. Hatta, yolun bir sonraki geniş yerine vardığımızda, memnuniyetle arkamı dönüp diğerleriyle sohbet edeceğim."

Kadın yine ona vurdu, burnunu kıl payı ıskaladı. Adam bir adım geri çekildi. Marguerite adımlarına konsantre oldu. Ara sıra başını kaldırıp Shane'in geniş sırtına baktı, hala güven verici bir şekilde ilerideydi.

Sormayacaktı.

Sormayacaktı.

Bu onu ilgilendirmezdi. Lanet

olsun.

"Peki," diye tısladı, Davith'e dönerek ona öfkeyle baktı. "Neden birden fikrini değiştirdin?"

"Tatlım, ikinizin arasında o kadar çok cinsel gerilim var ki, kıyafetlerinizin alev almamasına şaşırıyorum. Dişlerini parçalamadan önce onunla yat ve bu işi bitir."

Marguerite dişlerini gıcırdattığını fark etti ve kasıtlı olarak çenesini gevşetti. "Öyle değil," diye mırıldandı.

"Tabii ki öyle."

Marguerite homurdandı. Bir dakika sonra, Shane'in homurdanmasına oldukça benzeyen bir ses çıkardığını fark etti ve çenesini tekrar gevşetmek zorunda kaldı.

"Neşelen," dedi Davith. "Her zaman daha kötüsü olabilir."

Yine homurdandı. İlgi ya da onay anlamına gelmeyen, hoş bir, tarafsız ses çıkardı ve ayrıca karşısındaki kişiye hiçbir ipucu vermedi. Shane'in bunu neden bu kadar sevdiğini anlamaya başlamıştı.

Ne yazık ki Davith üzerinde işe yaramadı. "Elbette daha kötü olabilirdi. Güzel kadınlarla yatarak geçirdiğin rahat işinden koparılıp kaçak duruma düşebilirdin, hepsi de bir anlık düşüncesiz merhametinden dolayı. *Bunun* yerine, libidon dışında hiçbir şey umursamadan, dağ keçisinin bile midesini yakacak bu patikada zıplamaya devam ediyorsun."

"Atlamıyorum," dedi Marguerite, ayaklarını son derece dikkatli bir şekilde yere basarak ve Davith'e bir yumruk atarsa, onun büyük olasılıkla ölümüne düşeceğini kendine hatırlatarak. Bu kötü olurdu. Muhtemelen.

En azından teoride.

"En azından hava güzel," dedi Davith, dağların gökyüzüne ve yüksek beyaz bulutlara bakarak.

İki saat sonra yağmur yağmaya başladı.

"Hava hakkında bir şey söylemek *z o r undaydın*," diye Marguerite Davith'e homurdandı.

"Bu kadar *çabuk* yağmaya başlayacağını beklemiyordum.″

"Düzlük adam," dedi Wren. Dördü, büyük bir çıkıntılı kayanın altında geçici olarak sığınak bulmuşlardı, bu da rüzgâr estiğinde yağmurdan korunacakları anlamına geliyordu. Ne yazık ki, dağın yamacında oldukları için, bu yaklaşık on saniyede bir oluyordu. "Dağlarda hava çok hızlı değişir ve bunu önceden göremezsiniz."

"En azından kar yağmıyor, değil mi?" dedi umutla.

"Kar daha kolay olurdu," dedi Shane. Marguerite, onun kısmen yağmurda durarak, iri cüssesini diğer üçünü korumak için kullandığından oldukça emindi. Bu çok asil ve özverili bir davranıştı ve hafifçe sinir bozucuydu. Ayrıca onu kuru tutuyordu, ya da en azından daha az ıslak.

"Daha kolay mı?" dedi Davith, inanamadan.

Wren ve Shane başlarını salladılar. Wren ekledi, "O kadar çabuk ıslanmıyorsun. Sırılsıklam olmak, kafana kar taneleri düşmesinden çok daha hızlı öldürür seni."

"Kar taneleri kafana düşmesinden çok daha hızlı öldürür."

"Ama... bilmiyorum, çığ falan olmaz mı?" "Olur..." diye başladı Shane.

"Gördün mü? Çığ yüzünden yoldan çıkmak istemiyorum." "...ama heyelanlar da var," diye bitirdi paladin.

Davith ellerini havaya kaldırdı, Marguerite'in burnunu kıl payı ıskaladı. "Biliyorsunuz, teknik olarak bir tutsak olduğum için, burada iyimser olan *ben* olmamalıyım!"

Shane ve Marguerite aynı anda homurdandılar, birbirlerine baktılar — Shane şaşkın, Marguerite pişmanlık dolu bir bakışla — ve sonra Shane, açıkça istem dışı olarak, hafifçe gülümsedi ve aceleyle başka yere baktı.

"Bu durum düzelmiyor," dedi Wren, yaklaşık yirmi dakika sonra. Shane başını salladı. Burnunun ucundan su damlıyordu.

"Bu tür konularda benden daha fazla deneyimin var," dedi Marguerite. "En iyi planımız ne olabilir?"

Wren içini çekti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama burada yağmurda ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar üşüyeceğiz. En azından yürürsek, biraz ısınırız ve daha iyi bir mola yeri bulabiliriz." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Benim ülkemde, eninde sonunda bir barınak bulurduk, ama burada da öyle olacağını sanmıyorum. Ama rüzgardan korunaklı bir yer bile buradan daha iyidir."

"Doğru," dedi Marguerite. "Kadını duydunuz. Gidelim."

Shane, Marguerite'in arkasında yola çıktı. Arkasına bakınca Davith ve Wren'in kimin arkada yürüyeceği konusunda küçük bir psikolojik savaş verdiklerini gördü. Wren kazandı, muhtemelen Davith'in baltası olmadığı için.

Hava soğuktu. Hava yağışlıydı. Yürüdükleri patika erimemişti, bu da en iyi durumdu. Marguerite gözlerini Shane'in sırtından ayırmadı ve onun sırtına bile bakmadığından, kesinlikle çok mutsuz olduğunu fark etti.

En büyük silahımız işe yaramaz. Mahvolduk. Gülmek için enerjisi yoktu, ama rüzgârın sesinden kimse duyamasa da kendi kendine kıkırdadı.

Saatin ilerlemesinden mi yoksa bulutlardan mı dolayı hava karardığını bile anlayamıyordu. *Hava kararmaya yetecek kadar uzun süre yürüdük mü? Bilmiyorum bile*. En az bir asırdır yürüyor gibi hissediyordu, ama Marguerite bu tür durumlarda zamanın ne kadar kolay uzayabileceğini çok iyi biliyordu. *Muhtemelen bir saat olmuştur. Bu, geceye yaklaşmış olduğumuz anlamına gelmez, değil mi? Kesinlikle yaz ortasında değil.*

Karanlıkta bu patikada yürümek hiç de istemiyordu. Gündüz bile yeterince kötüydü. *Ve hava soğuyacaktı. Daha da soğuyacaktı. Ve durup dinlenebileceğimiz bir yer bulamazsak, başımız büyük belaya girecekti.*

Yolda birkaç kez yol ayrımına gelmişlerdi ve her seferinde katırların geçebileceği gibi görünen yolu seçmişlerdi. Marguerite bunun doğru seçim olduğunu umuyordu. Wren öyle olduğunu düşünüyor gibiydi, ama saatler geçtikçe Marguerite'in bu konudaki güveni giderek azalıyordu. *Açıkçası, şimdiye kadar oraya varmış olacağımızı düşünmüştüm. Gölün genişliği o kadar da fazla değil ki.*

Casusluk hayatı genellikle belirsizdi ve daha önce de kırsalda saklanmak zorunda kalmıştı. Sadece kırsal alanlar genellikle daha düz ve ahır, kilise gibi şeyler vardı. Daha önce dağları geçmekten kaçınmayı başarmıştı.

Bu çok akıllıcaydı. Keşke bu sefer de bir yolunu bulabilseydim.

Zemin onun altında yavaşça çöktü, bu yüzden ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Shane birdenbire tepenin yaklaşık 30 cm yukarısına çıkmıştı ve o, Shane'in bir adım attığını düşündü. Sonra aniden yana doğru eğildi ve sağ ayağının altında hiçbir şey kalmadı. O anda, üzerinde durduğu yolun bir kısmının dağdan aşağı kaymakta olduğunu ve onu da beraberinde götürdüğünü fark etti.

Onuruna yakışmayan bir çığlık attı ve sağlam bir zemin bulmak için uzandı, ama bunun yerine iki avuç çamur aldı.

Çoğunlukla yan tarafına yatarak tepenin aşağısına doğru kaydı. Her şey garip bir şekilde yavaştı, sanki çamurda ilerliyormuş gibi. *Ki öyleydim. Sadece çamurun daha hızlı olmasını bekliyordum.*

Çamurlu bir sesle durdu. Marguerite şaşkın bir şekilde etrafına baktı ve aslında tepenin aşağısındaki bir sonraki viraja, yaklaşık üç metre aşağıya kaymış olduğunu fark etti. Her iki bacağı da dizine kadar çamura batmıştı.

Bitti mi?

Çamurdan çıkıp önündeki patikaya çıkmaya çalıştı. İşler yolunda gitmedi. Çamur botlarının üstünden sızdı ve durdu, her iki botunu da kaybedeceğini fark etti. *Yine de, burada kalırsam, belki diğerlerinden biri bana ulaşabilir ve kazabiliriz...*

İkinci patika parçası da çöktü.

Ya bu bölüm o kadar sağlam değildi ya da çamurun ağırlığı artmaya başlamıştı, çünkü çok daha hızlı ilerledi. Marguerite karnının üstüne düştü ve düşüşünü yavaşlatabilecek herhangi bir sağlam şeye tutunmaya çalıştı.

Küçük bir sazlık kümesi tek tutunma noktasıydı ve o, parmaklarını ona batırırken, patika altından akmaya devam etti, gittikçe güç ve hız kazanarak. Çamur bacaklarını çekiyordu. Bir botu kaydı.

"Siktir," diye bağırdı. "Siktir, siktir, siktir." Sesi çok sakindi. Birisi bundan etkilenseydi oldukça hoş olurdu, ama Shane muhtemelen onu duyamıyordu ve Davith ile Wren de muhtemelen kendileri dağdan kaymamaya çalışmakla meşguldüler.

Dikkatini sağ eline ve artık yıkanmış alanın kenarında bulunan sazlığa verdi. Muhtemelen kökleri, patikanın geri kalan kısmını bir arada tutuyordu. Genişliği 15 santimetreden az olan bir çim tutamının ağırlık taşıma kapasitesi ne kadardı?

"İyi bitki," diye nefes nefese söyledi. "*Sağlam* bitki." Kendini yukarı çekebilir miydi? Hayır, çekemezdi. Başka bir tutunma yeri var mıydı?

yolun açıkta kalan kenarını yokladı ve parmaklarının altında toprak parçaları kopup gitti. *Kahretsin.*

Sonra yüzünün yanında bir kol belirdi ve Shane onun ceketini tutup onu yukarı çekti. Marguerite'in yüzü çamurla kaplandı ve kumaş koltuk altlarını keserek muhtemelen daha sonra morluklar bırakacaktı, ama umursamadı. Kolunu onun boynuna doladı ve yüzünü omzuna gömdü. *İyi paladin. Sağlam paladin. Bitkiden bile daha iyiydi.*

O, o muhteşem yatıştırıcı sesiyle ona bir şeyler söylüyordu. O, o sese kendini bırakıp dinlenmek istedi. Birisi sana böyle konuşurken, kesinlikle uçurumdan düşmene izin verilmezdi.

...Tam olarak ne diyordu?

"Bırakmalısın," diye tekrarladı.

Bırakmak mı? O bırakamazdı. Eğer bırakırsa, düşecekti. Yine de, o ısrarcı görünüyordu. Marguerite isteksizce boynuna doladığı kollarını gevşetmeye çalıştı.

"Hayır," dedi Shane, çok sabırlı bir şekilde, "beni değil. Bitkiyi bırak."

Marguerite sağ kolunun uzunluğuna baktı. Çok uzun görünüyordu. Parmaklarını pek hissedemiyordu, ama evet, oradaydılar, artık çok yıpranmış olan sazlığa gömülmüşlerdi.

"Ah," dedi ve parmaklarına sertçe gevşemelerini söyledi. *Teşekkürler, iyi bitki. Senin şerefine Çimlerin Hanımına bir adak sunacağım.*

Shane, dizlerinin üzerine çökmüş, Marguerite'i hala tutarken, çamurdan çok taş gibi görünen bir yere ulaşana kadar patikada geriye doğru sürünmeye başladı. Ayağa kalktı ve onu yere indirdi. "Yaralandın mı?"

"Sanmıyorum?" Ayaklarını denedi ve bacaklarında dayanılmaz bir acı hissetmedi. Çıplak ayağı çamurda çamurlu bir ses çıkardı. "Sanırım iyiyim. Çürüklerim var ama kırık yok."

"İyi," dedi adam.

Bir an geçti ve Marguerite, kollarının hala onun boynuna dolanmış olduğunu fark etti. Bu pozisyonda yürümek biraz

zor olacağını fark etti.

"Seni bırakmam gerek galiba."

"Sadece hazır olduğunda."

Özellikle hazır hissetmiyordu, ama başka, daha acil bir düşünce aklına geldi. "Wren! Davith!"

"Onlar iyi. Ama bir sorunumuz var."

Marguerite isteksizce onu bıraktı. Geri adım attığı anda rüzgâr tekrar ona çarptı ve yağmur iki katına çıkmış gibiydi. Yüzünden su damlaları akıyordu ve saçları ıslak bir şekilde ensesine yapışıyordu.

Neyse, en azından çamurun bir kısmı yıkanır... Pelerinini başlığına çekti ve geri dönüp patikaya baktı.

Kapüşonunun ifadesini gizlediği için memnundu, çünkü gördüğü manzara onu dehşete düşürdü. Yirmi fitlik bir bölüm yıkanmış, patikadan çok sığırların yuvarlandığı çamur havuzuna dönmüştü. *Ben* buradan *mı indim?* Sedge olmasaydı durumun ne kadar kötü olabileceğini fark edince, bir başka soğuk adrenalin dalgası onu titretti.

Tepenin yukarısında, bir sonraki virajda, Wren ve Davith'in aşağıya baktığını gördü. Onlara el salladı ve ikisi de rahatlamış bir şekilde sarktı.

Ama onlar orijinal patikada yukarıdaysa... Shane buraya nasıl indi?
"Sen de heyelana mı yakalandın?"

"Hayır. Ben aşağı indim."

Yolun dikliği göz önüne alındığında, muhtemelen tırmanmaktan çok kontrollü bir düşüş olmuştu. Yutkundu. "Yaralandın mı?"

"İyiyim. Zırhım daha iyi olabilirdi. Çamur ve zincir zırh en iyi kombinasyon değil."

Marguerite, Wren ve Davith'e baktı. Wren taş duvara dönük duruyordu ve ışıklandırmaya rağmen Marguerite onun oldukça solgun göründüğünü düşündü. "Buraya nasıl geçtiler?"

"Gelemediklerini düşünüyorum. Orayı güvenli bir şekilde geçmenin bir yolu yok."

Diğerleri de el hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla aynı sonuca varmışlardı. Davith somurtarak başını salladı, sonra ellerini ağzına götürdü. "Sizinle sonra buluşuruz!" diye bağırdı, sonra geri dönüp Wren'in kolunu çekti.

"Son kavşağa geri dönmeleri gerekecek," dedi Shane. "Umarım iki yol daha aşağıda bir yerde tekrar birleşir. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama umarım aşağıda bir yerde barınacak bir yer bulup onları bekleyebiliriz."

"Sence onlar iyi olacak mı?"

Shane ikisini soğukkanlılıkla izledi. Davith, konuşmakla Wren'i patikaya geri çekmek arasında gidip geliyor gibiydi. "Bu fırsatı değerlendirip onu terk edip kaçacak mı?"

"Davith mi? Hayır. Aklına bile gelmez herhalde. O bir alçak, ama aslında kötü bir insan değil."

"O halde onların riski bizimkinden çok daha büyük olduğunu sanmıyorum. Bu havada herhangi birinin peşlerine düşeceğini hayal edemiyorum."

Marguerite başını salladı. Kızıl Yelken'in derin cepleri vardı, ama bunun da bir sınırı vardı.

İkili son bir el sallamayla ortadan kayboldu. Marguerite çantasını karıştırdı ve yedek ayakkabılarını çıkardı. Daha hafif, sarayda giymek için tasarlanmış ayakkabılardı ve kesinlikle mahvolacaklardı, ama yine de çıplak ayakla yürümekten iyiydi. Biraz hüzünle nakışlara baktı, sonra ayakkabıları ayağına giydi.

"Hazır mısın?" diye sordu Shane.

Üşüyordu, ıslaktı, mutsuzdu ve adrenalinle titriyordu. Aslında yolun ortasına oturup ağlamak istiyordu.

*Ve eğer otururs*am, o sesini kullanıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek ve ben ona inanacağım. Ve muhtemelen kendimi daha iyi hissedeceğim.

Sonra yine de yağmur ve çamurda yolun geri kalanını yürümek zorunda kalacağım, ama bu olacak daha daha ve daha ve daha ve ben utangaç

utandım.

"Hazırım," dedi, omuzlarını dikleştirerek ve onu fırtınanın içine doğru takip etti.

HHIRHY-HHREE

"Bu tepelerin sakinleri hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum," dedi Marguerite. "Onlar asil insanlar ve hepsini seviyorum."

Fikrini değiştirmesinin nedeni, özenle istiflenmiş ve yerleştirilmiş taşlardan yapılmış bir barınaktı. Karanlık ve tozluydu ve çeşitli hayvanların kullandığı belliydi, ama rüzgarı ve yağmuru engelliyordu ve içi dışarıdan en az yirmi derece daha sıcaktı.

Tek mobilya, eğer buna mobilya denilebilirse, duvara gömülü, üstü metal kapaklı bir taş kutuydu. Marguerite, içinde odun olduğunu umut etmeye cesaret etti. Shane kapağı açtı ve çamur gibi görünen düz, düzensiz bir disk çıkardı.

"Hmm."

"Bu ses beni dehşete düşürüyor," dedi Marguerite, kuru taş duvara yaslanarak.

"Eh," dedi Shane, "sanırım iyi haber, ateş yakabileceğimiz."

Marguerite yorgun gözlerini odaklamaya zorladı. İçerisi çok karanlıktı, ama yine de... "Aman Tanrım. Bu kurumuş inek pisliği, değil mi?"

"Koyun pisliği olabilir

mi?" "Bu daha mı

iyi?"

"Hayır, bence hemen hemen aynı." Kutudan birkaç köfte daha aldı ve onları barınağın ortasındaki is lekeli çukura koydu

sonra çakmak kutusunu çıkardı ve işe koyuldu.

"Sanırım dilenciler seçici olamazlar," dedi Marguerite felsefi bir şekilde. "Burayı stoklu tutmaları iyi olmuş."

"Gerçekten. O ıslak giysileri çıkarmalısın. Ben ateşi yakacağım."

Onun, hipotermi nedeniyle ölebileceğinden gerçekten endişelendiğinden şüphe duymuyordu. Sadece bu durum, cinsel gerilimi beş kat artırmıştı.

Uzun bir yürüyüşten ve dağdan aşağı kayarak neredeyse ölmekten sonra bunu düşünebilmem bile etkileyici.

Öte yandan, bu kesinlikle *beni ısıtacaktır.* "Tamam," dedi Marguerite ve ıslak giysilerini çıkarmaya başladı.

Ateşin turuncu ışığıyla aydınlanan Shane, sertçe yutkundu. Dikkatlice ona bakmamaya çalışarak, çantasını karıştırdı ve uygun uzunlukta bir ip bulduktan sonra, onu barınağın üzerine gererek basit bir çamaşır ipi yapmaya başladı.

Marguerite pelerininden çıkarabildiği kadar suyu sıktı ve üzerine oturmak için uzattı. Islak yün bile çıplak taştan daha iyiydi. Yanık gübre kokusu küçük alanı doldurmaya başladı, ama aynı zamanda ilk sıcaklık da hissedilmeye başladı. "Sen de ıslak değil misin?"

"Şey," dedi. "Ben... evet. Biraz." Marguerite ıslak gömleğini ve tunikasını kurutmak için ipe astı, sonra oturup kapalı bir alanda gözleri kapalı bir şekilde zırhını çıkarmaya çalışan adamın manzarasının tadını çıkardı.

Shane, cüppesini ve zincir zırhını çıkardı ve sonunda gözlerini açarak zırhına baktı. "Bunu asmam lazım," diye mırıldandı, "ve mümkün olduğunca çabuk yağlamam." Çamaşır ipine baktı, sonra tekrar zırhına.

"Bence o onu taşıyamaz," dedi Marguerite.

Muhtemelen istemeden ona doğru baktı ve gözleri doldu, çünkü bakışlarını o kadar hızlı geri çekti ki, boynunda spazm oluşmadığına şaşırdı.

"Hayır," dedi. "Hayır, bu... şey... hayır." Zinciri taş kutunun üzerine astı, ona baktı, iç geçirdi, biraz hareket ettirdi, sonra tekrar iç geçirdi ve topuklarının üzerine oturdu. "Tanrılar isterse, yarın dağlık bölgede olacağız ve onu düzgün bir şekilde tedavi edebileceğim."

"Dudaklarından tanrıların kulaklarına," dedi Marguerite. "Ateş için ne kadar yakıtımız var?"

"Geceyi geçirebilecek kadar var, tabii aşırıya kaçmazsak." Sesinde özür diler bir ton vardı. "Yani, bundan daha fazlasını yakabileceğimizi sanmıyorum."

"Ah, peki," dedi Marguerite felsefi bir tavırla. "Sanırım ısınmak için başka bir yol bulmamız gerekecek."

Shane ona baktı, açıkça şaşırmıştı. Sonra gözleri onun köprücük kemiğinin altına indi, hemen geri geldi ve birkaç kez boğazını temizledi.

Eğer oturup onun harekete geçmesini beklersem, muhtemelen ikimiz de donarak öleceğiz. Boş ver, diye düşündü ve onu öptü.

Diliyle dudaklarına dokunduğunda dudakları buz gibiydi ve bir an için kendini tamamen aptal durumuna düşürdüğünü düşündü, ama sonra ağzı onun ağzının altında açıldı ve ağzı yanıyordu ve elleri saçlarına kaydı ve yüzünü ona doğru eğdi. Elleri de soğuktu, onun cildi de soğuktu ve soğuk göğüslerini onun aynı derecede soğuk göğsüne bastırdı ve dünyadaki tek sıcaklık ağızlarının arasındaydı ve bir an için, onun ihtiyacı olan tek şey buydu.

Sonunda bittiğinde, sırtı artık onu koluna böyle eğmesine izin vermediğinde ve burnundan nefes almak artık yeterli olmadığında, adam geri çekildi, gözleri genişlemiş ve neredeyse endişeli bir ifadeyle.

"Ben..." diye başladı, ama Marguerite parmaklarını onun dudaklarına koyarak, onun söylemek üzere olduğu inanılmaz derecede şövalyece şeyi engelledi.

"Eğer çeneni kapatırsan," dedi, üzerine oturarak, "ve benimle tartışmazsan, ısınabilir ve tesadüfen gerçekten *inanılmaz* bir seks yapabiliriz. Ya da

kendinden nefret etmeye devam edebilir ve donarak ölebiliriz. Seçim senin."

Gözleri, karanlık çukurların etrafında ince bir buz halkası gibiydi. Sertçe yutkundu ve normalden biraz daha yüksek bir sesle, "Sonra kendinden nefret etmeye devam edebilir miyim?" dedi.

Bu ya bir şakaydı ya da beklenmedik bir öz farkındalıktı. "Seni durdurmaya çalışmayı hayal bile edemem," dedi.

Kız çoktan kıyafetlerini çıkarmıştı ve neyse ki adam da zincir zırhını çoktan çıkarmıştı. Kız adamın pantolonunu çözdü ve dizlerinin üzerine çökerek adamın pantolonunu çıkarmasına yetecek kadar kendini kaldırdı.

Hazır olup olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu. Adam, kadının altında çoktan sertleşmişti. Muhtemelen kadın onu öptüğü andan itibaren sertleşmişti. Kadının eli penisini kavradığında adam tısladı; tabii ki, kadının parmakları muhtemelen buz gibiydi. Adamın parmakları da kadının göğüslerinde kayarken buz gibiydi. Adam ona dokunmasa bile, kadın meme uçlarıyla camı bile kazıyabilirdi.

Adam başını eğip birini ağzıyla kapattı. "Ah!" dedi kadın, nefesinin kesildiğini hissederek. "Mantıklı. Isıtıcı."

Adam küçük, eğlenceli bir ses çıkardı ve diğerine geçti. Marguerite keskin bir nefes aldı ve durumu kontrolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti. *Ve bunu henüz bırakmaya niyetim yok.*

Yine dizlerinin üzerine çöktü, onu yerine yerleştirdi ve tamamen hedonistik bir iniltiyle onun uzunluğuna doğru indi. *İşte. Şimdi, bakalım gözlerini geriye çevirebilecek miyim...*

Onu en çok memnun eden açıyı buldu ve parmakları kalçalarına gömülürken ve o nefes nefese adını söylerken acımasızca onu sürdü. Gözleri geriye dönüp dönmediğinden emin değildi, çünkü gözleri sıkıca kapalıydı ve başı geriye atılmıştı.

"Marguerite," dedi boğuk bir sesle, "Yapamıyorum... Yapacağım..."

Kadın elini adamın göğsünün ortasına vurdu ve "Sakın *yapma,* paladin" diye homurdandı. Adam şaşkınlıkla gözlerini açtı ve kadına baktı.

yukarıya, ona baktı. "Ben... *ahh!*

... seninle işim bitene kadar

olmaz... ahhh..."

Büyük bir tehdit, ama cümlesini bitiremeden dayamadı. Çok gergindi ve vücudu rahatlamaya çok muhtaçtı. Ve lanet olsun, bu muhteşem kutsal piçi çok uzun zamandır istiyordu. Her şey aniden, imkansız bir şekilde sıkılaştı ve titreyerek ona doğru düştü.

O da bunu hissetmiş olmalıydı - *şaşırtıcı değil, Archenhold'daki insanlar da muhtemelen* bunu *hissetmişlerdir* - ve bunu izin olarak algıladı, çünkü kalçalarını ona sertçe doğru itti, onu kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi, sonra da komik bir şekilde çaresiz bir nezaketle, "Affedersiniz..." dedi ve onu kaldırarak, vücudundan uzaklaşmak için döndü. *Ne kadar nazik. Muhtemelen gerekli değildi, ama yine de nazikti.*

Sonra onun etrafına kıvrıldı, artık soğuk değil, ama çok hoş bir sıcaklık hissediyordu. Aklı başında davranarak pelerinini alıp ikisinin üzerine örttü. Pelerin hala nemliydi ve ateşten hafifçe buhar çıkıyordu, ama ısıyı içinde tutuyordu ve Marguerite, parmaklarıyla hala onun çenesinin pürüzlülüğünü okşayarak uykuya daldı.

Shane, kendi vücuduyla soğuğu uzak tutmaya çalışarak ona sarıldı ve korkunç, muhteşem bir hata yaptığını biliyordu.

Karga uçarsa yaklaşık beş dakika, karga yürürse yaklaşık iki saat uzaklıkta, dağın yarısında benzer bir barınakta, iki kişi fiziksel olarak mümkün olduğunca birbirinden uzak oturuyordu. Ateş kutusu çok iyi doldurulmamıştı ve ateş yirmi dakikadan az sürdükten sonra köz haline geldi.

Sonunda, içlerinden biri boğazını temizledi ve "Muhtemelen daha sıcak olurdu eğer biz..." dedi.

"Donarak ölmeyi tercih ederim."

"Haklısın."

SHANE, kollarında Marguerite ile uyandı, bu harika bir uyanış şekliydi. Bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkardı, ta ki belinin alt kısmı ona taş zeminde olduğunu ve *hemen* hareket etmezse bunun korkunç sonuçları olacağını hatırlatana kadar.

Görünmeden hareket etmeye çalıştı, ama Marguerite hemen uyandı. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, çıplak halini gördü ve hem şaşkın hem de kendini beğenmiş bir ses tonuyla "Huh!" dedi.

"Üzgünüm," dedi Shane refleks olarak.

Marguerite başını salladı. "Ben üzgün değilim. Gerçi bunu yapmak için daha uygun yerler aklıma geliyor." Shane belini olabildiğince erkeksi ve çekici bir şekilde ovmaya çalışırken, Marguerite kendini ondan ayırdı.

Şafak sökmüştü ve ateş sönmüştü. Gökyüzü açıktı ve Shane tekrar yağmur yağmayacağını ummaya cesaret etti. Bir kuş tepenin bir yerinde ötüyordu, başka bir kuş da ona cevap verdi, bu da onu kızdırmış gibi görünüyordu. Birkaç dakika boyunca, giderek öfkelenerek birbirlerine cevap verdiler, Shane ise erzaklarını karıştırdı ve hafifçe ezilmiş bir somun ekmek ve küçük, çürümüş bir elma çıkardı.

Marguerite gömleğinin eteğini elledi, kokladı ve yüzünü buruşturdu. "En azından kuru," dedi. "Yanmış koyun gübresi gibi koksa da."

"Benimki de öyle kokacak," dedi Shane. "En azından birbirimizi rahatsız etmeyeceğiz."

Kız başını salladı ve çamaşır ipinden gömleği almak için uzandı. Bu hareket, vücuduna büyüleyici bir etki yarattı. Shane'in gözleri kızın vücudunu aşağı doğru izledi ve kalçasındaki beklenmedik çizgilerde durakladı. "Onlar çatlaklar mı?"

Kendi düşüncesizliği yüzünden hemen sığınak zemine gömülmek istedi. "Yani, onlar... Kötü olduklarını söylemiyorum... Sadece fark ettim

..."

Aferin sana. Belki de şimdi de vücudundaki tüm lekeleri haritalandırabilirsin.

Marguerite güldü ve bir elini göğsüne koyarak onu

"Burada mı?" Gümüş kırmızısı izlerden birini parmağıyla takip etti. "Evet, öyle."

"Ah." Dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını birine bastırmak için güçlü bir dürtü hissetti, ama bu durum göz önüne alındığında son derece küstahça görünüyordu.

Kadının ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Dikkatlice sormadığın soruya cevap olarak, hayır, hiç hamile kalmadım. Bazen olur böyle şeyler. Fark ettiğine şaşırdım. Çoğu erkek göğüslerden aşağısına bakmaz.”

Hamile kelimesi Shane'in beyninde yankılandı, ama *çoğu erkek* cümlesi tarafından bastırıldı. Aniden gidip diğer erkeklerle konuşmak istedi. Belki de kafalarını kaldırıma birkaç kez hafifçe vurmak istedi.

Kes şunu, aptal. Seni bir kez yatağına aldı, hepsi bu. Tekrar bekleme hakkın bile yok, kıskançlık duymaya ne demeli.

"Ah," dedi yine. "*Hamile*" kelimesi hala dikkatini çekmeye çalışıyordu ve sonunda, ani bir panikle birlikte, dikkatini çekti. "Şey... dün gece, biz... ben... şey... denemedim... ama bu her zaman...

O gülerek gömleğini işaretlerin üzerine indirdi. "Evet, aldım.

Silphium tozu. Bu konuda asla risk almam."

Hayır, elbette almazdı. Başka birinin onun için almasına da güvenmezdi. Bu düşünce onda hem hayranlık hem de tuhaf, belirsiz bir hüzün uyandırdı. *Kime güvenebilir ki? Kimse yok mu?*

Belki de onun sessizliğini endişeyle karıştırdı, çünkü ona gülümsedi. "Çok güvenilirdir. Ben anne olmak için hiç uygun değilim."

"Bence istediğin hemen hemen her şey olabilirsin."

Gülüşü biraz sertlik içeriyordu, ama içten ve pişmanlık dolu görünüyordu. "Oh, denedim. Bir süreliğine, belki de

parfüm satarak geçinebileceğimi düşündüm. Ama bir şey beni hep geri çekiyor." Bir şey yokmuş gibi boşluğa bakarak durakladı. "Her neyse, bu bir çocuk için uygun bir hayat olmaz. Ayrıca, hamilelikten kesinlikle korkuyorum."

Shane bile sesin zamanının geldiğini anlayabilirdi. "Çok tehlikeli olabilir," dedi nazikçe.

"Orijinal Marguerite bundan öldü. Hem o hem de çocuğu. Ben çok erken bir aşamada bu kaderi yaşamak istemediğime karar verdim."

Shane'in zorlamak istemediği kesin bir ton vardı. "Ben... şey... benim de çocuğum yok. Bildiğim kadarıyla." Boğazını temizledi. "Yani, hiç kimse tapınağa gelip benim çocuğunun babası olabileceğimi söylemedi."

"Bu sık sık olur mu?"

"Bazen. Bir savaştan sonra, insanlara yardım ettiysen, bazıları minnettar olur. Hmm. Çok minnettar." Nedense kızardığını fark etti, ki önceki gece yaptıklarına bakılırsa bu tamamen saçma bir durumdu.

Marguerite'in gözleri parıldıyordu ve o, onun komik ve keskin bir şey söylemek üzere olduğunu anladı, tam o sırada barınağa giden yoldan tanıdık bir ses geldi.

"Gözlerini kapatacaksan, en azından elimi tut da lanet olası uçurumdan düşme."

"Senin hiçbir şeyini tutmak istemiyorum," diye başka bir tanıdık ses sertçe cevap verdi.

"Söz veriyorum, bundan zevk almayacağım. Sadece benim gözetimimde manzaraya sıçrayışını görmek istemiyorum."

Wren'in cevabı Shane'in duyamayacağı kadar alçaktı. "Hayır, ama senin o kaslı kardeşin hoşlanacaktır," dedi Davith, açıkça cevap vererek, "ve ona beni yumruklaması için başka bir bahane vermek istemem."

Marguerite iç geçirdi. "Eh, sürdüğü sürece eğlenceliydi," dedi ve eğilip Shane'in alnına bir öpücük kondurdu.

Bu ne anlama geliyor? Eğlenceliydi, başka insanlar etrafta yokken bir ara tekrar yapalım mı? Eğlenceliydi, şimdi bunu bir daha asla konuşmayalım mı?

Davith'in başı patikanın tepesinden göründü, bir dakika sonra Wren de onu takip etti. Davith başını kaldırıp barınağın sakinlerini gördü ve içten bir inilti çıkardı. "Tanrılara şükür. Buradasın. Artık bu iğrenç çocuk başkasının sorumluluğunda olacak."

"Çocuk mu?" Wren ellerini beline koydu. "Evli kaldığım süreden daha uzun süredir dul olduğumu bilmeni isterim!"

"Kocanızı mükemmel zamanlaması için tebrik ederim." Davith dramatik bir şekilde barınağın zeminine yığıldı. "Ölüyorum," dedi, gözleri kapalı. "Lütfen cesedimi yakın, en azından ısınayım."

"Yaralandın mı?" Shane, adamı görmezden gelip, öfkeli ama başka bir yarası olmayan Wren'e odaklandı.

"Biz iyiyiz," dedi Wren. Derin bir nefes verdi. "Geceyi, alt patikada buna benzer bir barınakta geçirdik. Ama bizimkinin çatısı sazdan yapılmıştı. Yine de birkaç saat içinde dağlardan çıkabileceğimizden eminim."

"Wren," dedi Marguerite, "sen benim yeni en sevdiğim kişisin." Pelerini silkeledi. "Sabırsızlanıyorum."

Shane aceleyle zırhını giydi. İlk fırsatta oturup zırhını yağ ve sert bir fırça ile temizlemesi gerekecekti, ama dağlardan çıkmak harika bir fikir gibi geliyordu.

"İyi misin?" diye Wren'e fısıldayarak sordu. Marguerite'in güvenceleri rağmen, onlar için endişelenmişti.

"Tabii," dedi Wren. Shane ona sabit bir şekilde baktı ve Wren sonunda gözlerini devirdi. "İyiyim. İnanılmaz derecede garipti ve 'Bence sen bir pisliksin ama seni öldürmeye çalıştığım için üzgünüm' demek için iyi bir yol yok. Ama hayattayız ve kimse dağdan düşüp ölmedi."

Shane başını salladı. Barınaktan son çıkan oydu ve eşikte durdu. "Keşke kullandığımız yakıtı telafi etmenin bir yolu olsaydı," dedi.

"Ya da aldıklarımızın parasını ödeyebilsek."

"O yüzden oradalar," dedi Wren. "İhtiyacı olan herkes için, hepsi bu."

"Biliyorum. Yine de, başka birinin ihtiyacı olursa diye, yardım edebilmeyi isterdim."

Yola koyuldu. Önlerinde Davith, Marguerite'in omzuna bir elini koydu, eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. Marguerite hüzünlü bir gülümsemeyle ona vurdu.

Kıskançlık Shane'i o kadar sert vurdu ki, sanki keskin bir kazık göğsünü delmiş gibi hissetti, aşağı baksa kan görecekmiş gibi. Beklenmedik saldırının ardından kendini sakinleştirmek için birkaç kez derin nefes aldı. *Bu da ne? Neden? Benim hakkım yok. O benim değil. Ben de onun değilim.*

Tabii ki değilsin, diye fısıldadı genellikle başarısızlık diye bağıran küçük ses. *Sen tamamen onunsun. O sadece* senin *değil*. *Buna alışsan iyi olur.*

Buna alışmak istemiyordu. Onu sahiplenmek ve ona yaklaşan diğer erkeklere hırlamak istiyordu. Bu iğrenç ve ilkel bir duyguydu ve göğsünde kaynıyordu, harika ve korkunçtu.

Böyle hissetmeye hakkı yoktu. Dahası, böyle hissetmek tehlikeliydi. Kıskançlık, açık ve net bir şekilde, terk edilme korkusuydu, karşılaştırılarak yargılanma ve yetersiz bulunma korkusuydu.

Neden böyle hissettiğimi anlayamıyorum, diye düşündü kuru bir şekilde. Bir şeyi hissetmemesi gerektiğini bilmek, o hissin ortadan kalkmasını sağlamadığı için çok yazık.

Rüya Tanrısı'nın halkı, kıskançlığın ruhta şeytanın yararlanabileceği bir çatlak olduğunu öğretirdi. Çelik Aziz, belki daha pratik bir şekilde, kıskanç bir çılgının çok tehlikeli bir şey olduğunu belirtmişti.

Bunu hissetmeye gücüm yetmez. Yetmez. Davith, Wren'in kalbini kırdığında ne olduğunu bir düşün. Wren onu neredeyse öldürüyordu ve biliyorum ki onlar öpüşmediler bile.

Ve kıskançlık ya da kalp kırıklığı yüzünden kendimi kaybedersem, beni kim durduracak?

?

"İyi misin?" diye sordu Marguerite, koluna dokunarak. O irkildiğinde kaşları kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Sadece... ah... düşünüyordum." Onun geride kaldığını fark etmemişti bile. *Tanrım, eğer bir kadınla yattığımda yaptığım şey buysa, muhtemelen fazla fırsatım olmaması en iyisi. Ben boşluğa bakarken bir ordu tarafından saldırıya uğrayabiliriz.* "Üzgünüm," diye ekledi. "Dikkati dağılmıştım, hepsi bu."

Onun kendisine inandığından emin değildi. Anlayamıyordu. *Sorunun bir kısmı da bu, değil mi? Asla anlayamazsın. Tepkilerini çok iyi gizliyor. Daha fazlasını isteyip istemediğini ya da gerçekten sadece iki kişinin birbirini ısıtmak için bir arada olup olmadığını bilemezsin.*

Sadece sorabilirdin.

Ne, burada, Davith ve Wren'in gözü önünde mi? "İyi olduğundan *emin* misin?" diye sordu Marguerite.

"İyiyim." Hızını artırdı. "Gitmeliyiz."

HHIRHY-FOUR

WREN, birkaç saat içinde dağlardan çıkma konusunda tam olarak yanılmıyordu. Sadece şanssızlık eseri, o saatler öğleden sonraydı, yola çıktıkları saatlerde değildi.

"Yanlış yöne gittiğimizi biliyordum," diye mırıldandı Davith.

"Doğru yöndü," diye tiz bir sesle Wren. "Sadece yolun üzerinde kaya kayması vardı."

"Evet, ama..."

"Çocuklar," dedi Marguerite yorgun bir sesle, "eğer kavga etmeyi kesmezseniz, bu kaçma girişimini tersine çevireceğim, Tanrı şahidimdir."

"Bana uyar," dedi Davith neşeyle.

"Ve Shane'e seni öldürmesini

söyleyeceğim."

Shane bir katil gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Bunun işe yarayıp yaramadığından emin değildi, ya da sadece kabız gibi görünüyordu. Davith gözlerini devirdi.

"Her neyse," dedi Marguerite, "bir sapma vardı. Açıkça işaretlenmiş bir sapma, hem de."

"Onlar kayaların üzerine boyanmış ok işaretleriydi."

"Evet. *Açıkça* boyanmış. Ve işte buradayız. Yaylalarda." Marguerite, uzanan tepeler, yemyeşil çimenler ve başka hiçbir insanın olmadığı manzarayı içine alan geniş bir hareket yaptı.

Shane, Davith'e herhangi bir şekilde hak vermekten acı duyuyordu, ama... "Maalesef, yükseklerin geri kalanına göre nerede olduğumuzdan emin değilim. Ve yol da sona ermiş gibi görünüyor."

Marguerite derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve yeşil tepenin üzerinden büyük adımlarla ilerlemeye başladı. "*Sorun yok,*" dedi. "Birini bulup yol tarifi isteyeceğiz."

Birini bulmaları bir saat daha sürdü. Işık azalmaya başlamıştı ve Shane barınak olarak kullanılabilecek herhangi bir şey aramaya başlamıştı. Neyse ki tekrar yağmur yağmamıştı, ama yakacak kurumuş koyun gübresi bile yoktu, uzun bir gece olacaktı.

Davith'in geçtikleri her koyuna yol tarifi sormakta ısrar etmesi de yardımcı olmuyordu.

"Ona ihtiyacımız olduğuna emin misin?" diye sordu Shane, diğer adam ise bir koyuna tepenin hangi tarafından dolaşmaları gerektiğini sorarken.

"Teorik olarak, Sail ajanlarını görürse bize gösterecektir," dedi Marguerite, bunun yeterli olup olmadığından emin olmadığını gösteren bir ifadeyle. "Bu onun da canı ve o da bunun farkında. Davith bir ahmaktır, ama sırf kininden dolayı hayatını tehlikeye atmayacaktır."

"Bunu kaza gibi gösterebilirim," dedi Wren umutla. Shane sadece ona baktı.

"Bir... balta ile ilgili... kaza mı?"

"Seni duyabiliyorum, biliyor musun?" dedi Davith, etkilenmemiş koyundan dönerek. "Beni öldürme planını bitirdiğinde, şuradan duman çıktığını bilmek isteyebilirsin."

Parmağıyla işaret etti. Shane göremiyordu, ama Wren ve Marguerite açıkça görebiliyorlardı. "Oh, Rat'a şükürler olsun," dedi Marguerite. "Sonunda medeniyet."

Bu durumda medeniyet, diğer her şey gibi aynı taştan yapılmış, ancak ağır bir sazdan çatısı olan yalnız bir çoban kulübesi olarak ortaya çıktı. Işık

Panjurların kenarlarından ve kapının altından sızıyordu. Alacakaranlık derinleşirken yaklaşırken, Shane önce bir sürü koyun barındıran bir ağılı gördü, sonra kulübenin içinden bir köpeğin havlamaya başladığını duydu.

"Koyun sürüsünü koruyan köpek, havlayan değil," dedi Wren. Çitlere doğru başını salladı.

Shane başını salladı, ancak koyunlar artık beyaz bir bulanıklık haline gelmişti ve sürüden bir köpek seçmesi imkansızdı, tabii o köpek parlak pembe renkli değilse.

"Sence bizi bir geceliğine misafir ederler mi?" diye sordu Marguerite. "Normalde ahırda yer var mı diye sorardım, ama..." Elini sallayarak, çevrede ahır benzeri bir şeyin olmadığını ima etti.

Shane, yerli halkın, ikisi son derece savaşçı görünümlü olan küçük bir grup yabancıyı misafir etmeye razı olacağından şüpheliydi. "Sormaktan zarar gelmez," dedi ve kapıyı çaldı.

İçerideki köpek çıldırdı. Shane tekrar kapıyı çalmalı mı diye düşünürken, kapının üst kısmı yarıya kadar açıldı ve metal bir tutucuda bir fener tutan, koyun postuna sarılmış yaşlı bir adam ortaya çıktı.

"Eh?" dedi adam. Küçük, parlak gözlerinin üzerinde kalın kaşları birleşti. "Ne işiniz var, yabancılar?"

"Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim," dedi Shane, elinden geldiğince yatıştırıcı bir sesle. "Gün boyu yolumuzu kaybettik."

Bu noktada Marguerite'in araya gireceğini umuyordu, ama girmedi. Ona baktığında, Marguerite ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. *Tamam. Bu sesi kullandığım için başıma gelen bu.* Eh, ilk kez olan bir şey değildi.

Yaşlı adam, sazdan yapılmış lambayı kaldırdı, gruba baktı, sonra tekrar Shane'e döndü. "Kayboldunuz, ha?" dedi.

Shane hafifçe eğildi. "Bizi içeri almak istememenizi anlıyorum, efendim. Nasıl göründüğümüzün farkındayım. Ama sizden biraz yakıt... ya da belki sıcak bir fincan çay alabilir miyiz?"

"Sıcak çay için ölümcül günahlar işlerim," dedi Wren, ki bu sözler açıkça içten olsa da, muhtemelen çobanı rahatlatmamıştı.

"Sessiz ol!" diye bağırdı yaşlı adam. Shane, söylemek üzere olduğu şeyi hemen susturdu. "Hayır, sen değil. Köpek. Sessiz ol sen!"

Köpek havlamayı kesmedi, ama en azından havlamaları biraz aralıklarla yapmaya başladı. Çoban geri döndü. "Dağdan geçtiniz, değil mi?"

"Ah..." Shane diğer üçüne baktı, ne kadarını söyleyeceğinden emin değildi.

"Sormuyorum," dedi adam. "O yoldan gelmiş olmalısın, çünkü diğer yoldan gelseydin, yolun aşağısındaki köpek senin geçtiğin sırada havlamaya başlardı."

"Ah," dedi Shane yine. "Evet."

"Hmmph." Dördünü tekrar süzdü. "Siz haydut değilsiniz."

"Hayır, değiliz," diye onayladı Shane.

"Tabii ki değilsiniz. Tepelerdeki tüm haydutları tanırım ve onlar da benim çalınacak hiçbir şeyim olmadığını bilirler, sadece koyunlarım var. Ve siz sadece koyunları alırdınız." Eğilip alt kapının mandalını açtı. "İçeri girip ısınsanız iyi olur."

"Tanrı sizi korusun," dedi Marguerite, bir rahip kadar coşkuyla.

Küçük binaya girdiler ve bina hızla doldu. Shane kapının yanında durdu. Marguerite ve Davith doğrudan ateşe yöneldiler. Wren, yaşlı adama çay yapmasına yardım etmeye çalıştı, ta ki adam ona oturmasını söyleyene kadar. Henüz mezara girmediğini söyledi. Köpek bir kişiden diğerine koşarak, çılgınca koklayıp, Shane'e birkaç kez havlayarak açıkça kafası karışmış gibi davrandı, sonra Davith'in dirseğinin altına kafasını soktu ve Davith pes edip kulaklarını okşayana kadar orada kaldı.

"Hiç zevkin yok," dedi Wren köpeğe.

Davith ellerini köpeğin kulaklarının üzerine koydu. "Sus, onun duygularını inciteceksin." Köpeğe, "Onlar bizim sevgimizi anlamıyorlar" dedi. Köpek ona hayranlıkla baktı ve kuyruğunu yere vurdu.

Çoban, çaydan çok başka bir şeye benzeyen kahverengi tanik sıvıyla dolu uyumsuz kupaları dolaştırdı. Önemli olan tek şey sıcaktı. Shane hedonistik bir iniltiyi bastırdı. Marguerite ise denemedi bile.

"Bu gece burada kalabilirsiniz," dedi çoban. "Hepinize yetecek kadar battaniyem yok, ama burası dışarıdan daha sıcak."

"Çok minnettarız," dedi Marguerite. Bir süre durakladı, sonra çobana içten bir gülümsemeyle baktı. "Tahmin ettiğiniz gibi, biz buralı değiliz. Size para teklif etmemiz uygun mu, yoksa bu sizi rahatsız eder mi?"

Görünüşe göre yaşlı erkekler de Marguerite'e karşı diğerlerinden daha bağışık değillerdi. Tam olarak gülümsemedi, ama yüzündeki derin çizgiler biraz daha az caydırıcı bir şekilde yeniden düzenlendi. "Parayı gelişigüzel dağıtırsan, bazı insanlar senin onların fakir olduklarını söylediğini düşünür. Birisi sana iyilik yaparsa, ona bir bozuk para verip kilisede senin için dua etmesini istersin."

"Ah." Marguerite anlayışla başını salladı ve para kesesine uzandı. "O zaman benim için iki dua etmeni rica edebilir miyim? Biri misafirperverliğin için, diğeri de iyi tavsiyen için?"

Çoban biraz garip bir şekilde eğildi. "Seve seve, hanımefendi." Bir süre durakladı, sonra ekledi, "Bu tavsiye tam bir dua etmeye değmez, o yüzden size şunu da söyleyeyim. Siz hanımlar muhtemelen saçlarınızı örtmek istersiniz. Burada evli değilseniz bu pek uygun görülmez. Kimseyi kötü düşünmüyorum, ama bazıları önyargılı davranabilir."

Marguerite başını salladı. "Anlıyorum. Tekrar teşekkür ederim."

"ANLAMIYORUM," dedi Wren ertesi gün, çobanın kulübesinden ayrılırken. "Ne demek istedi? Neden saçlarımızı örtmeliyiz?"

"Çünkü biz evlenmemiş kadınlarız ve aksi takdirde insanlar bizim fahişe olduğumuzu düşünecekler," dedi Marguerite, Wren'in etrafında euphemism'e güvenmemeyi öğrenmişti.

.

"Ne?"

"Biliyorum, biliyorum." Kendi başına örttüğü şalı okşamak için elini uzattı. "Ama bu bölgede bu oldukça yaygın bir gelenek. Yüz mil doğuya gidersen, insanlar saçını örttüğün için evli *olduğunu* varsayarlar."

"Ama evli olup olmamamızın ne önemi var ki? İnsanlar *saçlarıyla* seks yapmazlar*,"* dedi Wren, çok kırgın bir ses tonuyla.

Davith aniden şüpheli bir öksürük krizine girdi ve Shane hemen her zamankinden daha da anlaşılmaz bir ifadeye büründü.

"Bazı yerlerde kıyafetlerle ilgili çok özel kurallar vardır," dedi Marguerite. "Bizim de var, açıkçası, sadece fark etmiyoruz. Örneğin, Hundred Houses civarında bulunursanız, çıplak ayakları kesinlikle skandal olarak görürler."

Wren alnını tuttu. "Ayaklar mı? Ama insanlar ayaklarıyla..." "Aslında, bazıları yapıyor," diye Davith sözünü kesti. Hepsi ona baktığında ona baktıklarında, "*Ben* değil. Sadece söylüyorum," dedi. Bir süre durdu. "Düşündüm de, tanıdığım ve kadınların ayaklarına çok ilgi duyanların çoğu Yüz Evler'den geliyordu. Yasak olanın cazibesi falan."

*"*Bu nasıl *oluyor?"* diye sordu Wren, merakı Davith'e olan nefretini kısa süreliğine bastırmış gibiydi.

"Şey, ben her zaman sevgilisinin ayaklarını emmek isteyen bir adam tanıyordum..."

Shane'in homurtusu, sönmüş olup olmadığına karar vermeye çalışan bir volkan gibi geliyordu. Davith cümlesinin ortasında durdu. "Bir daha düşündüm de, bu çok sıkıcı bir hikaye." Boğazını temizledi. "Biliyor musun, belki biraz öncü olarak ilerleyeyim. Dün geceki sevimli ev sahibimiz haydutlar olduğunu söylemişti."

"Kaçmayı düşünme," dedi Shane.

Davith gözlerini devirdi ve geniş yaylaları işaret etti. "Tam olarak nereye kaçacağım ki?"

"Haydutlar bir yerlerde saklanıyor olmalılar," dedi Shane. "Belki de koyunların altındadırlar."

"Ya da belki..."

"*İkiniz de* durun," diye bağırdı Marguerite. "Bakın!"

Karşı tepenin yamacında kırmızımsı gri renkli dar bir şerit uzanıyordu. "O bir yol mu?" diye sordu Wren.

"Araba yolu" daha doğru bir ifade olabilirdi. Dar, araba izleriyle derin bir şekilde oyulmuş ve ortasında çimler büyüyen bir yoldu. Aynı zamanda Marguerite'in hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Yollar bir yerden başka bir yere gider. Yollar daha büyük yollara bağlanır. Daha büyük yollar kasabalar demektir, kasabalar hanlar demektir, hanlar ise sıcak banyolar ve yanına köpek girmeye çalışan toprakla doldurulmuş yataklar demektir.

"Hangi yöne gideceğiz?" diye sordu Shane.

"Cambraith kuzeyde," dedi Marguerite. "O halde kuzeye gideceğiz ve yolun tepeleri dolanıp tekrar güneye dönmemesini umacağız." "Yol aşağıya doğru iniyor," dedi Wren, başparmağıyla uzağı işaret ederek. "Diğer her şey aynı kaldığı sürece, büyük kasabalar genellikle yokuş aşağıda olur."

"Tanrılar şükürler olsun," dedi Davith. "Başka bir dağı daha geçmek zorunda kalsaydım, büyük adama beni öldürmesini ve bu işi bitirmesini isterdim."

"Sana yardımcı olmak benim için bir zevk olur," dedi Shane.

"Bunun senin mizah anlayışın olduğunu varsayacağım, paladin."

"İkiniz birbirinize sataşmayı kesmezseniz, ikinizi de susturacağım."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Wren Shane'e doğru eğildi ve "Bunu yaptığında tıpkı Beartongue gibi konuşuyor" dedi.

"Onun nasıl hissettiğini anlamaya başlıyorum!" diye bağırdı Marguerite ve tanrılar izin verirse, hedeflerine doğru yola koyuldu.

HHIRHY-FIVE

YOL GERÇEKTEN kuzeye doğru ve genel olarak yokuş aşağı uzanıyordu. Tepeler küçülmeye başladı, dik taş çıkıntılar ortaya çıktı ve devasa kayalar manzarayı doldurdu. Ara sıra ağaçlık alanlar bile vardı.

Artan bitki örtüsü Marguerite'in kendini daha az açıkta hissetmesini sağladı. Ne yazık ki, tek hisseden o değildi. Bir tepenin etrafındaki yılan gibi kıvrımlı bir virajı dönmüşlerdi ki, bir ses "Dur ve teslim ol!" diye bağırdı ve Marguerite kendini, kararlı bir şekilde kendisine doğrultulmuş bir kılıcı izlerken buldu.

Tanrı aşkına. Cidden mi? Şimdi mi? Cidden mi?

Kılıcın uzunluğunu takip ederek onu tutan adama baktı. Adamın cildi o kadar yıpranmıştı ki eski deri gibi görünüyordu ve saçları çoğunlukla grileşmişti, ama hiç de zayıf görünmüyordu. Arkasında yolun kenarında duran üç okçu da öyle.

Shane kılıcına uzandı ve oklarından biri kararlı bir şekilde ona doğru hareket etti. "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi haydut. "Korkarım ki arkadaşlarım sabırlı olarak bilinmezler."

"Yapma," diye bağırdı Marguerite Shane'e. Hayduta dönerek, "Biz sadece yolcularız. Çalınacak hiçbir şeyimiz yok," dedi. *Lütfen, Beyaz Sıçan, eğer dinliyorsan, lütfen onların Shane'i vurmalarına neden olacak bir şey yapmalarına izin verme.*

Haydut onu baştan aşağı süzdü. Bira rengi kahverengi gözleri vardı ve Marguerite, onun bakışlarının şehvetli olmaktan çok hesaplayıcı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Yalan söylüyorsun," dedi hoş bir sesle. "Nedenini anlıyorum elbette, ama yalan söylemezsen bu iş çok daha kolay olacak."

"Hayır, hayır," dedi Davith yardımsever bir şekilde. "Biz kilise fareleri kadar fakiriz."

"O zaman zincir zırhlı ve çok iyi botları olan kilise farelerisiniz," dedi haydut. "Lütfen değerli eşyalarınızı ve botlarınızı verin, böylece bu işi bitirebiliriz."

"Oh hayır," dedi Wren. "Botlarımı alamazsınız. Sahip olduğum tek rahat çift bu."

"Onlar gerçekten senin hayatını riske atmaya değer mi?" diye sordu haydut, ona doğru adım atarak. Sesi hoş ve oldukça mantıklıydı, paladinin kısıtlı bütçesiyle konuşan sesi gibiydi.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Shane, sesi hiç de hoş ya da makul gelmiyordu.

Haydut ona baktı, sonra üç okçuya, sonra tekrar Shane'e. "Evet," dedi. "*Bu* bir tehditti. Aferin."

Marguerite şakaklarını ovuşturdu. "Sana sembolik bir ödeme teklif edebilir miyim?" diye sordu. "Belki de bizim adımıza bir düzine dua etmek için yeterli bir miktar?"

"İki düzine dua, ve yine de botları istiyorum."

"İki düzine, ve kimse botlarını çıkarmayacak."

Haydut iç geçirdi. "Hanımefendi, sizi temin ederim ki botlarınızı sırf eğlence için çalmıyorum. Bu lanetli topraklarda ilk kaybolan şey ayakkabılardır. Kayalar, çamur ve yer canavarları arasında..." Büyük bir taviz veren bir adamın ses tonuyla ekledi, "Çoraplarınızı giymeye devam edebilirsiniz. Bizim bol miktarda çorabımız var. Bu bölgede yün sıkıntısı yok."

Shane ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Söz verin, ben de bunu bitireyim."

"Botlar için ok yemenize izin vermeyeceğim!"

"Onu dinlemelisiniz," dedi haydut.

"Ayakkabı için ölmenin şerefi yok, paladin," dedi Davith, botlarının bağcıklarını çözmeye başlamıştı bile.

Haydut donakaldı. Toz zerrecikleri yolun üzerinde havada dans ediyordu. Okçulardan biri yayının gerginliğini yavaşça gevşetti, ancak havadaki gerginlik acı verici bir şekilde artmıştı.

"Affedersiniz," dedi haydut, sesi biraz gergin çıkıyordu, "ama 'paladin' mi dediniz?"

Marguerite içinden irkildi. *Tüm yaylalardaki haydutlar arasında, paladinlere kin besleyen birine mi rastladık?* "Hayır, elbette hayır," dedi.

"Biliyor musun, onun söylediğinden oldukça eminim?"

Marguerite Davith'e sert bir bakış attı. Davith öksürdü. "Hayır, hayır. Ben... şey... dostum dedim. Biz dostuz." Yola doğru yavaşça ilerledi, bağcıkları sürüklenerek, ve Shane'in omzuna kolunu attı. "*Harika* dostlar."

"...Arkadaşlar. Evet." Shane'in gülümsemesi daha çok dişlerini sıkarak yaptığı bir gülümsemeydi.

Haydut burnunun köprüsünü sıktı. "Kesinlikle *paladin* duydum."

"Ben de duydum patron," diye bir okçu gönüllü olarak konuştu.

"Teşekkürler, Thea. Aklım gitmiş olsa da işitme duyum gitmiyor." Shane'i tekrar süzdü, gözleri kılıç kabzasına takıldı. "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Marguerite okların önünden kaçmak için hazırlandı.

"Eğer bu tür şeyleri seviyorsan, yakışıklıdır," haydut iç çekerek dedi, "kırmadan önce muhtemelen devasa bir kılıçtı, ironiyi anlamıyor gibi görünüyor. Acaba sen Rüya Tanrısı'nın halkından mısın?"

"Hayır," dedi Marguerite.

"Hayır mı?" dedi Wren.

"Bu adam mı? Ha!" Davith, Shane'in göğsüne yumruk attı. Shane somurtarak baktı. "Arkadaki adamın baltası var, patron," dedi bir okçu.

"Evet. Görüyorum. Ve pelerininin altında zincir zırh var." Haydut, Wren'i daralmış gözlerle inceledi.

Lütfen Rat, hizmetkarlarına ve hizmetkarlarını hayatta tutmaya çalışan insanlara karşı biraz sevgin varsa...

"Paladin. Muhtemelen iki tane." Haydut yavaşça başını salladı ve bir adım geri attı. "Biliyor musun?" dedi, kimseye özel olarak. "Ben öğrenebilirim." Elini aşağı doğru indirdi. Marguerite irkildi. Shane öne doğru atıldı ve Davith'i de beraberinde sürükledi. Wren'in baltasının sapı eline çarptı.

Okçular yaylarını indirdiler ve kayaların arkasına çekildiler. Haydut dördünüze baktı, başını salladı ve kemer çantasına uzandı.

Bir bozuk para Marguerite'in ayaklarının dibine düştü. O, boyun eğmiş bira rengi gözlere baktı.

"Bir dahaki sefere kiliseye gittiğinde benim için dua et," dedi haydut. Sonra o da tepelerin arasında kayboldu ve dördünü yolun ortasında yalnız bıraktı.

"Dostum?" diye sordu Shane, Davith'in kolunu omuzlarından çekerek. "Baskı altında daha iyi performans göstermeni isterdim, paladin."

"Onları alt edebilirdik," diye homurdandı Wren.

"Evet, muhtemelen bu yüzden bizi bıraktı," dedi Davith. Diz çöküp botunun bağcıklarını bağladı. "Kötü deneyimler yaşamış gibi görünüyordu, değil mi?"

Marguerite eğilip parayı aldı. "Sanırım kurtuluşumuz için Rat'a bir dua borçluyuz," dedi.

Shane yavaşça nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik azaldı ve ona döndü. "Onun için dua edecek misin?" diye sordu.

Marguerite parayı parmakları arasında ovuşturdu, metal soğuk ve hafif kaygandı. "Sanırım dua edeceğim," dedi. "Kimin ihtiyacı olacağını asla bilemezsin."

YOL İNİŞE DEVAM ETTİ ve öğle vakti orta büyüklükte bir köyün manzarasına bakıyorlardı. Köy bir kavşakta yer alıyordu ve bir han, bir genel mağaza ve küçük bir taş kiliseye sahipti. En iyisi ise, bir hamam vardı. Etrafındaki havuzlardan yükselen buharın durumuna bakılırsa, doğal bir kaplıca üzerine inşa edilmişti. Yaklaştıkça burunlarını güçlü bir mineral kokusu doldurdu.

"Acele ettiğimizi biliyorum," dedi Marguerite, "ama bir karar veriyorum. Bu gece burada kalıp hamamda yıkanacağız."

"Seni her şey için affediyorum," dedi Davith coşkuyla. "Ne, her şeyi mi?"

"Şey, çoğunu. Kaçırılmayı saymazsak."

Marguerite burun kıvırdı. Shane, Wren'e baktı ve onun yüzünde bir anlık öfke belirdiğini gördü, ama Wren bu öfkeyi geldiği kadar çabuk silip attı.

Kalbi ona acıdı. Asla incindiğini itiraf etmezdi, ama nereye bakacağını bilirsen bu çok açıktı. Marguerite'e olan kendi duygularının da ona bu kadar açık olup olmadığını merak etti.

Yaşayan ve ölü tüm tanrılar adına, öyle olmasa iyi olur. Onun düşünceleri, bir erkeğin kız kardeşinin varlığından haberdar olmasını isteyeceği türden değildi. Shane, bir erkeğin Wren hakkında bu tür düşünceler beslediğinden *şüphelenseydi*, o adamın kafasını bir taş duvara vurup iki kez parçalardı. Önyargıyla.

Hancının önüne geldiler. Önündeki tabelada yazı yoktu, sadece tuhaf bir resim vardı. Shane bunun neyi tasvir ettiğini tam olarak anlayamadı. Durup resme baktı, bira bardağındaki kahverengi şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Bu bir bok mu?" diye Davith alçak sesle sordu.

"Öyle görünüyor," diye kabul etmek zorunda kaldı Shane. "Bu durum bira kalitesinden endişelenmeme neden oluyor."

"Yüksek dağlık bölgelerde bira kalitesi çok iyidir," dedi Shane. "Eminim ki... iyidir."

"Ah evet. Drowned Turd, herkesin en sevdiği mekan." "İkiniz de susun," dedi Marguerite, kapıyı açarak. "Happy Slug'a hoş geldiniz!" diye bağırdı hancı, onlar içeri girerken. *"Oh,"* dediler Davith ve Shane aynı anda, sonra öyle dememiş gibi davranmaya çalıştılar.

Marguerite, beş dakika boyunca han sahibiyle konuşup geniş el hareketleri yaptı, sonra ellerinde bardaklarla ve yüzünde rahatlamış bir ifadeyle gruba geri döndü. "İki odamız var," dedi, bira bardaklarını masanın üzerinde kaydırarak. "Yiyecekleri getirecek. Daha da önemlisi, hanın hemen arkasında başka bir hamam var, ancak teker teker kullanmamızı öneriyor." Davith'e bakarak durakladı. "Birinin seni gözetmesi gerekiyor mu? Kaçacak mısın?"

"Hayır demekten başka ne diyebilirim ki?" Ona alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. *"Ben olsam* kendime güvenmezdim."

Güvenilir görünmeye çalışıyorsan tam da böyle bir şey söylersin, diye düşündü Shane. Marguerite de aynı fikirdeydi. "Tamam. Shane, kapıyı gözetler misin?"

"Oh, isterse içeri girebilir. Ben utangaç değilim."

Marguerite, Shane'in cevabını bir bakışla kesti. "Biliyor musun? Şimdi gidip banyo yapacağım," dedi, sesi çok sakindi. "Sonra geri geleceğim. Sonra yemek yiyeceğim. Sonra, belki de, çığlık atmadan ve kafalarınızı birbirine vurmadan tüm bunları halledebileceğim. Nasıl olur?"

Uzun bir sessizlik oldu, sadece hancının bardakları tıkırdatmasıyla bozuldu. "İkinci ben olabilir miyim?" diye sordu Wren uysalca.

"Evet. Evet, gidebilirsin." Marguerite, sanki iş ortaklarıymış gibi gruba başını salladı, sonra dönüp han sahibine doğru yürüdü. Shane onun gidişini izledi, gözleri gizleyen kumaşın altındaki kalçalarının şekline kaydı. Şimdi bile, ellerinin altında nasıl hissettiklerini hatırlamak ağzını kurutuyordu.

Bu çok saçmaydı. Arzunun nasıl işlediğini biliyordu. Birini arzuluyordun ve sonra, bunun karşılıklı olduğunu varsayarak, birlikte yatağa giriyordun ve

bu arzuyu dindirirdi. İyi olsa bile... çok, *çok iyi* olsa bile... arzun geçici olarak giderilmiş olurdu.

Ve fantezi asla gerçeğe tam olarak yetişemezdi.

Ve istemek, sahip olmaktan her zaman daha güçlüydü.

Ancak artık Marguerite ile yatmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak bildiği için, onu o kadar çok istiyordu ki arka dişleri ağrıyordu. Happy Slug adlı bir yerin sunabileceğinden çok daha lezzetli olan birasını uzun bir yudumla içti.

Marguerite, han sahibiyle konuşmasını bitirdi. Adam ona bir havlu uzattı. O, onların yönüne bakmadan kapıdan çıktı. Wren, potansiyel düşmanları uzak tutmak ya da ikinci sırada yerini almak için aceleyle onu takip etti.

"Dostça bir tavsiye olarak," dedi Davith, Marguerite gittikten sonra, "onu bir et parçası gibi süzmeyi bırakmazsan, sonunda sinirlenecek."

Shane, adamın düşüncelerini bu kadar kolay okuduğuna kızmalı mı yoksa dehşete mi kapılmalı, emin olamadan ona göz kırptı. "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Aslında, bu tam anlamıyla benim işim. Birinin bunu bu kadar kötü yapmasını görmek, benim zanaatkarlık anlayışımı incitiyor." Sandalyesine yaslanarak, havalı ve eğlenceli bir ifadeyle, yüzüne bir yumruk atılmasını hak eden bir tavırla baktı.

Daha iyi bir cevap bulamayan Shane, ona homurdandı.

"Zahmet etme, paladin, bir pub'ın ortasında beni öldürmeye çalışmayacağını biliyorum. Banyosunu bitirmeden bizi dışarı attırırsan kızın üzüleceğini biliyorsun."

Haklı olması, Shane'in ona sevgi duymasına neden olmadı.

"Beni pek sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu Davith.

"Hayır."

Shane burnunu çektirdi. "Tamam, bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama benim *işim* bu. Birini ikiye bölmeyi öğrenmem gerekirse sana sorardım."

"Bir sapığın tavsiyesine ihtiyacım yok," dedi Shane.

Sahte bir acı içinde göğsünü tuttu. "Beni incittin. Hadi ama. Marguerite'in lordların masalarını yağmalamak için onlara yalakalık yapmasından farkı yok."

"Öyle," dedi Shane. "Sen bunu kadınlara yapıyorsun."

"Kadınların bir şekilde daha aşağı olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Davith, iki kaşını da kaldırarak. "Çünkü bence Wren bunun yanlış olduğunu fazlasıyla kanıtladı."

Daha iyi bildiği halde Shane elini kılıcının kabzasına koydu. Davith başını salladı. "Zahmet etme," dedi. "Beni bir saniyede öldürebilirsin. O da öyle. Karşı koymayacağım."

"Bu," dedi Shane, "yapabileceğin en güvenli şey."

"Sence neden yapıyorum?" Davith taburesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Asla arkadaş olamayacağımızı biliyorum, ama bir süre birbirimize katlanmak zorunda kalacağız gibi görünüyor. Eğer bir faydası olacaksa, Wren'i aldatmaktan hiç zevk almadım."

Shane, onun kalbini söküp çıkarmayı düşündü ama bunun pratik olmadığını düşünerek isteksizce vazgeçti. "Senin zevkin beni ilgilendirmez."

"Lanet olsun, sen konuşurken burnumdaki kılların donduğunu hissedebiliyorum." Davith burnunu çektirdi. "Bana inanmıyorsan Marguerite'e sor. O ve ben gerçekten aynı işi yapıyoruz."

Shane ona düz bir bakış attı. "Bitirdin mi?"

Davith içini çekti ve omuzları biraz çöktü, aniden daha yaşlı ve daha yorgun göründü. Bir yudum bira içti ve bardağı masaya koydu. "O seni sevemez, biliyorsun."

Shane ona gözlerini kırptı.

"Marguerite," dedi Davith. "O seni sevemez."

"Hakaret dinlemek istemiyorum," dedi Shane, kafasındaki ses ona adamı kaldırıp ters çevirip, yozlaşmış bir şalgam gibi baş aşağı yere saplamasını haykırsa da sesini sabit tuttu.

"Bu hakaret değil." Davith başını salladı. "Bak. Sen iyi bir adamsın. Bunu ben bile görebiliyorum. Ve sen benim hayatımı kurtardın, bu yüzden sana açıkça söylüyorum. Bu tür şeyleri meslek olarak yaparsan, insanları manipüle etmek mesleğin olursa, bu yeteneğini kaybedersin. Yapamazsın. İnsanları sevseydin, onlar sana karşı kullanılırdı ya da onları tehlikeye atmaya korkardın. O seni sevemez. Onun için sen sadece kullanabileceği bir silah olabilirsin."

Shane onun gözlerine baktı. "O zaman onun elindeki silah olmak benim için bir onurdur." "Kahretsin," dedi Davith yumuşak bir sesle, "sen fena halde aşık olmuşsun." Ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü

barın arkasına giderken, Shane onun sırtına bakarak adamın haklı olup olmadığını düşündü.

HHIRHY-SIà

SABAH, temizlenmiş, karnını doyurmuş ve yerden daha iyi bir yerde uyumuş olan dördü, Cambraith'e doğru yola çıktı. At satın almamışlardı, ancak çantalarındaki yiyecekler çok daha ağırdı ve Marguerite sonunda bir harita almıştı.

"Neyse ki kasabadan kasabaya gidebiliriz," dedi haritaya bakarak. "Küçük tanrılara şükürler olsun ki, bir daha sert zeminde uyumak zorunda kalmayacağız."

"Atlarla daha hızlı olurdu," dedi Davith. "Evet,

ama o zaman atlara bakmamız gerekirdi."

"Acelen olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Bu yüzden atlarla uğraşmak istemiyorum. Sanırım seyahat süremizi kısaltmak için bir arabası olan birine para ödeyebiliriz ve burada bir nehir var," dedi parmağıyla bir çizgi çizerek, "bana söylendiğine göre, hayvanlarımız yoksa bir nehir adamı bizi karşıya geçirebilir, hayvanlarımız varsa ise bir gün boyunca güneye, Wherryford'a gidip bir salı olan birini bulmamız gerekir."

"Sorumlu sensin," dedi Davith omuz silkerek. "Ben sadece bir

tutsağım." "Bir tutsak için çok konuşuyor," dedi Shane, kimseye özel

olarak değil. "Ben de fark ettim," diye cevapladı Wren.

Marguerite burnunun köprüsünü sıktı, haritayı kaldırdı ve yürümeye başladı.

İlk birkaç gün olaysız geçti. Manzara yeşil ve engebeliydi, engebeli ve yeşildi. Başlangıçta güzeldi, sonra monotonlaştı. Ara sıra kayalar, koyunlar veya küçük köyler görünüyordu.

Köyler, hızlı yürüyüşle birkaç saatlik mesafedeydi, yüklü bir arabanın yarım günde gidebileceği mesafeye denk geliyordu. Genellikle ilk köyü geçip devam ediyorlardı ve bir veya iki kez, bir yerlere götürmek için para isteyen bir araba sahibi ile karşılaşmışlardı. Hanlar küçüktü ama genellikle en az iki oda vardı, yatakların kalitesi şüpheli olsa da. Marguerite her durakta dolaylı olarak Sail'i sordu ama şu ana kadar şüpheli bir şey bulamadı.

"Onlardan önde miyiz?" diye sordu Shane.

Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırdı. Shane bunun baştan çıkarıcı bir hareket olmadığını biliyordu. Bunu bilmek şaşırtıcı bir şekilde pek yardımcı olmuyordu. Başının üzerinden uzaktaki bir tepeye bakarak, düşmanları tarafından canlı canlı duvara gömülen ve on dört gün boyunca hayatta kalan, bir serçe sürüsü tarafından yiyecek ve su getirilen Sir Afrim'in hikâyesini hatırladı. *Bu durumdan çok daha kötü olurdu. Şikâyet etmeyi bırakmalıyım.*

"Sanmıyorum," dedi Marguerite. Shane ona göz kırptı, hangi soruyu yanıtladığını hatırlamaya çalışarak. "Onlar bir adım önde olmalı, ama sanırım farklı bir yol seçtiler. Gerçi kayıkçıların grevi onları da bizim gibi tuzağa düşürmüş olabilir."

"Ah. Evet."

"Her ne olursa olsun, Cambraith büyük bir ilçe ve Magnus insanların onu aradığını biliyor, bu yüzden aramaları kolay olmayabilir. İskoçyalılar, soru soran yabancılara karşı şüpheci oldukları ile ünlüdür."

"Elbette."

Ona gülümsedi, elini uzattı ve kulaklarının arkasına kaçan bir saç telini düzeltti. Kafasına aldığı darbeler onu daha az sersemletmişti. "Ve

Eğer oraya çok geç varırsak... oraya vardığımızda bir sonraki adımı düşünürüz.

"Evet. Bir sonraki adım. Elbette." Parmaklarının dokunduğu yerlerde cildi yanıyordu. Dokunmanın kabarcıklar bırakmasını bekliyordu. *Sör Afrim. Serçeler. On dört gün ve gece.*

Serçelerden herhangi biri acı verici derecede çekici olsaydı, tarihçiler bu kısımları yazmış olurlardı.

"İyi misin?" diye sordu Marguerite.

"Serçeler çekici değildir."

"Pardon, ne dedin?" Ona kaşlarını çatarak baktı. "Sanırım yanlış duydum." "İyiyim," dedi Shane. "İyiyim."

Üçüncü günün geç öğleden sonrası. Bir sonraki köye kadar yolun çoğunu bir at arabasıyla gitmişlerdi, tuzlu balık kokan fıçılar arasında sallanarak. Tüccar bir tepeyi işaret etmiş ve oradan geçerse yarım saatten fazla zaman kazanacaklarını söylemişti. Shane ona teşekkür etti ve kadın neşeyle ona göz kırptıktan sonra yoluna devam etti.

"Tamam," dedi Davith, araba gözden kaybolur kaybolmaz. "Bana bir kaya bulun ya da gözlerinizi başka yere çevirin, arkadaşlar."

"Kasaba tam orada olmalı."

"Ne güzel. O araba yoldaki her kayaya çarptı ve ben yirmi yaşındaki birinin dayanıklılığına sahip olsam da, mesanem çok daha yaşlı."

"Şurada çok büyük bir kaya var," dedi Wren, işaret ederek.

"Öyleymiş. Hemen geliyorum."

Shane iç geçirdi ve onun yanına gitti. Davith paladine ihtiyatlı bir bakış attı. "Sen de kayaya mı ihtiyacın var, yoksa kaçmaya çalışacağımdan mı korkuyorsun?"

"İkisi de doğru olabilir."

"Haklısın."

Kayadan yarı yola gelmişlerdi ki Davith bir çukura bastı, bir çığlık attı ve öne doğru düştü.

"Davith!" Shane telaşla ona uzandı. Gizli sincap deliklerine basıp bacaklarını kıran adamlar görmüştü ve bu adama özel bir sevgisi olmasa da, bunu kimseye dilemezdi. Ayrıca, Shane muhtemelen onu taşımak zorunda kalacaktı.

"Gah! Ah!" Davith kendini dikleştirdi. "Kahretsin!"

"Kırıldı mı?"

"Hayır, sıkışmış... *Ahhhh!"*

"Sıkıştın mı?"

"Bir şey beni ısırdı!" Davith, incinmiş olmaktan çok öfkelenmiş gibiydi.

"*Isırdı* mı?" Shane yukarı baktı ve uzaktan Marguerite ve Wren'in onlara doğru koştuğunu gördü. "Dur, bir bakayım. Belki bir kökün altında sıkışmışsındır."

*"*Kök *değil*, seni zırhlı ahmak! Kök ile ısırılmak arasındaki farkı bilirim! Bir şey beni kemiriyor... *Gah! Ah! Çek onu!"*

Shane dizlerinin üzerine çöktü, o kadar dar bir deliğin içinden neyin ısırıyor olabileceğini merak ederek. *Bir tavşan mı? Bir sincap mı? Tanrım, keşke bir porsuk olmasın...*

Davith'in pelerinini kenara itti, deliğin içine baktı, durdu ve bakakaldı.

Porsuk değildi. Aslında, Shane'in tanıdığı hiçbir hayvandı. Canlı olduğundan bile emin değildi.

Delik, Davith'in baldırının yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi. Shane'in başparmağı büyüklüğünde düzensiz sivri kayalar, kaygan kahverengi toprağa gömülmüş olarak deliğin üstünü çevreliyordu. Shane izlerken, deliğin kenarları esnekleşmiş gibi göründü ve biraz daha sıkı kapandı, kayalar Davith'in botuna saplandı. Deride derin çizikler oluşmaya başlamıştı bile. Davith, delik sıkıştıkça çığlık attı.

"Bu bir tür tuzak mı?" diye nefes nefese sordu.

"Bu... şey... bir tür şey." Shane kılıcını çekti, ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Kesinlikle diş gibi görünüyorlardı, ama ne yapacaktı, yere saplayacak mıydı?

Kırık kılıçla deliğin içini dürttü. Dişleri oluşturan kayalar metali sıyırdı. Onlar da kesinlikle kayalardı. Birinin içinden ince bir kuvars ipliği parıldıyordu ve hepsi keskin olsa da, kırık taşların pürüzlü keskinliğiydi.

Daha iyi bir şey yapamadığı için Shane, Davith'in botunun yanındaki deliği bıçaklamaya çalıştı. Toprak parçaları koparak karanlığa düştü. Taş dişler tekrar, daha sıkı bir şekilde kenetlendi ve Davith'in çığlığı boğuk bir haykırışa dönüştü.

"Ne oluyor?" dedi Wren, deliğin ısırmasını görmek için zamanında dizlerinin üzerine çökerek.

"Böyle bir şey hiç görmedim," diye itiraf etti Shane.

"Bu gerçekten şu anda duymak istediğim bir şey değil."

"Eğer bu bir tuzaksa, onu açabilir misin?" diye sordu Marguerite.

Shane ve Wren çaresizce birbirlerine baktılar. Bu da diğer fikirler kadar iyiydi. Shane sırtındaki ağır kını çıkardı. "Bu acıtabilir," diye uyardı.

"Bu, genel acıdan hoş bir değişiklik olacak... AHHH!" Shane kınını Davith'in bacağının yan tarafına doğru itti. Taş dişler kına sürtündü. Kını iterek deliği ayırmaya çalıştı ve bunun kafasının içindeki kadar tuhaf olup olmadığını merak etti.

Şaşırtıcı bir şekilde, biraz işe yaramış gibi görünüyordu. Toprak duvarlar tekrar esnedi, ama daha sıkı kapanmadı. Wren onun yanından eğilip baltasının sapıyla bir dişe vurdu. İki kez vurdu ve diş onu tutan topraktan kurtuldu. *Diş eti değil. Diş eti gibi düşünme.*

Wren başka bir dişe yöneldi, ama Shane onu durdurdu. "Onu tut," dedi. "Çekmeye hazırlan. Ben biraz daha açabilir miyim bakayım."

"Tamam." Kenara çekildi, ellerini Davith'in koltuk altlarına geçirdi ve ayaklarını sabitledi. "Hazır."

"Emin misin... bu iyi bir fikir mi?"

Shane tüm ağırlığını kın üzerine attı ve sertleşmiş derinin dayanmasını diledi. "Şimdi!"

Wren çekti. Davith çığlık attı. Shane, dayanacak bir şey bulmaya çalışırken ayakları kaydı.

Yüksek bir *çatırtı* duyuldu ve Davith kurtuldu. Wren, onu hala tutarken geriye doğru düştü. Shane, kın deliği kapanırken kının büküldüğünü hissetti.

"Lütfen bana bunun bacağın olmadığını söyle," dedi Marguerite, ardından gelen nefes nefese sessizlikte.

"Bilmiyorum," dedi Davith. "Olabilir." "*Çekil*

üstümden," diye homurdandı Wren.

"Yapamam. Sanırım bacağım koptu."

"Bacağın değildi," dedi Shane. Kın ikiye bölünmüştü, taş dişler içine gömülmüştü. Yere saçma bir açıyla saplanmıştı. Üzerine basan herkes, birinin kılıcı yere gömmeye çalışıp yarıda bıraktığını düşünebilirdi. Sağ botunu kaybetmiş olan Davith'e baktı. Koyu kırmızı izler, baldırın yarısına kadar bir halka oluşturmuştu bile.

Davith, Wren'in üzerinden yuvarlandı ve bacağını tuttu. "Ayağım! Güzel ayağım! Hala yerinde!"

"Görünüşe göre zar zor," dedi Shane. "Bir bakayım."

"Önce, üzerinde rastgele ağızlar bulunan bu yerden uzaklaşmamızı önerebilir miyim?" diye sordu Marguerite.

"Evet. Lütfen, evet. Zıplayarak gideceğim."

Davith, tepeye doğru ilerlerken Shane'e ağır bir şekilde yaslandı. "Sence bu yeterince uzak mı?" diye sordu Wren, zirveye ulaştıklarında.

"Bunu nasıl bilebiliriz ki?"

Shane, yerde şüpheli delikler veya hareketler olup olmadığını kontrol etti, ancak hiçbir şey bulamadı. Peki, toprağın hareket etmesi gerekir miydi? Ağızlar köstebek gibi tünel mi açardı, yoksa daha fazla toprak açılır mıydı? *Lanet olsun, bildiğimiz kadarıyla, tüm tepe canlı ve ağızlarla kaplı.*

Bu hoş olmayan bir düşünceydi. Ancak, yarım dakika bekledikten sonra, hiçbir şey onları yutmaya çalışmadı. *Yeterliydi.* Paladin, Davith'in oturmasına yardım etti ve bacağını kırık olup olmadığını kontrol etti. "Acıyor mu?"

*"*Evet, tabii ki acıyor! Toprak beni ısırdı! *Toprak insanları ısırmamalı!"*

Shane, biraz zorlanarak paladinin sesine ulaştı. "Kırık gibi acıyor mu? Burada? Peki ya burada?"

Kırık değildi, neyse ki burkulma da yoktu. Shane'in çok iyi bildiği gibi, kötü bir burkulma kırıktan daha kötü olabilirdi. "Harika morluklar olacak," diye uyardı.

"Botumu geri almanın bir yolu var mı acaba?"

"Eee..." Wren, eskiden oldukça pahalı olan botun üst kısmını kaldırdı. "Geri döndüm. Sanırım geri kalanını sindiriyor."

"Artık o haydutun neden botlarımızı bu kadar çok istediğini biliyoruz," dedi Marguerite.

"Buradan nefret ediyorum," dedi Davith, kimseye özel

olarak. "Yürüyebilir misin?" diye sordu Shane. "Köy

çok uzak değil."

"Zıplayabilirim," dedi Davith somurtkan bir şekilde. "O lanet delikten uzaklaşmamı sağlayacaksa, sürünerek bile giderim."

ON DAKİKA SONRA, Shane hanın kapısını iterek açtı. Davith topallayarak içeri girdi ve durmadı. Doğruca bara yöneldi, kendini tutmak için kenarını tuttu ve tısladı, "Burada *insanları ısıran* delikler olduğunu biliyor musun?"

Barmen ona açıkça şaşkınlıkla baktı. "Ha?" dedi sonunda. "Yer canavarları mı? Bir tanesiyle mi karşılaştın?"

"Bunu biliyordun." Davith'in sesi duygu dolu bir şekilde titriyordu. Shane öne doğru adım attı ve Marguerite onun omzunu tuttu.

"Bence bunu hak etti," diye fısıldadı. Shane vazgeçti.

"Evet?" Barmen, destek arıyormuş gibi diğer üçüne baktı. "Arada sırada koyun getiriyorlar, evet."

"...Bir... koyun."

"Deliğe su dökersen, hemen geri çekilirler. Senin geldiğin yerde yeraltı yaratıkları yok mu?"

Davith, bardaktan elini çekmeden olabildiğince dik durmaya çalıştı. "Seni rastgele yiyen delikler olan bir ülkede yaşıyorsan, insanları *uyarmalısın*," diye tısladı. Shane, en son ne zaman bu kadar öfkeli birini gördüğünü hatırlayamıyordu. Davith'in parmağı bara doğru uzandı. "İnsanlara *söyle*. *Herkese* söyle. *Yasaları* olmalı."

Barmen uzun bir süre sessizce ona baktı ve elindeki bardağı metodik bir şekilde temizledi. Sonunda, "Senin memleketinde porsuklar var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Davith, harika bir itidal ile. "Porsuklarımız var. Neden?"

"Eğer yoksa, sizi onlar hakkında uyarmalıyım diye düşündüm, çünkü bizde de var

onlar da var." Kupayı masaya koydu. "Kurtlar var mı?"

Davith yanlamasına bir tabureye oturdu, başını bara koydu ve fısıldadı, "Viski. Sek."

Davith'ten genel olarak hoşlanmamasına rağmen, Shane kendini acıma duygusuna kapılmış buldu. Adam gerçekten yıkılmış görünüyordu. Marguerite'e döndü. "Sen odaları ve yemekleri ayarla, ben bir ayakkabıcı bulmaya çalışayım."

"Kasaba bunun için muhtemelen çok küçük," dedi Marguerite, "ama onun Cambraith'e kadar tek ayakla zıplamasını bekleyemeyiz."

"Oh, bilemiyorum..." diye mırıldandı

Wren. "Bu bizi yavaşlatır," dedi

Shane.

"Sanırım öyle."

"Ben de paladinlerin kindar tipler olmadığını sanıyordum," dedi Marguerite, açıkça eğlenmiş bir şekilde.

"Bu izlenimi nereden edindiğini bilmiyorum," dedi Shane.

"Hmm, şimdi sen söyleyince ben de bilmiyorum." Ona gülümsedi ve bara doğru yavaşça yürüdü. Davith'in gözetleme konusunda verdiği tavsiyeyi akılda tutan Shane, kılıcının kalan kısmı için yeni bir çizme ve kın aramak üzere alacakaranlıkta yola çıktı.

HHIRHY-SEVEN

DAVITH ertesi gün akşamdan kalmaydı, ama yine de ayak uydurmaya devam etti. "Buna değdi," dedi, gözleri kan çanağına dönmüş ve kahvaltıyı tiksintiyle izlemiş olmasına rağmen. "Hiçbir şeyden pişman değilim. O lanet çukura basmak dışında." Yolun kenarına şüpheyle baktı, sanki aniden açılıp onu yutacakmış gibi. "Yırtıcı toprak. *Ne halt yiyorsun sen?"*

Marguerite, Davith'in topallamasına rağmen onları önemli ölçüde yavaşlatmadığını düşündü. Muhtemelen yeterince hızlı hareket etmezse, zeminin diğer ayağını da ısırmasından korkuyordu. Yine de, nedeni ne olursa olsun, Cambraith'e sadece bir gün uzaklıktaydılar ve Kızıl Yelken'den hala hiçbir iz yoktu.

Cambraith'in hemen önündeki son hanında durdular. Marguerite düşünürken parmaklarını masaya vuruyordu. Önde miydiler, yoksa çok geride mi? Sail, onların güvenli bir yere kaçmak yerine dağlık bölgeye girdiklerini biliyor muydu? Davith'in açıkça ihanetini nasıl yorumlamışlardı?

Bu sorular zihninin sadece yarısını meşgul ediyordu. Gözünün ucuyla Shane'i izliyordu. Bu, birkaç gün içinde üçüncü kez ona yaklaşmasıydı — ona dokunmadan — ve o, ona doğru eğilmeye başladı, sonra ürkek bir kedi gibi geri sıçradı. Bu onu sinirlendiriyordu.

Shane'in kafasında neler döndüğünü merak ediyordu. Açıkça bir şeyler vardı. Muhtemelen paladinlikle ilgili bir şeydi, Tanrı hepsine yardım etsin.

Benimle yerde yuvarlanmaktan pişmanlık duyuyorsa, bunu söyleyebilirdi. Ya da tekrar yapmak istiyorsa, bunu *söyleyebilirdi. Zaten aynı odayı paylaşamayız — Wren ve Davith için ayrı odalar kiralamam gerekir, yoksa birbirlerini öldürürler ve Davith'in gözetimsiz kalmasını istemem.*

Shane'in onunla yatmış olmaktan pişman olabileceği düşüncesi, ona beklenmedik bir acı verdi. Bu düşünceyi bastırdı. *Böyle şeyler olur. Sen tekrar yapmak istemen... mümkün olduğunca çabuk... tercihen birkaç kez ve tercihen taş zeminde değil... onun da aynı şeyi hissetmek zorunda olduğu anlamına gelmez. Bazen iyi ve dürüst insanlar sana ilgi duymazlar.*

Burnunu çektirdi. İyi ve dürüst insanlar muhtemelen ona ilgi duymamalıydı. Casuslar ve şövalyeler birbirine uymazdı. Çoğu zaman bunu biliyordu. *İlgi duymaması muhtemelen en iyisiydi. Ama sanki ona iğne batıracakmışım gibi davranmasa iyi olurdu.*

Tabii onun böyle düşündüğünü varsayarsak.

Kendine güldü. *İşte buradayız, dünya ekonomisinin geleceği tehlikede, muhtemelen cinayet niyetiyle peşimizde insanlar var, ama ben sürekli "Acaba benden hoşlanıyor mu?" diye düşünüyorum*.

Muhtemelen bu, insan ruhunun dayanıklılığı ya da en azından aptallığı hakkında bir şeyler söylüyordu.

Her ne olursa olsun, bu konunun derinine inmeliyim, yoksa kendimi çıldırtacağım.

Deneyimli bir ajan olarak Marguerite, birinden bilgi almak için çeşitli derecelerde incelikle birçok yöntem kullanabilirdi. Eski casus şefi Samuel, Wren ile hava durumu hakkında sıradan bir sohbet yapıp, Shane'in tüm hayat hikayesini öğrenerek oradan ayrılabilirdi. Marguerite o kadar yetenekli değildi, ama yine de bazı becerileri vardı.

Olasılıkları değerlendirdi, seçeneklerini düşündü ve sonra bir saldırı planı belirledi.

"Ee," dedi, tuvaletten dönen Shane'i köşeye sıkıştırarak, "senin neyin var böyle?"

Shane, "Ha?" dedi.

Ellerini beline koydu ve ona dik dik baktı. Boy farkı oldukça fazlaydı, ama Marguerite bunun kendi sorunu değil, onların sorunu olduğunu düşünmüştü. "Sen," dedi. "Garip davranıyorsun. Yanına yaklaştığımda korkmuş tavşan gibi zıplıyorsun ve odamı bir kez bile suikastçı var mı diye kontrol etmedin. Neler oluyor?"

Shane etrafına bakındı, açıkça rahatsızdı. "Suikastçı falan mı *geldi*?"

"Oh evet. Bir sürü. Her durakta üç tane. Wren onları lazımlık ile kovuyor." Adamın göğsünün ortasına parmağını soktu. "Bu, geçen gece olanlarla mı ilgili?"

Cevap vermedi, ama cevap vermesi de gerekmiyordu. Acı çeken ifadesi her şeyi anlatıyordu.

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye

sordu üzüntüyle. *"*Ne? *Hayır!"*

En azından doğruyu söylediğinden emin olabilirim. Beartongue haklıydı, adam berbat bir yalancıydı. "Oh, iyi. Ben oldukça keyif aldım."

Hanın arka bahçesi loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve daha iyi koşullarda Marguerite bunu romantik bulurdu. *Paladin dekoratif bir eklemeydi, ya da öyle görünseydi, sanki çekilip parçalanacakmış gibi görünmeseydi.*

"Evet," dedi Shane. "Ben... şey... evet. Ben de." Alnını ovuşturdu. "Üzgünüm. Bu işi çok kötü yapıyorum. Şu anda bu konuşmayı yapmayı beklemiyordum."

Marguerite ona acıdı. "Sadece seksti," dedi nazikçe. "Sorun değil. İnsanlar bunu yapar. Ruhunu istemiyorum."

"Hayır," dedi Shane aniden acı bir sesle, "uzun zamandır kimse ruhumla ilgilenmiyor." Dudakları büküldü ve elini kaldırdı. "Boş ver. Görünüşe göre her zamankinden daha fazla kendime acıyorum."

"Aslında, senin de normal insan kusurlarına sahip olduğunu görmek oldukça ferahlatıcı."

"*Çok* fazla kusurum var."

"Sen öyle diyorsun." Duvara yaslanmış alçak bir bank vardı ve o üzerine oturdu ve yanındaki koltuğu okşadı. Shane, yakında infaz edileceği yeri gören bir şehit gibi ona baktı, sonra yanına oturdu.

"Şu anda seni rahatsız eden belirli bir kusurun var mı?" diye sordu, çünkü Shane kendi kendine bir şey söylemeyecek gibi görünüyordu.

Shane kısa bir nefes aldı, şaşkınlıktan mı, üzüntüden mi, yoksa nereden başlayacağını bilemediğinden mi, Marguerite anlayamadı. "Hepsi. Bilmiyorum." Başını ellerinin arasına gömdü, bu yüzden sonraki sözleri biraz boğuk çıktı. "Yanlış şeyi seçeceğim. Her zaman öyle yaparım."

"Mmm." Marguerite, artık sadece seksten bahsetmediklerini hissetti. "Peki ya Lady Silver?"

"Ha?"

"Orada tam olarak doğru şeyi seçtin. Bu sayede kurtulduk." "Bu..."

"Eğer 'bu farklı' dersen, seni seve seve boğazlarım."

Bu seferki öfke en azından biraz kahkaha içeriyordu. "Haklısın, sanırım."

"Mmm. Peki, o zaman neyi yanlış seçtin?" Oldukça iyi bir tahminde bulunabilirdi, ama her zaman yanılma ihtimali vardı.

"Şey, benim tanrımdan başlayabiliriz."

"Rüya Tanrısı'nı mı kastediyorsun? Gerçekten senin seçimin miydi?"

O burun kıvırdı. "Hayatımı onun şövalyeleri olarak eğitilmeye adamayı seçtim, değil mi? Ve sonra..."

Marguerite, onun kendisine bakmamasından memnundu. O soluk mavi gözlerdeki ifadeyi görmek istemiyordu.

"Günlerce bekledim," dedi Shane. Sesi kış kadar kasvetliydi. "Haftalarca. Diğer herkes seçildi. Ve sonunda her şey açıktı. Tanrım beni istemiyordu."

Neredeyse yirmi yıl geçmişti ve yara sadece kabuk bağlamıştı, Marguerite düşündü, asla iyileşmemişti. "Ne yaptın?"

Hafifçe utanmış bir şekilde iç geçirdi. "Gençtim. İblislerle savaşamazsam, belki yine de değerli bir şey yapabilirim diye düşündüm. Bana harcadıkları tüm çabayı haklı çıkarmak için. Ormana bir gargath geldiği haberi geldi — biliyor musun? Hayır mı? Sanırım Dowager'ın şehrinde daha yaygınlar. Wolverine'e benziyorlar, ama bir şeyi öldürdüklerinde, içini oyup kalıntılarını giyiyorlar ve... Bilmiyorum, bir şekilde onunla birleşiyorlar. Her öldürüşüyle daha da büyüyorlar, cesetleri üst üste koyuyorlar."

"Kulağa *iğrenç* geliyor.″

"Oh, çok. Kokusu bile sizi yere serer. Gargathlar sık sık üremezler, tek iyi yanı bu. Kesinlikle büyülü ama şeytani değiller, ama Rüya Tanrısı'nın halkı onları bulurlarsa yine de öldürmeye çalışırlar, çünkü ne kadar küçük olurlarsa, öldürmeleri o kadar kolay olur." Muhtemelen bu anıyı hatırlayarak burnunu ovuşturdu. "Gargath'ı öldürebilirsem iyi bir şey yapmış olacağımı düşündüm, ve eğer o beni öldürürse, şey... büyük bir kayıp olmazdı. Bu yüzden tek başıma peşine düştüm."

Marguerite başını ellerinin arasına aldı. "Bu tam da... *senin* yapacağın bir şey."

"Eğer kastettiğin buysa, aptalca bir şeydi. Kılıçlar gargathlarla savaşmak için en uygun silah değildir. Onlar taze cesetlerin gözlerinden görebilirler ve uzuvlarını hareket ettirebilirler, yani çürümüş et yığınlarıyla savaşırsın. Aziz o anda beni almamış olsaydı, ölür ve o yığına eklenirdim."

"Öyle yaptığına sevindim!"

"Ben pek emin değilim." İçini çekip yüzünü ovuşturdu ve oturdu. "Hayır, nankörlük ediyorum. Aziz bana bir amaç verdi. Onun hizmetinde çok iyi işler yaptım." Burun kıvırdı. "Çoğunlukla savaşın gidişatı bana pek bir seçim şansı vermediğinden."

Marguerite bankın arkasına yaslandı. Bir kısmı, *Hayır, bu adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, bu benim için çok fazla,* demek istiyordu. Hasarlı erkeklerden hiç hoşlanmazdı.

Diğer bir kısmı ise, suikastçıların aktif olarak peşinde olduğunu bilmesine rağmen, bir suikastçının onu görebileceği açık bir yerde oturduğunun farkındaydı ve korkmuyordu. Her birkaç saniyede bir tüm çıkışları kontrol etmiyordu. Sinirleri ona bağırmıyordu. Hepsi yanında oturan adam yüzündendi.

(En küçük bir parçası, bir gargath'ın yakınında asla bulunmamak için bir yol arıyordu, ama bu muhtemelen şimdilik güvenle göz ardı edilebilirdi.

"Şu anda çok iyi işler yapıyorsun," dedi.

"Ben mükemmel bir silahım." Shane'in tipik bir ifadesi, böbürlenme yok, sadece bir gerçeklik beyanı.

"Sen bundan daha fazlasısın." Marguerite, güven verici ve moral verici bir şey söylemek için elini uzattı, ama bunun yerine kendini "Senin yanındayken daha az kırılmış hissediyorum" derken buldu.

Aman Tanrım, bunu demek istemedim.

Shane hareketsiz kaldı. Marguerite bekledi, her şeyi tamir edilemeyecek şekilde mahvetmiş olup olmadığını merak ederek. *Ne düşünüyordum ki?* Elbette bu doğruydu, ama tüm hayatının işi, gerçeği tek tek tartmaya dayanıyordu, onu ölü bir balık gibi birinin kucağına atmaya değil.

Eğer Shane çığlık atarak kaçsaydı, ya da en azından çığlık atarak kaçmanın kibar paladin versiyonu ne olursa olsun, onu suçlamazdı.

Bunun yerine, "Seni incitmek istemiyorum" dedi. Çoğu erkekte bunu bir reddetme olarak algılardı, ama Shane'de bu muhtemelen gerçeğin ta kendisiydi.

"Fiziksel olarak mı, duygusal olarak mı?"

"Eee..." Bunu düşünmesi gerekti. "Ben daha çok fiziksel olarak endişeleniyordum. Sen, şey... duygusal olarak çok savunmasız görünmüyorsun."

Marguerite istemeden dudaklarını seğirdi. "Şaşırırsın. Ama neden endişeleniyorsun?"

"Berserker. Bilirsin."

"Oh, hepsi *bu* mu?"

Shane gece gökyüzüne baktı. "Aziz öldükten sonra en az bir dini tarikat hepimizin öldürülmesini istedi, çünkü serbest kalan berserkerlerin halk için bir tehdit olduğunu düşünüyorlardı."

"Beartongue buna *bayılmıştır*." Grace'in tutuklanmasından sonra Stephen'ın şehirde yaptığı tahribatı hatırladı. Özellikle maddi hasar açısından etkileyiciydi. "Endişelenmeli miyim?"

"Hiçbir şey kesin değildir," dedi Shane somurtkan bir şekilde.

Marguerite gözlerini devirdi. *Neden bu adamdan hoşlanıyorum ki? Beş dakika bile umutsuzluğa kapılmadan duramıyor.* "Grace için endişeleniyor musun?"

"Ne? Hayır, tabii ki değil. Stephen ona elini sürmeden önce kendi kılıç kolunu kemirir."

"Sen yapmaz mısın?"

Adam homurdandı. Marguerite bekledi. "Tamam," dedi adam bir süre sonra. "Saçmalıyorum."

"Hiç de değil." Marguerite arkasına yaslandı. "Sen temkinli davranıyorsun." "Deniyorum."

"Ayrıca, tahminimce, kalbin kırılmasından korkuyorsun, bu yüzden asil ve özverili davranarak kendini saklıyorsun."

Shane başını çevirip ona baktı. O da hafif bir gülümsemeyle ona bakarak bekledi.

"Lanet olsun," dedi paladin sonunda. "Birini böyle bıçaklamadan önce onu uyar."

"Yanlış mı yapıyorum?"

Ellerine baktı. "Kalbimi kıracak mısın?"

"Olabilir. Ama kasıtlı olarak değil. Sen benim kalbimi kıracak mısın?" Bu sefer bakışları alaycıydı. "Bu mümkün mü?"

"Oh, hem de çok."

"Senin meslekteki insanların aşık olmadıkları söylendi bana." O burun kıvırdı. "Bunu sana söyleyen her kimse, saçmalıyor. Biz sadece aşık olmamaya çalışıyoruz,

çünkü bu birini hedef haline getirebilir. Ama bu tür şeyler olduğunda, çılgın bir şövalye bununla başa çıkabilecek kadar donanımlıdır."

"Sanırım öyle."

Marguerite iç geçirdi. "Bana hikayeni anlattın, ben de sana benimkinden birini anlatayım. Gençken ve kendimi zeki sandığım zamanlarda, bir adamdan bilgi almaya çalıştım... Şöyle diyelim, o benden benim ondan öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendi. Soru sorduğum her seferinde, neden sorduğumu anladı ve neyi başarmaya çalıştığımı çözdü. Ne olduğunu anladığımda, onun müşterisi pazarı tamamen ele geçirmişti ve benimki ise altınlarını kaybediyordu."

Shane anlayışla yüzünü buruşturdu, Marguerite bunu takdir etti, her ne kadar Shane'in parayı, ölümsüz yengeç-kurt adam canavarları kadar önemli görmediğini biliyor olsa da. *Ki, kabul etmek gerekir ki, muhtemelen öyle değildir.*

"Mentorum Samuel'e gidip her şeyi itiraf ettim. Ne kadar aptalca davrandığımı ve bunu neden daha önce fark edemediğimi anlattım."

"Bu asla kolay bir şey değildir."

"Hayır. İtiraf etmemek daha kötü olurdu. Ona anlattım ve o da bana o adamla yaptığım her konuşmayı, elimden geldiğince kelimesi kelimesine tekrar etmemi istedi. Bundan, en kötü darbeyi hafifletecek kadar bilgi çıkardı. Müşteri bile memnun kaldı. Onu her şeyi kaybetmekten kurtardığımızı düşündü." Yüzünü buruşturdu. "Bu

Çok utanç vericiydi ve Samuel'in beni hemen kovacağını sandım, ama kovmadı. Olan biteni bildiğime inanmakla ilgili önemli bir ders aldığımı söyledi."

“Eğer bir şey öğrendiysem,” dedi Shane, “o da neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim olmadığıdır.”

Marguerite elini uzattı ve onun ensesini okşadı. O hafifçe irkildi ama geri çekilmedi ve bir süre sonra, parmaklarının altındaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Boynunun arkası bile kaslıydı. Böyle şeyler için bir yasa olmalı.

"Biliyor musun," dedi Marguerite nazikçe, "bana öğrettiği bir başka şey de, bazı seçimlerin yanlış olmadığı, hangisini seçersen seç, sadece *olduğu* gibi *olduğu."*

"Hmmm," dedi. Olumsuz bir ses değildi, düşünceli bir sesdi. Marguerite, biraz isteksizce elini indirdi ve bir gecelik için yeterince ileri ve hızlı gittiğine karar verdi.

"Zaten şu anda bunların hepsi biraz tartışmalı," dedi, omzunun üzerinden hanı gözetleyerek. "İstesek bile birlikte bir gece geçirebileceğimizden değil."

"Tanrım, *hayır."* Shane bu düşünceye yüzü soldu. "Wren'den Davith ile aynı odayı paylaşmasını asla istemezdim."

"Ben daha çok Davith'in yatağında öldürülür diye düşünüyordum, ama sonuçta aynı şey."

Shane kaşlarını çattı. "Bana mı öyle geliyor, yoksa Wren'e karşı *oldukça... şey... sert* davranmıyor mu? Aracılık etsem mi diye düşünüyordum."

"Evet, öyle yaptı, ama hayır, sen yapmamalısın." Marguerite ayağa kalktı. "Bu durumda yapabileceği en nazik şey buydu."

Shane boş boş baktı. Marguerite iç geçirdi. "Ona aşık oldu, değil mi?"

"Maalesef."

"Evet. Ve şimdi o, onun kendisine olan duygularının tamamen yok olmasını sağlamak için çok çaba sarf ediyor. Tamamen aptal birini unutmak, nazik, dürüst, asil ve..." Davith yerine Shane'i tanımlamaya başlamadan önce ağzını kapattı.

"Oh." Paladin bunu sindirdi. "Bu... evet. Tamam." Başını salladı. "O zaman onu ikiye bölmeyeceğim."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Marguerite ve sonra, paladin hala oturuyordu ve bu yüzden tam doğru yükseklikteydi, eğilip onu öptü.

O, "Mmmf!" dedi.

İyi bir öpücüktü. Harika bir öpücüğe dönüşmeye başlamıştı, ama Marguerite kendini kopardı. *Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmayacak, tabii onu şu anda bu bankta seni almasını istemiyorsan, ki aslında...*

Hayır. Davith ve Wren'i yeterince yalnız bıraktın. Bu, kaz, tilki ve mısırla ilgili bilmece gibi, ve şimdi durmazsan, kazın mısırla tilkiyi öldürdüğünü göreceksin.

"Bir düşün," dedi. "Er ya da geç ayrı yatak odalarına geçmek zorunda kalacağız. Ya da Davith'i bir geceliğine kilitli bir dolaba tıkabiliriz."

"Sana garanti ederim," dedi Shane kuru bir şekilde, "Günlerce başka hiçbir şey düşünmeyeceğim."

HHIRHY-EICHH

"PEKİ," dedi Marguerite, haritaya, sonra da manzaraya bakarak, "görünüşe göre burası Cambraith."

Burası, daha önce gittikleri diğer yerlere tıpatıp benziyordu. Bir nehir, inişli çıkışlı tepelerin arasından kıvrılarak akıyordu ve uçsuz bucaksız yeşillik, kuzeyde tepelerin dağlara dönüştüğü yerde maviye doğru gölgeleniyordu.

"Sadece bu vadi mi?" diye sordu Shane.

"Bu, bir sonraki ve..." Marguerite haritaya baktı. "Ondan sonraki üç tane."

Tepelere baktılar. Kesinlikle çok sayıda tepe vardı. Muhtemelen yakından bakıldığında o kadar da aynı değillerdi, ama Marguerite bundan emin değildi.

"Belki yol tarifi sormalıyız," dedi Davith.

"Böylece Sail arkamızdan gelip tam olarak nereye gittiğimizi öğrenebilir mi?" diye sordu Wren.

"Alternatif, kapıları çalarak kimse sanatçıyı görmüş mü diye sormaksa, evet."

"Birine sormamız gerekecek," dedi Marguerite, "ama dikkat çekmeden ve akılda kalmayacak şekilde yapmaya çalışacağız." Durup diğer üçünü inceledi. "Ki... ah... sanırım bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Wren, baltanı bir süreliğine kaldırıp benimle birlikte bir hana girip saygın görünmeye ne dersin?"

"Tabii."

"Ben saygın görünebilirim," dedi Shane.

"Hayır, yapamazsın." Marguerite haritayı kaldırdı. "Sen asil görünüyorsun, bu aynı şey değil. Saygın olmak ince ve sıkıcıdır. Asil olmak sıkıcı değildir. Davith, başlama."

"Aww..."

"Tamam," dedi Marguerite bir saat sonra, saçının kapalı olduğundan emin olup kıyafetini düzelterek. "Biz, işimizi bir an önce bitirip ovalara dönmek isteyen, küçük değerli eşyalar ticareti yapan tüccarlarız. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Wren, köyün dışında baltalarını Shane'e vermişti. Hem han *hem de* dükkânı olan, oldukça büyük bir yerdi. Hanın kapısını itti, suikastçılar var mı diye hızlıca etrafa baktı — sandalye kılığına girmedikleri sürece yoktu — ve Marguerite'in önce girmesine izin verdi.

Marguerite, barın önüne doğru yürüdü. Barın arkasında, ön tarafında saçları oldukça seyrekleşmiş, ancak bunu çıplak omuzlarına dökülen saçlarıyla telafi eden orta yaşlı bir adam duruyordu. Önlüğü ve her yerdeki han sahiplerinin sahip olduğu kişisel olmayan dostane ifadesi vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Tanrım, umarım öyledir," dedi Marguerite, her zamankinden daha geniş bir aksanla. "Ben... arıyorum..." Kemer çantasını karıştırdı ve bir kağıt parçası çıkardı. "Kerseys adında bir klan mı? Belki? Arması kurt gibi mi?"

Hancı bunu düşündü. "Bu civarda birkaç Kersey var. Ama arması hakkında bir şey bilmiyorum. Half-Stone'da deneyebilirsin, orada çok var."

"Oh, tanrılara şükür," dedi Marguerite, rolüne girmeye başlayarak. "En son sorduğumda, birini haydutluktan yakalamak isteyen bir ödül avcısı olmakla suçlandım. Sadece teslimat yapacağımı söylediğimde bana inanmadıklarını düşünüyorum.

"Sana soruyorum, ben ödül avcısına mı benziyorum?"

Küçük bir dönüş yaptı. Hancı sırıttı. "Hayır, hanımefendi. Gerçi Kersey'li çocukların ara sıra yaramazlık yapmadığını söyleyemem, bu yüzden neden endişelendiklerini anlayabiliyorum."

Marguerite derin bir nefes aldı. "Tek istediğim bu siparişi halletmek. Peki, ne dersiniz..." Kağıda tekrar baktı, aslında parfüm salonuna davetiyeden arta kalan bir kağıttı. "Nallanlar mı? Bir yerlerde bir geçitte, sanırım?"

"Orası kolay," dedi hancı. "Nallanford dağda, bir sonraki vadide." Yine sırıttı. "Aslında, lordun kısa bir süre önce yeni bir eş aldığı söyleniyor. Teslimatınızla bir ilgisi olabilir mi?"

"Oho, *demek* rüzgar o yönden esiyor, öyle mi?" dedi Marguerite. ″Bu mantıklı olur." Sırt çantasını okşadı. "Loncamın başkanı neden beni bu kadar uzağa, gereksiz eşyalarla gönderdi diye merak ediyordum, ama yeni gelinden birkaç sipariş daha almayı bekliyorsa..."

Hancı ona komplo kurarcasına göz kırptı. "Duyduğuma göre epey gençmiş. Ve Lord Nallan fakir biri değil."

"Bunu aklımda tutacağım." Bara vurdu ve sembolik bir pazarlık yapmadan iki etli turta satın aldı. "Şimdi, bu Kersey'ler hakkında... İki kadının kiralık bir muhafızla oraya seyahat etmesi güvenli mi, yoksa endişelenmeli miyim?"

Hancı, saygın Kersey'lere, daha az saygın kuzenleri Keirsey'lere, hangi yolun güvenli olduğunu ve hangisinin belirsiz türden bir belaya davetiye çıkardığını memnuniyetle anlattı. Marguerite dinledi, başını salladı, haritasına gösterişli notlar aldı, yol tarifini iki kez tekrar ettirdi, sonra Wren'in peşinden çıkıp gitti.

"Kerseys ailesi hakkında ne dedin?" diye fısıldayarak sordu Wren.

"Umarım konuşmamızdan sadece bunu hatırlar," dedi
"Şimdi, fark edilmeden Nallanford'a gidelim."

"Etrafta Sail halkı var mı sence?" Wren, her an birinin ortaya çıkıp parçalanması gerekebilirmiş gibi etrafına bakındı.

"Neredeyse garanti edebilirim."

Nallanford'a yarı yolda geldiklerinde Sail nihayet onlara yetişti, ya da onlar Sail'e yetişti, nasıl bakıldığına bağlı olarak. Marguerite bir hana girdi ve aceleyle çıktı, elinde birkaç etli turta vardı ve oldukça somurtkan görünüyordu.

"Sorun mu var?" diye sordu Shane, ki normalde pastalar yüzünden böyle bir ifade takınacağını düşünmüyordu.

"İki adam," dedi kısık bir sesle, etli turtayı Davith'e uzatarak. "İçlerinden birini tanıdım. Barmen'e yine Kerseys'leri aradığımızı söyledim." Zaten pub'dan hızla uzaklaşıyordu, muhtemelen köyün sahip olduğu tek ara sokaktan geçerek, bir dizi evin arkasından dolaşıyordu.

"Bizi takip edecekler mi?" diye sordu Wren.

"Neredeyse kesin."

"Onları gördüğünü biliyorlar mı?" diye sordu Shane.

"Bizi ele verdiğimi sanmıyorum, ama akıllılarsa bana güvenmemeleri gerektiğini bilmeliler."

Ben de daha iyi bilmeliydim, ama bu beni durdurmadı. Shane başını sallayarak onayladı. Şehirde olsaydı, adamlar geçene kadar beklerdi, ama köyde bekleyebilecekleri yer kalmamıştı. Geriye sadece kilise ve etrafındaki mezarlık kalmıştı. Evlerin sayısını kat kat aşan mezarların sayısına bakılırsa, kasaba ya çok eskiydi ya da çok, çok şanssızdı.

İki Sail ajanı da şanssızdı. Kilisenin yanından geldiler, uzaklaşan Marguerite, Wren ve Davith'i gördüler ve

iki uzun obeliskin sarhoş gibi birbirine yaslanmış olduğu bariz saklanma yerine girdiler.

Shane, çömeldiği mezar taşının arkasından ayağa kalktı, ikisini de saçlarından yakaladı ve kafalarını birbirine vurdu. İki adam da bayıldı. Shane onları dikilitaşların arkasına bıraktı, ellerini silkeledi ve diğer üçünü takip etti.

"Öldüler mi?" diye sordu Wren.

"Eğer tekrar uyanırlarsa, hayır. Uyanmazlarsa, evet." Davith'in bakışına karşılık, "Kafa yaralanmaları tam olarak kesin değildir," dedi.

Davith'in yüzünde bir gölge belirdi. "Hayır," dedi adam, renksiz bir sesle. "Ölmediler."

Bu, kendi başına ilginç bir durumdu ve Shane bunun ne anlama geldiğini bilmek istedi.

"Doğru," dedi Marguerite. "Tanrılar merhametliyse, hepimiz güneye gittiğimizi düşünecekler. Sanırım bu gece açık havada uyuyacağız." Yüzünü buruşturdu. "Umarım yağmur yağmaz."

Yağmur yağmadı, ama ertesi sabah çiğ o kadar yoğundu ki, herkes yine de sırılsıklam oldu. Davith gömleğini çıkardı ve sıkarak suyunu çıkardı. Wren, onun çıplak gövdesine bakmamaya özen gösterdi. Shane baktı, Davith'in hiçbir türden profesyonel dövüşçü olmadığını anlayacak kadar uzun süre. Galen gibi, onunla birlikte paladin olan, iri yapılı değil zayıf birçok savaşçı tanıyordu, ama Davith'in cildi taze bir parşömen kağıdı kadar pürüzsüz ve lekesizdi.

Öyle olduğunu varsaymamalıyım. Sadece doğaüstü bir şansa sahip olabilir. Ama bundan şüpheliyim.

"Beğendiğin bir şey mi gördün, paladin?" diye sordu Davith, poz

vererek. "Fazla dövüşmüyorsun, değil mi?"

"Tanrım, hayır!" Davith, nazardan korunmak için bir hareket yaptı. "Mümkün olduğunca savaşmaktan kaçınıyorum."

"Yüzüne bir şey olacağından mı korkuyorsun?" diye sordu Wren tatlı bir sesle.

"Evet, aslında öyle." Davith çenesini kaldırdı. "Bu burnu görüyor musun? Bu burun bir *heykel*. Onu kırmak insanlığa karşı işlenmiş bir suç olur."

"Bu sana karakter katabilir," diye homurdandı Shane.

"*Karakter*, yıkılmak üzere olan bir binayı tanımlamak için kullanılan bir kelimedir. 'Oh, burası çok karakterli bir yer.' Sonra oraya gidersin ve çatının iki çubuk ve bir dua ile yapıldığını görürsün. Hayır, teşekkürler."

"Gösteriş yapmayı bitirdiysen, giysilerini giy ve yola çıkalım," dedi Marguerite. "Belki Nallanford'a varırız ve gerçek bir yatakta uyuyabilirim diye hayal ediyorum. Belki gerçek bir yastıkla."

"Ve çarşaflar?" diye sordu Wren. "O kadar büyük hayaller kurmaya cesaret edemem."

NALLANFORD, ilk bakışta, taştan yapılmadıkça yastık bulabileceğiniz bir yer gibi görünmüyordu. Bir kasabadan çok, devasa bir klanın yaşadığı, kale, köy ve yarı inşa edilmiş bir kaya yığını karışımı gibi geniş bir yerleşim yeri gibi görünüyordu. Evlerin çoğu açıkça kısmen yerin altına kazılmıştı ve maden girişlerine benzeyen şeyler yakındaki tepelere dağılmıştı. İnsanlar evlerden çıkıp onları incelemeye başladılar ve iki küçük çocuk yaklaşırken koşarak geldiler.

"Tüccar mısınız?" diye sordu burnu tıkalı çocuk.

"Sizler ozan mısınız?" diye sordu diğeri, banyo suyu ve ebeveyn bakımıyla bile giderilemeyecek kadar kirli ve pasaklı bir görünüşe sahip olan kişi.

"Tüccarız, evet," dedi Marguerite. "Bir nevi. Efendinizi nerede bulabilirim?"

Nostril, kaya yığınının en büyük bölümünü işaret etti. Grubby zıpladı. "Ne satıyorsunuz? İyi bir şey mi?"

"Bu önce lordunuzun kulağına gitsin," dedi Davith. "Git ve ona geldiğimizi söyle, olur mu?"

Shane ona keskin bir bakış attı. Davith gözlerini devirdi. "Ne? Beş dakika içinde bütün kasaba burada olduğumuzu öğrenecek. İstesek bile saklanamayız."

"Mmm." Shane bunun doğruluğunu kabul etmek zorunda kaldı. "O zaman Magnus gerçekten burada saklanabilir mi?"

"Belki," dedi Marguerite. "Yabancılar göze çok batar, bu yüzden Sail kesinlikle ona gizlice yaklaşamaz."

Shane kasabadan geçerken etrafına göz gezdirdi. Kasaba oldukça zengin görünüyordu. Yakından bakıldığında, kaya yığınlarının çoğu aslında kesme taş ve keresteden yapılmış, iyi durumda olan evlerdi. İnsanlar iyi giysiler giyiyordu, çoğunun parlak renkli eşarpları vardı. Yine de, Baron Maltrevor'un güvenmeye meyilli olduğu herkese otomatik olarak şüpheyle bakıyordu.

Buradaki vadide aslında oldukça fazla ağaç olması da durumu kolaylaştırmıyordu. Vadiden geçen nehirde birkaç değirmen çarkı vardı ve belki de ilave su, belki de rüzgardan korunma nedeniyle, her iki yamaçta da ormana benzeyen bir şey vardı. Bu da elbette Shane'in görebildiğinden çok daha fazla insanın gizlenmiş olabileceği anlamına geliyordu.

Yine de Nallanlar gergin davranmıyorlardı. Ziyaretçiler açıkça ilgi çekiciydi, ama korkutucu değildi. *Bu, Sail'in buraya önce gelmemiş olmasının iyiye işaretiydi.*

Çocukları takip ederek kaleye vardılar. Kale, ilk bakışta zemindeki bir çukurun etrafına inşa edilmiş, bacaları olan duvarlarla çevrili bir avluya benziyordu. Muhtemelen kale komutanı olan kambur sırtlı bir adam onları karşılamaya çıktı. Shane, Marguerite'in adamı yarım kulakla dinlerken savunma sistemini haritalandırdı. Avlunun köşelerindeki kısa taş kuleler, tepenin kendisinden çok daha yüksek değildi, ancak uyanık görünümlü nöbetçiler tarafından korunuyordu. Giriş, ağır şekilde güçlendirilmiş çift kapılıydı ve Shane, bunların bir kuşatma makinesine dayanabileceğini düşündü. *Hmm, muhtemelen hava girişlerinin yerini bulmaya çalışır*

ve onları kapatırdım... muhtemelen hava çekmek için orada ateş yakıyorlar...

Gerçekten de, kale komutanının arkasından kapıdan girdiklerinde, arkalarındaki koridordan hava eserek onları daha derine itti.

Kale komutanı onları bekleme alanı olarak ayrılmış bir yan odaya götürdü. Mobilyalar ahşaptan çok ferforjeydi, ama neyse ki yastıklarla bolca döşenmişti.

"Lord Nallan'a burada olduğunuzu bildireceğim," dedi kale komutanı.

"Şimdi," dedi Marguerite, kapı arkasından kapandığında, "eğer gerçekten çift taraflı ajan olsaydım ve size ihanet etmeyi planlıyor olsaydım, bunu tam da bu anda yapardım."

Shane ve Wren, Shane'in tahminine göre aynı boş ifadeyle ona baktılar.

Marguerite iç geçirdi. "İkiniz de bunu düşünmediniz bile,

değil mi?" "Hayır."

"Hayır."

"Ben düşündüm," dedi Davith neşeyle. "Ne

kazanacağım?" "Zaten kazandın. Hala hayattasın."

"Bu oldukça berbat bir ödül."

"Her zaman iptal edebiliriz," dedi Shane.

"Bu şaka son on seferde de komik değildi." "Belki sana

göre değil."

"Çocuklar, *uslu durun*," dedi Marguerite, elini yüzüne götürerek. "O

başlattı," dedi Davith ve Shane'e göz kırptı. Shane ise bu konuda ne

hissedeceğini bilemiyordu.

ne hissedeceğini bilmiyordu.

Neyse ki karar vermesi gerekmedi, çünkü kapı tekrar açıldı ve kale komutanı onları başka bir koridordan başka bir odaya davet etti. Duvarlar sıvalı ve parlak renklerle boyanmıştı, ancak pencerelerin olmaması, özellikle tavandaki koyu duman lekeleriyle birleşince ortama belli bir kasvet katıyordu.

"Silahlarınızı burada bırakmanız gerekecek," dedi kale komutanı, büyük bir oyukta durarak.

"Yok," diye yalan söyledi Marguerite, "yemek bıçağını saymazsan tabii." "O da yok," dedi Davith neşeyle.

Wren ve Shane soyunmaya başladı. Bu biraz zaman aldı. Kale komutanı ayak parmaklarının üzerinde sallanarak mırıldandı, mantığından çok kılıçlarına güvenen ağır silahlı savaşçılara yabancı olmadığı belliydi.

Toplantı odasının tavanı yüksekti, şöminede ateş yanıyordu ve taze sıvanmış beyaz badana ile kaplıydı, bu sayede kasvetli bir hava yaratmıyordu. Odanın yarısı bir paravanla bölünmüştü. Paravan, daha çok ferforje ile çerçevelenmiş deriden yapılmıştı, ancak demir sarmaşıklar ve ağır demir güllerle süslenerek dekoratif hale getirilmeye çalışılmıştı.

Lord Nallan uzundu, ancak her yerdeki madencilerde olduğu gibi kambur duruşluydu. Demirci gibi deri önlük giymişti ve yüzünde neşeli bir şüphecilik ifadesi vardı. Sanki demirci dükkanındaki işinden çağrılmış gibi masanın üzerinde bir demirci çekici bile duruyordu.

"Şimdi, bir tüccardan hiçbir şey satın almadığımı biliyorum," dedi. "Ve bu Magnus denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum, ama ondan da hiçbir şey satın almadım."

"Hayır, almadınız," dedi Marguerite neşeyle. "Oturabilir miyiz?" Masadaki sandalyeleri işaret etti. "Buraya gelmek için uzun bir yol yürüdük."

"Elbette, hanımefendi. Ben de formalitelere pek önem veren biri değilim." Kendi sandalyesine oturdu ve hepsini ihtiyatlı bakışlarla izledi. *Göründüğü kadar neşeli değil. Ve o çekiç savaş çekici olarak da kullanılabiliyorsa, kılıcımın kalanını yerim.*

Ayrıca, perdenin arkasında birinin olduğunu da içten içe şüpheliyordu. Ses gibi açık bir şey yapmıyorlardı, ama yine de orada bir varlık hissedebiliyordu. *Bir danışman mı? Bir muhafız mı?*

"Sana tamamen dürüst olacağım," dedi Marguerite. "Ben sadece bir tüccar gibi davranıyorum, ama aslında Ashes Magnus'u Red Sail'in

onu bulmak üzere olduğunu uyarmak için geldim."

Lord Nallan'ın yüzü şaşırtıcı derecede ifadesizdi. "Sana söyledim, onun kim olduğunu bilmiyorum."

Marguerite onun itirazlarını eliyle savuşturdu. "Baron Maltrevor'un bağlantısı onu Cambraith'teki 'Nallanlara' gönderdi. Bunun siz olduğunuzdan eminim. Eğer siz değilseniz, kim olduğunu tam olarak bildiğinizden eminim. Buralarda sizin haberiniz olmadan hiçbir şeyin olamayacağını biliyorsunuz."

Nallan, gözlerini ekrana kaydırmayacak kadar iyi biriydi, ama Shane, ekranın arkasından bir ses duyduğuna emindi. Çok sessiz bir eğlence homurtusu gibi geliyordu.

"Bana itiraf etmeni beklemiyorum," diye devam etti Marguerite. "Senin yerinde olsam ben de etmem. Ama Kızıl Yelken yaklaşıyor. Onun Cambraith'te olduğunu zaten biliyorlar ve şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlarsa, bu birkaç hafta değil, birkaç gün meselesi."

Lord, hoşnutsuz bir ifadeyle masaya parmaklarını vurmaya başladı. "Bu kişinin kim olduğunu bilsem bile, bu seni ne ilgilendirir ki?"

"Diyelim ki biz... ilgilenen yatırımcılarız," dedi Marguerite, sandalyesine yaslanarak. Nallan şüpheyle kaşlarını kaldırdı ve Marguerite ona sırıttı. Shane, adamın nasıl o anda tereyağı gibi erimediğini merak etti. "Hayır, gerçekten. Archenhold'daki Beyaz Sıçan Tapınağı'ndan geldik. Bu ikisi paladin. Magnus'un birçok insana yardımcı olabilecek bir icadı var ve Sıçan, bu icadın kârlarını korumak için bir kasada kilitli kalmayıp, onu kullanacak insanların eline geçmesini sağlamak istiyor."

"Hepsi çok güzel olabilir..." Lord Nallan söze başladı, ama perde arkasından bir ses onu kesintiye uğrattı.

"Yeterince dinledim," dedi kadın. "Ben Ashes Magnus."

HHIRHY-NINE

"ASLINDA İYİ OLDU," dedi zanaatkar, ekranın kenarından dolaşarak. "O taburede oturmak popomda kalıcı bir iz bırakacaktı." Yavaşça masanın yanındaki küçük bankın yanına doğru yürüdü. Davith aceleyle ayağa kalkıp ona yer açtı ve dramatik bir şekilde eğildi. Bu seferki homurtusu açıkça duyulabiliyordu.

Ashes Magnus yetmiş yaşındaydı. Shane, onun göründüğünden daha yaşlı olabileceğini düşündü, çünkü çok şişmandı ve yaşıtlarına göre daha az yaşlanan melek yüzlü bir kadındı. Omuzları çok genişti ve parmakları mürekkep, yanık izleri ve küçük yara izleriyle kaplıydı, sanki yamalı eldiven giyiyormuş gibi görünüyordu.

"Magnus," dedi Lord Nallan, açıkça dehşete kapılmış bir şekilde. "Bundan emin misin?

Bu yabancılar hâlâ kulaklarına bir pire koyup gönderebiliriz."

"Hayır," dedi zanaatkar iç çekerek. "Bana karşı hep çok naziktiniz Lordum ve bunun karşılığını savaşçılarınızı boşu boşuna öldürterek ödemek istemiyorum. Bu Denizciler acımasızdır. Hala yapabiliyorken gitmem en iyisi."

"Biz, kiralanmış alçakgönüllü insanlardan korkmuyoruz," dedi Lord Nallan.

"Atölyemi çoktan yaktılar. Eğer tarlalarınızı yakmaya veya uzak evleri ateşe vermeye karar verirlerse, savaşçılarınızın işi çok zor olacak."

Lord somurtarak baktı ama tartışmadı. Bakışları dört yabancının üzerinde kaldı. "Ve sen bu insanlara güveniyor musun?"

"İkisi paladin. Bundan daha iyisini bulamam. Beyaz Sıçan'ın adamları da kutsal insanlar kadar iyidir, hatta çoğundan daha iyidir. Ayrıca..." Shane ve Davith'e gülümsedi. "En azından manzara fena olmayacak."

Shane öksürdü. Davith bir kez daha eğildi, bu sefer elinin tersiyle yeri süpürdü. "Madam Artificer, beni utandırıyorsunuz."

"Split pantolon giymeyi bıraktığından beri hiçbir şeyin seni utandırdığını sanmıyorum, evlat," dedi Ashes, Shane'in onun gözlem yeteneği hakkındaki iyi düşüncesini kesin olarak pekiştirerek.

"Seninle birlikte savaşçılar gönderebilirim..." Lord Nallan başladı.

Ashes çoktan elini kaldırmıştı. "Yeterince, hatta fazlasıyla yardım ettin. Zaten buraya sorun getiriyorum ve bunun için kendimi kötü hissediyorum. Beni, senin umursamadığını bildiğim bir adamın sözüne güvenerek buraya kabul ettin ve bunu bilmediğimi sanma."

"İlk başta belki," dedi Nallan. "Ama Bryant bana, ona gösterdiğin yeni baca sayesinde havayı temizlemek için çok daha az yakıt yakıyoruz ve bu yakıtı kullanmadığımız için kalan yakıtı demirci ocağına kullanabileceğimizi söyledi. Sırf bunun için bile kalmanı rica ediyorum."

"Boş ver, önemi yok," dedi Ashes huysuzca. "Bryant zamanla bunu kendisi de anlayacaktı, o zeki bir delikanlı."

"Mmm," dedi Lord Nallan, Marguerite'e doğru bakarak. "Ona iyi bak, duydun mu?"

"Onun güvenliğini kendimizinkinden üstün tutacağımıza söz veriyorum," dedi Marguerite.

"Paladinlerin var, yani bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi Ashes, Davith'in kaburgalarına dirsek attı. "Sen paladin değilsin, değil mi delikanlı?"

"Hayır," dedi Davith neşeyle, "Ben eğlence sorumlusuyum." "Ha!"

Nallan başını salladı. "Rat sana iyi davranmazsa, burada bir evin var Magnus. En azından ben lord olduğum sürece ve oğlum da aynı şeyi vaat etmezse, onu yetiştirdiğim adam olmaz."

"Bah, öyle konuşma. Benden elli mevsim daha uzun yaşayacağından eminim. Ama yine de bilmek güzel." Küçük, parlak gözlerini Marguerite'e dikti. "Sıçan bana başka bir cihaz yapmak için para verecek mi? Yelken, atölyemin tavanını ilk cihazın üzerine düşürdü."

"Bunun için doğrudan Piskoposla konuşman gerekecek," dedi Marguerite, "ama eğer vermezse, o benim düşündüğüm kişi değildir. Gerekirse sokakta bedenimi satarak da olsa, bunun için parayı kendim bulurum."

Shane boğazını temizledi. Marguerite ona göz kırptı. "Haklısın, senin bedenini satacağım."

"Piskoposla konuşana kadar kimse kimsenin bedenini satmayacak," dedi Shane kararlı bir sesle, sonra ağzından çıkan sesin farkına vardı. Bu paladinin sesi bile değildi. Bu... "Ah, Rüya Tanrısı, şimdi *beni* Beartongue gibi konuşturuyorsun."

Marguerite, kremaya batırılmış bir kedi kadar kendini beğenmiş görünüyordu. Lord Nallan ayağa kalktı, hâlâ şüpheci görünüyordu, ama giderek daha fazla kabullenmiş gibiydi. "Peki. Eğer seçimin buysa Magnus, sana engel olmayacağım."

BELLİ NEDENLERDEN ÖTÜRÜ, Lord Nallan Ashes'in ayrılışını kutlamak için bir ziyafet vermedi, ama onlara tam bir Nallan misafirperverliği gösterdi, buna güzel yemekler ve, tüm tanrılara şükürler olsun, *yataklar da* dahildi. *İyi* yataklar. Hem de ayrı odalarda. (Gizli bir konuşmanın ardından, Davith'in kapısının önüne bir muhafız yerleştirildi, ama yatağı gördüğünde çıkardığı seslere bakılırsa, bunun gerekli olduğu pek olası görünmüyordu.)

Marguerite son derece rahat yatağına uzandı ve kapının açılmasını beklemiyormuş gibi davrandı.

Bu yaklaşık bir saat sürdü, sonra kapının açılmaması nedeniyle hayal kırıklığına uğramamış gibi davrandı.

Sorun yok. Seçim hakkı onda. Sorun yok.

İyi hissetmiyordu.

Lanet olsun.

Nallan kalesi tepenin yamacına inşa edilmişti ve penceresi yoktu, sadece dekoratif metal ızgaralı bir havalandırma şaftı vardı. İçeri girmeye çalışan herhangi bir suikastçı, önce kemiklerini kırdırmak zorunda kalacaktı. Birisi onun canına kastetmek isterse, kapıdan girmek zorunda kalacaktı.

Tabii ki endişeli değildi.

Çok fazla değil.

Endişelenmeyi Shane'i bulmak için bir bahane olarak kullanmayacaktı. Bu çok saçma olurdu. Wren de en az Shane kadar yetenekli bir korumaydı. Paranoyak hissediyorsa, Shane'in kendi başına buraya gelmeyeceği açıktı, o yüzden Wren'i bulmaya gidecekti.

Marguerite gözlerini kapattı ve kendine aptalca davrandığını ve hemen uyuması gerektiğini söyledi. Göz kapaklarının içi ona gülüyordu.

Nallanford'da kimsenin ona saldırması için bir neden yoktu. Ashes Magnus bir aydan fazladır buradaydı ve Red Sail'in burada bir ajanı olsaydı, çoktan zanaatkarı kaçırmış olurlardı.

Kesinlikle uyumalıydı. Aslında, uyuyacaktı. Hemen şimdi.

Uyku geliyor. Bu sefer gerçekten.

Beş dakika sonra Marguerite kalktı, bir mum yaktı, üzerine bir sabahlık giydi ve kapıya gitti. Kapıyı açtı.

İlginç olan şey, kapıda beliren bir siluet olmasına rağmen, Marguerite'in şaşırmamış olmasıydı. Beyninden önce sinirleri Shane'i tanıdı.

Shane tamamen giyinikti, bir elini kapıyı çalmak için kaldırmıştı. "Um?" dedi. "Oh, iyi," dedi Marguerite ve onu içeri çekti.

Shane'i soyduktan otuz saniye geçmeden, Marguerite bir sorun olduğunu anladı. Performansıyla ilgili bir sorun değildi... bacağına değen şeye bakılırsa, bu bir sorun olmayacaktı... ama... şey...

Aslında, belki de sorun tam olarak "performans"dır.

Adam yeni evli bir damat kadar gergindi, Marguerite'in hiç böyle bir damadı olmamıştı gerçi. Adam, Marguerite'in dokunuşunu neredeyse hiç fark etmiyor gibiydi. Bunun yerine, Marguerite'e dokunuyor ve açıkçası aynı anda çok fazla şey yapmaya çalışıyordu. Marguerite'in nefes alıp verişindeki en ufak bir aksaklık bile adamı donduracak kadar etkiliyordu. "İyi mi? Durmamı ister misin?"

"Shane," dedi nazikçe, "bu bir sınav değil." Elini onun karın kaslarına doğru kaydırdı ve onun tutkuyla titrediğini hissetti, ama muhtemelen sinirlerden titriyordu. "Rahatla."

Başını geriye eğdi ve o buz mavisi gözlerin tutku dolu değil, çılgınca olduğunu gördü. "Ama bunu doğru yapmam lazım. Sana hissettirmek istiyorum..." Gözlerini kaçırdı, muhtemelen o cümlenin nasıl bitmesi gerektiğini kendisi de bilmiyordu.

Tıpkı bir şövalye gibi. İhtiyaçlar mı? Şövalyelerin ihtiyaçları olmaz! "Hizmet etmek için buradayım, hanımefendi. Sadece hizmet edilmesi gereken vücut bölümünüzü gösterin." Lanet olsun, selam vermediği için şanslıyım galiba.

Davith, uzun zaman önce haklıydı. O, sorumlu olmayı seviyordu. Ama bu, sorumlu olmak gibi gelmiyordu, görev nesnesi olmak gibi geliyordu.

Parmaklarını onun penisi etrafında kıvırdı ve o bunu neredeyse hiç *farkına bile varmamış gibiydi.*

Marguerite seçeneklerini değerlendirdi. *Bakalım. Onun beni tahrik etmeye çalışırken kendini tahrik etmesine izin verebilirim. Onu öldürüp cesedini açık bir maden kuyusuna atabilirim. Ya da...*

Alnını onun alnına dayadı. "Shane. Bana güveniyor musun?"

"Güvenmeli miyim?"

"Muhtemelen hayır, ama soru bu değildi."

"Evet."

"O zaman yatağa uzan." *Ve umalım da bu işe yarasın ve o çığlık atarak kaçmasın ya da gözyaşlarına boğulmasın, çünkü bu kahvaltıda gerçekten çok garip olur.*

O, onun itaat edip etmediğini görmeden önce arkasını döndü. Odada ip, uzun eşarp ya da benzeri bir şey yoktu ve zaten bunların bir faydası da olmazdı. Marguerite, bir çılgının demir zincirler dışında her şeyi koparabileceğinden oldukça emindi ve sonuncusundan da tam olarak emin değildi. Ancak bağlanmak, malzemeyle değil, kişinin kafasının içindekilerle ilgiliydi.

Sırt çantasının yan cebini açtı, geçen hafta boyunca giysilerinin paçavraya dönüşmesini engelleyen küçük dikiş setini buldu ve iki parça kırmızı iplik ölçtü.

Geri döndüğünde, Shane sırt üstü yatakta yatıyordu ve bu ikinci sefer ne kadar garip olursa olsun, onun oluşturduğu görüntüde garip olan hiçbir şey yoktu. Uzun kemikler, sert kaslar ve onu şaşkınlıkla izleyen olağanüstü mavi gözler...

"Şimdi," dedi. "Başlığı tutun. Nasıl rahat ederseniz."

Tabii ki, yine ferforjeydi. Shane itaatkar bir şekilde tuttu. "Tamam," dedi, "ama ne yapıyorsun... mmf!"

Marguerite göğsüne bindi ve öne eğildi. Bu pozisyonda, göğüsleri Shane'den daha iyi erkekleri bile boğabilirdi. İpliği her iki bileğine dikkatlice doladı, bolca gevşeklik bıraktı, düzgünce bağladı ve sonra geriye yaslandı.

Shane, ağır ağır nefes alırken, göğüslerinin arasında geçirdiği zamandan sonra parlak gözlü ve biraz yıpranmış görünüyordu. "Um," dedi. "İplik mi?"

"İplik," diye onayladı, ona bakarak.

Dudaklarını büzdü. "Bu benim alıştığımdan biraz daha karmaşık."

"Hayır, aslında çok basit. İp koparsa dururuz."

"Eee..." İpin gevşekliğini kontrol etti. "İnsanlar genellikle kırbaç, zincir falan kullanmaz mı?"

"Kırbaçlar farklı bir şey. Zincirim yok."

"Lord Nallan'da vardır herhalde." Dudakları seğirdi. "Gidip sorabilirim sanırım."

"İpliği koparmadan gidemezsin." Elleriyle geriye yaslandı ve onun yüzünü dikkatle izledi.

Adam yutkundu ve gevşekliği tekrar kontrol etti, sonra metal çubukları daha sıkı kavradı. "Emin misin? *Seni* memnun etmek istedim.*"*

Marguerite, kanaryayı yakalayan ve onu sikmek üzere olan kedi gibi hissederek sırıttı. "Oh, yapacaksın. İnan bana."

"Ben... ah... ellerimi kullanacağımı sanıyordum."

"Sevgili paladinim, ellerini kullanmadan yapabileceğin *çok* sayıda şey var. Sana göstereceğim." Sırıtışı genişledi. "Sadece uzanıp Archenhold'u düşüneceğini sanma. *İpi koparmamaya dikkat et."*

Kadın, adamın gevşediği anı gerçekten gördü. Kollarındaki ve çenesindeki gerginlik azaldı ve sonra yavaşça, tamamen farklı bir gerginlikle yer değiştirdi. "Hanımefendinin emri ne olursa olsun," dedi boğuk bir sesle.

"Güzel."

SONUÇTA, aslında *çok* karmaşık bir şey yapmadılar. En azından, yarın erken kalkacaklardı. Ama bir kez bağlandıktan sonra, sadece bir çift iplikle bile olsa, birdenbire her şey kolaylaştı. Tam istediği gibi pozisyon aldı, ona yukarıdan baktı ve o da ağzını onun vücuduna bastırdı

Onun nefes nefese kalıp yatak çerçevesine tutunana kadar onu durdurmadı.

Adamın da durmak istediğine dair herhangi bir işaret göstermedi.

"Çok iyi," dedi, nefesini tekrar toplayabildiğinde. "Çok, *çok* iyi. Şimdi, sanırım seni çözebilirim" — bu sözler onu titretti ve kız, bunun heyecan mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu merak etti — "ama sanırım şimdilik seni olduğu gibi bırakacağım."

Bu sefer, parmaklarını onun penisinin etrafına doladığında, neredeyse havaya uçacaktı.

İşte böyle...

Hiç de uzun sürmedi. Shane'e muhtemelen sonsuzluk gibi gelmişti, ama bu iyi bir şeydi. Onu sadece bir anlığına kızdırdı, sonra nefes nefese kalana kadar üstüne bindi, gözleri mavi halkalarla çevriliydi. Daha uzun süre devam edebilirdi, ama uyluk kasları dayanamayacaktı, bu yüzden eğilip kulağına fısıldadı, "*İpleri kopar. Hemen."*

O, tatmin edici bir kalp atışı kadar tereddüt etti, sonra ipleri kopardı. Bir saniye sonra, onu ters çevirdi ve bu sefer kendi arzusu ile çılgınca, sert ve şiddetli bir şekilde onu aldı. O, bacaklarını beline doladı ve her nefesin sonunda çıkan, neredeyse inilti gibi küçük sesi dinledi, sonra o, yan odadaki herkesi uyandıracak kadar yüksek sesle onun adını bağırdı ve sanki öldürülmüş gibi onun üzerine yığıldı.

Marguerite onun ensesini okşadı ve her şey hakkında aşırı derecede kendini beğenmiş hissetti.

O kadar sert boşaldı ki, kemiklerinin kaldığından emin olamayan Shane, birkaç dakika sonra Marguerite'in saçlarına *"Tanrım"* dedi.

"Mmmm," dedi Marguerite.

Shane dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı ve aniden endişelendi. "Çok mu sert davrandım?"

"Hiç de değil." Ona doğru uzandı, bu da Shane'in zihnini zaten karışık olmasaydı tamamen karıştırırdı. "Harikaydın. Ben çok mu... ah... *sofistike* miydim*?"*

"Tanrıyı hayal etmek, hayır. Ben hiç..." Ne söyleyeceğini bilemeden elini saçlarına geçirdi. "Ben... yani... kimse hiç..." Yutkundu ve tekrar denedi. "Ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Bunu söylerken bile, bunun tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Ama *doğruydu.* Aziz ona, Shane'in her zaman eksikliğini hissettiği kesinliği vermişti ve Aziz yokken bu eksikliği her an şiddetle hissediyordu. Ama uzun kırmızı bir iplikle, ona farklı bir tür kesinliği vermişti. *Şu anda burada ol. Sana gösterdiğim gibi bana dokun. Sonuna kadar ipliği koparma.*

Elbette bu tür şeyleri duymuştu, ama kısıtlanma fikri ona hiç ilginç gelmemişti. O insanların hareketsiz kalmaktan hoşlandıklarını sanıyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Bu hem korkutucu hem de muhteşemdi ve nasıl hissedeceğini bilemiyordu. İhtiyacı olan şeyi bulduğuna şaşırmıştı. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edince dehşete kapılmıştı.

Marguerite gülmedi, alay etmedi, açıklaması için ısrar etmedi. Sadece başını salladı. "Güzel. Ve bunu mükemmel yaptın," ve onun da buna ihtiyacı olduğu ortaya çıktı.

Aklına birden bir düşünce geldi ve ona döndü. "Sana Marguerite demeli miyim?"

"Hmm?"

"Sen, şey, bunun gerçek adın olmadığını söyledin. Sana başka bir şekilde hitap etmemi ister misin?"

Vücudu hafifçe gerildi. Ona tam olarak yaslanmamış olsaydı, muhtemelen fark etmezdi. *Kahretsin, bu yanlış bir şeydi.* Onu sakinleştirmek umuduyla tereddütle sırtının kıvrımlarını okşadı ve yanlış kararını lanetledi.

"Birçok isim kullandım," dedi. "Farklı işler için farklı isimler ve farklı... kişilikler. Ama Marguerite en uzun süredir kullandığım ve en çok sevdiğim isim. Marguerite olmak istediğim kişi."

Sırtı pürüzsüzdü, omurgasının çukuru kalçalarının sıcak kıvrımına uzanıyordu ve Shane parmaklarını üzerinde gezdirerek, bu anı mahvetmeyecek ne söyleyebileceğine karar vermeye çalıştı.

"*Senin olduğun kişiye delicesine aşığım*" demek istiyordu. Ama onun da aynı şekilde hissettiğini hayal edemiyordu ve onu kendinden uzaklaştırma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Marguerite tekrar gerindi ve dirseğiyle kendini destekledi. Yüzünde hafif, meraklı bir gülümseme vardı. "Taş zeminden daha iyi, değil mi?"

Cevap ver ona, Tanrı aşkına, diye emretti kendine. *Evet de.*
Şaka yap. Ona güzel olduğunu söyle. Bir şey *söyle*.

"Sana hizmet edeceğim," dedi boğuk bir sesle, "elimden geldiğince. Beni kabul ettiğin sürece."

...ya da öyle de diyebilirsin, sanırım.

Marguerite parmaklarını onun dudaklarına koydu. "Bu tehlikeli bir söz," dedi. "Sözünü tutabilirim, o zaman sen ne yapacaksın?"

Ona cevap vermeyi düşündü. Sonra sözlerin aralarındaki ilişkiyi ne kadar kötü bir şekilde mahvedebileceğini düşündü ve bunun yerine elini uzattı, onu kollarının arasına aldı ve yatakta birbirlerine sarılarak yatacak şekilde döndü.

"Mmm," dedi Marguerite uykulu bir sesle ve bu, yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

FORHY

Yeraltında günün saatini anlamak zordu, ama Shane'e kapıyı çalan biri geldiğinde saatin çok erken olduğu belliydi. Marguerite uykusunda ondan uzaklaşmış ve şimdi dokunduğunda homurdanan bir yığın battaniyeye dönüşmüştü.

"Kalkma zamanı."

"Nnnrrrggg."

"Erken başlamak istedik." "Rrrrrrr."

"Kötü insanlar peşimizde."

"Ggghhh..." Battaniyeyi geri itti ve ona somurtarak baktı. "Beni bu yataktan uzaklaştırıyorlarsa çok kötüler."

"Hiç şüphe yok."

Kaşlarını çatması yumuşadı. "Bunu daha sık

yapmalısın." "Neyi?"

"Gülümsemeyi."

"Öyle miydim?"

"Evet. İnkar etme. Gördüğümü

biliyorum." "Sen öyle diyorsan."

Ona bir yastık fırlattı, o da kolayca yakaladı. "Tamam," diye mırıldandı. "Sabahları. Yolda. Katil haydutlardan kaçarken. Bunu yapabilirim

bunu yapabilirim."

Dörtlü dışarı çıktığında saatin çok erken olduğu anlaşıldı. Ashes Magnus çoktan uyanmış, çiğ yumurta akı rengindeki gökyüzünün altında bir at arabasını ve iki katırı inceliyordu.

"Yerde uyumak yerine yatakta uyuduğunda neden bu kadar erken uyanıyorsun?" diye sordu Davith, hala Nallan'ın hizmetçilerinin getirdiği çayı içerek.

"Çünkü yerde uyuduğunda, uyumayı bırakmak için kalkmak istersin," dedi Ashes. "En azından, ben öyle hatırlıyorum. Son yirmi yıldır yerde uyumaktan kaçınmayı başardım."

"Önümüzdeki yirmi yıl boyunca da bunu başarabileceğini garanti edemem," dedi Shane özür dilercesine.

Zanaatkar iç geçirdi. "İyi tarafı, bir iki gün sonra, Sail beni öldürmeye çalışırsa, ona minnettar bile olabilirim."

Arabaya iki katır bağlıydı. Davith kadar saatten memnun görünmüyorlardı.

"Bu bizi daha görünür hale getirecek," diye mırıldandı Wren. "Evet, ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Kesinlikle yok," dedi Ashes, ki görünüşe göre kulakları çok iyiydi. "Gerekirse vagonda uyuyabilirim, ama benim bu arazide yürüyerek gitmemi bekliyorsanız, şansınız yok." Gösterme amacıyla bastonunu parke taşlarına vurdu.

Shane, içinden, Magnus'un yaşına geldiğinde onun kadar formda olabilmek için çok çalışması gerektiğini düşündü. Eski yaralarının ağrısını şimdiden hissedebiliyordu ve sabahın erken saatleri bu ağrıyı daha da şiddetlendiriyor gibiydi. Çelik Aziz'in seçilmişleri genellikle şanlı savaşlarda ölürlerdi ve hayatta kalan az sayıdaki kişi bir sonraki nesli eğitmeye devam ederdi, bu yüzden yetmişli yaşlarına geldiğinde kemiklerinin nasıl hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Son birkaç gün bir gösterge ise, pek iyi olmayacak.

Lord Nallan ortaya çıktı, sanki bir saattir çok çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ashes'i vagonun koltuğuna oturttu ve Shane'in duyamadığı, ama zanaatkarın gülmesine neden olan bir şey söyledi.

"Birkaç gün yetecek kadar erzak var," dedi Nallan, arabanın yan tarafını okşayarak. "Ve bunu isteyebileceğini düşündüm."

Shane, adamın kendisine konuştuğunu anlaması biraz zaman aldı. "Ne?"

Lord Nallan, avuçlarının üzerinde düz bir şekilde duran kınlı bir kılıç tutuyordu. "Eskiden kullandığın kadar uzun değil," dedi, Shane'in sırtındaki kırık kılıcı işaret ederek. "Ama şu anda taşıdığından çok daha iyi."

"Haklısın," dedi Shane. "Teşekkürler." Kırık kılıcı sırtından indirip Lord Nallan'a verdi ve onun elindeki kılıçla değiştirdi. "Onu değiştirecek fırsatım olmadı ve günlerdir kendimi yarı çıplak hissediyordum."

Nallan başını salladı. Wren, arabanın yan tarafındaki ahşap damarlarına büyük ilgi gösterdi.

"Tamam." Lord elini kaldırdı. "Yolun açık olsun." Sonra arkasını dönüp içeri girdi, uzun vedalardan hoşlanmayan biri olduğu belliydi.

"Gitme zamanı," dedi Ashes Magnus. Shane vagona tırmandı ve dilini şaklattı. Katırlar ayaklarını kaldırdı ve Nallanford'u geride bıraktılar.

HERKES yüksek dağları geride bırakmak için sabırsızlanmasına rağmen, doğuya dönüp ovalara inmek yerine, dağlara yakın yolu takip ederek kuzeye doğru yola çıktılar. Marguerite, Sail halkının dolup taşacağı kesin olan vadiden geçmektense Cambraith'ten çıkmanın daha önemli olduğuna karar verdi.

Kuzey yolu ıssız bir yoldu. Nallanford'un hareketliliğini geride bıraktıklarında, nüfus azaldı ve sadece çoban kulübeleri ve ara sıra dere kenarında altın arayan madenciler görünüyordu. Benekli tüyleri olan marmotlar

küçük tepeciklerin üzerine oturmuş, arabayı şüpheyle izliyor ve bir insan marmot türünü tehdit edebilecek herhangi bir hareket yaptığında boğuk bir alarm ıslığı çalıyordu.

Ashes'in ilk yorumlarına rağmen, arabada geçirdiği uzun saatlerden şikayet etmedi, yolda geçirdiği geceden de itiraz etmedi. Bunun bir kısmı muhtemelen arkadaki paketlerden birinin çok kalın bir yatak yorganı olduğu ve onu arabanın yatak kısmında açtığı içindi. "Siz gençler, kirinizle iyi eğlenin," dedi. "Biri bize saldırırsa beni uyandırın."

(Lord Nallan'ın şerefine, diğer herkes için de battaniyeler vardı, bu sayede daha önce olduğundan daha rahat olmasa da daha sıcak uyudular.

Shane, cesurca battaniyelerini Marguerite'in battaniyelerinin yanına koydu ve onun ne yapacağını bekledi. Marguerite ona alaycı bir gülümseme attı ve Shane, diğer insanların önünde... sofistike... bir şey yapma düşüncesinden dehşete düşse de, sabah uyandığında Marguerite sırtına yaslanmış ve omuzlarının arasında bir yerden sabah homurtusu geliyordu.

Ne Davith ne de Wren fazla yorum yapmadı. Davith'in kaşları onun yerine konuştu ve Wren, müstehcen sözleri olan bir şarkıya ait olabilecek ya da olmayabilecek bir melodi ıslıkla çaldı. Shane ikisini de görmezden gelmeyi tercih etti.

İkinci günün ortasında, Marguerite haritasına baktı ve resmi olarak Cambraith'ten çıktıklarını ilan etti. Herkes rahat bir nefes aldı, katırlar hariç. (Shane katırların ifadelerini okumakta pek becerikli değildi, ama onlar Davith hariç herkesi onaylamıyor gibi görünüyordu. Davith onları ovmuş, yulaf vermiş ve onlara iyi, güçlü ve güzel katırlar olduklarını söylemişti. Bu atların özgüvenini pekiştiren davranış, ona biraz daha hoşgörü kazandırmıştı, ama çok da fazla değil.)

"Vay canına," dedi Ashes. "Şimdiden daha az avlanıyormuşum gibi hissediyorum. Şimdi nereye doğuya döneceğiz?"

Marguerite haritaya tekrar baktı. "Aşağıya inen bir yol bulur bulmaz. Bir tane olması gerekiyor, ama ne kadar uzak olduğunu bana sorma. Bu haritanın bazı kısımları sanatsal özgürlükle çizilmiş."

"Ah, peki. Neyse, burası güzel bir ülke." Zanaatkar, yeşil tepelerden oluşan manzarayı inceledi. Yakındaki bir dağ sıçanı bunu bir tehdit olarak algıladı ve alarm düdüğü çaldı. "Dürüst olmak gerekirse, yeşil olmayan bir renk görmek için can atıyorum. Hasat zamanı gelmiş bir buğday tarlası beni ağlatır neredeyse."

"Sadece düşünmek bile beni ağlatabilir," dedi Davith. "Hayır, dur, buğdaydan ne yaptıklarını düşünüyorum."

"Ekmek mi?" diye sordu Wren. "O da var."

Ashes burnunu çektirdi. "Bana başlama, evlat. Aylardır burada yaptıkları şeyi içiyorum. İlk başta, "Ne güzel, zengin ve koyu bir bira, ne hoş" diye düşündüm. Şimdiyse kitap okuyabilecek kadar hafif bir şey için kolumu verirdim." Düşündü. "Yani, birinin kolunu, her neyse."

"Gerçekten bu kadar uzun süredir burada mısın?" diye sordu Wren.

"Muhtemelen olduğundan daha uzun gibi geliyor, ama sanki yıllar geçmiş gibi *hissediyorum*." "Red Sail'in peşinde olduğunu ne zaman fark ettin?" diye sordu Marguerite
diye sordu.

"Atölyemin yanıp kül olması bir ipucu sayılabilir." Ashes somurtarak "Aptal herifler. Bir zanaatkarın atölyesinin birkaç yılda bir patladığını ya da eridiğini fark etmediler. Enkaz soğuyana kadar bekledim, yanmaz kasaları çıkardım ve güvenli bir yerde saklanması için Loncaya bıraktım. Yine de orada kalmak sağlıklı görünmüyordu. Bu yüzden yaşlı Maltrevor'a mektup yazdım ve o da beni buraya gönderdi."

"Maltrevor senin patronunmuş, duydum," dedi Shane, sesini nötr tutmaya çalışarak.

"Korkunç yaşlı bir zampara, değil mi?" Ashes başını salladı. "Ama cüzdanı kabarık ve yıllardır onunla yüz yüze görüşmek zorunda kalmadım. Ona

aptalca bir saatli oyuncak gönderiyorum ve o da mutlu oluyor."

"Sarayda onları gösteriyordu," dedi Marguerite. "Alkışladığında hareket eden küçük köpek gibi. İnanılmaz bir işçilik."

"Oh evet." Ashes ona doğru bir bakış attı. "Sana diğer... saatli oyuncakları göstermeye çalışmadığına şaşırdım..."

"Öyle bir şeyden bahsetti," dedi Marguerite kuru bir şekilde.

"Diğer oyuncaklar mı?" diye sordu Shane şaşkınlıkla.

Arkasındaki vagonda Davith aniden öksürük krizine girdi.

"Oh evet. Bu tür şeyler için çok büyük bir pazar var,

biliyorsun." "Ne tür şeyler?"

Ashes başını eğdi ve Shane'i düşünceli bir şekilde inceledi. "Neden güzel olanlar hep aptal olur?" diye kimseye özel olarak sormadı. Davith'in öksürük krizi dramatik bir şekilde kötüleşti.

"O bir paladin," dedi Marguerite. Shane'e, "Onlar... ah... erotik yardımcılar," dedi.

"Erotik..." Aniden her şeyi anladı. ″Yatak odası için mi demek istiyorsun? *Mekanik mi?"*

"Bu, zanaatkarlar bölgesinin önemli bir ihraç ürünüdür," dedi Marguerite. "En az iki tüccarın bu konuda aracılık yaptığını biliyorum." Shane kulaklarının ısındığını hissedebiliyordu.

"Anlıyorum."

"Dur bir dakika," diye araya girdi Wren. "Yani insanlar saat mekanizmalı şeyleri... *şeylerine mi* koyuyorlar*?"*

"Üzerine, içine, yanına..." Ashes omuz silkti. "Asıl sorun su geçirmezlik. Titreşim ise son derece basit."

"Ama *neden?"*

Davith, son birkaç dakika içinde bir tür tüketim hastalığına yakalanmış gibi görünüyordu ve şu anda bu hastalıktan ölmek üzereydi. Shane arkasına uzandı ve gereğinden biraz daha fazla güçle sırtına vurdu.

Neyse ki, duygusal dengesi için bu, Marguerite'in Wren'e yaptığı açıklamayı kaçırmasına neden oldu.

Marguerite konuşmasını bitirdiğinde, silah arkadaşı "Huh" dedi. "Çok hızlı sallanmayı hiç düşünmemiştim."

Shane aniden Davith'in öksürüğüne yakalandı ve diğer adam misillemeyle sırtına vurdu.

"Bu yüksek sanat değil," dedi Ashes. "Yayları nasıl ayarlayacağını bir kez öğrendikten sonra, yapımı oldukça sıkıcı oluyor. Ama bu bana gerçekten ilgimi çeken şeyleri icat etmek için bolca boş zaman bıraktı."

Herkes kendine gelirken bir iki dakika geçti. Wren derin düşüncelere dalmıştı. Marguerite, Shane'in yönüne her baktığında dudakları seğiriyordu. Shane boğazını temizledi ve Davith'ten uzaklaşarak daha fazla yumruklanmaktan kaçındı.

"Yani tuz üreten sihirli bir kutu icat ettin?" diye sordu, bunun konuyu değiştirmesini dileyerek tanrılara dua etti.

"Sihir değil," dedi zanaatkar. "Forge Tanrısı'nın demirci rahibi tarafından yapılması gereken küçük bir mekanizma var, ama bu tam olarak sihir sayılmaz, değil mi? Daha çok bir mucize. Mucizeler sihir midir?"

Çelik Aziz'in şövalyeleri, öncelikle durdurulamaz ölüm makineleri olarak biliniyorlardı ve uygulamalı teolojiye hakimiyetleriyle pek tanınmıyorlardı. "Şey... ben... ah... belki?"

"Hmm, bu ilginç bir soru. Her halükarda, kutunun sadece bir kısmı sıradan ölümlülerin müdahalesini gerektiriyor, o da ısıyı bir parçadan diğerine aktaran kısım." Şaşırtıcı derecede narin elini salladı. "Gerçekten çok basit bir cihaz. Tatlı su tuzdan daha hızlı donar, değil mi?"

"Evet," dedi Shane, tekrar sağlam zemine basarak.

"Elbette öyle. Morstone'da tuzu bu şekilde elde ediyorlar, tatlı suyu dondurup tuzlu suya yoğunlaştırıyorlar. Benim cihazım da temelde bunu yapıyor. Tatlı su, tuzdan daha hafif olduğu için tuzun üzerinde yüzer

Özgül ağırlık farkı nedeniyle tuzun üzerinde yüzer, üst kısmı dondururuz, buzu çıkarırız, üst kısmı tekrar dondururuz, konsantre tuzlu su elde edene kadar bu işlemi tekrar ederiz. Sonra kaynatırız. Bana sorarsanız, asıl etkileyici kısım bundan sonra gelir, çünkü deniz suyu safsızlıklarla doludur ve elbette kimse patateslerinin üzerine kurutulmuş balık idrarı koymak istemez."

Shane, bu ifadeye hak ettiği ilgiyi göstermek için bir an durdu, sonra kaşlarını çattı. "Ama bu kadar basitse, neden insanlar bunu yapmıyor?"

"Oh, yapabilirler," dedi Magnus. "Bunu her zaman yaptılar. Tuz fabrikalarının arkasındaki yöntem genellikle budur, bir dizi tuzlu su tankınız vardır ve bunlar buharlaşır. Ama bunu büyük ölçekte yapmak için doğru iklime ihtiyacınız vardır. Morstone ve Delta arasındaki kıyı şeridinin çoğu kayalık uçurumlardır, yüzen platformlar inşa etmeniz gerekir ve insanlar bunu da yapıyorlar.

—ama tabii ki Toxocan Boğazı'ndan şiddetli bir fırtına estiğinde tuz tesislerin okyanusun dibine gömülür. Delta muhteşem bir şehir, ama altı günün beşinde yağmur yağar ve altıncı gün havanın nemi çiğnenebilecek kadar yoğundur. Yine de yemekleri harika. En sevdiğim şehirlerden biri.

"Peki, senin makinenin farkı nedir?"

"Çünkü çalıştırmak için sadece biraz ısıya ihtiyacın var. Arada sırada bir odun parçası. İsraf beni rahatsız ediyordu, anlarsın ya. Tuzlu suyu buharlaştırmak için ısıya ihtiyacın var, ama bu ısının çoğu kayboluyor ve hiçbir işe yaramıyor. Biz de buz yapmak için sudan ısıyı almak istiyoruz. Öyleyse neden sudan ısıyı alıp depolamıyoruz ve sonra bu ısıyı tuzlu suyu kaynatmak için kullanmıyoruz? Bunu yapmak için bir cihaz icat ettim. Demirci Tanrısı'nın halkı çok yardımcı oldu, ama sanırım kafalarını karıştırdım. Ancak, ısıyı alıp depolayan ve sonra tekrar geri veren bir eleman yapmaya ikna ettiğimde, onların daha zeki gençlerinden birkaçı bunu çözdü. Sadece iki küçük çelik parçası, ama doğru boyutları ve şekilleri bulmak için heyecan verici bir zaman geçirdik."

"Bu sihir değil mi?" diye şüpheyle sordu Shane.

"Hayır, bu sadece demirci ocağında çeliği eşit şekilde ısıtmak için yaptıkları bir numara, sadece biraz daha fazlası. Demirci rahipleri bunu beşikten çıktıkları andan itibaren öğrenirler, ya da bebek rahipler için buna eşdeğer olan şeyden."

"Acolytehood," dedi Shane, artık biraz daha emin bir şekilde.

"Bunların hepsi oldukça ilginç," dedi Marguerite, vagonun önüne doğru koşarak, "ama bir sorunumuz var."

"Sorun mu?"

"Takip ediliyoruz."

FORHY-ONE

SHANE ARKASINA BAKTI, şaşkınlıkla, ve Wren'in aniden oturduğunu gördü, ancak arkalarındaki yolda kimseyi göremedi. Ashes sadece başını salladı. Dudaklarında ani bir sertlik belirdi. "Daha önce gördüğümüz atlı mı?"

"Sanırım öyle, evet." Marguerite kaşlarını çattı. "Bir dönüş geride kalmakta çok başarılıydılar, ama birkaç kez bunu başaramadıklarında, ona benziyordu. Ve birkaç arkadaşı. Sanırım... beş kişi."

"Bizi takip ettiklerini nereden biliyorsun?" diye sordu Shane. Çok geç fark etti ki, bu şüphecilik olarak algılanabilirdi ve aceleyle ekledi, "Şüphe etmiyorum. Sadece merak ediyorum."

Marguerite ona alaycı bir bakış attı. "Bu yollarda mı? At sırtında bir grup bizi birkaç dakika içinde geçmeliydi. Geçmemelerinin tek nedeni geride kalmaları."

Ashes çoktan katırların sırtlarına dizginleri vurmaya başlamıştı. "Gitme zamanı," dedi onlara.

"Onları geçebilir miyiz?" diye sordu Shane, katırlara şüpheyle bakarak.

"Hiç şansı yok," dedi Ashes. "Ama en azından bunun için çabalamak zorunda kalacaklar

çalışmak zorunda kalacaklar."

Etrafı tarayarak saklanacak bir yer aradı. Eğer bir ormanda

—bir şehirde—hatta düzgün çalıların olduğu bir yerde olsalardı,

bir virajı dönene kadar bekleyip, diğerleri saklanırken tek başına arabayı sürerek takipçilerin dikkatini çekebilirdi. Ama ortada *hiçbir şey* yoktu. Kısa bir süre önce ağaçların olduğu bir nehri geçtiler, ama şimdi çalılar diz boyu funda bitkilerinden ibaretti ve bir çocuğu bile saklayamazdı. Tek saklanacak yer, dağın yukarısından düşmüş birkaç kaya parçasıydı ve takipçilerin avlarının nereye saklandığını hemen anlayacakları belliydi.

Uzak bir tepenin üzerinde bir grup bina gördü. Sakinleri yardım eder miydi?

"Arabadan inersem," dedi yavaşça, "onları yavaşlatmaya çalışabilirim. Belki sen de yukarıdaki çiftliğe ulaşabilirsin."

"Onları yavaşlatmak mı? Yürüyerek mi?" diye sordu Marguerite şüpheyle. "Nasıl... Hayır, boş ver, nasıl olacağını biliyorum. Bu intihar! Yürüyen bir adam beş atlıya karşı mı?"

Shane omuz silkti. "Bir noktadan sonra, atlılar sadece daha büyük hedefler haline gelir." Atları öldürmekten hoşlanmıyordu, ama kara dalga ayrım yapmıyordu. Çelik Aziz hayattayken... Eh, o eskidenydi, şimdi ise şimdiki zamandı ve bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

"Ben daha çok onların durup seninle savaşmayacaklarından endişeleniyorum," dedi Ashes, gözleri hala yolda. "Onların peşinde olduğu kişi sen değilsin. Sanırım birkaç tanesi seni geçip gidecek. Muhtemelen hepsi."

"Benim korkum da bu," diye kabul etti Shane. "Wren burada olacak, ama hepsi beni atlatırsa..."

Wren Shane'e, sonra Davith'e, sonra tekrar Shane'e baktı. Başını salladı.

"Ah... biliyor musun, sanırım ben de seninle geleceğim," dedi Davith.

"Bayanlara biraz zaman ayırmak gerek, değil mi?"

bayanlara biraz zaman kazandırırım, değil mi?"

Marguerite ellerini beline koydu. "*İkiniz de* aklınızı kaçırmışsınız..."

Shane'in başının yanından keskin bir *zzzzzip!* sesi ile bir şey geçti ve katırlardan biri acı ve şaşkınlık içinde bir çığlık attı. Bir ok, hayvanın kalçasına saplanmıştı

Hayvan çılgınca tekmeledi, sonra acıdan kaçmaya çalıştı ve bu da arabayı yana doğru savurdu.

Sadece çılgına dönmüş katırı kontrol etmek söz konusu olsaydı, Ashes Magnus bu görevi başarabilirdi. Ancak araba yolun virajından çıkıp kayalıklarla dolu yamaçtan aşağıya doğru kaydı ve ne kadar becerikli olursa olsun, önlerinde yükselen devasa kayayı aşması imkansızdı. "Atlayın!" diye bağırdı Magnus ve yaşına göre olağanüstü bir hızla koltuğundan fırladı.

Shane, Marguerite'i kollarına aldı ve kendini de arkasına attı. Marguerite'in ağzının şaşkınlıktan O şeklinde açıldığını gördü, sonra gökyüzü yer oldu, yer gökyüzü oldu ve sırt üstü yere düştü ve kaymaya başladı, hala Marguerite'i kollarında tutuyordu.

Yakınlarda bir yerde odunlar parçalandı ve çılgına dönmüş katırın çığlıkları aniden kesildi.

Tozun yerleşmesi çok uzun sürdü ve sonra Marguerite zayıf bir sesle "Ah" dedi.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum?" Kollarını kullanarak kendini yukarı itti ve ona baktı. Dudakları aniden alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ah, anılar..."

Shane bu anı biraz daha yaşamak isterdi, ama düşmanın en az bir okçu vardı. Marguerite de bunu hatırlamış gibi görünüyordu, çünkü oturdu. Bu, Shane'in birkaç kaburgasına baskı uyguladı ve kaburgaları, az önce olanlardan hoşnut olmadıklarını ona belli etmek istedi. Shane homurdandı ve Marguerite aceleyle ondan uzaklaştı. "Yaralandın mı?"

"Kaburgalarım incindi," diye yalan söyledi. En az biri muhtemelen kırılmıştı, ama şu anda bununla ilgili bir şey yapamazlardı. Dizlerinin üzerine çöktü ve acıdan inleyerek dişlerini sıktı. "Diğerleri iyi mi?"

"Ölü değiller," dedi Wren.

"Beni dışarı atmana gerek yoktu, biliyorsun," dedi Davith, yakınlardan.

"Yeterince hızlı hareket etmiyordun."

"Birisi dirseğini gözüme sokmadan önce yeterince hızlı gidiyordum, teşekkürler."

"Eğer vagona geri dönüp tekrar denemek istersen, bu sefer seni kesinlikle çarpmana izin veririm."

Shane, okçu onlara bir kez daha ateş etmemesi için eğilerek etrafına bakındı. Davith ve Wren hareket ediyorlardı. Davith'in sol gözü kızarmış ve şişmişti, ama tek yarası bu gibi görünüyordu.

En çok Ashes için endişeleniyordu. Kendini vagondan atacak kadar yaşlıydı. Ama döndüğünde, Ashes parçalanmış vagonun yanında dizlerinin üzerine çökmüş durumdaydı.

"Yaralandın mı?" diye sordu, ona doğru ilerlerken. Kayalar, saklanmak için tek umutları olacaktı. Diğerlerine onu takip etmeleri için işaret etti. Yokuş aşağı pozisyonundan atlıları göremiyordu, ama nalların sesini duyabiliyordu.

Ashes ona dönüp baktı. Yüzünden kan akıyordu ve o ona doğru ilerlemeye başladı, ama Ashes onu eliyle uzaklaştırdı. "Kafamdan bir yara aldım. İyiyim, sadece görünüşü berbat." Çenesiyle katırları işaret etti. "En azından onlardan daha iyiyim."

Katırlardan biri açıkça ölmüştü. Diğeri hayattaydı, ama parçalanmış arabanın ağırlığı altında koşum takımına sıkışmış haldeydi. Ashes bıçağını çıkardı ve onu kurtarmak için koşum takımını kesmeye başladı, katır ise korkmuş ve şaşkın bir halde kalkmaya çalışıp tekrar düşüyordu.

"Saklanmalıyız," dedi. "Bu kayalar..."

"İyi fikir." O kesmeye devam etti. Bıçağı ancak beş santim uzunluğundaydı ve bu iş için muhtemelen en kötü bıçak türüydü.

O tekrar denedi. "Eğer bize tekrar ateş ederlerse..."

"Genç adam, bu zavallı hayvanı burada ölüme terk edersem, bir ok en azından hak ettiğim cezadır."

Shane dişlerini sıktı. Prensipte onaylıyordu, ama işi zanaatkarın hayatta kalmasını sağlamak olduğunda durum farklıydı. "Kayaların arkasına geç," dedi. "Onu kurtaracağım."

Kız topuklarının üzerine oturdu ve ona kısa, araştırıcı bir bakış attı, sonra bıçağı ona uzattı. Marguerite ve Wren çoktan kayaların arkasına geçmişti.

Katır, bağlarını zorlayarak kurtulmaya çalışıyordu. Shane, atlar hakkında yeterince bilgisi olmadığı için neyi kestiğini veya bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama yarım tonluk bir hayvanın çırpınması kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Sakin ol, kızım," diye mırıldandı, hayvanın omzunu okşayarak. "Sakin ol. Seni kurtaracağız. Bana bir dakika ver..." Hayvan sakinleşti, ama sadece biraz.

Davith yanına geldi ve bıçağı aldı. "Sen konuşmaya devam et," dedi adam. "Ben keseceğim."

Shane tartışmamaya karar verdi. Boynunun arkasındaki tüyler diken diken olmuştu, bir sonraki saldırıyı bekliyordu. *Sırtımda "Buraya Ok Takın" yazan bir tabela takmış olsam da olurdu.*

"Aferin kızım," dedi katıra, burnunu okşayarak. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum.

Yakında bitecek. Sadece birkaç dakika daha..."

"Şimdi de benim burnumu okşayıp beni sakinleştirmek istersen, çok iyi olur," dedi Ashes kayanın diğer tarafından. Marguerite, büyük baskı altında olan birinin yüksek sesli, biraz zamansız kahkahasını attı.

Bir ok, birkaç metre ötedeki bir kayaya çarparak parçalandı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Davith, kimseye özel olarak değil, ama kesmeye devam etti.

"İyi haber," dedi Shane. "Bu bir tatar yayı."

"Bu *iyi* haber mi?"

"Bu, neden yeniden doldurmaları bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor. Muhtemelen sadece bir tane var ve at sırtında bunu yapmak daha zor."

Katır tekrar sıçradı ve aniden kurtuldu. Davith ve Shane kayaların arkasına çekilirken, katır ayağa kalkmak için çırpındı. Yanları

sıyrılmış ve kanıyordu, ama dört ayağı da yere eşit şekilde basıyordu. Shane bunu, katırın hemen dörtnala koşmaya başlayarak nefret ettiği vagondan olabildiğince uzaklaşmasından anlayabilirdi.

"Eh," dedi Davith, katır kaçarken, "en azından biri kaçıyor."

Bir ok daha yere çarptı. Shane, taş yığınlarının daha da arkasına çekildi. Arbaletçi, net bir atış yapabilmek için taşların etrafından dolaşmak zorunda kalacaktı. *Ve eğer akıllılarsa, tam da bunu yapacaklardı.*

Tanrılar ve azizler, umarım mantıklı davranmazlar.

Son taşın arkasından tekrar baktı. Arbaletçi etrafından dolaşırsa, tek seçeneği taşların uzak tarafına saklanmak olacaktı, muhtemelen diğer dört savaşçının bekleyen kollarına. Bir kişi vagonun enkazına saklanmak için sürünerek girebilirdi, ama beş kişi birden giremezdi.

"Demek yayları var," dedi Ashes sohbet eder gibi.

"Evet," dedi Shane.

"Yayımız yok." "Hayır."

"Ah."

"Neden yayımız yok?" diye sordu Davith.

"Biz çılgın savaşçılarız," dedi Wren. *Sen aptal* sessiz kaldın, ama açıkça ima ettin.

"Yayla çılgınlık yapamaz mıyız?"

"Tabii ki yapabilirim. Yayını kafanda kırıp, yay ipiyle seni boğabilirim. Ok atmak pek mümkün değil ama."

"Soru sorduğum için özür dilerim."

(Bu gerçekten doğru bir cevaptı, ama Shane Davith'in kendisine sormadığına sevindi. Gerçek şu ki, Shane'in savaş yetenekleri fırlatma silahlarına uzanmıyordu. İyi bir günde, ahırı vurabilirdi,

Ahırın ani hareketler yapmaması şartıyla. Çelik Aziz, ona çok yakın ve kişisel bir tanrıydı.)

Ashes eğilip bir taş aldı ve elinde çevirdi. "Eskiden sapan kullanmakta ustaydım."

Shane neden şaşırdığını bilmiyordu. Ashes, yaşına rağmen açıkça dikkate alınması gereken bir güçtü.

"Ne yazık ki, görme yetim eskisi gibi değil. Yine de, hareket eden bulanık görüntülere birkaç taş atabilirim."

"Her küçük yardım önemlidir," dedi Shane.

"Patlayıcı olsaydı daha çok yardımcı olurdu. Hmm,

acaba..." Davith boğazını temizledi. "Paladin?"

"Eh?"

"Ben savaşçı değil, aşığım ve keskin nesneleri bana emanet etmediğini biliyorum, ama o hançerini kullanmayacaksan, en azından onların hepimizi öldürmesini zorlaştırabilirim."

"Marguerite?"

"Yap şunu."

Shane hançerini çıkardı ve bakmadan geri verdi. Birinin onu aldığını hissetti. Bu sırada atlılar durmuş ve ne yapacaklarını tartışıyor gibiydiler. Aceleci davranmıyorlardı.

Neden olsunlar ki? Bizi köşeye sıkıştırdılar ve kaçarsak bizi tek tek avlayabilirler.

Saniyeler, asitle kesilmiş melas gibi yavaşça akıp gidiyordu.

Sırtına birinin bastırdığını hissetti ve zırhın ve kasların sağlamlığından Wren olduğunu anladı. "Birkaç dakikamız var mı?"

"Sanırım var."

Kadının kendisine doğru derin bir nefes aldığını hissetti. "O zaman beni günah çıkarsın kardeşim, çünkü kalbim ağır."

Shane kısa bir süre gözlerini kapattı. *Hepimiz öleceğiz ve o benim itirafını dinlememi mi istiyor?*

Tabii ki, diye cevapladı hemen, *bu* yüzden *itirafını dinlemeni istiyor.*

Bu da, düşman o kadar uzun süre dayanırsa, muhtemelen kendisinin de günah çıkarması gerekeceği anlamına geliyordu ve evet, *tamam,* ölmeden önce ruhundan atmak istediği birkaç şey vardı, ama bunları Marguerite ve Davith'in önünde yüksek sesle söylemek istemiyordu. Ama bunları söylememek, ruhunda başka bir yalanla öleceği anlamına geliyordu *ve... kahretsin, belki şansım yaver gider ve sıra bana gelmeden alnıma bir ok saplanır.*

"Aziz seni duyuyor, kardeşim," dedi. Bu artık doğru değildi, bu yüzden ekledi, "ve Beyaz Sıçan da seni duyuyor," ki bunun doğru *olmasını* çok umuyordu. *Sıçan değilse, belki Lady Silver'ın yıl tanrısı bizi duyar ve iki insana merhametle bakar.*

"Gerçekten şimdi mi?" diye fısıldadı Davith. "Tam da

şimdi," diye cevapladı Ashes.

"Öfkelendim," dedi Wren, kimse konuşmamış gibi davranarak. "Aziz'in armağanını kendi intikamım için kullandım."

Ah. Wren'in itiraf etmeye değer ne gibi günahları olabileceğini merak ediyordu, ama bu adildi. *Davith'e çılgınca saldırmıştı. Elbette bu onun vicdanını rahatsız ediyordu, onu öldürmeyi başaramamış olsa bile.* Ne kadar haklı olursa olsun, ne kadar kazara olursa olsun, gelgiti kendi amaçların için böyle kullanamazsın. Bu, gelgit ilk kez yükseldiğinden beri Aziz'in seçtiklerine aşılanan inancın bir parçasıydı. *Hizmet etmek benim görevimdir. Güçlülerin karşısında zayıfların kılıcı ve kalkanı olacağım. Umuda ihtiyaç duyanların sembolü olacağım. Taşıyamayanların yükünü taşıyacağım. Zenginlik ya da şöhret için değil, masumları korumak için savaşacağım. Ben Aziz'in elindeki çelikim. Onun iradesi benim irademdir.*

Bu da hesaplaşmak için fazla bir alan bırakmıyordu. *Ya da Istvhan'ın sürekli yapmakla tehdit ettiği gibi, kazançlı bir kariyer olarak çukur dövüşçüsü olmak için.*

"Peki günahının bedelini ödedin mi?" diye sordu Shane. *Davith şu anda tek bir kelime bile ederse, onu kendi ellerimle öldürür ve her şeyi anlamsız hale getiririm.*

Uzun bir sessizlik oldu. "Çalışıyorum," dedi Wren, küçük bir sesle.

"Ben layık değilim," dedi Shane, "ama seni günahından affediyorum. Sai... tanrılar zayıflığını affetsin."

"Teşekkür ederim."

Kaya kenarından etrafına bakmaya cesaret etti. Atlılar atlarından inmişlerdi ve üçü kayalığın etrafında geniş, temkinli bir daire çizmeye başlamışlardı. Orta yaşlı bir kadın gibi görünen tatar okçusu hala atların yanında duruyordu.

Bizi vurmak için okçularını göndermeden önce burada olduğumuzdan emin olmak için kontrol ediyorlar. Yani hâlâ vaktimiz var. Kahretsin. "Kız kardeş, beni affet, çünkü günah işledim."

"Tanrılar seni duyuyor."

Gözlerini kapattı. Savaşçılar etraflarını sararken gözlerini kapatmak pek akıllıca değildi, ama bir an için göz kapaklarının arkasında yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Şehvet duydum."

Davith burnunu çektirdi. Shane, onun kafasını taşlara vurmayı hayal etti. *Gerçekten yapmazsan günah sayılmaz.*

"Bence bunu hissetmemize izin var, değil mi?" dedi Wren çekinerek.

"Bu bir günah değil, değil mi?" "Doğru yaparsan günah değil," dedi Ashes, pek de fısıldayarak değil.

"Bu beni kıskançlığa ve hasede sürükledi," dedi Shane, her şeyi dökmek kararlıydı, "ve korku içinde hareket etmeye." Kulaklarının uçları yanıyordu.

"Ah." Wren boğazını temizledi. "Günahının kefaretini ödedin mi?"

"Hayır."

"Ben layık değilim, ama seni günahından affediyorum. Tanrılar zayıflığını affederler, ama günahlarının bedelini ödemeni isteyeceklerdir."

"Teşekkür ederim."

Gözlerini açtı ve düşmanın yerini kontrol etti. Dört savaşçı - kılıçlı savaşçılar olduğunu gördü - yüz metre uzakta durmuş onları izliyorlardı. *Onlar bizim yerimizi biliyor, biz de onların yerini biliyoruz... şimdi geri çekiliyorlar ve arbaletçilerini getiriyorlar, üçü de onu koruyor, böylece kaybedecek bir şeyimiz kalmadığı için ona saldırdığımızda onu kolayca öldüremeyeceğiz. Eğer akıllılarsa önce beni, yoksa Wren'i, yoksa Davith'i hedef alacaklar.*

Diğerlerine bakmadan edemedi. Marguerite düşünceli bir şekilde ona bakıyordu. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydi. İtirafıyla mı ilgiliydi?

Saçmalama. Muhtemelen bu karmaşadan onları nasıl kurtaracağımı merak ediyordur. Hayal kurmanın sırası değil*!*

Bak, Wren olmasaydı ben de hayal kurmazdım...

Ve sonra şehvet, günah ya da günah çıkarma hakkında düşünmeyi bıraktı, çünkü kılıçlı adamlardan birinin sağ gözüne bir ok saplanmıştı.

FORHY-HWO

SHANE O kadar şaşırmıştı ki, kılıç ustası yere yığılırken ağzı açık kalmış bir şekilde oturuyordu. Sonra omzunun üzerinden baktı, diğerlerinden birinin birdenbire bir yay çıkardığına yarı yarıya ikna olmuştu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Wren. "Neler oluyor?"

"Buralarda bir okçu var!"

"Bizim tarafımızda mı?"

"Hiçbir fikrim yok!"

Geriye baktığında, kalan üçünün doğrudan onların bulunduğu yere doğru koştuğunu gördü. *Onlar da okun bizden geldiğini düşünüyor olmalılar. Kahretsin.*

"Geliyorlar," dedi, Lord Nallan'ın kılıcını çekerek. Wren, baltasını eline alıp sırtını taşa dayadı.

Shane, ilki neredeyse üzerlerine gelene kadar bekledi, sonra ona doğru koştu. Siperini kaybetmekten nefret ediyordu, ama savaşı savaşmayanlardan olabildiğince uzak tutmak daha önemliydi. Tanrı izin verirse, tatar yaycısı arkadaşının arasından net bir atış yapamazdı.

Kara dalga bir anda yükseldi ve bu iyi bir şeydi. Rakibinin bir kalkanı vardı. Bir saniye sonra gelen rakibinin arkadaşının da öyle. Shane bir darbeyi engelledi ve bir diğerinin önünden çekildi, ama savaş dalgasının olağanüstü hızına rağmen, onların darbeleri önünden kaçmak için elinden gelen tek şey buydu.

...ve o saldırıyı atlatıp eğilip bacaklarına kesip...

Onlar da ikili olarak savaşıyorlardı. Bilinçli düşünebilseydi, küfrederdi. Kaleye geri dönen Sail ajanları, bir grup bireysel savaşçı gibi savaşmışlardı. Bu ikisi ise açıkça uzun süredir birlikte çalışıyorlardı.

...onu engelle... hayır, eğil, bu bir aldatmaca! ...ve yan tarafa adım at ve kes...

Ön kolunu kesmeyi başardı, ancak karşılığında kalkanla bir darbe aldı ve köprücük kemiği çatırdadı. Wren yanında olsaydı, ikisini kısa sürede halledebilirlerdi, ancak Wren, ona çok yakın olan ve onu kayalardan uzaklaştırıp koruduğu kişileri savunmasız bırakmaya çalışan üçüncü kılıç ustasını oyalamaktaydı.

Shane'in aklına, uzak bir şekilde, ölmek üzere olabileceği geldi. Sonra onu gördü.

Beş metre ötede, çimlerin arasında yarı gizlenmiş bir delik vardı. İçinde bir sıra taş bulunan bir delik, belki de sadece taşlardı, ama öğleden sonra ışığında parıldıyorlardı.

Gelgit yükseldi. Solundaki kılıç ustasının saldırısını engelledi, kalkanın göğsüne vurmak için yükseldiğini gördü ve kaçmak yerine doğrudan ona doğru hücum etti.

Saldırganından daha ağırdı ve saldırgan şaşkınlıkla geri çekildi. Shane itmeye devam etti, rakibinin kılıcını aşağı doğru bastırdı, yüzleri kalkanın üstünde o kadar yakındı ki, adamın gözlerinin etrafındaki beyazları görebiliyordu.

Sonra rakibi, o durumda herkesin yapacağı şeyi yaptı ve ayağını geri çekerek kendini yere sabitledi. Muhtemelen, ortağının her an saldırıya geçeceğini düşünüyordu. Kalkanın üzerine bastırılan Shane, bıçağı bekleyen bir kesme tahtası üzerinde yatıyor olabilirdi.

Ancak adamın ayağı bir çukura takıldı ve içine düştü.

Bir çığlık attı ve geriye doğru düştü. Shane eğildi, kılıcın başının üzerinden o kadar yakın geçtiğini hissetti ki saçları dağıldı, sonra geriye doğru

. Artık arbaletçinin nerede olduğunu bilmiyordu ve tek yapabileceği hareket etmeye devam etmekti.

Kılıç ustası acı içinde bağırdı, kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Shane acı bir tatmin duygusu hissetti. Bağırış sesiyle dikkati dağılan ortağı, kalkanını kaldırmakta bir an gecikti ve Shane kılıcının kabzasıyla adamın gözlerinin arasına vurdu ve onun bir taş gibi yere düşmesini izledi.

O, tam da durduğu yere bir tatar yayı oku saplanmadan bir saniye önce kayalıklara geri dönmeyi başardı.

Wren'in rakibinin uyluklarında, daha önce femoral arterinin bulunduğu yerde büyük parçalar eksikti, ama artık bunu dert edecek durumda değildi. Shane, savaşın heyecanını üzerinden atarken, tuzağa düşen kılıç ustasının çığlıklarının aniden kesildiğini duydu.

Yer canavarı... Kayalıkların arkasından dikkatlice baktı ve adamın boynundan başka bir ok çıktığını gördü. *Ah. Anlıyorum. Dost mu düşman mı bilmiyorum, ama bize oldukça yardım etmiş görünüyorlar...*

Bir ok, kafasından bir santim uzaklıkta kayaya çarparak parçalandı.

Ya da değil. Kahretsin.

Çılgınca etrafına baktı ve ilk kez yolun karşı tarafındaki tarlada duran üç figür gördü. İkisi yay taşıyordu. O izlerken, biri oku yaya taktı ve ipi geri çekti.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Marguerite. "Ateş etmeyin! Size zarar vermek niyetinde değiliz!"

Okçu durakladı. Yayı olmayan kişi bir şey söyledi, ancak Shane ne dediğini duyamadı.

Kayaların diğer tarafında, "Teslim oluyorum" diyen bir ses duydu. Etrafına bir bakış attı ve kalan Sail ajanının tatar yayını yere bırakıp ellerini havaya kaldırarak geri adım attığını gördü.

Marguerite dirseğiyle Shane'in yanına vurdu. "Silahlarınızı indirin!" diye fısıldadı.

"Sadece iki okçu var," dedi Wren alçak sesle. "Biz..." "Bir çift iğne yastığına dönüşebilirsiniz, yapabileceğiniz tek şey bu!" Silahlarını indirdiler.

"Bu bir yanlış anlaşılma!" diye bağırdı Marguerite. "Saldırmadık, saldırıya uğradık! Size zarar vermek istemiyoruz!"

Üçlü yaklaştı, ancak okçular yaylarını indirmedi. Atışlarının isabetliliğini göz önüne alan Shane, ikinci kez ıskalamayacaklarından emindi.

Ne kadar yaklaşırlarsa, kaçmak için o kadar hızlı hareket etmeleri gerekir. Birkaç metre daha yaklaşırlarsa, denemeye değer olabilir...

Liderleri, çizgili yüzlü, kılıcı kınından çıkarmış, göğsü geniş yaşlı bir adamdı. "Yasak bölgeye giriyorsunuz," diye homurdandı.

"*Çok* üzgünüz," dedi Marguerite. "İsteyerek yapmadık. Saldırıya uğradık ve kaçmaya çalışıyorduk..."

"Teslim oluyorum!" diye bağırdı Sail ajanı tekrar.

Okçuların ikisinin de kılıcı yok, bu yüzden Wren ve ben birlikte hareket edersek ve Wren'in öldürdüğü adamın kalkanını alırsam...

Lider ayak parmaklarının üzerinde sallandı, sonra iki parmağını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldı.

Çimlerden beş kişi daha ayağa kalktı. Çok az siper olduğu için neredeyse yüzüstü yatıyor olmalılar. Beşinin de elinde yay vardı.

"Peki ya siz? Teslim oluyor musunuz?" diye sordu adam, Wren ve Shane'e bakarak.

Tanrı merhamet etsin. "Evet," dedi Shane. "Şimdi teslim oluyoruz."

ONLARA ZALİMCE DAVRANILMADI. Ellerini önlerinde bağladılar ve silahlarını aldılar, ama hepsi bu kadardı. En az iki okçu

sürekli yaylarını gergin tutuyordu ve Shane onların bunları kullanacağından hiç şüphe duymuyordu.

"Bu gerçekten bir yanlış anlaşılma," dedi Marguerite.

"Bunu Wisdom'a söyleyebilirsin," dedi lider. "Bana söylemenin bir anlamı yok."

Shane, tanık bulma umuduyla yola doğru baktı, ama tek hareket, yer canavarı ağzındaki cesedin rahatsız edici bir şekilde sallanmasıydı. Canavar, bacağının çoğunu yutmuştu ve durmaya niyeti yoktu. Shane titremeyi bastırdı. *Belki de bu yolun bu kadar boş olmasının bir nedeni vardı.*

Marguerite'e baktı, o da çaresizce omuz silkti.

Onları esir alanlar, Sail'in adamlarına ait atları aldı ve kalan katırı geri ele geçirdi. Shane'in bayılttığı savaşçı, neler olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemiş olduğu için atlardan birine bindirildi. Diğer herkes sıraya dizildi ve tarladan geçerek yürüdü.

Hedefleri, Shane'in daha önce fark ettiği binalar grubuydu. *Teknik olarak, bir şekilde yardım ettiklerini söyleyebiliriz.*

Omzunun üzerinden geriye baktı. Marguerite ve Davith yaralanmamıştı. Wren, kaburgalarına darbe almış gibi hareket ediyordu, ama kanaması yoktu. Düşman arbaletçisi onunla göz göze geldi ve ona, "ne yaparsın" der gibi çarpık bir gülümsemeyle selam verdi.

"Hey," dedi lider, "nereye gittiğine bak."

"Üzgünüm," dedi Shane, ama onu yakalayan kişi onu sıraya geri çekince, kafasında tek bir düşünce çınladı.

Ashes Magnus nerede?

MARGUERITE, bugünün en iyi günlerinden biri olmadığına oldukça emindi. Arabadan düşmesinden dolayı omuzu ağrıyordu, her şeyin ne kadar kötü gittiğinden dolayı başı ağrıyordu

ve sadık paladinlerini bu karmaşaya sürüklediği için kalbi acıyordu.

Ashes bir şekilde kaçmış olmasaydı, kalbi daha da çok acırdı. Artificer'ın ölmediğinden oldukça emindi, ama bir şekilde, kargaşada, o... orada değildi. Marguerite aslında oldukça etkilenmişti. Yetmiş yaşın üzerinde, en iyi hızı yavaş bir yürüyüş olan bu kadın, herkes okların nereden geldiğini merak ederken ortadan kaybolmuştu.

Şimdi, bu insanları benimle konuşmaya ikna edebilirsem... Onlar haydut olamazlardı, değil mi? Okçuların yarısı tıraş olacak yaşta bile değildi. Ayrıca atlara ve kalan katıra da nazik davranmışlardı. *Haydut olmak insanı otomatik olarak hayvanlara zalim yapmaz, elbette.*

Yeşil çimlerin üzerinden tepenin yamacındaki bir grup binaya doğru yönlendirildiler. Marguerite, varacakları yere göre ayaklarını yere basmaya daha çok dikkat ediyordu — yer canavarı hala arkalarında bir yerde ölü bir adamı yiyordu — ve Shane'in homurdandığını duyana kadar başını kaldırmadı.

Tepenin uzak tarafında, kayalık bir çıkıntıya bir taş kale sıkışmıştı. Yüzyıllar boyunca parçalar halinde inşa edilmiş ve eklenmiş bir binanın dağınık görünümü vardı ve yıllar boyunca açıkça ihmal edilmiş olduğu belliydi, ama son derece savunulabilir görünüyordu ve yakın zamanda onarım yapıldığına dair işaretler vardı. *Haydutlar değil. Haydutlar bir kaleyi ele geçirebilirler, ama çatıyı onarmazlar ve duvarları sıvazlamazlar.*

Yere bakmaması ona pahalıya mal oldu. Ayakkabısının içine bir taş girmiş ve o da tökezlemişti. Okçulardan biri ona doğru bir ok attı ve o da bağlı ellerini olabildiğince barışçıl bir şekilde kaldırdı. "Kaçmaya çalışmıyorum. Ayakkabımın içine bir taş girmiş."

"Ah." Okçu yayını indirdi ve sonra, Marguerite'in hafif şaşkınlığına, "Sağ mı, sol mu?" dedi ve onu sıraya geri koymadan önce rahatsız edici ayakkabısını ve rahatsız edici taşı çıkarmasına yardım etti. Shane,

omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve devam etmeden önce onun hala orada olduğundan emin oldu. Wren de aynısını yaptı ve Marguerite onun kaşlarını çattığını gördü.

"Bekle, A nerede..."

Davith bir çim yaprağına takılıp tökezledi ve Wren'in omzuna sertçe çarptı. Wren çığlık attı ve ona dirsek attı. "Üzgünüm," diye homurdandı Davith. "Benim sakarlığım. *Marguerite* hemen arkamızda. *Endişeleniyordun da."*

"...ah," dedi Wren. "Evet, tabii ki. Bilmek iyi oldu."

Marguerite Davith'i öpebilirdi, ama bunun yanlış anlaşılacağından şüpheleniyordu.

Onları esir alanlar, dar koridorlardan oluşan bir labirentten geçerek onları kaleye götürdüler ve bir merdiven çıkardılar. Farklı taş dokularını görünce, bu yapının birbiriyle konuşmayan birçok mimarın eseri olduğu yönündeki düşüncesi doğrulandı. Klostrofobik merdivenler, iki atın yan yana yürüyebileceği geniş koridorlara çıkıyordu. Büyük bir parke taşlı avluyu kısaca gördüler, sonra son bir merdiven çıkarak büyük bir salona benzeyen bir yere vardılar.

Uzakta, tahttan çok daha küçük bir sandalyede, uzun boylu, çarpıcı bir figür oturuyordu.

"Bilgelik," dedi onları yönlendiren adam ve başını eğdi.

FORHY-HHREE

Sandalyeye oturan kadın çok uzun ve çok zayıftı, bilekleri ve ayak bilekleri manşetlerinden dışarı çıkmıştı. Vücudunda tek bir gram fazla yağ yokmuş gibi görünüyordu. Dar yüzünde çok büyük gözleri vardı.

"Demek bunlar tutuklular," dedi.

"Evet, Bilgelik," diye cevapladı onları esir alanların lideri. Marguerite, Shane'in yanında gerildiğini hissetti. Kafasını hafifçe çevirdi, ama paladin hala önünü dik dik bakıyordu, şahinin gölgesindeki bir fare kadar hareketsizdi.

Wisdom adlı kadın ayağa kalktı. Hareketleri garip bir şekilde akıcıydı, sanki normalden fazla eklemi varmış gibi. Ayaklarının ucunda hafifçe zıplarken, tutsakları tek tek inceledi. Marguerite onun gözlerine dik dik baktı ve "Sanırım bir yanlış anlaşılma var, Efendim... Wisdom?" dedi.

"Muhtemelen," dedi Bilgelik. Bu olasılıktan oldukça eğlenmiş gibiydi.

"Biz, yani dördümüz, saldırganlardan kaçıyorduk. Topraklarınıza izinsiz girmek gibi bir niyetimiz yoktu. Hayatımızı kurtarmak için kaçıyorduk."

"Mmmm." Bilgelik, Shane'e derin bir ilgiyle bakarak yanından geçti. Çenesi gergindi, gözleri tamamen boş bakıyordu.

"Kötü bir niyetimiz yoktu," dedi Marguerite, Shane'in başının yan tarafına bakarak. *Hadi, sesini kullan. Beni destekle*.

Davith araya girip, "Kızgın olmanıza hak veriyorum, Bilge Efendim, ama sizi temin ederim ki biz zararsızız. Çok zeki değiliz, ama zararsızız," dedi. Marguerite, Davith'in Bilge'ye en çekici gülümsemesini gösterdiğinden emindi.

"Bu yalan," dedi Bilge, hala oldukça eğlenmiş bir ses tonuyla. "Yanında iki paladin var."

Bunu nasıl biliyordu? Marguerite, iki Kızıl Yelken ajanına bir bakış attı. *Konuşmuşlar mıydı? Ama* ne zaman *konuşmuş olabilirlerdi? Birbirimizin gözünden hiç ayrılmamıştık. Bilgelik, adamlarına bizi gözetlettirmemişse tabii.*

"O zaman paladinlerin masum insanlara zarar vermediğini biliyorsun," dedi, durumu kurtarmaya çalışarak. "Ve kesinlikle köyleri yağmalamıyorlar ya da bizi yaptığımızdan şüphelendiğin şeyleri yapmıyorlar. Sana hiçbir şekilde kötülük yapmayacağımıza söz veriyorum."

Şimdi bir şey söylemenin tam zamanı, Shane. Gözleri Shane'in kafasının yan tarafına delikler açıyordu. Bunu hissediyor olmalıydı, değil mi?

"Ah evet, masumlar." Bilgelik, Wren'e yöneldi ve Shane'e yaptığı gibi onu da aynı dikkatle inceledi. "Acaba kaçımız gerçekten masumuz?"

Rat, Forge ve Çimlerin Leydisi, eğer beni seviyorsanız, lütfen bizi bir grup dindar fanatiğin eline düşürmeyin. Marguerite kendini hazırladı ve konuşmayı başlattı. "Gerçekten, halkınızı rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Özür dilemek için yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen bize söyleyin. Eminim bir çözüme ulaşabiliriz."

"Oh, buna hiç şüphem yok," dedi Wisdom. Geri adım attı ve onları esir alanların lideri gibi görünen adama işaret etti. "Erlick, misafirlerimizi hücreye götür. Kibarca."

Erlick selam verdi, sonra geri döndü. "Hadi, gelin bakalım." Ellerini birbirine bağlayan ipi çekiştirdi ve onları odadan dışarı çıkardı.

Marguerite omzunun üzerinden baktı ve Wisdom'ın sandalyeye geri oturmuş, tuhaf ve yılan balığı gibi esnek bir şekilde oturduğunu gördü.

Onları esir alan kişi, bir merdivenlerden aşağı indirdi ve ellerini tam olarak kullanamadan merdivenlerden inmeleri için şaşırtıcı bir sabırla bekledi. En sondaki Sail ajanı diğerlerinden daha yavaştı, bu da Marguerite'e çevreyi incelemesi için zaman verdi. *Büyük bir yerdi, ama tek parça değildi. Buraya oraya eklemeler yapmışlardı.* Harç ve taşların boyutu duvardan duvara değişiyordu ve merdivenlerin derinliği neredeyse rastgele değişiyor gibiydi. *Burası eski bir kaleydi ve bir zamanlar burada yaşayanlar paralı insanlardı.*

Ucuz yağ kokusu ve sazdan mumların titremesinden anlaşıldığı kadarıyla, o zamanlar çoktan geçmişti.

Hücre, reklamı yapıldığı gibi bir hücreydi. Sıradan bir yatak odası büyüklüğündeydi, üç taş duvarı ve ön tarafında demir parmaklıkları vardı. Marguerite, muhtemelen bir zamanlar ahırın bir parçası olduğunu düşündü, çünkü şüpheli bir şekilde at ahırına benzeyen birkaç derin oyuktan geçtiler. Sazdan mumlar metal tutuculardа yanarak arka duvardaki uzun ahşap bankı ve köşedeki lazımlığı aydınlatıyordu. Uyumsuz bir şekilde, lazımlık pembe renkteydi.

Erlick hücre kapısını açtı ve onları içeri davet etti.

"Bağlarımızı çözebilir miyiz?" diye sordu Marguerite, bu durumda elinden geldiğince nazik bir şekilde.

"İçeri girdikten sonra."

Başka seçeneği olmayan Marguerite içeri girdi. "Oh, ne güzel, bir hapishane," dedi Davith. Sail ajanlarından biri burnunu çektirdi. Shane ve Wren hala mezar kadar sessizdi.

İçeri girdiklerinde Erlick kapıyı kapattı. Sıranın en arkasında duran, tatar yayı taşıyan gardiyan, yayını hücreye doğrulttu.

"Ellerini uzat," dedi Erlick, "kibarca."

Marguerite parmaklıklar arasından ellerini uzattı. Adam birkaç hızlı hareketle bileklerini çözdü, sonra bir sonrakine geçti. Marguerite, ellerinde hissettiği iğnelenme ve karıncalanma hissine rağmen adama teşekkür etti. Davith ve Sail'den biri de öyle yaptı. Paladinler ise teşekkür etmedi.

"Tamam." Erlick ipi omzuna doladı. "Sizler uslu durursanız, size su ve elimizden geldiğince yiyecek vereceğiz. Uslu durmazsanız, su yine verilecek ama ışığı yanımızda götüreceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle," dedi Marguerite, bileklerini ovuşturarak. "Lütfen Wisdom'a, istediği her türlü anlaşmayı memnuniyetle müzakere edeceğimi söyleyin." Aslında *fidye* demek istemiyordu, doğru olsa bile.

Erlick ona baktı, burnunu çektikten sonra diğer muhafızlara işaret etti ve uzaklaştı.

"Peki," dedi Marguerite.

Ayak sesleri uzaklaşırken Davith, *"*O kadın *ürkütücüydü,"* dedi.

Marguerite, "Belli ki bir tür tarikatı var," dedi, "Ne bekliyordun? Ne bekliyordun? Normallik mi?"

Shane sonunda bir ifade gösterdi, başını salladı ve kapıdan uzaklaştı. "Durum bundan daha kötü," dedi somurtkan bir şekilde. "Kadının içinde bir iblis var."

"EMİN MİSİN?" diye sordu Davith.

Shane'in boğazından sert, mizahsız bir kahkaha çıktı. "On yedi yaşına kadar Rüya Tanrısı Tapınağı'nda hizmet ettim. Evet. Eminim."

"...Siktir," dedi Davith, uzaklaşmaya çalıştı, sadece iki adım ötedeki duvara çarptı ve köşeye düştü.

"Çok güçlü olmalı," dedi Marguerite.

Shane yüzünü ovuşturdu. "Güçlü demek yetmez." Kendisine Bilgelik diyen yaratığın onu çekip, ona uzandığını hissetmişti.

zihninin şeklini dokunmak için görünmez eller. Bu, Shane'in bir fareye göre ne kadar üstün olduğu kadar, bu zavallı deli şeyin de ötesindeydi. ″Güçlü, yaşlı, akıllı ve... sadece... *daha fazlası.″*

"Akıllı olanları hissedemediğini sanıyordum."

"Eğer saklamaya çalışırlarsa hissedemezsin. Bu saklanmaya çalışmıyor. Sanırım benim bunu bilmem onu eğlendirdi."

"O zaman bu bir tarikat," dedi Marguerite. "Rüya Tanrısı'nın halkının bizi uyardığı tarikat."

"Öyle olmalı." Shane boğazında yine mizahsız bir havlama hissetti. "Böyle iki tane olamaz." Kollarını kendine dolamış olan Wren'e baktı. "Seninle konuşmaya çalıştı mı?"

Wren başını salladı. "Hissedebiliyordum," dedi, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle. "Sanki... sanki gelgit birini alıp götürürken yanında durmak gibiydi. Hareket etmeseler bile, içlerinde yükselişi hissediyorsun. Ama bu sadece gelgit değildi." Shane'e baktı, yüzü çok solgundu. "Bu neredeyse *tanrı* gibiydi.″

Shane başını salladı. Çelik Aziz, bir iblisten sonsuz derecede daha büyüktü, ama paladinlerine ölümlü bedenlerin dayanabileceği kadarını vermişti. İblisin böyle bir endişesi yoktu. *Onun içindeki kadın şimdiye kadar bir yumurta kadar boşalmış olmalı.*

Başka bir binek seçmesi ne kadar sürer?

Shane cevabı bildiğinden çok korkuyordu.

Marguerite dönüp iki Kızıl Yelken ajanı baktı. Biri kürek gibi bir yüze sahip, gözlerinin arasında morarmış bir yumurta büyüklüğünde şişlik olan genç bir adamdı, diğeri ise bir yerlerde bir pansiyon işletmesi gereken yaşlı bir kadındı. Shane, kadının kafasından iki inç uzağa bir tatar yayı oku yerleştirdiğini görmüştü. En az kırk metre mesafeden.

"Eee..." dedi Marguerite. "İkinizin de bizi öldürmek için kiralandığınızı biliyorum, ama bir iblisin yönettiği bir tarikat tarafından esir alındığımızı düşünürsek, bunu şimdilik bir kenara bırakabilir miyiz?"

Genç olan yaşlı olana baktı, yaşlı olan ise burnunu çektirdi. "Tatlım, *bunun* için yeterince para almıyoruz." Kolunu, kaleyi, tarikatı ve muhtemelen iblisi de içine alan genel bir hareketle salladı. "Bana kalırsa, geçmiş geçmişte kaldı, en azından buradan çıkana kadar."

"Hala bizi öldürmeyi planlıyor olsaydın da aynen böyle derdin," diye işaret etti Davith.

"Kimse *sizi* öldürmek istemiyor," dedi yaşlı kadın, biraz kaba bir şekilde. "Şey, şimdi reddedilmiş hissediyorum."

"Her neyse, ben keskin nişancıyım, bu yüzden silahlarımızı geri vermedikleri sürece, hakaretler yağdırmaktan başka çarem yok." Köşedeki duvara yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bizi korkunç bir şekilde öldürmeye geldiklerinde beni uyandırın."

Buna söylenecek pek bir şey yoktu. Herkes yere oturdu. Hücre altı kişi için yeterince büyük değildi, bu yüzden bacakların nereye konulacağı konusunda uzun uzun tartıştılar.

Marguerite ihtiyatlı davranmayı bir kenara bırakmaya karar verdi ve Shane'in göğsüne yaslandı. Shane ona baktı ve Marguerite, onun tedirginliğinde kısa bir anlık memnuniyet gördü.

"Onu kovabilir misin?" diye sordu.

Shane başını salladı. "Hiçbir rahip ya da paladin bunu tek başına halletmeye kalkışmaz. Küçük bir ordu gönderir ve kayıplar vermeyi göze alırlar. Böyle bir şeyi bir nesilde bir ya da iki kez görürsün."

Marguerite yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Onunla pazarlık edebilir miyiz?"

Onun sırtına yaslandığını hissetti. "Şeytanlarla pazarlık *yapmayız*."

"Hepimiz korkunç bir şekilde ele geçirilip ölmek istemiyorsak yaparız," diye tersledi Davith.

Marguerite, bunu onun söylemesine sevindi, böylece kendisi söylemek zorunda kalmadı. "Gerçekçi olmak gerekirse," dedi Wren, "onun istediği bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum.

Yani, zaten bizi *ele geçirdi*."

"Rüşvet mi?" diye sordu Marguerite, pek umutlu olmadan.

Shane uzun bir süre sessiz kaldı. "Sanmıyorum," dedi yavaşça. "Yine de, bu kadar akıllıysa, muhtemelen parayı da anlıyordur. Ama

sadece içimizden birine sahip olabilir, bilgimizi alabilir ve bu şekilde istediği her şeyi elde edebilir."

Bu durumda Marguerite'in en olası hedef olduğunu söylemedi, çünkü bölgedeki bankalarda ve ticaret loncalarında bir düzine hesabı olan kişi oydu. Söylemesine gerek yoktu.

Bu noktada, kasvetli bir sessizliğe büründüler ve Shane'in omuzlarına doladığı kol bile Marguerite'i hiç ısıtamadı.

SHANE, birinin gelmesi için kaç saat geçtiğini bilmiyordu. Mumlar yandı ve yenileriyle değiştirildi, ama gördüğü kadarıyla, çoğu mum kalıntısıydı. Gardiyanlarının bir sandalyesi, bir tatar yayı ve insan olarak temel ahlaklarına bakılmaksızın tüm hapishane gardiyanlarını saran can sıkıntısı vardı. Hareket etmiyordu, ama ara sıra seğirdiği hallerinden Shane, onun gözleri açık uyuduğundan oldukça emindi.

Ne yazık ki kaçmak için açık bir yol yoktu. Kahramanların örgülü ip ve gizli kancalar yardımıyla uyuyan gardiyandan anahtarları akıllıca çaldıkları birçok roman okumuş olmasına rağmen, Shane gardiyan anahtarları yanında taşımadığında ne yapacağını öğrenememişti. Hücre kapısının menteşeleri eskidiğinden, Shane ve Wren kapıyı kırarak dışarı çıkabilirlerdi, ama bu çok gürültü çıkarırdı ve kapıyı ilk vuruşta yıkamazlarsa, gardiyan uyanır ve neredeyse sıfır mesafeden hücreye en az bir el ateş ederdi.

Karşılaştıkları durum göz önüne alındığında, Shane bunu denemeye neredeyse hazırdı, ancak kısa bir merdivenin üzerinde ikinci bir okçu daha vardı ve o da en az bir ok atacaktı ve ölümcül isabetliliğini çoktan kanıtlamıştı. Hem Shane hem de Wren'in vurulma ihtimali yüksekti. Savaşın gidişatına bağlı olarak, bu önemli olabilir de olmayabilir de. Shane bir keresinde uyluk kemiğine saplanmış bir okla savaşın büyük bir kısmını savaşmıştı, ama kafaya isabet eden bir ok, çılgınları da aklı başında olanları da öldürür.

Sonra, kaçtığımızı herkesin duyması için yeterince gürültü yaptıktan sonra, tanımadığımız bir kalede savaşarak ilerleyeceğiz ve iblis bizi yine de bulacak ve bizimle oynamayı bırakıp... ne yapacağına karar verecek.

Hayır, yapılacak en akıllıca şey, onlar taşınana kadar beklemek ve bir fırsat ummaktı. *Kaçmak için olmasa bile, en azından temiz bir ölüm için.*

Aslında, yapılacak en akıllıca *şey muhtemelen şu anda birbirimizi boğarak ruhlarımızı kurtarmak.*

Bu iç karartıcı düşünceyi düşünürken, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Wisdom adını veren yaratık, Erlick ve başka bir okçu ile birlikte hapishane bloğuna girdi.

Shane ayağa fırladı ve Marguerite'i yerinden oynattı. Wisdom elini salladı. "Kalkmanıza gerek yok. Ben kraliyet mensubu değilim."

"Sizi gördüğüme sevindim," diye yalan söyledi Marguerite. "Umarım söylediklerimizi düşünmüşsünüzdür. Bunların hepsi bir..."

"Yanlış anlaşılma, biliyorum." İblisin sesi, tıpkı bir insanınki gibi eğlenceli bir tonda konuşuyordu. Shane, bunun bilinçli bir davranış mı olduğunu, yoksa yaratığın o kadar uzun süre insan vücudunda yaşamış olmasının ikinci doğası haline gelmiş olabileceğini merak etti. Her iki seçenek de pek rahatlatıcı değildi. "Söyledin. Korkarım, neden burada olduğun umurumda değil. Asıl soru, burada olduğuna göre seninle ne yapacağımız."

Marguerite'in bakışları Shane'e kaydı, ama Shane ona verecek bir cevabı yoktu.

"Sanırım hepinizi öldürebilirim," dedi Wisdom. "Ama bu korkunç bir israf olur, sence de öyle değil mi?"

"Evet?" diye umutla Davith sordu.

"Bu, insanların retorik soru dediği şeydi." "Özür dilerim."

Erlick, *"insan*" kelimesini duyduğunda gözlerini bile kırpmadı. Shane, liderlerinin bir iblis olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyordu. Görünüşe göre biliyorlardı. *Tanrım, merhamet et, bu gerçekten bir tarikat.*

Daha önce de tarikatlarla savaşmıştı. Onlar da herkes gibi kılıçla ölürlerdi, ama kılıç yoksa, onları durdurmanın genellikle tek bir yolu vardı. *Lideri ortadan kaldırmak, nasıl olursa olsun.*

Derin bir nefes aldı ve sese uzandı. Boğazında güç, sakinlik ve mutlak otoriteyle doldu ve büyük bir demir çanın sesi gibi yankılandı.

"Diz çök," diye emretti iblise.

Bilgelik tereddüt etti. Bir an için, bunun işe yarayabileceğini, belki de bu seferlik, Rüya Tanrısı'nın gücünün ulaşabileceği bir yerde olabileceğini düşündü.

Eli parmaklıklara koydu ve ona baktı, sonra gülümsedi. Ev sahibinin gözlerinin arkasında yabancı bir zeka parladı.

"Önce sen, paladin," dedi iblis.

"Büyük olanı hücreden çıkarın," dedi Wisdom, muhafızlara başını sallayarak. "Ya sizinle gelmeyi seçmezsem?" diye sordu Shane.

İki okçu öne çıktı, yaylarını gerdi. İblis çok insani bir iç çekiş bıraktı. "Arkadaşlarını tehdit ederek seni bana itaat etmeye zorlayabileceğim en az bir düzine şey var. Ben bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Gerçekten bu formaliteleri yerine getirmemiz mi gerekiyor?"

Shane yutkundu. Bir iblise boyun eğmek istemiyordu. Ne kadar zararsız olursa olsun, bir şeye razı olduğunda, sadece kaygan değil, buzla kaplı bir yokuşta bulursun kendini.

Öte yandan, bu doğruydu.

Marguerite'e baktı, o da çaresizce omuz silkti. "Korkarım ki burada güçlü bir konumdan pazarlık yapıyor." Wisdom hafifçe güldü.

Muhtemelen onu ele geçirmeye çalışacaktı. Başarılı olup olmayacağını gerçekten bilmiyordu. Büyük olasılıkla, ölüme gidiyordu. Ama en azından, onu diğerlerinden uzakta öldürmek zorunda kalacaktı ve bu ne kadar sürerse sürsün, bu süreyi bir plan yapmak için kullanabilirlerdi.

Onu mümkün olduğunca uzun süre kendime odaklamalıyım. Ne pahasına olursa olsun.

"Wren," dedi, başını eğerek, "artık bu senin sorumluluğun."

Wren, onun sesli olarak söylemediği şeyi bildiği için yutkundu. Öne atıldı, ona sıkıca sarıldı ve sonra dönüp omuzlarını düzeltti.

Ve eğer gözlerimin arkasında bir iblisle geri dönersem, kardeşim, umarım beni çabucak öldürebilirsin.

Ve sonra, öleceği ya da daha kötüsü olacağı ve tüm korkularının artık önemi kalmadığı için, Marguerite'e döndü, elini çenesinin altına koydu ve onu öptü.

Belki de yapmasaydı daha akıllıca olurdu. Onun onu sevdiğini bilseydi, iblis Marguerite'i kullanarak onu kontrol edebilirdi. Ama Wren'i de kullanarak onu kontrol edebilirdi ve Shane'in kalbinin derinliklerinde, ona bakan hiç kimsenin onun aşık olduğunu anlayamayacağına inanamıyordu. Elbette bu, tüm dünyanın görebileceği şekilde yüzüne kazınmıştı.

O an ve o yer, tutkulu bir öpücük için uygun değildi, ama o, verebileceği kadar çok sevgiyi o öpücüğe koydu. Marguerite, karşılık verirken parmaklarını onun bileklerine doladı.

Muhafızın bir şey söylediğini duydu, ama Wisdom'ın sesi daha keskin bir şekilde onu bastırdı. "Adamın istediği gibi veda etmesine izin ver, Erlick. Biz *canavar* değiliz."

Ve sonra, isteksizce, sonun geldiğini hissetti. Geri adım attı ve elini onun yanağından çekti. Marguerite ona gözlerini kırpıştırdı, sonra dönüp gözlerini sildi.

"Kardeşim..." Wren ona doğru koştu ve o da refleks olarak onu yakaladı. "Onlara iyi bak," diye fısıldadı ve kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Kız, kaburgalarının çatırdamasını sağlayacak kadar sıkı sarıldı, ama o acı hissini görmezden geldi. "Gitmeliyim."

"Lanet olsun," dedi kız, yüzünü onun tozlu cüppesinin kumaşına dayayarak. "Oh, lanet olsun, hepsi cehenneme."

"Biliyorum."

Kız onu bıraktı ve o da arkasını dönerek öfkeyle yüzünü ovuşturdu. Shane, yüzünü buruşturan Davith'e başını salladı, sonra kapıya doğru yürüdü ve muhafızların onu götürmesine izin verdi.

Onu büyük salona değil, kalenin tek kulesindeki bir odaya götürdüler. Merdivenler yukarı doğru dar bir spiral oluşturuyordu ve havanın geçmesi için taşta yarıklar vardı. Yarı yolda, beyaz badanalı duvarları ve tatlı sazlarla kaplı zemini olan geniş, davetkar bir odaya açılan bir kapı vardı.

Hafif bir şaşkınlıkla, iblis muhafızlara eliyle gitmelerini işaret etti ve onlar da kapıyı kapatarak odadan çıktılar. *Bizi yalnız bırakıyorlarsa, saldırmamdan endişe duymuyor olmalılar. Ya da daha büyük olasılıkla, benim herhangi bir zarar verebileceğimden endişe duymuyorlar.*

"Vay vay vay," dedi iblis. "Bir paladin kapıma teslim edildi. Kader gerçekten gizemli yollarla hareket ediyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Shane, kollarını kavuşturarak.

Bilgelik, açık ve dürüst bir şekilde gözlerine baktı. "Çok basit. Tanrı olmak istiyorum."

DÖRT

"TANRI," dedi Shane.

"Doğru." İblis kıkırdadı. "Öyle bakmana gerek yok. Sanırım çoğu iblis tanrı olmak ister. Sadece çoğumuz bu konuda çok kötüyüz. Rahiplerinizin çoğumuzu ortadan kaldırmasını suçlamıyorum. Ben de muhtemelen aynısını yapardım. Genç ve cahilken ve bir bedeni kibarca paylaşmayı öğrenmemişken çok can sıkıcı oluyoruz."

"Kibarca," dedi Shane, gördüğü iblis kurbanlarını düşünerek, kemikleri doğal olmayan şekillerde kırılmış, onları kontrol eden yabancı zeka bedenin yiyecek ihtiyacını karşılamak için çaresizce çabalarken kayaları yemeye çalışmaktan dişleri parçalanmış.

"Senin ırkının gençleri de nezaketleriyle tanınmazlar," dedi Bilgelik. Masadaki su sürahisini aldı, bir bardak su doldurdu ve dudaklarına götürdü. "Ama ikimiz de yaşlandıkça medeni davranışları öğrendik. Sen küçükken işlediğin günahlar için seni yargılamayacağım."

Shane hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Aradaki fark, elbette, sizin ırkınızın büyümeyi bırakmasıdır." Bilgelik, boyunu gösteren yukarı aşağı bir hareket yaptı. "Benim ırkımın buna eşdeğeri yoktur. Fırsat verilirse, gücümüzü artırmaya devam edebilir ve

daha fazlası haline gelebiliriz. Bana yeterince tapan verin, bana onların inancının gücünü verin, ben de bir paladinin bile tanrı olarak kabul edeceği bir varlık olayım."

"Bu işler öyle yürümüyor," dedi Shane, düşünerek, *Rüya Gören Tanrı, umarım işler öyle yürümüyor.*

"Ama öyle. Senin tanrı olarak gördüğün birçok kişi, hayatlarına benim türümden biri olarak başladı." Wisdom, Shane'in ifadesine güldü. "Buna inanmak neden bu kadar zor? Senin azizlerin, tanrı olan insanlardır ve bu, inan bana, çok daha fazla çaba gerektirir."

Tartışmayacağım. Tartışmanın bir faydası olmaz.

...bununla tartışmamak pek bir fayda sağlamaz, öyle de olsa.

"Kanıt istiyorsan şunu düşün," dedi Wisdom. "Tanrının seni kullandığı kanal, şeytanın seni ele geçirmek için kullanabileceği kanal ile aynıdır."

"Buna inanmıyorum," dedi Shane, tartışmamaya dair kararını hemen bozarak.

"Tanrılar söz konusu olduğunda inancın önemli olduğunu biliyorum, ama bu durumda önemli değil. Al." İblis elini uzattı ve Shane, sanki derisinin altını okşuyormuş gibi, şok edici derecede samimi bir dokunuş hissetti. Sanki o, içi boş kemiklerin üzerine gerilmiş deriden ibaretmiş gibi, göğüs kafesinin içinden yukarı doğru ilerledi ve sonunda, tanrının eskiden bulunduğu uyuşmuş yerde, kalbinin hemen altında durdu.

"İşte," dedi iblis. "İşte buradayız. Senin içinde ne var, paladin? Hadi öğrenelim."

Shane, hayalet parmaklar göğsünün içinde kapanırken irkildi. Parmakların soğuk mu sıcak mı olduğunu anlayamadı, sadece yaktıklarını hissetti.

"Vay vay... bu senin ruhun mu? En azından ondan geriye kalanlar. Cehennemin ordusu sana ne *yaptı*?"

Korkuyla, iblis pençeleriyle yanan yeri okşamaya başladı. Acıtmıyordu. Acıtmasını istiyordu, çünkü acıyı anlıyordu ve ondan korkmuyordu. Bu başka bir şeydi. Bu sanki... sempati gibi miydi?

Bu bir numara. Hepsi bu. Gözlerini kapattı, ama pek bir faydası olmadı.

İblis, konağının dilini şaklatarak başını salladı. "Çoğu insanın ruhunda yaralar vardır, ama seninki neredeyse ikiye bölünmüş. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Yanan pençeler daha derine battı. Shane, istem dışı olarak şiddetli bir şekilde seğirdi, sanki beklenmedik iplerle çekilen bir kukla gibi hissediyordu.

"Ahhhh... Tanrın öldü. Bu çok acı verici olmalı."

Daha önce ya da sonra hiç hissetmediğim bir şeydi. Ölmekten daha kötüydü. Başarısız olmaktan daha kötüydü. Her şeyden daha kötüydü.

Sözleri yüksek sesle söylemedi, ama iblis yine de başını salladı. Belki de bu yerde düşünce ve konuşma birbirine karışmıştı, ya da belki de sadece zihnini okuyabiliyordu.

"İçindeki kanal sadece yaralardan ibaret. Tamamen iyileşmedi, değil mi?"

Hayatımın en büyük yetersiz ifadesi. "Hayır."

"Yaralar ve... bu inanç mı?" Küçük, şaşkın bir ses çıkardı. "İki tanrı tarafından terk edildin, ama yine de inancını koruyorsun, efendisinin dönmesini bekleyen bir köpek gibi. Şaşırtıcı." Pençeleri daha da derine battı. "Açgözlülük? Hayır. Peki ya gurur, hmm?"

Gücü olsaydı gülerdi. Gurur arıyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Artık onda gururdan eser kalmamıştı.

"Hayır," diye kabul etti. "Hayır, sen sadece zincirlenmiş bir tanrının köpeğiydin ve bunu biliyordun."

Bu onu incitmek için söylenmişse, başarısız olmuştu. Shane kendini hiç başka bir şey olarak görmemişti.

"Seni öldürebilirim," dedi iblis düşünceli bir şekilde. "Seni binlerce parçaya bölebilir ve bedenine atlayabilirim. Ama bu ne büyük bir *israf* olurdu."

Shane hiçbir şey söylemedi. İblislerin ele geçirdikleri bedenlere ne yaptıklarını, geride bıraktıkları parçalanmış zihinleri görmüştü. Zeki bir iblisin neler yapabileceğini hiç görmemişti, ama hikâyelerini duymuştu. Lord

Caliban'ın başkentindeki tapınakta yaptığı yıkım, korkunç bir ibret hikayesiydi.

Lütfen, tanrılar, diye yalvardı, hayatta olan ve onu dinleyen herhangi bir tanrıya. *Beyaz Sıçan, Rüya Tanrısı, eğer hala umursuyorsan, lütfen, bunu yapma.*

"Ya da bana gelebilirsin," dedi iblis. "Gönüllü olarak. Benim şampiyonum olarak, benim konuğum olarak değil. Yeni bir tanrının ilk şövalyesi. Ne dersin?"

Bu o kadar absürt bir teklifti ki, Shane ilk başta duyduklarına inanamadı. *Ciddi olamaz. Neden böyle bir şeye razı olacağımı düşünüyor ki?*

Belki de içinde gördüğü şey, onun böyle bir şeye ikna olacak kadar zayıf olduğunu düşündürmüştü. Öyleyse, yakında farklı bir şey öğrenecekti. Her türlü başarısızlığı yaşamış olabilir, ama bu konuda başarısız olamazdı.

"Hayır," dedi. "Elbette."

"Beni dinlemedin bile," dedi Wisdom yumuşak bir sesle, masaya yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Bana ne teklif edeceksin?" diye sordu Shane, dudağını kıvırarak. "Ruhumu iyileştirmeyi mi? İstediğim her şeyi vermeyi mi?"

"Hayır," dedi iblis, onu şaşırtarak. "Seni iyileştiremem, paladin. Tek yapabileceğim, yaraların artık önemsiz hale gelmesini sağlamak. Ve sana istediğin her şeyi sunsam bile bana inanmayacağını düşünüyorum, değil mi?"

Shane homurdandı. İblis haklıydı, ama bunu kabul etmek istemiyordu.

Wisdom'ın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sana ne sunabilirim, paladin?

Arkadaşlarının hayatlarına ne dersin?"

Başını kaldırdı. Tepkisini kontrol etmeye çalıştı, ama çok geçti. *Bu bir tuzak. Bu bir tuzak.*

"Hile değil," dedi Wisdom. Düşüncelerini okumuş mu yoksa sadece tahmin mi etmişti, bilmiyordu. "Arkadaşların bana tapınanlar olarak bir faydaları yok ve küçük paladin arkadaşını altınla tutabileceğimi de sanmıyorum. Benimle kalmayı kabul et

benimle kalmayı kabul edersen, onları serbest bırakacağım. Özgür ve temiz." Ellerini açarak, mantıklı bir görüntü sergiledi.

"Ya hayır dersem?"

"O zaman, senin tarikatının diğer üyesiyle tekrar deneyeceğim, ancak ona pek umut bağlamıyorum. Ve eğer - ne zaman - bu da başarısız olursa, belki de yeni bir konakçı bulmanın zamanı geldiğini düşüneceğim. Korkarım ki bu konakçı zayıflamaya başladı. Çok uzun süre dayandı, ama uzak tutmaya çalıştığım tüketim gücümü zorlamaya başladı." Bilgelik, insanlığın tam bir örneği olan tırnaklarını inceledi. "Sen iyi ve sağlıklı bir örnek gibi görünüyorsun. Kılıcını kullanma becerinin bana pek bir faydası olacağını sanmıyorum, zihnini parçalamak zorunda kaldıktan sonra, ama vücudun dikkatli kullanılırsa yıllarca dayanacak kadar güçlü. Ama tabii ki, kılık değiştirmeyi sürdürmek için diğerlerini öldürmekten başka seçeneğim yok."

Shane zorlukla yutkundu.

"Mmm. Sonuçta bu en iyi plan olabilir. Senin gibi bir yüzle, kısa sürede çok sayıda hayran çekebileceğimi düşünüyorum." İblis, konağının saçlarını elleriyle okşadı. "Gerçi, her zaman kadın bedenlerinde yaşamayı tercih ettiğimi söylemeliyim. Onları daha uyumlu buluyorum. Hayır, hayır, sapkın bir nedenden dolayı değil!" Shane'in ifadesine gülümsedi. "Hayır, gerçekten, bunun nedeni beden fonksiyonların. Erkek konakların idrarını yapması çok daha uzun sürüyor ve bu zaten oldukça iğrenç bir şey."

Yüzündeki ifadeden Shane, iblisin tam olarak doğruyu söylediğini düşündü. Bu hiç de rahatlatıcı değildi.

"Mmm. Yakışıklı bir yüz mü, yoksa daha uygun bir konak mı..." Düşünür gibi bir hareket yaptı. "Küçük paladin de güçlü ve çok fazla şeye dayanabileceğini hissediyorum..."

"Hayır," diye hırladı Shane, Wren'in ruhunun bir iblis tarafından parçalanacağı düşüncesinden dehşete kapılmıştı. *Bıçağı boğazına dayamak çok daha insancıl olurdu.*

Ve şeytan seni ele geçirirse, bıçağı tutan el senin elin olabilir.

Bilgelik kollarını kavuşturdu. "Onların hayatları ya da ölümleri sana bağlı, paladin. Bir şampiyonla, bizi kuşatanlardan sürümü korumak için kendimi yormama gerek kalmaz. Bu durumda, bu bedeni biraz daha uzun süre bir arada tutabilirim, sanırım."

O burada kalacaktı. Ruhu, büyük olasılıkla, sonsuza kadar lanetlenecekti. Ama şeytan sözünü tutarsa, Wren ve Marguerite kaçacak ve Rüya Tanrısı'nın tapınağına gidip bu tepelerde gizlenen dehşeti onlara tam olarak anlatabileceklerdi.

Ruhumun değeri çok az, ama bunu durdurmak için bir şans varsa...

"Sözünü tutacağını nereden bileceğim?" dedi ve Bilgelik'in yüzünde zaferin parladığını gördü.

"Senin sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

diye karşılık verdi. "Ben *bir şövalyeyim.* Sen ise

bir *iblisin."*

"Evet, ve bu ikisinden biri dramatik fedakarlıklarıyla tanınır." Kaşlarını çattı. "Belki de her ihtimale karşı arkadaşlarından birini rehin tutmalıyım."

"Hayır. Hepsini serbest bırak, yoksa anlaşma olmaz."

"Onlar güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında kılıcına atlamanı engelleyen ne olacak?"

Shane, iblisin yaptığı gibi kollarını kavuşturdu. "Paladinlerini hizmetinde kalmaya ikna edemiyorsan, bir tanrı olarak nasıl başarılı olmayı bekliyorsun?"

"Ha!" Wisdom kahkaha attı. "İyi vurdun, paladin. Çok iyi! Ama kendini surlardan atmadan önce bana kendimi kanıtlama şansı vermelisin, değil mi?"

Shane tereddüt etti. "Onların güvende olduklarına dair kanıt istiyorum."

Wisdom iç geçirdi. "Pekala. Sen ve başka hiç kimse, onları benim topraklarımın sınırındaki nehre kadar eşlik edeceksin. İstediğin kadar onları izleyebilirsin, adamlarımdan hiçbirinin onlara ateş etmediğinden emin olmak için. Hatta, eğer bu onları sakinleştirecekse, savaşçıları aşağıdaki hapishane hücrelerine kilitleyebilirsin.

rahat ol. Ama artık benim şampiyonum olacaksın. Bu gece. Seni zincirime takmak istiyorum, paladin, seni serbest bırakma riskini almadan önce.

Bu korkunç bir anlaşmaydı. Gerçek bir paladin bunu asla kabul etmezdi, ama o artık gerçek bir paladin değildi.

Belki de hiç olmamıştı. Belki de söylendiği gibi, o sadece birinin zincirindeki bir köpekti.

"Kabul ediyorum," dedi.

Kibirlenmemek akıllıcaydı. Elini uzattı ve elini göğsüne, kalbinin biraz altına, Çelik Aziz'in bir zamanlar onu kutsal ateşle doldurduğu yere bastırdı.

"O zaman beni içeri al, şampiyon," diye fısıldadı iblis.

Shane gözlerini kapattı. İlk tanrısı onu istemiyordu. İkinci tanrısı ölmüştü. Sevdiği kadın için bir tehlikeydi.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Eğer iblisin dokunuşu daha önce yanmışsa, şimdi kalbi delip geçen ateşli bir iğne gibi hissediyordu. Shane çığlık atmak için ağzını açtı ve sonra varlığından bile haberdar olmadığı bir şey yırtıldı ve çığlığı, havaya boğuk bir nefes almaya dönüştü.

Sanki içinde derin bir yara vardı ve Bilgelik onu deşmişti. Sanki o kadar uzun süredir acı çekiyordu ki, şeytan onu açıp tekrar kanatana kadar başka bir şeyin varlığını unutmuştu.

Apse olmuş bir ruh. Tabii ki bende de öyle bir şey olurdu. Ruhlar iyileşebiliyorsa ve ruhlar yara izi bırakabiliyorsa, bu mantıklıydı. Kısa bir kahkaha attı ve kendini şaşırttı. Ölen adamların böyle güldüğünü duymuştu.

Eh, bu da mantıklıydı. Belki de ruhundaki yara her zaman ölümcül olmuştu. Sadece düşüp ölmek için fazla inatçıydı. Belki şimdi sonunda ölecekti.

"Seninle işim bitene kadar olmaz," dedi iblis Wisdom ve konağının bedenini kullanarak gülümsedi.

FORHY-FIVE

"ÇOK UZUN SÜRÜYOR," dedi Marguerite.

Wren başını kaldırdı ve ona o kadar beklenmedik bir ifadeyle baktı ki, Marguerite'in bunu anlaması bir an sürdü. *Acıma mı? Hem de* Wren'den *mi?*

"Hâlâ anlamıyorsun," dedi paladin nazikçe. "O bir *iblis.* Beş dakika bile çok uzun. O öldü."

"O asla bir iblise boyun eğmez," dedi Marguerite kararlı bir şekilde. "Bu *Shane."*

Wren ensesini ovuşturdu. "Normalde sana katılırdım," dedi. "Ama bu eski ve güçlü bir şeytan. Böyle bir şeytan ortaya çıktığında, tapınak bir düzine şövalye ve en az beş rahip gönderir ve kayıplar olmasını bekler. Shane tek başına bir adam."

"Onun bir iblis tarafından ele geçirildiğine bir an bile inanmıyorum," dedi Davith. Marguerite, bu beklenmedik desteğe minnetle döndü, ta ki Davith, "Yer açmak için kıçındaki sopayı çıkarmak zorunda kalırdı," diye ekleyene kadar.

"Bu yardımcı olmuyor, Davith."

Wren dişlerini göstererek döndü ve Marguerite bir an için diğer kadının ona vuracağını sandı. "Onun hakkında böyle konuşmaya cüret etme!" diye tısladı. "O senin hayatını kurtardı! O yer canavarı seni yemesine izin verebilirdi, Sail'in adamlarının seni almasına izin verebilirdi, ama o her adımda senin için ölmeye hazırdı

senin için her adımda ölmeye hazırdı ve o senden *hoşlanmıyor* bile! Çünkü o... o... iyi bir adam! Ve kendini feda etti çünkü... çünkü... çünkü... *sus* artık*!"*

Davith ona şaşkınlıkla baktı ve Marguerite'in kendi içinden duyduğu şaşkınlığa ek olarak, bariz bir utanç da duyuyordu. "Haklısın," dedi sonunda. "Kesinlikle haklısın. Özür dilerim."

Marguerite, Wren'in geçmiş zaman kipini kullanmasına zorlukla tahammül etti, ama sonra gidip Wren'in omuzlarına kolunu doladı. Paladinin titrediğini hissedebiliyordu.

Ve çok da uzun zaman önce, gerekirse bu kızı davan için nasıl feda edeceğini düşünüyordun.

Kısa bir süre önce, onun ve Shane'in anlatmak için gereken süreden daha kısa bir sürede yarım düzine adamı öldürdüklerini gördüm. Durdurulamaz bir ölüm makinesini feda etmek kolaydı. Gözyaşlarının eşiğinde olan genç bir kadını feda etmek ise o kadar kolay değildi.

"Her şey yoluna girecek" demedi, çünkü ne Wren ne de Shane her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu ve onlar bu konuda ondan daha fazla şey biliyorlardı. Hâlâ onun verdiği öpücüğün tadını alabiliyordu, tüm o hüzün, tatlılık ve veda.

Tanrılar aşkına, ya o gerçekten gitmişse? Ya iblis onu bir mum gibi söndürmüşse?

Bu düşünce onu sarmaya vakit bulamadı, çünkü merdivenlerde ayak sesleri duydu, başını kaldırıp baktığında Shane ve Wisdom adlı yaratığın merdivenlerden indiğini gördü.

Wren, Marguerite'in kollarından kurtuldu ve bir anda tekrar bir savaşçıya dönüştü, sanki saldırıya uğrayacaklarmış gibi ayak parmaklarının ucunda dengede durdu. Marguerite, Shane'in parmaklıklara yaklaşmasını izledi. Onda farklı bir şey vardı, hareketlerinde farklı bir şey...

Wren geri çekildi ve başını salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

"Oh hayır." Marguerite onun gözlerine baktı ve gözleri beyaz buz ve karanlıktı.

Korku tüylerini diken diken etti. "Shane?" dedi. "Sen misin?"

Shane parmaklıkların arasından uzanıp çenesini avuçladı. Parmakları her zamanki gibiydi, nasırları cildine aynı sertlikte baskı yapıyordu, çenesini kendine doğru kaldırırken uyguladığı basınç da tamamen aynıydı.

"Hâlâ benim," dedi paladin'in sesiyle.

Gözlerinin içine bakarak, onların ötesini görmeye çalıştı, sanki aynanın yansıması yerine arkasındaki gümüşü görmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

Marguerite'in gövdesini çelik bir bant gibi saran bir şey vardı ve sonra parmaklıklardan uzaklaştırılarak geri çekildi.

Bu Wren'di. Diğer kadının nefesi kulaklarında sertçe duyuluyordu, ama Marguerite'i fiziksel olarak çekip uzaklaştırırken hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. "O değil," dedi. "Bu iblis."

"Ben ele geçirilmedim," dedi Shane, paladinin sesiyle, alçak ve sakin bir sesle. "Böyle yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

*"*Bir iblis işin içindeyse, *hiçbir şeye* güvenmem*,"* diye tersledi Wren. "Gerçekten, bu adil," dedi Wisdom, daha çok tavana doğru.

Shane iç geçirdi ve bu kesinlikle Shane'in iç geçirmesi gibi geliyordu. Bir iblis sesi ve ifadeyi taklit edebilir, ama iç geçirmeyi gerçekten doğru yapabilir mi?

"Gidebilirsiniz," dedi Wisdom. "En azından geri kalanlarınız. Bruno, kapıyı aç."

"Geri kalanlarınız mı?" Marguerite'in bakışları iblisten Shane'e kaydı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ben kalıyorum."

"Hayatta kalmazsın!" diye bağırdı Marguerite.

Bruno dikkatlice ateş hattına girdi, kapının kilidini açtı ve sonra aceleyle geri çekildi.

"Kalmak zorundayım," dedi Shane, gözlerine bakmadan. "Anlaşma böyleydi, böylece geri kalanlarınız özgür kalabilecekti."

"Arkadaşının baltalarını da geri vereceğiz," dedi Wisdom. "Ama binadan çıktıktan sonra beklememizi bağışla."

Shane kapıyı itti. Wren hemen Marguerite'i arkasına itti ve kendini hazırladı, Shane orada durmaktan başka tehditkar bir şey yapmasa da, açıkça bir kavga bekliyordu.

"Anlaşmayı yeniden görüşeceğiz," dedi Marguerite. "Burada kalmayacaksın." "Korkarım bu konu tartışmaya açık değil," dedi Wisdom. "Ya da

Daha ziyade, anlaşma çoktan yapıldı."

Shane sonunda gözlerine baktı ve kesinlikle ele geçirilmiş olamazdı, çünkü hiçbir iblis tek bir bakışta o kadar acı çekemezdi.

"Hiçbir anlaşma pazarlık edilemez," diye başladı Marguerite, bunun doğru olmasını dileyerek. Ve sonra Wisdom'ın maskesi... düştü. Ya da daha büyük olasılıkla, iblis insan gibi davranmayı bıraktı. Çok sonra Marguerite, bunun

bir şeyi kanıtlamaya çalışıp çalışmadığını ya da sadece konuşmaktan yorulduğunu merak edecekti.

"Bu anlaşma," dedi, çenesi yanlış hareket etti, gözleri yanlıştı ve sesi, omurgada vızıldayan ve sürünerek dokunduğu her yere iğneler saplayan bir tınıya sahipti.

Marguerite tartışmayı bıraktı. Gözünün ucuyla Davith'in parmaklıklara yaslanarak o sesten olabildiğince uzaklaşmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Hadi," dedi Shane, ardından gelen sessizliğe. "Seni nehre kadar geçireceğim."

Wren baltalarını geri aldığında, Shane onun kendisine saldırmayı düşündüğünü fark etti. Ona bakmadı ve baltaları kaldırmak gibi bariz bir hareket yapmadı, ama savaşın gürültüsü Shane'in kulaklarında çınladı ve ona hazır olmasını söyledi.

"Eğer bunu yaparsan," dedi yorgun bir sesle, "Wisdom muhtemelen senin yerine seni götürmek isteyecektir. Lütfen... bu fırsatı değerlendirip buradan git. *Lütfen."*

Sonunda, Wren'in saldırmamasının tek nedeninin, onun karşılık vermeyeceğini düşünmeye dayanamaması olduğundan oldukça emindi.

Marguerite de ona bakmıyordu. Öfkeli mi, hasta mı, üzgün mü olduğunu anlayamıyordu. Belki de üçü birden. Buna alışık değildi ve içinden bir ses *bunun senin yüzünden olduğunu söylüyor*du ve o da kendini daha da suçlu hissediyordu.

Biraz daha zaman olacağını düşünmüştü. Haftalar. Aylar. Çok şanslıysa, belki bir iki yıl bile, her şey dağılmadan önce. Yolda birkaç gün ve sonra... bu.

"Üzgünüm," dedi. "Tek yol buydu."

"Olamaz," dedi Marguerite. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Sen ele geçirilmediğini söyledin. O zaman seni kontrol edemez, değil mi? Bizimle gelebilirsin."

Göğsündeki kanal yanıyordu. "Sanmıyorum. İblis bir şey yaptı. Onu aldatmaya çalışmanın kötü bir fikir olacağına eminim."

Marguerite burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve onun yanından geçip gitti. Çok dikkatli bir şekilde hiçbir şey söylemeyen Davith, ona doğru ilerledi, sonra görünüşe göre fikrini değiştirdi.

"Eğer ele geçirilmediysen," dedi Wren yavaşça, "o zaman neden hala içindeki iblisi hissediyorum?"

Shane elini göğsüne sürdü. "Aziz senin içindeyken nasıl hissettiğini biliyorsun. O yer?"

Wren ihtiyatla başını salladı.

"Sonrasında, sanki bir yara gibiydi. Iltihaplı bir yara. Sanki bir baskı oluşuyordu ve ben buna o kadar alışmıştım ki fark etmemiştim. Ve sonra şeytan... Bilmiyorum, bir şekilde onu *deldi*."

"Ve şimdi iyisin?" diye sordu Wren acı bir şekilde. "Şeytan seni iyileştirdi ve her şey harika mı?"

Shane burnunu çektirdi. "Tanrım, hayır. Şeytan gibi acıttı. Sanırım kan kaybından öleceğim. Ama en azından baskı azaldı."

"Bu pek iyi bir şey gibi gelmiyor."

"Öyle olduğundan emin değilim. Ama aynı zamanda..." Yutkundu, başka bir paladin bunu anlayabilir mi diye merak etti. Başka bir paladin *dışında* kimse anlayabilir mi diye merak etti. "Artık boşluk hissetmiyorum."

Küçük kız kardeşi gibi gördüğü kadın çöktü. "Oh," dedi, ölmek üzere olan bir nefes kadar yumuşak bir sesle.

"Bunun olacağını bilmiyordum," diye itiraf etti. "Şeytan da bilmiyordu sanırım. Aksi takdirde, tehdit etmek yerine bununla beni baştan çıkarmaya çalışırdı."

"Sen dinlemezdin," dedi Wren, onun muhtemelen hak etmediği mutlak bir inançla.

"Hayır," dedi Shane, avucunun içini göğsüne sertçe bastırarak. "Muhtemelen dinlemezdim." Ve sesinin ne kadar cazip geleceğini ifade etmediğini umdu.

Nehre ulaşmaları hiç zaman almadı. Burası yeterince sığdı, karşıya geçebilecekleri kadar. İki Sail ajanı geriye bakmadan aceleyle karşıya geçtiler ve yola çıktılar.

Shane Marguerite'e döndü ve onun bir kol mesafesinden daha yakın olduğunu gördü.

"Seni buradan çıkaracağız," dedi, sesi alçak ve yoğundu. "Seni burada bırakmayacağız. Doğruca Rüya Tanrısı'na gideceğiz ve onları buraya geri getireceğiz. *Yemin ederim."*

Rüya Tanrısı'nın halkı, beni kurtarmaktan çok Bilgelik'i durdurmak isteyecek. Tabii buraya vardıklarında hala hayatta olursam.

"Yapabileceğin en iyi şey bu," dedi.

Kadın onun ön kollarını tuttu ve ona baktı, seviştikleri zamanki kadar kararlıydı. İblis göğüs kemiğinin altında bir delik açsa da, bu anı hala ağzını kurutuyordu. "Seni terk etmeyeceğim," dedi kadın. "Bir an bile terk ettiğimi düşünme."

Adam başını salladı. Ve sonra, bir daha böyle bir fırsatı olmayacağını bildiği için, "Seni seviyorum" dedi.

Ve belki de onun cevabını duymaya cesareti yoktu, çünkü onun söyleyeceği şeyi duymaktansa onu öptü.

Bu, hayatının en iyi ve en kötü öpücüğüydü.

Sonunda ayrıldıklarında, "Lütfen git," dedi. "Çünkü buna dayanamıyorum."

Marguerite'in yüzünde, ağlamamaya çalışan bir kadının boş ve sabit bakışı vardı. "Senin için geri geleceğim," dedi ona.

Shane başını salladı, alnını öptü ve onu bırakıp gitti.

Üçünün nehri geçmesini izledi ve sonra arkasını döndü, böylece onların gözden kayboluşunu izlemek zorunda kalmayacaktı.

Onu güvende tutmanın tek yolu buydu. Yapmam gerekeni yaptım.

Soğuk bir teselli, ama elinde olan tek şey buydu.

Shane odaya girerken Wisdom, "Geri döndün," dedi. "Şüphe etmedim."

"Şüphe etmedin mi?"

Bir iblis hakkında düşünmek garip bir şeydi, ama onun ani gülümsemesinin samimi olduğunu düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, belki biraz. Ama riske değer olduğunu düşündüm."

"Onlarla birlikte gitmeyeceğimi nereden bildin?" "Söz verdin."

Şüpheyle ona baktı. "Bir iblise verdiğim sözü tutacağıma güvendiğini söyleyemezsin."

Wisdom güldü. "Hayır, aslında hayır. Ama sana verdiğim şeyin yeterli olacağına güvendim."

Shane elinin topuğuyla göğsünü ovuşturdu. Tanrının ona dokunduğu yara izi artık uyuşuk değildi. Yine yanıyordu, ama eskisi gibi değil. Arındırıcı alev yerine asit.

uzun süredir taşıdığı ölü boşluğa kıyasla, bu bir duyu mucizesiydi.

Ama bu tek başına onu geri getirmek için yeterli olur muydu?

Marguerite gibi düşünmeye çalıştı, olası motivasyonların karmaşasından bir yol seçmeye çalıştı, ama çabucak vazgeçti. Zihni o kadar karmaşık değildi. "Sana inanıp inanmadığımı bilmiyorum," dedi.

"Düşündüğün kadar karmaşık değil," dedi iblis ve Shane, iblisin yine zihnini okuduğunu mu, yoksa kendisinin tahmin edilmesi bu kadar kolay birisi olduğunu mu merak etti. "Güçlerimin boyutunu bilmiyorsun. Bana olan inancını yitirirsen, korkunç bir şeyin olmayacağından emin olamazsın. Ne de olsa, nehirde bana ihanet etseydin, bir ordusu ayaklanıp seni tekrar esir alabilir ve arkadaşlarını gözünün önünde katledebilirdi. Belki de tehdit ettiğim gibi, onlardan birini yeni bedenim olarak seçerdim. Bu yüzden, onların güvende olmalarını sağlamak için benim oyunumu oynamaya devam etmek zorundaydın."

Shane yavaşça nefes verdi. Nehirde durup onların gitmesini izlerken, neredeyse aynı şeyi düşünmüştü. Bu düşüncenin doğruluğu ürperticiydi.

"Evet, sana verdiğim şeyin yeterli olduğuna güveniyordum. Taşıdığın bağ... ve benim yapabileceklerime karşı duyduğun sağlıklı korku." Tilki gibi sırıtarak dişlerini gösterdi.

"Peki bir ordunun ayaklanması mümkün müydü?"

Wisdom burnunu çektirdi. "Nehir kenarında gizlenmiş okçularım olduğunu söyleyerek yalan söyleyebilirdim, ama çok geçmeden gerçekte ne kadar az askerim olduğunu anlayacaksın. Hayır, ordum yok. Aramızdaki bağı koparmak hoşuna gitmezdi, ama benim de gitmezdi."

Yani yolumda duran tek şey kendi korkularımdı. Yine.

Yıllar boyunca okuduğu tüm trajik romanlarda ve destansı şiirlerde, anahtar nokta kahramanların kendi kusurları yüzünden kendilerini mahvetmeleriydi. *Bu yüzden trajedi oluyor. Aksi takdirde, sadece insanların öldüğü bir şiir olur.*

"Bu kadar üzülme," dedi Bilgelik nazikçe. "Sonuçta, eğer tanrı olmayı başarırsam, beni ihanet eden kişi olmak istemezsin, değil mi? Bunun çok tatsız olacağını tahmin ediyorum."

Shane kaşlarını kaldırdı. "O zaman intikamcı bir tanrı olmayı mı planlıyorsun?"

İblis güldü. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Tanrı olduğumda bunu gerçekten umursayacağımı sanmıyorum, ama daha önce hiç tanrı olmadım, bu yüzden belki de çok umursayacağım. Her halükarda, benim tarafımda kalmak daha güvenli, değil mi?"

Shane başını salladı. Wisdom'ın mantığında büyük, göze batan bir kusur vardı. "Onların doğrudan Rüya Tanrısı'nın halkına gidip seni uyarmalarını bilmelisin." Odayı geçip pencereye doğru yürüdü ve uzaktaki tepeye baktı, bir ordunun toplanmış olduğunu görmeyi yarı yarıya bekliyordu.

"Elbette gidecekler."

"Ve sen korkmuyor musun?"

"Gözümün önünden kaybolmalarını görmektense, gelmelerini tercih ederim." Masaya yaslandı. "Keşfedilmek her zaman kaçınılmazdı. Bu şekilde keşfedilme zamanımı kendim seçiyorum."

"Sana karşı bir ordu gönderecekler."

İblis başını salladı. "Çok muhtemel. Ve o ordudan sağ çıkmak için en çok ihtiyacım olan şey, Rüya Tanrısı'nın halkının nasıl çalıştığını çok iyi bilen biriydi." Parmaklarını havada, onun tanımadığı bir kutsama sembolü gibi gezdirdi. "Ve işte, benim şampiyonum, burada devreye sen giriyorsun."

"Ben mi?"

"Rüya Tanrısını iyi tanıyorsun. Onun izi, Azizinki kadar güçlü olmasa da, ruhunda var. Bana O'nun halkıyla nasıl yüzleşeceğimi ve hayatta kalacağımı söyleyeceksin."

"Hayatta olmaz," dedi Shane ve kendini pencereden aşağı attı.

Aşağıdaki avlu gri taşlarla döşenmişti ve kırmızı çamurun kuruduğu yerlerde neredeyse pembeye dönmüştü. Bir tarafta bir sıra çamaşır asılıydı ve köşede yarım düzine tavuk gagalamaya devam ediyordu. Bunu fark etmek için bolca zamanı vardı, çünkü havada asılı kalmış gibi görünüyordu.

Kahretsin.

"Levitasyon," dedi Wisdom arkasında, sesi biraz gergin, "iblislerde içgüdüseldir. Bunun, doğum yerimizde nasıl hareket ettiğimizin bir sonucu olduğuna inanıyorum." Shane, bir elin ayak bileğini kavradığını ve onu odanın içine doğru çektiğini hissetti. "Başka birine yapmak çok daha zordur. Neyse ki, aramızdaki kanal işleri kolaylaştırıyor."

Onu yere bıraktı. Adrenalin geç de olsa vücudunu kapladı, kaslarını titretmeye başladı ve savaşın dalgasının yükselmeye çalıştığını hissetti. Refleks olarak onu bastırdı, sonra düşündü, *Bekle, neden? Belki onu beni öldürmeye zorlayabilirim.*

O kadar uzun süredir kara dalgayla savaşıyordu ki, bunun yerine ona ulaşmak için bir an zaman aldı. Ama sonunda etrafında yükseldi, kırmızı renkle doldu ve dünya etrafında yavaşlarken kendini dizlerinin üzerine çöktürdü.

Kılıcı çek ve Bilgelik'e koş. Sağ elinde kılıcın kabzası, sol elinde omuzu olsun. Kılıcı sırtına dolayabilir ve onu delip geçirebilirsen, kendini de üzerine atabilirsin. Kılıcın iki fitlik bir kısmı kaldı, ikinizi de öldürmeye yetecek kadar.

O atıldı.

"Dur," dedi Bilgelik, köpeğine *hemen* yataktan inmesini söyleyen birinin sert ve öfkeli tonuyla.

Göğsünün içinde bir sıcaklık patladı ve savaşın akışını küle çevirdi. Shane, ateşten toynaklı bir katır tarafından tekmelenmiş gibi hissetti. Hücumu tökezlemeye dönüştü ve şeytanın ayaklarının dibinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, nefes nefese kaldı. Akciğerleri bile yanmış ve çiğ gibi hissediyordu.

Wisdom iç geçirdi. İblisin uzaklaşıp geri dönmesini izledi. Yanına diz çöktü ve eline bir bardak su tutuşturdu. "İç."

İtaatkar bir şekilde içti. Acı azaldı, ama henüz ayağa kalkacak durumda değildi. Bunun yerine yanına yığıldı.

İblis ona bakarak başını salladı. "Özür dilerim," dedi. "Bu konuda henüz çok tecrübesizim ve açıkça fazla güç kullandım. Sana acı vermek istememiştim."

Garip bir şekilde, onun doğruyu söylediğine inandı.

Wisdom çömeldi ve adam duvara yaslanarak oturabilecek hale gelene kadar kolunu omuzlarının altına koydu. Bir bakıma, iblisin dokunuşunun tüylerini diken diken etmesi gerektiğini biliyordu, ama sadece insan eli gibi hissediyordu.

Ona bir bardak su daha getirdi, sonra karşısına çapraz bacaklı oturdu. Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Artık acımıyordu, ama aralarındaki bağlantının bir damga gibi yaktığını hissedebiliyordu.

"Seni bana hizmet etmeye zorlayabileceğim birçok yol var," dedi Bilgelik. "Ama hepsi de hoş olmayan yollar ve ben öyle bir tanrı olmak istemiyorum." Tanrılar, ev sahibinin gözlerinin arkasında ne olduğunu biliyorlardı.

Shane yüzünü ovuşturdu ve bir yudum su içti.

"Sana zarar vermemi mi *istiyorsun*?" diye sordu Bilgelik. Sesi neredeyse yakıcıydı, bir tehdit değil, bir soru gibiydi.

Shane, iblisin onu, onun iblisi bulduğu kadar şaşırtıcı bulduğunu fark etti. Gülmek mi ağlamak mı gerektiğini bilemedi. "Hayır."

"Emin misin? Hizmet etmek için can atıyorsun, paladin. Her şey orada." Başını eğdi ve Shane, sanki şeytan ellerini kalbinin üzerinde gezdiriyormuş gibi, göğsünün içindeki baskının değiştiğini hissetti. "Sana hizmet etmekten başka seçeneğin kalmayana kadar işkence etsem, kendini daha az suçlu hisseder miydin? *Gerçekten mi?"*

Shane ağzını açtı, hiçbir şey söyleyemeyeceğini fark etti ve tekrar kapattı. İblisin sorusu, ruhunda

ve hayatı boyunca dikkatlice görmezden geldiği şeyleri ortaya çıkardı.

Ama tanrım, bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordu. Acı dolu bir vaftiz, ve sonra... sonra artık onun suçu olmayacaktı. Rüya Tanrısı bile onu lütuftan düşmüş olduğu için suçlayamazdı. Artık suçluluk yok, artık kemiren korku yok, sadece karanlık ve neredeyse sonsuz bir özgürlük, yaratıldığı şey olmak için, tanrı gibi bir şeyin elindeki silah olmak için.

Böyle bir şeyi istemek çok yanlış olurdu.

Baskı azaldı. Aralarındaki bağlantı sayesinde Shane, iblisi şok etmeyi başardığını fark etti.

Rüya Tanrısı'nın tapınağında bize bu konuda *hiç uyarıda bulunmamışlardı.* Boğazında bir kahkaha yükseldiğini hissetti ve onu bastırmaya çalıştı. Tapınak, iblislerin sizi nasıl baştan çıkarmaya çalışacağı konusunda çok zaman harcamıştı. İblis sizi baştan çıkarmayı beklemediğinde ne yapmanız gerektiği konusunda ise hiçbir şey söylememişlerdi.

"Sanırım gerçekten ihtiyacın varsa, yapabilirim," dedi Wisdom belirsiz bir şekilde.

Shane gözlerini kapattı. "Hayır," dedi, kısmen Wisdom'a, kısmen de göz kapaklarının arkasındaki karanlığa, "Bunu istemiyorum."

Ve sonra, o kadar sessizce ki, sözleri duyduğundan mı yoksa kanal aracılığıyla hissettiğinden mi emin olamadı: "İnsanlar çok *karmaşık."*

Gülmemesi gerekirdi, ama güldü. Muhtemelen bu, onun gerçekten lanetlendiği anlamına geliyordu. "Kutsal kitabını yazarken," dedi, "bunu ilk sayfaya koymanı öneririm."

FORHY-SIà

Kasabaya varmadan önceki ikinci günün akşamıydı. Ya yol şeytanın hatırladığından daha uzundu ya da -daha muhtemel olan- sadece kemiklerine kadar yorgun düşmüşlerdi. Her adım bir darbe gibi geliyordu. Marguerite neredeyse bir yer canavarına basıyordu ve Wren diğerlerinden çok daha uyanık olduğu için kurtuldu.

Dikkatini yeterince vermiyordu, bu çok açıktı. Hem yorgun olduğu için hem de kafasında bir düşünce durmadan dönüp durduğu için.

Onu orada bıraktın.

Başka seçeneğim yoktu! diye tartıştı ve düşünce ona karşılık vermedi. Sadece tekrar tekrar tekrarladı. *Onu orada bıraktın. Onu orada bıraktın.*

Çünkü gerçekten tartışılacak bir şey yoktu, değil mi? O, Shane'i bir zamanlar Rüya Tanrısı'nın yaptığı gibi tamamen terk etmişti. İblisin kendini bir anlığına ortaya çıkarmasını izlemiş ve sonra arkasını dönüp kaçmış, Shane'i tüm yükü taşımak zorunda bırakmıştı.

Onu hareket ettiren tek şey, geri döneceğine olan inancıydı.

Ne pahasına olursa olsun umurumda değil. Rüya Tanrısı'nın halkını kulaklarından sürüklemek zorunda kalsam bile umurumda değil. Geri döneceğim ve beni öldürse bile onu ele geçirmekten kurtaracağım.

Shane'i bir kez terk etmiş bir tanrıya güveniyor olması, ona hiç de garip gelmeyen bir ironiydi.

Kasabaya vardıklarında, üçü kasabanın hemen dışında sallanarak durdular. Hala kasabalar olması ve diğer insanların şeytanlar, kiralık katiller veya kayıp aşklar tarafından rahatsız edilmeden hayatlarına devam etmeleri tuhaf geliyordu.

"Tamam," dedi Marguerite sonunda. "Bir han var. Sıcak bir banyo yaparsam, belki tekrar duygularımı hissedebilirim."

"*İster* misin?" diye sordu Davith.

Ellerini yüzüne sürterek "Özellikle değil, ama yine de banyo yapmak istiyorum" dedi.

Hanın adı The Fig & Murder idi ve hayal gücüyle incir olarak yorumlanabilecek bir şey tutan bir karga resmi vardı. Marguerite, yüksek dağlık bölgelerde incirleri nereden bulduklarını merak etti, nakliye masraflarını düşürebilir miyim diye kısa bir süre düşündü, sonra artık umursamadığına karar verdi.

Shane gitti. Shane bizi kurtarmak için ruhunu feda etti. Beni kurtarmak için. Ne anlamı var ki? Onu bir iblisten geri alamam.

Umursamazlığı, tavernanın kapısını açana kadar sürdü. Kapıyı açtığında duyduğu ilk şey, tanıdık bir sesin "Sizin bu gübreyi kullandığınızı biliyorum. Ben gübreyi sormuyorum. *At sidiğini* soruyorum. Yaklaşık yüz galon ihtiyacım var ve nakit ödeme yapmaya hazırım" demesiydi.

"Hanımefendi," dedi barmen, Ashes Magnus'tan uzaklaşarak sırtı duvara değene kadar geri çekilmişti, "Yüz galon at sidiği olan kimseyi tanımıyorum! Bu, insanların elinde bulundurması normal bir şey değil!"

"Ugggh," dedi Ashes. "Peki ya tabakçılar? Tabakçılar her türlü iğrenç şeyi saklarlar."

"Ashes?" diye fısıldadı Marguerite. Sonra daha yüksek

sesle, "Ashes!" "Ne?" Zanaatkar döndü. "Marguerite?"

"Hayattasın!"

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim!" Zanaatkar dönüp Wren ve Marguerite'i kucakladı.

"Ama ne oldu?" diye sordu Marguerite, kucaklaşmaları bittiğinde ve birkaç damla gözyaşı dökülüp silindiğinde. "Buraya nasıl geldin?"

Ashes onlara gülümseyerek baktı. "Her zamanki gibi. Yürüdüm. En azından bir çiftlik arabası olan birini bulana kadar, ve onu rüşvet vererek beni bir sonraki kasabaya götürmesini sağladım." Han sahibine eliyle işaret etti. "Ve burada oturup, yaralarımın iyileşmesini bekledim ve bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalıştım." Başlarının üzerinden baktı. "Sarkastik olanı görüyorum, ama güzel olan nerede?"

Davith, bir kez olsun alaycı bir cevap vermedi. Ellerini ceplerine soktu ve başka yere baktı.

Marguerite derin bir nefes aldı. "Hâlâ yukarıda," dedi. "Ve yanında bir iblis var."

Ashes uzun bir süre sessiz kaldı. "Kahretsin," dedi sonunda. "Bunu düzeltemem."

"Kimsenin düzeltebileceğini sanmıyorum." Marguerite alnını ovuşturdu. "Nasıl kaçtın?"

"Oh, *o mu."* Ashes biraz utanmış görünüyordu. "Aslında tamamen korkaklıktan. Kızıl Yelkenliler vurulur vurulmaz, başka birinin de kavgaya karıştığını anladım ve onların dostça davranmayacağından emindim. Belki de ziyaretçileri sevmeyen birinin bölgesine girmişizdir diye düşündüm. Buradaki birçok klan ziyaretçileri sevmez, biliyorsun. Ve zaten vagona yaslanmış, ekipmanımı arıyordum - onları iki kez düşündürecek kadar patlayıcı bir şeyim olabileceğini düşünmüştüm - o yüzden yere uzandım, enkazın arasına sıkıştım ve cesetmişim gibi davrandım." Kafasını işaret etti. "Kan yardımcı oldu. Kafa yaraları her zaman etkileyici görünür."

"Ve senin öldüğünü sandılar," dedi Wren.

"Evet. Biri kaburgalarıma dürttü, ama ben hareketsiz kaldım ve neyse ki emin olmak için uğraşmadılar. Sizi götürdükten sonra, birinin cesetleri yağmalamak için geri döneceğinden korktum, bu yüzden orada olmadığımdan emin oldum." Utangaç bir gülümsemeyle. "Ve son yarım gündür burada oturup, nasıl bir kurtarma operasyonu düzenleyeceğimi düşünüyordum. Neyse ki buna gerek kalmadı, çünkü aklıma gelen tek şey, duvarı yıkmak için kara barutla dolu bir bira arabası kullanmaktı, ama o kadar kara barutum yoktu, yani bir sürü at sidiği lazımdı, ama kimse bunu sağlamak istemedi." Barmeni, muhtemelen barın arkasında büyük miktarda idrar stoklamadığı için sert bir bakışla süzdü. Adam zayıf bir gülümsemeyle, korkunç yaşlı kadının dikkatini başka yere çeken biri olduğu için açıkça memnun olduğunu gösterdi.

"Önemli olan niyetin," dedi Marguerite.

"Patlayıcılar söz konusu olduğunda önemli değil," dedi Ashes ve Marguerite bu noktada ona hak vermek zorunda kaldı.

"GÖREVİNİZ YETERİNCE BASİT," dedi Wisdom, haritanın bir noktasını işaret ederek. "Buradaki çiftlik neredeyse bir yıldır bize saldırıyor. Koyunlarımızı ve bazen çocuklarımızı alıyorlar. Onların ortadan kaldırılmasını istiyorum."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Ve bunu tek başıma yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana güveniyorum," dedi iblis. Shane, bunun ironisini fark etmediğini mi, yoksa sadece kabul etmemeyi mi tercih ettiğini bilmiyordu. "Orada belki iki düzine insan var. Sadece savaşçılar ölmeli."

"Sadece iki düzine kişi varsa, neden daha önce onları durdurmadın?"

Wisdom hafifçe güldü ve pencereye gitti. "Buraya gel."

Shane temkinli bir şekilde yaklaştı. İblis aşağıya, avluya doğru işaret etti. Avluda yarım düzine insan kılıçlarla talim yapıyordu. Erlick çevrede dolaşarak emirler yağdırıyordu.

Shane, tecrübeli gözleriyle askerleri inceledi. Üçü, muhtemelen henüz tıraş olmaya gerek duymayan çocuklardı. Biri, çocukların büyükbabası olabilecek bir adamdı. Onunla kılıçlarını çarpıştırıp bir anından fazla hayatta kalabilecek tek iki kişi, eteklerini bacaklarına bağlamış iki orta yaşlı kadındı.

"Orduma bak," dedi Wisdom, kolunu geniş bir hareketle sallayarak. "İlham verici, değil mi?"

"Hapishane gardiyanı..."

"Bruno. Buradaki savaşacak yaştaki tek diğer adam. Işık iyi olduğu sürece, önündeki yaklaşık üç metreyi görebiliyor."

Shane iblise baktı. "Ama bizi yakaladığınızda..."

"Okçular. Dokuz kişi, çoğu on beş yaşın altında ya da elli yaşın üstünde, ve Rory, doğuştan ayakları sakat, koşamıyor. Ayrıca avladıkları hayvanlarla tencerelerimizi dolduruyorlar." Askerlere gülümsedi ve eğer insan olsaydı, Shane onun bakışlarında sevgi olduğunu düşünürdü. "Sadece kısa yaylar. Kalenin tamamında iki tatar yayı vardı. Şimdi, peşinizdekiler sayesinde üç tane var. Ama bu sırada Sebastian'ı öldürdüler ve en iyi okçularımdan birini kolu iyileşene kadar görev dışı bıraktılar."

"Üzgünüm," dedi Shane, neredeyse dalgın bir şekilde. *Tanrım. Wren ve ben bu kaleyi tek başımıza ele geçirebilirdik. Hatta, muhtemelen hala tek başıma ele geçirebilirim.*

Göğsünün içinde bir şey çekildi ve keskin bir şekilde başını kaldırdı. Bilgelik ona kaşlarını kaldırdı. "Beni unutma," dedi.

"Hayır," dedi Shane. "Unutmayacağım." Tekrar aşağı baktı. "Bu nasıl oldu?"

"Bu kale yıllardır çöküşteydi," dedi Wisdom. "Sonra rakip bir klan buraya saldırdı. Tüm savaşçıları ve geri kalanların çoğunu katlettiler. Sonra istediklerini alıp gittiler." İblis kollarını göğsünde kavuşturdu ve avluya doğru baktı. "Onları birkaç gün sonra buldum. Hayatta kalanlar kışı atlatamayacaktı, ama ben

en yakın büyük kasabaya götürdüm ve bir tüccarın yanına atladım. Sonra tüm mallarını buraya getirdim ve onlara bunun Wisdom'dan bir hediye olduğunu söyledim." Dişleri parladı. "Bunu üç kez yaptım. Bu bedene girip kendime Wisdom adını verdiğimde, insanlar bana karşı çok iyi niyetliydiler."

"Yani üç masum tüccarı öldürdün," dedi Shane.

"Biri dolandırıcı ve yalancıydı, diğeri ise ne yaparsam yapayım yakında ölecekti. Üçüncüsü... evet. Üçüncüsünü pişmanlık duyuyorum, itiraf ediyorum. O adil bir adamdı ve zihninin ikiye bölünmesini hak etmiyordu. Ama bu insanlar da açlıktan ölmeyi hak etmiyorlardı." İblis pencereden dışarıya dalgın dalgın baktı. "Tanrı olmak ve bir tanrının seçimlerini yapmak zor."

"Gerçekten pişman mısın?" diye sordu Shane. "Pişman olabilir misin?"

"Bu seni şaşırttı mı, şampiyon?" Wisdom ona gülümsemeden baktı. "Biz kendimizi ev sahiplerimize viski fıçısına viski dökülür gibi dökeriz. Viski fıçının tadını aldığında ya da fıçı viski koktuğunda şaşırmazsın, değil mi?"

"Ruhlar viskiden daha karmaşık görünüyor."

Wisdom kahkahayla güldü. "Erlick'e bunu söyleme. Akıncılar ailesini öldürmeden önce o bir içki üreticisiydi. Ama evet. Önce fiziksel bedenlerin derslerini öğrenmeliyiz. Çoğumuz o zaman sizin paladinleriniz tarafından yakalanırız. Yeterince uzun yaşarsak veya yeterince sık geri dönersek, başka dersler de öğrenmeye başlayabiliriz. Keder, pişmanlık ve üzüntüyü bilirim. Ve halkıma karşı sorumluluğumu da."

"Yine de tanrı olmak istiyorsun."

İblis dişlerini göstererek gülümsedi. "Halkıma başka nasıl en iyi şekilde bakabilirim? Ve bu dersleri cehenneme geri götürmekten ve başarısızlıklarımı sonsuza kadar düşünmekten başka nasıl kaçınabilirim?" Esnedi. "Sebeplerim tamamen bencilce değil, ama tamamen saf da değil. Sadece tamamen bana ait. Ve şimdi senden, şampiyonum, gidip bu sorunlu haydutların artık beni ve halkımı rahatsız etmemesini sağlamanı istiyorum."

Shane yüzünü buruşturdu. "Aralarında masum insanlar da var mı?"

"Büyük olasılıkla." Bilgelik gülümsedi. "Ve burada devreye ben giriyorum. Bir iblis bir tanrının yerini alabilir mi, görelim bakalım, olur mu?"

Rüya Tanrısı'nın bir tapınağının bulunduğu kasabaya ulaşmak beş uzun gün sürdü. Yerel halk, hanlar ve yolcu dinlenme yerleri olan daha kolay bir yol olduğunu söyledi, ama bu yol iki kat daha uzun sürüyordu. Marguerite, Shane'in bir iblisin elinde olduğunu düşündü ve en kısa yolu seçti. Davith bile itiraz etmedi.

Rüya Tanrısı, eğer dinliyorsan, onu kurtarana kadar dayanmasını sağla. Ona bunu borçlusun.

"Beni geride bırakabilirsiniz," dedi Ashes ikinci gün. "Hız rekoru kırmadığımı biliyorum."

Marguerite konuşamadan Wren, "Hayır," dedi. "Kimseyi geride bırakmayacağız."

Marguerite, Shane'in eskiden olduğu gibi sessiz kalan paladine baktı. Genç kadının yüzü birkaç gün içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. *Ashes'i Sail'e kaptırırsak, tüm bunlar boşa gidecek.*

Zaten öyle hissediyordu. İntikam aptalca ve boş bir şeydi ve artık onun için önemli olan tek tuz, kan ve gözyaşlarındaki tuzdu.

"Onu geri getireceğiz," dedi yüksek sesle, hem kendini hem de Wren'i ikna etmeye çalışarak.

Wren ona baktı ve gözlerini kaçırdı. "Elbette geri getireceğiz," dedi, ama ses tonunda bunu söylemedi ve Marguerite onun aslında buna inanmadığını biliyordu.

Çiftliklerden yiyecek satın alabildiler ve Davith, bir köpek arabası ve bir midilli vermek isteyen bir çiftçi buldu ve ikisini de makul bir fiyata satın aldı. Ashes arabaya bindi ve bundan sonra daha hızlı ilerlediler, ama yol hala uzun ve yorucuydu. Geceleri, kamp kurmaktan çok, oldukları yerde yığılıp kalıyorlardı.

Belki de şansları dönmüştü. Belki de Shane'e karşı görevlerini yerine getirmeyen Rüya Tanrısı, geç de olsa onlara gözünü dikmişti. Her ne olursa olsun, Marguerite'in tahminine göre, kasabadan hala neredeyse yarım gün uzaklıktaydılar ki, at sesleri duydular.

Marguerite başını kaldırdığında, oldukça yakışıklı üç kişinin orta derecede yakışıklı atların üzerinde olduğunu gördü. Zırh ve kapalı gözlü beyaz cüppeler giyiyorlardı.

Paladinler, diye düşündü. Bu kelime kafasında dolaştı ve bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, ama çok yorgundu.

Kollarını sallayarak öne çıkan Wren'di. *"Jorge?* Sen misin?" Marguerite, Wisdom'un adamları tarafından yakalandıklarından beri Wren'in ilk kez gülümsediğini gördü.

"Wren?" Paladinlerden biri yüksek sesle güldü ve atından indi. Uzun boylu ve kaslıydı ve duruşunda Marguerite'e Shane'i çok hatırlatan bir şey vardı. Jorge'nin teni ve saçları çok daha koyuydu ve sağ kaşında çapraz bir yara izi vardı, ama hareketleri aynıydı ve sırtında taşıdığı devasa kılıç, Shane'in kırdığı kılıcın ikiziydi. "Tanrı bizi korusun, Archenhold'dan bu kadar uzakta ne yapıyorsun?"

"Uzun bir hikaye." Wren, emir bekler gibi Marguerite'e baktı. "Çok, çok uzun bir hikaye."

"Öyle olmalı." Jorge, gruba sempatiyle baktı. Marguerite de arkasına dönüp baktı ve üstlerine yapışmış toz tabakalarını, aceleyle onarılmış ya da pelerinlerle örtülmüş yırtık giysileri ve Ashes'in yüzündeki solmuş morlukları gördü. "Lütfen, size tapınağın misafirperverliğini sunmamıza izin verin. Yolda bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Davith söz aldı. "Banyo olacak mı?" diye sordu.

Paladin güldü. "Sanırım bunu halledebiliriz. Ama gel Wren, beni bu sevimli hanımlarla tanıştırır mısın?"

Wren gözlerini devirdi ve tanıştırdı. Jorge, Marguerite'in eline eğildi ve bir şövalye gibi elinin içini öptü. "Memnun oldum," dedi.

"Yorgunum," dedi ona.

Onun şerefine, Ashes Magnus'un eline de aynı derecede derin bir reverans yaptı ve hatta öpücüğü daha uzun sürdürdü. Ashes burun kıvırdı, ama gözlerinde takdir dolu bir ışıltı vardı. "Yirmi yaş daha genç olmadığım için şanslısın, paladin."

"Yine de kendimi çok *şanssız* hissediyorum."

Marguerite, Davith'in lanet olası amatörler hakkında bir şeyler mırıldandığını duydu.

"Jorge, flört etmeyi bırak da bu zavallı insanları sıcak su ve yataklara götürelim," dedi diğer paladinlerden biri.

"Evet, tabii ki. Affet beni." Ashes'ten uzaklaştı (Ashes, o uzaklaşırken kesinlikle onun arkasını izledi) ve atının dizginlerini alıp hayvanı yürüyerek götürdü. "Peki, seni Archenhold'dan bu kadar uzağa getiren nedir?"

Wren derin bir nefes aldı ve Marguerite'e izin için baktı. Marguerite ona başını salladı. *Eğer Rüya Tanrısı'nın paladinlerinin Kızıl Yelken için çalıştığından endişelenmemiz gerekiyorsa, o zaman tamamen ve kapsamlı bir şekilde boku yedik demektir, o zaman bileklerimizi kesip bu işi bitirelim bari.*

"Ashes'i aramaya geldik. Başkaları da gelmişti. İşler karıştı. Ama önemli olan bu değil." Elini salladı. "Tepelerde takipçileri olan bir iblis hakkında söylentileri duydun mu?"

Jorge'un yüzü ciddileşti. "Evet,

duyduk." "Onları bulduk."

Rüya Tanrısı'nın üç paladini, muhtemelen bilinçsizce, aynı anda kılıçlarının kabzalarına uzandılar. Marguerite'in içinde eğlenceye yer kalmış olsaydı, bu durum komik olurdu.

"Kahretsin," dedi Jorge, elini indirerek. "O zaman doğru mu? Kaç tane? İblisi gördün mü?"

"En az yirmi kişi," dedi Wren. "Belki daha fazla. Çok fazla savaşçı yoktu sanırım. Ama yaylı birçok çocuk ve yaşlı vardı. Bizi esir aldıklarında iblisi gördük."

Şimdiye kadar konuşmamış olan paladin atından indi, Wren'in çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Wren bunu sabırla karşıladı. Marguerite sadece bir anlık uyarı aldı, sonra Jorge onu omuzlarından tuttu ve başını eğerek onun gözlerine de baktı.

Gözleri derin, kadifemsi kahverengiydi, ince gülümseme çizgileriyle çevriliydi ve çok yakışıklıydı. Kaşındaki yara izi bir göstergeyse, şanslıydı da. Yara izi yanağında da devam ediyordu, bu da o gözünü kıl payı kaybetmiş olduğu anlamına geliyordu. Marguerite tüm bunları soğukkanlılıkla kaydetti. *Yorgun olmalıyım. Normalde en azından bekar mı diye merak ederdim.* Hiç umursamadığını fark etti. Arkasında, üçüncü paladin Davith'i sertçe tutarken, Davith'in öfkeyle bağırdığını duydu.

Jorge ona başını salladı ve geri çekilerek arkadaşlarına baktı. "Herhangi bir iz görmüyorum," dedi, "ama şeytan dedikleri kadar yaşlı ve zeki ise, muhtemelen saklanabilir." Dudakları üzüntüyle kıvrıldı. "Affedin beni bayanlar, baylar, bu benim için çok kaba bir davranış, ama... *DİZ ÇÖKÜN."*

Sesi, zırhlı bir yumruk gibi omurgasını sardı. Paladinin sesi artık nazik ve sabırlı değildi, kış kadar acımasızdı. Marguerite'in dizleri bükülmek üzereydi, ama kendini tuttu ve ona öfkeyle baktı.

"Evlat, paladin olman umurumda değil, ben tanrıdan başka hiçbir şey için diz çökemeyecek kadar yaşlıyım," dedi Ashes. Arkasında, bal gibi bir sesle Davith, Jorge'yi bok yiyip ölmeye davet etti.

"Rüya Gören'e şükürler olsun," dedi Jorge, geri adım atarak. Ellerini çırptı. "Bunun için *çok* üzgünüm. Hiçbir riski göze alamayız."

"Bu neyi kanıtladı?" diye sordu Davith.

"Eğer bir iblis tutsaydın, diz çökerdin," dedi Jorge basitçe. "Direnmiş olsa bile, direndiğinde onun şeklinin bir kısmını yakalayabilirdik." Wren'e baktı. "Affet beni, kardeşim. Bilmemiz gerekiyordu." İçini çekti. "

Böyle bir iblisin pençesinden kaçmak için bir çılgın olmak gerekir herhalde. Kaç tane öldürdün?"

Wren durakladı ve Marguerite, sanki bir darbe bekliyormuş gibi kendini hazırladığını düşündü. "Kaçamadık. Shane hayatlarımız için pazarlık yaptı ve geride kaldı."

Jorge bir adım atamadı ve neredeyse tökezledi. Diğer paladinler yüzleri soldu. "Shane mi?" Jorge başını sallamaya başladı. "Hayır. Bu mümkün değil. Shane olamaz. O bizden biriydi. *Asla* bir iblisle pazarlık yapmazdı."

"Hayatta olmamızın tek nedeni bu," dedi Marguerite.

Jorge ona baktı, neşesi ve flörtü tamamen kaybolmuştu. "Affedin beni hanımefendi," dedi. "O zaman hepiniz ölmüş olmanız gerekirdi."

"Biliyor musun, muhtemelen başka bir yerde banyo bulabilirim," dedi Davith. Marguerite ona katılmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Wren sessizce. "O haklı. Shane'i orada bırakmamalıydım."

"Başka seçeneğimiz yoktu!" diye bağırdı Marguerite. "O kendini feda etti ve şimdi geri dönüp onu kurtarmalıyız. Mümkün olduğunca çabuk." Jorge'ye döndü, içinde öfke yükselmeye başladığını hissetti, her zaman kaçınmaya çalıştığı türden, ateşli, kırmızı bir öfke. "Siz paladinler, iblislerle savaşıyorsunuz, bir ordu getirin ve onu *kurtarmamıza yardım edin*."

"Eğer kendi isteğiyle bir iblisle gitti ise," dedi diğer paladinlerden biri, kırık cam kadar soğuk ve net bir sesle, "o zaman onu konak olarak almıştır. Bir berserker paladin, bunun getirdiği tüm sonuçlarla birlikte, yıllardır bizden kaçan, o kadar eski ve kurnaz bir iblisin kontrolünde."

"O durumda," dedi Jorge yumuşak bir sesle, "bir ordu aslında yeterli olmayabilir."

FORHY-SEVEN

RAIDERS'ın mülkü, bir düzine kaba taş kulübeden oluşuyordu. Shane, Erlick'in yanında, tepenin yüksek bir yerinde bulunan bir çıkıntının arkasında onu izliyordu. Mülk savunma amacıyla inşa edilmemişti, ama buna gerek de yoktu. Manzara tüm işi onlar için yapıyordu.

Vadi boyunca yukarıdan aşağıya doğru baktı. Coğrafi olarak çekici bir arazi değildi, yüksek tepeler arasındaki kayalıklarda bir yarık gibiydi. Kuzey ucu ağaçlarla kaplıydı ve ağaçların arasından bir dere akıyordu. Shane, ağaçların büyüme şekline bakarak rüzgarın tepelerden nereden estiğini tam olarak anlayabiliyordu. Ağaçlar tabanda kalınlaşıyor, sonra da tam kollardan çıkan kemikli eller gibi ince, budaklı gövdelere dönüşüyordu.

"Kimsenin orayı kesmemiş olmasına şaşırdım," dedi.

Erlick tükürdü. "Faydası yok. Hepsi çam ağacı." Shane kaşlarını kaldırınca, "Onları tanımıyor musun?" dedi.

"Ormancılık, tanrımın olağan görev alanı değildi."

Erlick burnunu çektirdi. Shane, onun eğlendiğini mi yoksa ağaçlara ilgi göstermeyen tanrıları hor gördüğünü mü anlayamadı. "İşe yaramaz. Gerekirse çıplak kayaların üzerinde bile büyürler, ama birini kesersen, eve götürdüğünde odun çürümüş olur. Hem de iğrenç, akıcı bir çürüme. Bütün kütük, üzerinde biraz kabuk kalmış halde hamur haline gelir. İnsanlar onu kullanmak için her türlü yolu denediler

, ama en iyi ihtimalle, hamuru düz bir yüzeye döküp birkaç ay güneşte kurutursan yanar." Yine tükürdü. "Tabii, bunu yaparsan, ölü bir koyunun kıçına sokulmuş ölü balık gibi kokar."

"Bu çok canlı bir tanımlamaydı. Teşekkürler."

Erlick'in yüzünde bir gülümseme belirdi, ama Shane emin olamadı. Arazinin incelenmesine geri döndü.

Savunulabilir, ama kimse istemiyor. Gördüğü kadarıyla, ekilebilecek düz arazi çok azdı ve dayanıklı dağ koyunları bile muhtemelen çamurlu patates yemek istemezdi. *Taşındığınızda komşularınızı yağmalamıyorsanız, açlıktan ölmemek için yağmalamaya başlamanız gerekir. Hmm.*

Tüm çatılar bakımsızdı, ancak bunun nedeni ustaların eksikliği mi yoksa sadece malzeme eksikliği miydi, Shane bilemiyordu. Çatılar çimden yapılmıştı, ya da belki de o kadar eskiydi ki üzerinde çim büyümüştü. Yanıcı olup olmadıklarını merak etti.

Tepede bir saat geçirdikten sonra, on tane bariz savaşçı, birkaç tane bariz olmayan savaşçı ve sahip olduklarını savunmak için sopa kapabilecek bir avuç insan saydı. Wisdom'ın başına bela olacak kadar küçük bir güç gibi görünüyordu, ama Wisdom'ın çok az insanı vardı.

"Bunlar diğer klanlardan birinden kovulanlar," diye açıkladı Erlick. "Liderin kim olacağı konusunda kavga ettiler ve kaybeden tarafta yer alanlar iyi sonlanmadı. Birkaç tanesi ailelerini de yanlarında sürükledi. Ne kadar da aptallar." Somurtarak baktı.

"Okçularınız onları durduramadı mı?"

Erlick tükürdü. "Vurmak için yeterince yaklaşmaları gerekirdi. Bunun için çok kurnazlar. Otlamaya çıktıklarında koyunlarımızı çalıyorlar, ve mümkünse çobanları da kaçırıyorlar."

Shane yüzünü buruşturdu. Çelik Aziz'in bir savaşçısı bir düzine adamı öldürebilir ya da tek bir adam tarafından öldürülebilirdi. Shane, öylece koşarak

ve kılıç sallamaya başlayacak kadar aptal değildi. *Gerçi bu düşünce de hiç de cazip gelmiyordu.*

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Gerçekten? Bir iblisin sözü üzerine bir düzine insanı öldürecek miyim?

Daha önce haydut ve yağmacıların yuvalarını temizlemişti. Çelik Aziz'in adamları, düşmanı öldürürken masumları öldürmemeleri nedeniyle bu konuda çok rağbet görüyorlardı. Bilgelik, bu kısmı halledeceğini söylemişti. Shane'in çok ciddi şüpheleri vardı. *Yine de, bu tanrının senden yapmanı isteyeceği şeyden çok mu farklı?*

"Geçen ay yeğenimi kaçırdılar," dedi Erlick sessizce. "On dört yaşında. Hala hayatta mı bilmiyorum."

Shane yavaşça nefes verdi. Hiç de farklı görünmüyordu. "Peki," dedi. "Kimseyi yanımda götürmemek istiyorum. Eğer ölürsem, nereli olduğumu bilmeyecekler, ama senin adamlarından birini tanıyabilirler."

Erlick kaşlarını çattı. "Yanlış olduğunu söylemiyorum, ama seninle geliyorum. Ormanda kalacağım, tamam, ama bu piçlerle benim de bir hesabım var. Ve ben elimizdeki en iyi okçuyum."

"Ama..."

"Sail'in adamlarının getirdiği okları kullanacağım. Okların tüylerini takip ederek bize ulaşamazlar. Sail'in kıyafetlerini de giyeceğim. Eğer ölürsem, başka bir yerden geldiğimi düşünecekler."

Shane homurdandı. "Ya seni yakalarlarsa?"

"Yapmayacaklar," dedi Erlick, hançerini okşayarak. "En azından hayatta oldukları sürece."

Muhtemelen onu bu fikirden vazgeçirmeliyim, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Ve yapmam gerektiğinden de emin değilim. Erlick'in gözlerinde bir ışık vardı, ya da belki de ışığın yokluğu, bu çok şey ifade ediyordu. Erlick çok uzun süre yaşamayı planlamıyordu, ama ölmeden önce düşmana büyük zarar vermeyi amaçlıyordu.

"Tamam," dedi Shane. "O zaman şöyle yapalım..."

"Böyle bir durumda bir araya geldiğimiz için üzgünüm," dedi Jorge. "Bize kızdığınız için sizi suçlamıyorum. Biz... şey... iblisler konusunda tek bir amaca odaklanmış durumdayız."

"Fark ettim," dedi Marguerite. "Sorun değil," demek istedi, sonra onu affetmek için hiçbir neden olmadığını düşündü, sonra da *bu insanları düşman edinmek istemediğini, onların yardımına ihtiyacı olduğunu* düşündü ve yine de söyledi.

Marguerite, Jorge ile birlikte at arabasına bindi, Davith ise diğerlerinden biriyle birlikte bindi. Wren, Ashes'in yanına at arabasına bindi, çünkü paladinlerin atları, Wren'i sevmediklerini, asla sevmeyeceklerini ve Wren'in uzaklarda olmasını, tercihen kafasının arkasında bir toynak izi olmasını tercih ettiklerini açıkça belli etmişlerdi. Wren felsefi bir tavır sergilemişti ve köpek arabasını çeken tüylü midilli, kardeşlerinin davranışından neredeyse utanmış gibiydi.

"Bu hoş bir durum değil," dedi Jorge iç çekerek, "ama biz böyleyiz. Genelde bu konuda biraz daha nazik davranmayı başarırız. Özür dilerim. Tapınağın misafirperverliği size açık olacak ve lüks olmasa da, zeminden veya hapishane hücresinden daha iyi olduğunu göreceğinize inanıyorum."

Marguerite, onun o sesi kullandığını fark etti. Shane kadar iyi olmasa da, bu konuda oldukça iyiydi. Kendine sakinleşmeyi bırakması gerektiğini söyledi. Yine de hain sinirleri gevşedi.

Sonunda ulaştıkları tapınak, işlevsel görünümlü bir binaydı ve Marguerite, tapınağın diğer her şeyinin de işlevsel olmasını bekliyordu. Dekorasyon, onun fikrini kesinlikle değiştirmedi: sıvalı taş, sade beyaz ve zemine yakın küçük bir dekoratif boya çizgisi. Hamamlara vardıklarında, bir miktar kendini beğenmişlikle *"Paladinler!"* diye düşünüyordu, ama sonra fikri dramatik bir şekilde değişti.

Duman Sarayı'nın hamamları gibi gösterişli bir lüksü yoktu, ama sabun ve sıcak su boldu ve sonrasında derin havuzlarda dinlenmek mümkündü. Mineral kokusuna bakılırsa, su

bölgedeki başka bir kaplıcadan getirilmişti. Marguerite, mutluluk ve ıstırap arasında bir yerde inleyerek yerleşti.

"*Anlat* bana," dedi Davith. Hamamlar cinsiyete göre ayrılmamıştı, ancak o, iffetine saygı göstererek kendi havuzuna girmişti. *Özellikle Wren'in iffetine, eminim...*

Shane'in şüphesiz acı çektiği bir zamanda böyle bir zevke kapılmaktan suçluluk duyuyordu. *Ama zevke kapılmamak ona en ufak bir fayda sağlamayacaktı. Erdemli sabrını paketleyip ona gönderemezsin. Ve muhtemelen daha sonra sırtımın kalıcı olarak incinmemesi önemli olacak.*

Ashes'in suya elini sokması gerekti, ama sonra çenesine kadar battı. "Anuket Şehrinde zanaatkarlar bunu yapmaya çalışıyor," dedi, gözleri kapalı. "Ama hiçbirimiz kazanları nasıl çalıştıracağımız konusunda anlaşamıyoruz. Kavgaya kadar geldi, bir keresinde cinayet girişimi bile oldu."

"Ciddi bir girişim miydi?" diye sordu Marguerite, bir an düşünerek.

"Bir çekiç kullanılmış."

"Anlıyorum."

"Ve küçük bir patlama, ama bu kasıtlı olmayabilir." "Ah."

Marguerite'in parmakları buruşmaya başlayana kadar yeterince ıslandıklarında, sudan çıktılar ve ana salona götürüldüler. Jorge, üç kişi ile birlikte bekliyordu. Bunlardan biri açıkça bir paladin, diğer ikisi ise rahip gibi görünüyordu. Hepsi ondan oldukça yaşlıydılar ve kıdemli bir havaları vardı.

"Yemek yerken konuşabilirseniz, bunu olabildiğince çabuk halledebiliriz," dedi Jorge, diğer üçüne keskin bir bakış atarak.

"Kızmaya gerek yok, Jorge," dedi rahiplerden biri, koyu tenli ve saçları düzinelerce küçük örgüye ayrılmış yaşlı bir kadın. "Onların bitkin düştüklerini görebiliyoruz.

bitmek üzere olduklarını görebiliyoruz. Onları yere yığılana kadar soru sormaya devam etmeyeceğiz."

Ve onlar da soruları cevapladılar. Sorgulamanın çoğu Wren'e yöneltildi. Wren, bunun kesinlikle bir iblis olduğunu, bunu kendi hissettiğini ve karşılaştığı en güçlü iblis olduğunu doğruladı.

Marguerite dinledi ve ara sıra araya girdi, ama bu, Wren'in sahip olduğu, kendisinin ise sahip olmadığı özel bir kelime dağarcığı gerektiren bir durum gibi görünüyordu. Yemekler basitti — ekmek, peynir ve baharatlı et — ama kalitesi çok yüksekti. Rüya Tanrısı'nın halkı açıkça sadeliği tercih ediyordu, ama bu mutlaka sadelik anlamına gelmiyordu.

Yemek, banyo ve sohbetin uğultusu onu neredeyse rahatlatmışken, kıdemli paladin "Bu adamı öldürmek ne kadar zor olacak?" diye sordu.

Marguerite başını kaldırdı. "Durun bir dakika!" "En kötüsüne

hazırlıklı olmalıyız," dedi kıdemli paladin.

"Elbette bu, hiçbirimizin kullanmak istemediği bir bilgi," dedi rahibe, meslektaşına sert bir bakış atarak. "Ama bilmek önemli."

Wren hasta gibi görünüyordu. "Zor," dedi. "Biz eski Çelik Azizleriz. Eğer o çılgına dönerse, o, şey... Çok zor olur." Yemeğinin geri kalanını itti. "O çok güçlü." Derin bir nefes aldı ve sonra sesi düzleşti ve Marguerite'in daha önce kalede suikastçılar hakkında konuşurken duyduğu tuhaf, neredeyse rüya gibi bir tonu aldı. "Shane iki elli kılıcı tercih ediyor ve bu yüzden daha yavaş olacak, ama vurduğu her darbenin ölümcül olabileceğini varsaymalısınız. Ağır eldivenler giyerek yavaşlığını telafi eder ve onlarla yumruk atar. Ulaşabileceği mesafe, boyuna göre beklenen mesafedir. Yirmi fitten uzak mesafeleri görmekte zorlanır. Sağ elini kullanır. Sol dizinde eski bir sakatlığı vardır ve kötü havalarda bu sakatlık onu rahatsız eder, sabahları

sabahları sertliği gidermek için birkaç dakika uğraşır. Bir kez çılgına döndüğünde, nasıl savaşacağını tahmin etmek imkansızdır. Acımasız, etkili ve öngörülemez olacaktır. İki elli kılıcın yerine geçecek bir şey bulamazsa, bunu bir kalkanla telafi etmeye çalışabilir." Wren durakladı, yutkundu ve biraz daha kendine geldi. "Ancak kalkan kullanmada hiç iyi değildi."

Salon ölüm sessizliğine büründü. Davith yemeyi bırakmış ve Marguerite'in hissettiği kadar hasta görünüyordu.

"Peki," dedi kıdemli paladin sonunda. "Bu olağanüstü açık ve özlü bir rapordu."

Wren, hala tabağına bakarak başını salladı.

"Sanırım," dedi rahibe nazikçe, "sizi yeterince uyanık tuttuk. Yataklarınız hazırlandı. Sabah daha fazla konuşuruz."

Wren tekrar başını salladı, ayağa kalktı ve selam verdi. Hareketlerinde mekanik bir nitelik vardı, sanki vücudu eski içgüdüleriyle çalışıyor ve gerçek Wren içerde bir yerde kilitli kalmış gibiydi. *Muhtemelen durumdan çok da uzak değildi.*

Marguerite, salondan çıkarken koluna girdi. "Her şey yoluna girecek," dedi ve paladin olmamak güzeldi, çünkü yalan söyleyebilirdi.

FORHY-EICHH

Shane'in gördüğü ilk akıncı, daha az katil bir yüzünde olsaydı ruhlu denebilecek büyük, koyu renkli gözlere sahipti. Dere kenarında çamaşır yıkamaya çalışan yarım düzine çocuğu gözetliyordu, ancak tavırları bir dadıdan çok bir hapishane gardiyanına benziyordu.

Çamaşırların kayalara çarpma sesleri, Shane'in yaklaşma sesini bastırıyordu. *Ve eğer bunlar sıradan çocuklar olsaydı, bir filin onlara gizlice yaklaşmasına yetecek kadar gürültü yaparlardı. Çığlık atıp gülmüyorlar ve birbirlerini boğmaya çalışmıyorlarsa, bu iyiye işaret değildir.*

Akıncı kollarını kavuşturmuş, sırtını ağaca dayamıştı. Çenesi göğsüne kadar sarkmıştı, ancak birkaç dakikada bir çenesini kaldırıp gözetimindeki çocuklara sert bakışlar atıyordu. Shane, adama ulaşmak için kat etmesi gereken mesafeyi hesapladı ve yüzünü buruşturdu. Çelik Aziz, savaşçılarını gizlilik için seçmemişti.

Bilgelik, kazara çocuklardan birine zarar vermemi engellese bile, bu adamın birini kalkan olarak kullanmaya karar vermeyeceğine güvenmiyorum.

Bu, Erlick'in yayı için mükemmel bir durum olurdu, ama yaşlı adam, Shane'in ona daha çok ihtiyaç duyacağı, çiftliği gören tepenin yamacından aşağı doğru ilerliyordu.

Doğru. Ormanda sessizce ilerlersem, belki arkasına geçebilirim... Kahretsin!

Çocuklardan biri dereyi terk edip Shane'in saklandığı çalılıklara doğru gitti. Shane nefes almamaya çalışarak donakaldı. Fark edilmiş miydi? Çocuk alarmı çalacak mıydı?

Çocuk sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamazdı ve pantolonunun düğmelerini açıp Shane'in saklandığı yerin yaklaşık 45 santim soluna işeyerek, şüphesiz bir erkek olduğunu kanıtladı. Shane iç çekmesini bastırdı.

Çocuk, görünüşe göre çalıların belirli bir bölümüne isabet ettirmek için hafifçe sağa sola döndü. Shane gözlerini kapattı ve kaçınılmaz olanı bekledi.

Ama o an gelmedi. Bunun yerine bir nefes sesi duydu ve gözlerini açtığında çocuğun doğrudan kendisine baktığını gördü.

Paladinin sesini tek bir fısıltıyla kullanmak çok, çok zordu, ama Shane elinden geleni yaptı. *"Şşşş."*

Çocuğun gözleri kocaman açılmıştı. Shane fısıldayarak konuşmaya cesaret etti. "Yardım etmek için buradayım." "Ben... ben..." Çocuk omzunun üzerinden yağmacıya bir bakış attı. Shane

yüzünü buruşturdu. *"Burada yanlış bir şey yapıyorum" yazan bir tabela tutsa daha iyi olurdu.*

Haydut bunu hemen fark etti. "Hey! Orada ne yapıyorsun?" "Hiçbir şey!" diye ciyakladı çocuk, bu cevap en güvenilir yetişkinde bile paranoyayı tetikleyecekti

en güvenilir yetişkinde bile paranoyayı tetikleyecek bir cevaptı.

Ağır ayak sesleri, yağmacının yaklaştığını haber veriyordu. Shane gerildi, eli hançerini kavradı.

"Hiçbir şey yok mu?" Adam yaklaşıp çocuğun kafasına sert bir tokat attı. "Çalışman gerekiyor, seni küçük sümüklü."

Çocuk yere düştü. Akıncı ona dönerek ayağını geri çekti, bu da dengesini kaybetmesine ve Shane'e sırtını dönmesine neden oldu.

Bir adamın böbreklerine bıçak saplamak, ona hayatındaki seçimleri düşündürmek için oldukça iyi bir yoldu, ama Shane boğazını kesmeden önce bunu yapmak için sadece bir iki saniyesi vardı. Adamı bir kenara itti

çığlıkların başlamasını somurtarak bekledi.

Ama çığlıklar başlamadı. Altı çocuk da sessizce, yuvarlak gözlerle, küçük baykuşlar gibi ona bakıyordu.

Shane hançerini sildi ve çocuğu ayağa kaldırdı. "Gidecek bir yeriniz var mı?" diye sordu.

Çocuklar arasında en büyük görünen, belki on bir yaşlarında bir kız, “Ben Hangman’s Glen’denim” dedi.

"Kendi başına oraya geri dönebileceğini düşünüyor

musun?" Kız omuz silkti. "Deneyebilirim."

Shane onları kendisi uzaklaştırmak için can atıyordu, ama bunu yaparsa, Wisdom'ın adamlarının eline düşeceklerdi ve o, çocukları iblisin ağzına atmaya gönlü el vermiyordu. *Yaz ve hava yeterince sıcak. Geceleri donmazlar ve şüphesiz burayı senden daha iyi biliyorlardır.* "Kuzeye gidin," dedi, "ve tepeleri dolaşın. Hemen gidin. Diğerlerini de yanınıza alın. Akıncıların dikkatinin ne kadar süre dağılacağını bilmiyorum."

Kız başını salladı. En küçük çocuğu elinden tutup diğerlerine işaret etti. "Hadi, çocuklar. Sessiz olun."

Oğlan burnunu sildi ve Shane'e baktı. "Geri kalanlarını öldürecek misin?"

"Deneyeceğim."

"İyi." Ölü akıncıya bir tekme attı.

"Gidin," dedi Shane. Diğerleri çoktan dereyi geçip çalılıklara kaybolmuştu. "Birlikte kalın. Ve, evlat...?"

"Eh?"

"Pantolonunun düğmesini ilikle."

RAIDER HOLDING yukarıdan bakıldığında pek göze çarpmıyordu ve yerden bakıldığında da pek göze çarpmıyordu. Kulübelerin hepsi taş duvarlarla çevriliydi

ve bir tarafında dere, diğer tarafında taş bir uçurum bulunan, dağınık bir merkezi alanı çevreleyen iki yarım daire oluşturuyordu.

Teorik olarak, böyle bir yerleşim savunulabilir ve iyi korunabilir olmalıydı.

Pratikte ise Shane, yarı uykulu nöbetçinin yanına yürüdü, boğazını kesti ve en uzak kulübenin kenarına saklandı.

Sonunda biri muhafızı kontrol etmek için dışarı çıktı ve Shane *onun* da boğazını kesti, sonra cesedi görüş alanından uzaklaştırdı. Sorumlu kişiyi bulup, muhafız kulübelerinde yedeklerin önemini haykırmak için belirsiz bir dürtü hissetti.

Muhtemelen on iki akıncı için de bunu yapmaya devam edebilirdi, ancak bir kadın geçip sandalyede yatan ölü muhafızı gördü ve donakaldı. Gözleri Shane'e kaydı, Shane hafifçe el salladı ve parmağını dudaklarına götürdü.

Kadın ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir çığlık attı ve Shane iç geçirdi.

Kadın hala çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Tutukevinden bir sürü ses yükseldi, çoğu "Kim bağırıyor?" ve *"Şimdi* ne olacak*?"* şeklindeydi.

Biraz daha az centilmen olsaydım, kadının kafasına vururdum. Ama bu onu öldürebilirdi ve o bana saldırmıyordu, bu yüzden sanırım bunu yapıyorum. zor yoldan.

Kolunu başının üzerine kaldırdı ve kısa bir daire çizerek salladı, Erlick'in onu görebilmesini umuyordu.

"Saldırın!" diye bağırdı kadın sonunda ve kaçmaya başladı. "Saldırıya uğradık!"

Sohbetin tonu aniden değişti. Shane hançerini kınına soktu ve kılıcını çekti.

Sorunun ne olduğunu görmek için koşarak gelen ilk adamı, boş kafalı ve boş ellerle kılıçla doğradı. Shane, bu kadar açıkça akılsız bir rakibi öldürdüğü için suçluluk hissedebilirdi, ama dere kenarındaki çocukların yüzlerini hatırladı ve kılıcını acımasızca çevirerek çekip çıkardı.

Üçü öldü. Sırada kim var?

Bu sefer iki kişi vardı ve köşeyi dönüp saldırmak yerine akıllıca davrandılar. Uzak durdular, Shane'i ölçtüler ve biri yere tükürdü. "Kiminle birliktesin?"

"Tanıdığın kimseyle değil," dedi Shane nazikçe. Kafasının içinde kan dökülmesinden sarhoş olan kara bir dalga yükseliyordu ve ilerleyip kılıcıyla iri olanın karnına saplayabileceğini, omzunu tutup dönerek iri olanın vücuduyla küçük olanın darbesini engelleyebileceğini, kılıcını çekip ölen adamı arkadaşının üzerine atabileceğini ve küçük olan ne tarafa giderse gitsin, Shane'in kılıcıyla onu bekliyor olacağını biliyordu...

Dünya yana doğru sallandı ve Shane bunu çoktan yaptığını fark etti. Küçük olan tek dizinin üzerine çökmüş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ne yazık ki Shane'in kılıcı adamın köprücük kemiğine takılmıştı ve diğer haydutlar çoktan arkasına yaklaşmış olabileceğinden, Shane dizini adamın yüzüne vurarak onu kılıçtan uzaklaştırmak zorunda kaldı. *Dört... beş...*

Bir şey *zzzip!* diye geçti ve Shane dönüp baktığında, evet, arkasında başka bir adamın geldiğini ve o adamın arkasında bir okçunun olduğunu gördü. Neyse ki Erlick, okçu ateş etmeden önce atışını yapmıştı. Shane bunu fark etti ve bir an için minnettarlık duydu, sonra kendini bir sonraki rakibine attı.

Zaman onun etrafında yanlara doğru atladı. Ayaklarının dibinde bir ceset vardı. Kaçıncıydı bu? Okçu tamamen devre dışı mı kalmıştı? Sayısını kaybetmişti. Akıntı umursamadı. Akıntı onu da beraberinde sürükleyerek ilerledi ve başka bir ok sesi duydu, bir şey omzuna çarptı ve acıdı ama acı önemli değildi, sol omzuydu, soluna ihtiyacı yoktu, sağıyla hala savurabilirdi ve savuruş, baltası olan ama Wren kadar iyi kullanamayan bir akıncının yüzünü delip geçti.

Bir kulübeye girdiğinde her iki tarafta karanlık çöktü. Boştu. Bir sonrakini denedi. Arazinin ortası cesetlerle doluydu. Uzakta biri hala çığlık atıyordu. Shane muhtemelen neden çığlık attıklarını görmeye gitmeliydi. Bu onun işiydi, çığlık atan ve kaçan insanları korumak.

. Evet. Başka bir kulübe. Bu kulübede bir adam vardı. Bir masası vardı. Masanın Shane'i uzak tutacağını düşünüyor gibiydi. Hatrasını fark ettiğinde, bunu düşünmek için çok geç kalmıştı.

Daha fazla boş kulübe, sonra bir başka mobilya yığını ve o onu çekip aldı ve orada biri vardı ve gelgit tısladı ve o kılıcını kaldırdı ve Bilgelik'in sesi, kızgın bir iğne gibi göğsünü delip geçti ve *"Hayır"* dedi.

Shane donakaldı.

Gelgit, bir drenajdan akan su gibi çekildi. Shane bir an dinledi ve saldırgana benzeyen hiçbir ses duymadı.

Önündeki kişiye baktı. Genç bir kadın ya da yaşlı bir çocuk, ya da her ikisi birden. Saçları keçeleşmişti ve burnu yeni kırılmıştı, ama gözlerinin etrafındaki benzerliği görebiliyordu.

İşe yaramıştı. Gerçekten işe yaramıştı. Bilgelik beni durdurmuştu.

Hissettiği şeyin dehşet mi, sevinç mi, yoksa ikisi birden mi olduğunu bilmiyordu. Zihni kırmızı ipliklerle doluydu.

Kız hareket etti ve düşüncelerini böldü. Kız vurulmayı beklerken, kendi kafasında kaybolmuş bir şekilde durması yanlıştı.

Shane kılıcı indirdi, ona yardım etmek için elini uzattı ve sadece biraz titreyen bir sesle, "Affet beni, ama sen Erlick'in yeğeni misin?" dedi.

MARGUERITE, Rüya Tanrısı'nın halkına şunu verecekti: Onlar onu planlamadan dışlamaya çalışmadılar. Muhtemelen bu sadece bir çıkar meselesiydi, çünkü Wren'e ihtiyaçları vardı ve gören herkes Wren'in Marguerite'e her şeyi anlatacağını biliyordu, ama o, onların onu dışlamayı akıllarına bile getirmediklerinden şüpheleniyordu. Görünüşe göre, her yerdeki paladinler aynı dürüst kumaştan kesilmişti.

Bu dünyanın bir yerinde, kurnaz küçük piçlerden oluşan bir paladin tarikatı var ve tanrılar merhametliyse, ölmeden önce onlarla tanışacağım. Sırf "Ha! Biliyordum!" diyebilmek için.

Zihninin derinliklerinde, kendi basit paladinlerini çok daha fazla tercih ettiği yönünde bir şüphe vardı, ama bunu bilinçli düşüncesine yansıtmayı reddetti.

Savaş konseyi, önceki gece yemek yedikleri salonda öğle vakti toplandı. Davith ve Ashes de oradaydı ve Marguerite'in tek katkısı, Wren'in kaleyi hatırladıkları kadarıyla bir haritasını çizmesine yardım etmekti.

"İçerisi labirent gibi görünüyor," diye mırıldandı Burnet adında sakallı bir rahip. Marguerite, onun bir paladin olmadığını öğrenince biraz şaşırmıştı, çünkü her an üzerinde birden fazla bıçak taşıyan biri gibi bir havası vardı. *Ama yine de, rahipler bile sık sık sadece manevi savaşlardan daha fazlasıyla karşılaşıyor olmalılar...*

"Öyle sayılır," dedi Wren somurtkan bir şekilde. "Bir giriş ve bir çıkış gördük, ama onlarca olabilir. Ve sanırım birkaç çapraz koridoru kaçırmışım, ama gezmeye pek vaktimiz olmadı."

"Daha az korunan bir giriş yolu var mı?" diye sordu kıdemli paladin, diğerlerinin ona hitap şekline bakılırsa adı "Sir" olabilirdi.

"Varsa da biz görmedik," dedi Wren. "Onlar da bizi çok uzaktan gördüler. Ya çok iyi görüş alanları var ya da çok sayıda nöbetçileri var."

"Her halükarda çok sayıda okçuları var," dedi Marguerite.

"Hepsi de yerlilerin kullandığı küçük boynuz yayları taşıyorlar," diye ekledi Wren.

Sir ve Jorge bu söz üzerine yüzlerini buruşturdular. Burnet başını salladı. "Bu yayların menzili boyutlarına göre çok fazla," dedi. "Yerel çobanlar bunları wolverinlere karşı kullanıyor. Okçular savaşçı olmasalar bile, bu yaylar bizi kaleye yaklaşamadan durdurabilir."

"Gece saldırısı mı?" diye sordu Jorge.

"Gece saldırılarını sevmem," dedi Sir. "Herkes birbirinin ayağına takılıyor. Çoğu zaman düşmana verdiğiniz zarardan daha fazlasını kendi tarafınıza veriyorsunuz."

"Başka seçeneğimiz olmayabilir, efendim."

"O halde şafak vakti tercihimiz olsun. Okçular bize çok fazla ok atmadan mesafeyi kapatabilirsek, en azından çok geçmeden neye vurduğumuzu görebiliriz."

"Peki," dedi Ashes, ilk kez konuşarak, "bana yüz galon at sidiği bulabilirseniz..."

Konuşmanın kapının açılma sesiyle kesilmesi muhtemelen iyi olmuştu. Üç yeni kişi salona girdi, giysileri yol tozuyla lekelenmişti.

"Eh," dedi Jorge, "en azından tanrılar bize biraz olsun göz kulak oluyor gibi görünüyor." Elini kaldırdı ve yeni gelenlerden biri karşılık olarak el salladı. Uzun boylu, zayıf, kızıl kahverengi saçlı ve tuhaf bir şekilde ifadesiz bir yüzü olan bir kadındı.

"Judith?!" diye bağırdı Wren ve ardından, Marguerite'in şaşkınlığına, paladin kendini öne atarak açık alandan karşıya koştu. Marguerite, yeni gelen kişinin saldırıya hazırlıklı olmasını bekliyordu, ama Wren aniden durdu, kollarını diğer kadının gövdesine sıkıca doladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Davith küçük bir ses çıkardı ve koltuğundan kalkacakmış gibi yaptı, sonra kendini durdurdu. Marguerite ona baktı ve hızlıca gizlediği, okuyamadığı bir ifade gördü.

"Canım," dedi uzun boylu kadın nazikçe, Wren'in saçlarını okşayarak. "Bu benim için değil, değil mi?"

"Evet," diye hıçkırdı Wren. "Hayır. Ama evet." Nefes nefese bir nefes aldı ve geri adım atarak gözlerini öfkeyle sildi. "Burada ne *yapıyorsun*?"

Judith omuz silkti. "Kaçmam gerekiyordu. Baktığım her şey bana onu hatırlatıyordu. Farklı duvarlar görmem gerekiyordu. Rüya Tanrısı'nın halkı

her zaman emirleri yerine getiren bir savaşçıya ihtiyaç duyar, özellikle de daha önce iblislerle yüzleşmiş birine. Tapınaktan tapınağa dolaşıyordum ve sonunda buraya geldim." Ağzının bir köşesi hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Ama neden ağlıyorsun? Birini mi kaybettik?"

"Shane. Bir iblis onu kaçırdı." Judith'in

gözleri biraz büyüdü. *"Hayır." "Evet."*

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu Judith.

"Bunu tartışıyoruz," dedi Jorge.

"Beklemeliyiz," dedi Sir. "İnan bana, ben de istemiyorum. Ama okçulara ihtiyacımız var. En az yarım düzine, bulabilirsek daha fazla. Reynaud, yerel lordlardan birkaçını korkutup kaçırmaya çalışıyor."

"Okçular mı?" diye sordu Marguerite. "Neden özellikle okçular?"

Rüya Tanrısı'nın tüm üyeleri ona baktı. Her zaman bir adım önde olmaktan gurur duyan Marguerite, onların bariz acıma duygusuna bir anlık sinirlilik duydu. Ellerini açarak, "Açık savaşlar benim uzmanlık alanım değil. Ama onların bir kalesi var ve bir kaleyi ele geçirmek için okçulardan başka şeylere de ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum. Yerdeki insanları vurmak zor değil mi?" dedi.

"Kale için değil," dedi Judith, sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı. "Shane için. Onu uzaktan öldürmek istiyorlar."

"Ne?"

"Tek yol bu," dedi Jorge. Mutsuz görünme nezaketini gösterdi. "Onu öldürebilirsek, iblis başka birine geçmek zorunda kalacak ve o zaman onu kovabiliriz."

"Neden onu ondan kovamıyorsun?" Marguerite, sanki camın diğer tarafından konuşmayı dinliyormuş gibi hissediyordu, sanki bağırıyor ama kimse onu duyamıyormuş gibi. "Şu yaptığın şeyi yap. Ona diz çökmesini söyle ve iblisi çıkar!"

"Çünkü sesin onda *işe yarayıp* yaramayacağını bilmiyoruz!" Jorge bağırarak cevap verdi.

Marguerite keskin bir nefes aldı. Jorge iç geçirdi ve şakaklarını ovuşturdu. "O neredeyse tanrımızın bir şövalyesiydi," dedi, daha sessiz bir sesle. "Ve harika bir şövalye olacaktı. O sesi benden daha iyi yapabiliyor. Şövalyelerimizden biri ele geçirildiğinde, emirleri reddedebiliyorlar gibi görünüyor. Hepimiz Lord Caliban'ın tapınaktaki öfke patlamasını hatırlıyoruz. Emir kipinde konuşabilen en az üç rahibeyi öldürdü. Birisi kafasına vurmayı başardığı için sona erdi. Shane'in yanına gidip sözleri söyleyebiliriz, o *farkına* bile *varmayabilir."*

"Savaşın gidişatı onun lehine dönerse, hepinizi öldürebilir ve yine de farkına varmayabilir," dedi Judith. "Biz... öldürülmesi çok zor hale geliriz."

"Ama o ele geçir*ilmemi*şti," dedi Marguerite, saçını yolmaya hazır bir halde. Kimse dinlemiyor muydu? "Onu bıraktığımızda öyle değildi." Wren'e elini salladı. "Kendisine Bilgelik diyen o yaratık tam orada duruyordu. O *kesinlikle* hala iblisti. Yanlış hareket etti. Sen de gördün."

"Doğru," diye kabul etti Wren, ama Jorge çoktan başını sallamıştı.

"Sence bu ne kadar sürer? İblis bir
paladin konağına erişimi varsa?"

Marguerite buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Wren'in omuzları çöktü, sefaletin resmini çiziyordu. "Ve ona *bir şey* yaptı. Hissedebiliyordum. Sanki üzerinde bir gölge vardı, nehirdeyken bile. Ama gölge değildi. Garip ve... Bilmiyorum. Gergin bir şey."

Rüya Tanrısı'nın paladinleri bu açıklamayı duyunca hep birlikte başlarını sallayarak onayladılar. Marguerite, hepsinin zırhlı kafalarını birbirine vurmak istemesine rağmen, sakin görünmeye zorladı kendini. Histerik davranırsan, çok iyi bir nedenin olsa bile kimse seni dinlemez. "Yine de *o*, iblis değildi."

Sonunda bir iblisi *ö*pmemişti. Bunun için canını bile ortaya koyardı. Dudaklarına dokunan dudaklar Shane'e aitti, başkasına değil. *Ve bunu yüksek sesle söylersem, hepsi bana derin bir acıma ile bakacak ve muhtemelen beni tekrar diz çöktürmeye çalışacaklar, sanki*

bir tür kalıntı ele geçirmeyle uğraşıyorum diye. Aşık olduğum için inkâr ettiğimi düşünecekler.

*...Kahretsin. Aş*ığım*, değil mi?*

Bunu anlamak için ne berbat bir zaman.

"Eğer iblisi başka birine geçirebilirsek, bir şansımız olabilir," diyordu Jorge.

"Ama eğer o ele geçirilmemişse..." Marguerite tekrar başladı.

"Bu riski alamayız. Üzgünüm." Yutkundu. "Shane bir keresinde hayatımı kurtardı. O da benim arkadaşım. Onu kurtarabileceğimi düşünseydim, bir daha çıkamayacağımı bilsem bile o kaleye tek başıma girerdim."

Marguerite yüzünü ellerine gömdü. "Başka bir yol olmalı," diye fısıldadı.

"Aklına bir şey gelirse," dedi Rüya Tanrısı'nın şampiyonu, "bana haber ver."

FORHY-NINE

"PLAN BASİT," dedi Bilgelik. "Rüya Tanrısı'nın halkı buraya gelecek ve bana ulaşmak için bu kaleyi parçalayacak, doğru mu?"

Shane başını salladı. Durum yaklaşık olarak böyleydi.

"Halkımın çoğu savaşamaz ve ben onlardan bunu istemeyeceğim. Şu anda bile ayrılıyorlar. Önce senin temizlediğin akıncıların kampına, sonra da oradan başka yerlere. Kurban olmaktansa mülteci olmak daha iyidir."

Shane kurumuş dudaklarını yaladı. "Rüya Tanrısı'nın şövalyeleri..." diye başladı, sonra durdu. Daha önce hiç şeytani bir tarikatla uğraşmamıştı. Tapınakta çalıştığı süre boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı. Herkesi kılıçtan geçirmeyeceklerinden emindi, neredeyse emindi, ama muhtemelen onları sert bir azarla yolcu etmeyeceklerdi. En azından, Bilgelik'in takipçileri kendilerini çok rahatsız bir durumda bulacaklardı ve bazı liderlerin kafir ya da suç ortağı ya da her ikisi olarak muamele görmesi muhtemeldi.

En iyi durumda bile, rahipler masumları suçlulardan ayırmaya çalışırken aileler bölünecek ve insanlar tutuklanacaktı.

Erlick ve yeğenini düşündü ve kalbi sıkıştı.

"Aynen öyle," dedi Wisdom, onun düşüncelerini okuyarak. "Takipçilerimin hayatlarıyla kumar oynamayacağım. Burada yeterince malzeme topladık, böylece dünyaya tamamen parasız çıkmak zorunda kalmayacaklar. Senin temizlediğin o kamp,

hızlı seyahat edemeyenler için bir toplanma yeri olarak hizmet edecek. Geri kalanlar ellerinden geldiğince dağılacak ve Bilgelik adındaki tanrının sözünü yayacaklar." Biraz hüzünlü bir şekilde güldü. "Umuyorum ki, tekrar sürgün edilirseniz, geri dönmenin bir yolunu bulana kadar ibadetiniz yeterince uzun süre devam eder."

"Sürgün edilmeyi mi bekliyorsun?"

Bilgelik ellerini açtı. "Kaçmamın bir faydası yok. Beni kan köpekleri gibi takip edecekler ve onları doğrudan halkımın yanına götürme riskini alacağım. Bu yüzden ben de senin gibi burada kalacağım. Karşı koymak için yeterli sayıda halkım da burada kalacak. Geri çekildiğimizde, sen ve ben çok dramatik bir gösteri yapacağız."

"Bu gösteride benim rolüm ne olacak?"

"Basit." Wisdom, biraz fazla geniş olan gülümsemesini gösterdi. "Herkesin görebileceği bir yerde beni öldüreceksin."

"BİLİYORSUN, seni şimdi öldürüp herkese öldürdüğümü söyleyebilirim," dedi Shane. "Bu birçok adımı atlamamı sağlar."

Wisdom gözlerini devirdi. "Evet, ve sana inanabilirler. Ama aslında olanın, benim başka birine geçtiğimi düşünecekler ve bu kaleyle ilişkisi olabilecek herkesi toplayacaklar, bu da bizi başlangıç noktasına geri döndürecek. Bunun işe yaramasının tek yolu, onlara benim hala burada olduğumu ikna edecek kadar şeytani numaralar yapmam ve sonra senin beni öldürmen. Tercihen onların görebileceği bir yerde."

Shane ağzını açıp, "*Ama onlar senin* bana *geçtiğini düşünecekler*," demek istedi, sonra tekrar kapattı. "Ah," dedi onun yerine.

"Şimdi anladın."

"Ve beni yakalayacaklar, sen de ikimizin arasındaki bağ sayesinde ikna edici olacak kadar şeytani bir iz bırakmış olacaksın."

"Aynen öyle." Bağ aracılığıyla, bir tür pişmanlık mı, özür mü gibi bir duygu hissetti. Bir şeytanın böyle şeyler hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

şeyleri hissedebileceğini hiç düşünmemişti. "Tabii ki seni doğrudan öldürmeyi seçip, senin ölümünle beni bağlamaya çalışabilirler. Bunun için üzgünüm."

Shane omuz silkti. *O hücreden ilk kez çıktığımdan beri ölü bir adamım.* "Ve onların yanlış kişiyi bağlamalarını planlıyorsun."

"Aynen öyle. Ben çoktan gitmiş, cehenneme dönmüş ama bağlanmamış olacağım. Oradan, ben Halkımın inancını takip edebileceğimi düşünüyorum." "Öyle mi düşünüyorsun? Emin değil misin?"

"Bunu test edemem ki. Tek bildiğim şey, Rüya Tanrısı'nın halkı onları cehenneme bağladığında hiçbir iblisin geri dönemeyeceği. Hem kendimi hem de halkımı özgür tutabileceğim tek yol bu."

Aralarında konuşulmayan şey, Shane'in canlı yakalanırsa çok daha büyük bir belaya bulaşacağıydı. Heresy suçundan mahkum edilen bir paladinin cezası kazıkta yakılmaktı. Bu sık sık olan bir şey değildi, ama Shane bunun nasıl olacağına dair bir fikir sahibi olmak için çok fazla şehit hikayesi okumuştu. *Savaşarak ölmek daha iyiydi.*

Sadece, bunu yaparken eski kardeşlerinden çok fazlasını yanında götürmemesi için dua ediyordu.

"TAMAM," dedi Marguerite, o gece geç saatlerde. O ve diğerleri Magnus'un odasında toplanmışlardı. Merdiven çıkmakta zorlandığı için, zanaatkara zemin katta büyük bir oda verilmişti. Bir demlik çay demlemişti ve Marguerite, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapıyı iki kez kontrol etmişti.

Kimse yoktu. Rüya Tanrısı'nın halkı, görünüşe göre, hile konusunda Çelik Aziz'den bile daha kötüydü. *Yalan söylemede usta iblisleri fark edememelerine şaşmamalı. Gerçi, çoğunlukla havada uçan inekler bekliyorsan, pek deneyimin olmaz tabii.*

"Düşündüğüm şeyi mi yapıyoruz?" diye sordu Judith, neredeyse ürkütücü derecede sakin sesiyle.

Marguerite ona ihtiyatla baktı. Yeni paladin, tahmin edilemez bir karakterdi ve Marguerite hâlâ ona nasıl davranacağını bilmiyordu. "Söylediklerimin bu odanın dışına çıkmayacağına söz ver."

"Mmm." Judith düşündü. "Hayır."

Marguerite ona göz kırptı. Böyle kesin reddedilmelere alışık değildi. Genellikle insanlar en azından yalan söylemeye çalışırlardı. "Ne?"

"Hayır dedim." Kılıcının kabzasına ellerini koydu. "Buna söz vermeyeceğim. Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, yardımını *istiyorum*." Marguerite alnını ovuşturdu ve Wren'e baktı. "Bana yardım et, Wren."

Wren düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu, sonra "En azından bir gün kimseye söylemeyeceğine söz verebilir misin?" dedi.

Judith bunu düşündü. En azından Marguerite, onun düşündüğünü sandı. Shane'i bir zamanlar okunması zor bir adam olarak görmemiş miydi? Bu kadına kıyasla Shane açık bir kitaptı. Büyük harflerle yazılmış. Resimleriyle birlikte.

"Peki," dedi Judith. "Bir hayat kurtarmak için gerekli olmadıkça, bir gün boyunca söylediklerini kimseye söylemeyeceğime yemin ederim." Marguerite'e başını eğdi. "Bu yeterli mi?"

"Yeter," dedi Marguerite coşkuyla. "Çünkü burada bir hayat kurtarmaya çalışıyorum. Belki sen de yardım edebilirsin."

"Mmm. Sanırım, Rüya Tanrısı'nın halkı onu öldürmeden önce, muhtemelen ele geçirilmiş kardeşimizi kurtarmak için iblisin kalesine intihar saldırısı düzenlemek istiyorsun?"

Marguerite, çay fincanını dudaklarına götürürken durakladı. "Bu... çok özlüydü."

Judith omzunu hafifçe kaldırarak omuz silkme hareketine benzer bir hareket yaptı. Davith çayını içerek burnunu çektirdi.

Sanırım tahmin etmesi zor bir şey değildi. Umarım Jorge da tahmin etmez.

"Aslında karşı değilim," dedi Judith. "Ama onun hala orada olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"O *Shane,"* dedi Marguerite, daha iyi bir argüman bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Onun nasıl biri olduğunu *biliyorsun*. Sence ele geçirilmeye karşı dişini tırnağına takarak savaşmaz mı?"

"Mücadele her zaman işe yaramaz," dedi Judith. "Ve bir iblisi doğurmak kolay değildir. Sence hayatta kalmak ister mi?"

Marguerite'in sürprizine, Ashes Magnus konuştu. "Bir zamanlar ele geçirilmiş bir paladin tanıyordum," dedi. "Ya da ele geçirilmişti, her neyse. İyi bir delikanlıydı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve kısa bir tahta parçası kadar kalın kafalıydı, unutma." Dudaklarını büzdü. "Üzerinde bozuk para zıplayacak kadar sert bir kıçı vardı."

Herkes bu yoruma hak ettiği ilgiyi gösterirken kısa bir sessizlik oldu. Davith boğulur gibi bir ses çıkardı ve bunu bastırmak için aceleyle bir yudum çay içti.

"Her neyse," dedi Magnus, "artık clocktaur'larımız olmamasının en büyük sebebi o." Çay fincanına bir kaşık bal damlattı ve tüm gözlerin üzerinde olduğunu umursamadan fincanı çevirdi.

"Ele geçirildikten sonra mı?" diye sordu Wren.

"Çünkü daha önce de ele geçirilmişti," dedi Magnus. "Görünüşe göre ona iki kez aynı şey olamazdı. İblisler paylaşmazlar ya da öyle bir şey." Geniş, neredeyse tektonik bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bana açıklamamı isteme. Ben makineler yaparım. İblisler başkasının sorunu."

"Peki bu paladin... mutlu muydu?" Judith bilmek istedi. Marguerite, soruya biraz şaşırarak başını kaldırdı.

"Ya mutluydu ya da tamamen mutsuzdu," dedi Ashes. "Ama bunun nedeni deli gibi aşık olmasıydı ve dediğim gibi, kısa bir tahta parçasından daha kalın

. Bu kısmın iblisle pek bir ilgisi yoktu."

Judith sandalyesine yaslandı, yüzünde yine ifadesiz bir ifade vardı.

"Sadece, sırf ele geçirilmiş diye çocuğu yazmayın diyorum. Asla bilemezsiniz."

"Aynı tür bir ele geçirilme olduğundan bile emin değilim," dedi Wren. "O, bunun daha çok Aziz'in insanlara dokunduğu zamanki gibi olduğunu söyledi. Zihninde değil, ruhunda. Ve iblis hala başka birinin vücudundaydı. Biz gördük."

"Eğer gerçekten şeytan tarafından ele geçirilmemişse, onu yaşatacaklarını düşünüyor musun?" diye sordu Marguerite.

Judith ve Wren birbirlerine baktılar, sonra tekrar Marguerite'e döndüler. "Belki," dedi Wren. "Önce ateş edip sonra soru soracaklarını garanti edemem."

"Onlar amaçlarına son derece bağlılar," diye ekledi Judith.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandı Marguerite. Jorge'nin Shane'in arkadaşı olduğunu söylediğinde ona kesinlikle inanmıştı ve aynı şekilde, Jorge'nin tereddüt etmeden diğer adamın kalbine kılıç saplayacağına da kesinlikle inanıyordu.

Gerçekten sinir bozucu olan şey, Rüya Tanrısı'nın halkının bunu neden yaptığını tam olarak biliyor olmasıydı ve başka koşullar altında, bunun doğru bir şey olduğunu muhtemelen kabul ederdi.

Judith parmak uçlarını birbirine vurdu. "Söylediklerine bakılırsa, Shane'in iblisten kurtarılma şansı var gibi görünüyor. Bu şans çok az ama yine de bir şans. Gözüne ok saplanmış birini kurtarmak çok daha zor." Başını salladı. "Sana yardım edeceğim."

Marguerite rahatlamış bir şekilde sarktı. Judith'te güven uyandıran bir şey vardı... tam olarak güven değil. *O bir güç gibi geliyordu. Garip, oldukça zarar görmüş bir güç, ama yine de benim tarafımda olmasını tercih edeceğim bir güç.*

"Tamam," dedi Marguerite. "Judith, Wren, bu gece ayrılacağız. Davith..." Ona bakarak başını salladı. "İstediğin yere git. Bana olan borcun

bana olan borcun çoktan ödendi. Sail'e koşup Ashes'ten bahsetmemenizi tercih ederim, ama yaparsanız, paladinlerin bununla başa çıkabileceğinden eminim."

"Oh, benim için endişelenme," dedi Ashes. "Bu sabah bana bir kâtip ödünç verdiler. Tuz üreticim için şimdiden üç set talimat var ve kâtip bu gece bir düzine daha yazacağına söz verdi. Yüz mil içindeki tüm Forge God tapınaklarına kopyalarını göndereceğiz." Oldukça kendini beğenmiş görünüyordu.

Davith sertçe kaşlarını çattı, Marguerite'e baktı, Wren'e baktı, sonra tavana baktı. "İyi. Sorun yok. Hiç sorun yok. *Gaaaaah*." Parmaklarını koltuğun koluna vurdu, ayağa kalktı, bir tabureyi tekmeledi, onu tekrar dikleştirdi, sonra tekrar koltuğuna oturdu ve Marguerite'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu.

"*Dedim ki,"* diye homurdandı Davith, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek*, "Seninle geleceğim."*

"Ne?" dedi Marguerite.

"Ne?" dedi Wren. "Heh,"

dedi Ashes.

Judith hiçbir şey söylemedi, ama kaşlarından biri hafifçe kalktı.

"O aptal zırhlı piç kurusu hayatımı kurtardı, tamam mı?" dedi Davith. "Onu sevdiğimi söylemiyorum, ama..." Bir şekilde hem anlamsız hem de şaşırtıcı derecede anlamlı olan sinirli bir hareket yaptı.

"Tanrım, Davith, duyduğum şey *suçluluk* mu?" diye sordu Marguerite.

Ona sert bir bakış attı. "Borçlarımı ödemeye çalışıyorum. Ayrıca, unuttuğun bir şey var."

"Öyle mi?"

Sinirli ifadesi geniş bir gülümsemenin altında kayboldu. "Hızlı hareket etmek isteyeceksin ve burada at bakmayı bilen tek kişinin ben olduğumu biliyorum."

FIFHY

"BU PLAN ÇOK KARMAŞIK," diye mırıldandı Shane, tek kulenin tepesindeki siperleri incelerken. "Çok fazla değişken var. Böyle planlar çok kolay başarısız olur."

Wisdom yanındaki taşa yaslandı. "Muhtemelen," diye onayladı. "Bunlardan düzeltilebilecek var mı?"

Paladin iç geçirdi. Garip bir şeydi, ama Wisdom'dan gözlerini ayırdığında, vücudu yanında başka bir varlığın varlığını algılamıyordu. Gözleri ve kulakları iblisin var olduğunu söylüyordu, ama cildi ve sinirleri öyle değildi.

"Muhtemelen hayır. Ben sana dönmeden önce beni öldürürlerse ne yapmayı planlıyorsun?"

"Buraya bu cesedi vurmak için bir okçu yerleştirilecek," dedi Wisdom sakin bir şekilde. "En azından bunu planlayabilirim. Ve okçu kaybolursa, kendimi taşlara atacağım. Ama bunu senin yapmanı tercih ederim."

"Teşekkürler," dedi Shane. "Sanırım."

Wisdom ona gülümsedi. "Bunu bir iltifat olarak kabul et, paladin. Çok az kişi bir tanrıyı öldürmek için seçilir."

Bu, Lady Silver, Beartongue ve Aziz'i aklına getirdi. Wren'in onun yerine Rat Tapınağı'na haberi götürebileceğini umuyordu.

O bunu yapacaktır. Nefes aldığı sürece bunu yapacağını biliyorsun. Bunun yerine, savunmamız gibi kontrol edebileceğin şeyler hakkında endişelen. Ne kadar az olursa olsun.

Bilgelik'in adamlarından beşi, kaleyi savunan bir güç illüzyonu yaratmak için onunla birlikte geride kalmıştı. Shane, aralarında Erlick'i görünce şaşırmıştı.

"Kalıyor musun?"

"Kuzenim yeğenimi alacak," dedi yaşlı adam, boğazını temizleyerek. "O çocuklarla arası iyidir. Genel olarak da iyidir. Ona iyi bakacaktır. Benden daha iyi. Ben... Ben o tür şeylerde iyi değilim."

"Ama..."

Erlick gözlerine baktı ve Shane gözlerinde ölü bir ışık gördü ve ağzını kapattı.

Diğer beşi de hemen hemen aynıydı. Belirgin bir topallığı olan yaşlı bir adam, ağrıyan bacağını tokatlayarak, acıdan kurtulmak için ölmenin bir rahatlama olacağını söyledi. Shane, adamın ayağındaki bandajların arasından bir şeyin sızdığını gördü ve sormamayı tercih etti. Erlick'inkine benzeyen gözleri olan, sadece homurdanan iki orta yaşlı kadın ve zaten ölmek üzere olduğunu ama Tanrı şahidim olsun ki, bir adamın gözüne ok saplayabileceğini söyleyen çok yaşlı bir büyükanne vardı.

Beşincisi, Kasha adında, çok parlak gözleri ve veremli birinin sert, kesik kesik öksürüğü olan genç bir kadındı. Bilgelik, onun çatıya yerleştirilecek okçu olacağını söyledi.

"Seni vurması gereken anda öksürük krizi geçirirse plan kötü sonuçlanabilir," diye Shane iblisi uyardı.

"İnançlı ol," dedi Bilgelik ve paladinin ona attığı bakışa güldü.

.

Wisdom'ın kalesine ulaşmak, oradan ayrılmaktan daha az zaman aldı, kısmen atları olduğu için, kısmen de panik içinde oldukları için. Hızları, şüphesiz bir saban atı olan Wren'in atı tarafından sınırlanıyordu. Marguerite, Davith'in bunun için para bırakmadığından oldukça emindi ve somurtarak at hırsızlığını suç listelerine ekledi.

"Oh, merak etme," diye cevapladı Davith, kız sorduğunda. "Onlara, Rüya Tanrısı'nın emriyle bunu yaptığımı ve arkamızdaki şövalyelerin bunu telafi edeceğini söyledim."

"Bu da daha iyi değil."

"Aksine, *harika."*

Taş kadar mizahsız görünen Judith bile kıkırdadı, bu yüzden Marguerite vazgeçti. *Tapınakla daha fazla başımız belaya giremez. Onu uyarmaya gideceğimizi biliyor olmalılar.*

Tanrısal atlara erişimleri olmadığı için şanslıyız, yoksa şu anda başımız büyük belada olurdu.

Zaten atları kötü kullanıyorlardı ve Marguerite bunun için üzülüyordu. "Sana bunu telafi edeceğim," dedi atına. Gün ışığı bitene kadar, yürüyüş ve tırıs koşuyu dönüşümlü olarak yaptılar, atlarından inip yanlarında yürüdüler. Tepeler yeşil, dalgalı ve güzeldi ve Marguerite bu yüzden onlardan nefret ediyordu. "Bu bittiğinde," dedi, "bir orman bulacağım. Ya da bir çöl. Ya da okyanus. Bu dışında her şey." Bir dağ sıçanı ona alarm vererek ıslık çaldı. "Defol git," dedi ona.

Wren homurdandı. Davith de öyle. Judith, yüz hatlarını hiç değiştirmeyen küçük gülümsemesini gösterdi.

Bir şekilde, sonsuzluk gibi geçen bir süreden sonra, Wisdom'ın topraklarının sınırını belirleyen nehre vardılar.

"Tamam," dedi Davith. "Onlara nasıl yaklaşacağız?

Son seferinde bir sürü insan iğne yastığına dönüştü." "Beyaz bayrak," dedi

Marguerite. Bir mendil çıkardı.

bir zamanlar beyaz olan ve şimdi, iyilik olsun diye, kirli krem rengi olarak adlandırılabilecek bir renge sahipti.

"Bir bayrak direğine ihtiyacım olacak."

"Ah, evet," dedi Davith, etrafına bakarak. "Bu çok sayıda ağaçtan birini keseyim, olur mu?"

Judith, daha pratik ya da en azından daha az alaycı bir şekilde, attan indi ve nehir kenarına yapışmış dağınık çalılardan birini kesti. Ortaya çıkan bayrak direği yaklaşık iki fit uzunluğunda ve yarım inçten daha az kalınlıktaydı. Marguerite, bir geçit töreninde oyuncak bayrak sallıyormuş gibi hissetti. Yine de, kaleye yaklaşırken bayrağını yüksekte dalgalandırdı. *Ve umalım ki beyaz bayraklar burada barış anlamına gelsin, "Koyunları da dahil olmak üzere herkesi öldürmeye geldik" anlamına gelmesin.*

Kimse onlara ateş etmedi. Bu, ona göre olumlu bir işaretti.

Büyük çift kapının önüne geldiler ve beklediler. Ve

beklediler.

"Sence burada olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sordu

Davith. "Biliyorlar," dedi Judith düz bir sesle.

Daha uzun süre beklediler. Taş duvarlar çok kalındı, içerideki hareketleri duyamıyorlardı. Marguerite, yaşam belirtisi arayarak müştemilatları taradı. *Taşınmış olamazlar, değil mi? Yani, iblis Rüya Tanrısı'nın halkının geleceğini biliyor olmalı, bu yüzden taşınmak* mantıklı *olabilir*, *ama...*

Rüya Tanrısı'nın tapınağından atları çalarak bir iblise yardım ve yataklık etmenin sonuçlarını düşünmeye başlamıştı ki, yardım ve yataklık edecek bir iblis bulamadı. Tam o sırada kapılardan biri açıldı ve Shane onlara doğru büyük adımlarla yürüdü.

Şaşırtıcı derecede iyi görünüyordu. İblis onu işkence etmemişti. Gözlerinin altındaki mavi çukurlar daha derinleşmişti ve tıraş olmayı bırakmıştı, yüzünde birkaç günlük sakal uzamıştı, ama mesela ele geçirilmiş boğanın sahip olduğu yarı ölü görünümü yoktu.

Shane, Marguerite'in atına doğru yürüdü, üzengisini tuttu ve Marguerite onun gözlerine baktı, kalbi eridiğini hissetti, dilinde *"seni seviyorum*" sözleri bekliyordu, ama o dehşet dolu bir sesle, "Burada olamazsın!" dedi.

Marguerite *"Seni seviyorum"* sözlerini yuttu ve bu sözlerin boğazında yanma hissi uyandırdığını hissetti.

"Judith?! Seni de bu işe mi bulaştırdılar?" Judith anlamlı bir şekilde omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet... hayır... ah, Rüya Tanrısı merhamet et." Burnunun köprüsünü sıktı. "Gitmelisin. Burada olamazsın."

"Rüya Tanrısı merhamet etmeyecek olan tam da odur," dedi Marguerite sertçe, atından kayarak. O, refleks olarak onu yakaladı ve ağzı aptalca şeyler söylese de, vücudu onu nasıl tutacağını hala hatırlıyordu. "Muhtemelen bir veya iki gün gerimizde ve okçularla geliyorlar çünkü seni *vurmayı* planlıyorlar."

"Akıllıca," dedi. Kulağı göğsüne yapışmıştı ve kollarını ona dolamıştı. Gözlerini kapattı, sanki bir yük kalkmış gibi hissetti, ki bu saçmaydı çünkü işler her zamankinden daha kötüydü. Kızıl Yelkenle savaşmak bir şeydi. Rüya Tanrısı ile savaşmak başka bir şeydi ve onun doğru tarafta olduğu söylenemezdi, bunu biliyordu, ama o anda bunun bir önemi yoktu.

"Senin için geri döneceğimi söylemiştim," dedi.

Judith de attan indi, öne doğru adım attı ve Shane'in gözlerine bakacak şekilde eğildi, Marguerite'i ikisinin arasında ezmek üzereydi. "Şey," dedi Marguerite.

"Tam olarak ele geçirilmiş değils*in*," dedi Judith yavaşça, "ama bir şey var..."

Shane iç geçirdi. "Hayır. Ve evet. Tanrı ile olan kanal gibi. Aynı yerde. Tek farkı, diğer tarafta Bilgelik var." Marguerite'i nazikçe bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Tanrı ile aynı değil, ama... Judith, Bilgelik, gelgit yükseldiğinde masum birini öldürmemi engelledi. Tamamen aynı şekilde."

"Hmmm," dedi Judith. "İlginç." Marguerite, Judith'in ifadelerini okumayı henüz öğrenmemişti - paladin sadece kapalı bir kitap değil, kilitli, parmaklıklı ve muhtemelen kurşunla kaplı bir kitaptı - ama ses tonunda ilgiden daha fazlası olduğunu düşündü.

"Ama gitmelisiniz," dedi Shane, kendini toparlayarak. "Buradan uzaklaşmalısınız. Gelip Bilgelik'i öldürecekler ve eğer kalırsanız, siz de öleceksiniz. Ve muhtemelen sizin de ele geçirildiğinizi düşünecekler."

"Ama seni öldürecekler!" dedi Marguerite öfkeyle. "Bunu

biliyorum!"

Wren boğazını temizledi. "Seni bayıltsak, belki onları seni şeytan çıkarmaya ikna edebiliriz?" dedi umutla.

Shane inledi. "Anlamıyorsunuz. Kalmak zorundayım. Bunu sağlamanın tek yolu..." Marguerite'in hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, söylemek üzere olduğu şeyi dişleriyle bastırdı.

"*Neyin?"*

"Önemli değil. Sorun yok. Risklerin ne olduğunu biliyorum. Ve sen burada kalamazsın."

Marguerite ellerini havaya kaldırdı. "Seninle konuşmak için Rüya Tanrısını neredeyse sattık, o yüzden bir çözüm bulsan iyi olur!"

Zaten solgun olan teni, yağsız süt rengini aldı. "Ne yaptınız?" "Atları

ve her şeyi çaldık," dedi Wren, şeytani bir neşeyle.

"Bir not bıraktım," dedi Davith.

Shane'in ağzı hareket etti ama ses çıkmadı. "Bırak

da seni kurtaralım!" diye tısladı Marguerite.

"Beni kurtaramazsınız!" Elleriyle saçlarını taradı. "Anlamıyor musunuz? Sizinle gitsem bile, Rüya Tanrısı'nın halkı beni dünyanın sonuna kadar takip eder! Kaçmak zorunda kalırız... Kaçmak zorunda kalırız... Bilmiyorum, Morstone'a mı, Toxocan'a mı, yoksa Lady Silver'ın memleketine mi!"

"Peki! O zaman oraya gidelim! Burada kalmam için acil bir nedenim yok!" Grace'i düşününce, bu bir yalandı ve tanrılar onun para için ne yapacağını bilirdi, ama bunlar gelecekteki Marguerite'in halletmesi gereken sorunlardı.

Shane'in gözleri parladı ve bir an için, onun gerçekten kabul edeceğini düşündü. "Oh, Rüya Tanrısı," dedi, sanki sözcükler içinden zorla çıkarılmış gibi. "Ve bizi *iblislerin* baştan çıkarabileceği konusunda uyardılar..."

"Lütfen," dedi. "Sana ihtiyacım var." Derin, titrek bir nefes aldı. "Seninleyken kendimi güvende hissediyorum."

Gözleri buz gibi soğuktu ama içlerindeki sıcaklık onu iliklerine kadar yakıyordu. "Marguerite..."

Bir ses surların üzerinden seslendi, "Hey! Onları vuralım mı?"

"Hayır!" Shane Marguerite'i yakaladı ve onu eyere geri kaldırdı. Seçenekleri ata binmek ya da diğer tarafa düşmek olduğu için, ata binmeyi seçti. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım," dedi ona. "Ve şu anda, gitmelisin. Wisdom geliyor." Sanki acı çekiyormuş gibi elinin topuğunu göğüs kemiğine bastırdı.

"Ama..."

Onun baldırını kavradı ve titreyerek nefes aldı. "Geri dönmen benim için çok önemli," dedi. "Böyle bir sadakati hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum. Hiçbirinizden." Gözleri grubu taradı ve Davith'in üzerinde kısa bir süre durdu. "Okların kolayca ulaşamayacağı bir yerde kalacağım. Kalkan taşıyacağım. Ama *gitmelisiniz.* Burası güvenli değil ve durum çok daha kötüye gidecek."

Marguerite tartışmaya devam edecekti, ama Judith öne eğildi, atının dizginlerini yakaladı ve onları çekti. "Tamam," dedi uzun boylu kadın. "Gidiyoruz." Shane'e başını salladı. "Sana şans dileyemem, ama umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Ben de öyle," dedi Shane somurtkan bir şekilde. "Ben de öyle."

O, onun için geri dönmüştü. Shane buna inanamıyordu. Yapabileceği en akıllıca şey olmasına rağmen, onu terk etmemişti. Onu kurtarmak için geri dönmüştü.

Bu düşünce onu baş döndürücü bir hale getirdi, etrafta koşup gülmek, dans etmek, ağlamak ve belki de bir şeye yumruk atmak istemesi için. İlk kez aşık olmak gibiydi ve umutsuz ve yararsız olsa da, birkaç gün içinde öleceğini ve onun kendini büyük bir tehlikeye attığını biliyor olsa da, bu duyguyu hissetmekten kendini alamıyordu.

Eğer öleceksem, en azından terk edilmiş olarak ölmeyeceğim. Belki öldükten sonra bunun hiçbir önemi kalmayacaktı, ama şu anda önemliydi.

"Keyfin yerinde," dedi Wisdom, kaleye girerken. Neşesi büyük

ölçüde kayboldu. "Oh. Şey."

"Rahat ol," dedi iblis. "Sevgilini ve arkadaşlarını geri almaya niyetim yok. Tek istediğim sendin."

"Onların burada olması çok tehlikeliydi," dedi Shane. "Rüya Tanrısı'nın halkı geliyor." Marguerite'in söylediklerini hatırlayarak iç geçirdi. "Ve mümkünse beni uzaktan vurmayı planlıyorlar."

"Öyleyse," dedi Wisdom. "Onlara bu fırsatı vermemeliyiz, değil mi?"

"KURTARMA OPERASYONU DAHA İYİ OLABİLİRDİ," dedi Davith.

"Davith," dedi Marguerite, olağanüstü bir sakinlikle, "bir kelime daha edersen, seni o attan aşağı *atacağım*."

O da teslim olarak ellerini kaldırdı. Marguerite, sanki karnında bir buz topu varmış gibi hissederek eyerde kamburunu çıkardı. Adam haksız sayılmazdı. Her şeyi mahvetmişti. Shane kurtarılmak istememişti. Onunla kalmaktansa bir iblisle kalmayı tercih etmişti. Şüphesiz görevinden dolayı. *Tanrı korusun*, *bir paladin görev varken asla mutlu olamaz.*

Daha da kötüsü, diğerlerini de kendisiyle birlikte batırmıştı. Rüya Tanrısı'nın halkı çok öfkelenecekti.

Marguerite'in kendi görev anlayışı vardı. O kılıcı üzerine düşecek ve onları zorladığını söyleyecekti. En azından Wren, ona hizmet etmeye yemin etmişti ve hafif bir ceza alacaktı. Davith'e şantaj yaptığını iddia edebilirdi. Judith... Judith konusunda ne yapacağına tam olarak emin değildi. Ama bir çaresini bulacaktı. Bir hikaye uydurur, sonra Rüya Tanrısı onu suçlayabilir ya da onu hapishaneye atabilir ya da her ne yapıyorlarsa onu yapabilirlerdi. Hapishane her neyse. Sanırım öğrenecekti.

Bu düşünceler onu nehre kadar eşlik etti, orada durup yukarı baktı, çünkü karşı tarafta küçük bir ordu bekliyordu.

Onlar, çok kibarca gözaltına alındılar. Jorge, Sir'in eşliğinde yanlarına geldi ve Marguerite hemen, "Bu benim hatam," dedi.

"Oh, tahmin etmiştik," dedi Jorge. Sir patlayarak homurdandı.

Daha önce gördükleri sakallı rahip Burnet, gözlerine yakından baktı, sonra Jorge ve Sir'e dönüp omuz silkti. "Onları sokakta görseydim, ele geçirildiklerini düşünmezdim. Ama bu çok eski ve çok ince bir şey ve eğer içlerinden birine kendi isteğiyle girmişse, bunu anlayabileceğimi garanti edemem. Başka birinde gizlendiğini bulamazsak, emin olmak için onları tapınağa geri götürmenizi öneririm."

"Mmm," dedi Sir. "İki paladin, bizimle birlikte savaşmalarına izin verir misin?"

Burnet bunu düşündü. "Aslında izin veririm. Eğer ele geçirilmişlerse, etraflarında kılıçlarını çekmiş yarım düzine paladin varken bunu öğrenmemiz daha iyi olur."

"Çok haklısın." Sir, Wren ve Judith'e baktı. "Kardeşini bu kabuğundan çıkarmamıza yardım eder misiniz?"

"Onu bıçaklamak yerine kafasına vurmamın sakıncası yoksa," dedi Judith.

"Bunu adil bulurum." Etrafındaki insanlara işaret etti: altı paladin, iki rahip, dört tatar yaycısı ve yarım düzine seyis, ayrıca aşırı sayıda at. "Sahaya çıkarabileceğimiz kişi sayısı bu kadar az olduğu için, yardımınızı geri çevirmeyeceğim."

"O zaman reddetmeyeceğim," dedi Judith. Wren, tırnaklarını sinirli bir şekilde kemirirken başını kaldırdı, hafifçe başını salladı ve tekrar aşağı baktı.

"Ama buraya nasıl bu kadar *çabuk* geldiniz*?"* diye sordu Marguerite. "Elimizden geldiğince hızlı sürdük ve kalede on dakikadan fazla kalmadık..."

"Yeniden atlara bindik," dedi Jorge, atlara el sallayarak. "Her birimize üçer tane. Yolda okçuları da aldık. Ama kaleye gerçekten gittin mi?"

"Üzgünüm," dedi Marguerite, "ama Shane'i oradan uzaklaştırmaya çalışmak zorundaydım." "Başaramadın galiba?" diye sordu Jorge.

"Hayır. Bizimle gelmedi ve bizi içeri almadı. Orada kalmanın çok tehlikeli olduğunu söyledi."

"Ya iblis akıllıdır ya da o akıllıdır," dedi Sir ve atlarla ilgili bir şey için seyislere bağırmak için uzaklaştı. Jorge omuz silkti.

"Ee... kızgın değilsin, değil mi?" diye sordu Marguerite.

Jorge derin bir nefes aldı. "Sinirli olduğumu söyleyebiliriz. Ama sizler rahip değilsiniz *ve* sivilsiniz. Rahipler şeytanın size geçmediğinden emin olana kadar bizimle kalmak zorundasınız." Yüzünü buruşturdu. "Diğerleri oldukça kızgın. Ben... neden denediğinizi anlıyorum."

"Ama atlarınızı çaldık!"

"Sorun değil," dedi Jorge, "Davith bir not bıraktı." "Gördün mü, ona *söylemiştim*..."

Marguerite omuzlarını dikleştirdi. "O zaman ben de seninle birlikte savaşa giriyorum."

"Hayatta olmaz." "Shane

bana zarar vermez."

Jorge ona kaşlarını çattı. "Eğer sadece Shane ile savaşıyor olsaydık, bu önemli olabilirdi. Ama ok kime isabet edeceğini umursamaz."

"Wren ve Judith'i götüreceksin, değil mi?"

"Wren ve Judith eğitimli savaşçılar. Sen ise eğitimli bir..." Jorge, Marguerite'in ne iş yaptığını bilmediğini fark edince sözünü yarım bıraktı.

"Müzakereci," dedi Marguerite, bu gerçek olmasa da yalana yakın bir şeydi.

Ne yazık ki, bu yanlış bir cevaptı. "Biz iblislerle pazarlık yapmayız," dedi Jorge sert bir şekilde.

"Peki, o zaman içeri girdiğimizde beni insan kalkanı olarak kullanın!"

Jorge bu öneriye dehşetle baktı. Wren de öyle. Judith, Judith gibi görünüyordu, ama ağzının kenarlarında hafif bir gerginlik vardı.

"Aslında geride kalmak benim için sorun değil," dedi Davith gönüllü olarak.

"Dinle," dedi Marguerite çaresizce, "yine de bizim ele geçirilmediğimizden emin olman gerekiyor, değil mi?"

"İdeal olarak, evet."

"O zaman ya bizi korumak için birini bırakman gerekecek - ve yeterli adamın olmadığını *biliyorsun* - ya da bizim de gelmemize izin vereceksin. Çünkü aksi takdirde Davith ve ben buradan kaçıp seni *haftalarca* tepelerde kovalamaca oynatacağız.″

"Bu kadın benim adıma konuşamaz," dedi Davith.

Jorge'nin kaşları çatıldı ve tüm yüzünü kapladı. "Sizi bağlayıp eyerin üzerine oturtmazsak tabii."

"Sanırım korumam buna itiraz eder," dedi Marguerite, Wren'in kaburgalarına dirsek attı.

"Ha?" dedi Wren. "Oh, evet. İtiraz ederim. Hem de çok."

Jorge daha fazla argüman toplamaya çalışırken, rahip Burnet sırtına bir şaplak attı. "Bırak gelsinler," dedi. "Paladin arkadaşının dedikleri kadar okçu varsa, onlara vurmaktan korkup geri çekilebilirler, bu da bizim için iyi olur."

"Ya da sapmış bir okla vurulabilirler!"

Burnet omuz silkti. "Onlar yetişkinler," dedi. "Hanımefendi, bize eşlik etmekte ısrar ederseniz ölebileceğinizi bildiğinizi varsayabilir miyim?"

"Doğru varsayıyorsunuz."

"Tekrar söylüyorum," diye başladı Davith, "bu kadın..."

"Bizim işimiz şeytanları kovmaktır," dedi Burnet, "insanların aptalca şeyler yapmasını engellemek değil. Madam Florian ne histerik ne de hayalperest görünüyor, ve onun varlığı yardımcı olabilir." Başını eğdi.

Jorge'nin yüzündeki ifade, tüm bunlardan nefret ettiğini gösteriyordu, ama isteksizce başını salladı. "Senin dediğin gibi olsun. Marguerite, Davith, bizimle gelebilirsiniz, ama *geride* kalın. Ve kimsenin yoluna çıkmayın." Zırhının tınlamasına neden olacak kadar sert adımlarla uzaklaştı.

"Onu takma kafana," dedi Burnet. "Güzel kadınlar söz konusu olduğunda şövalyelik duygusu aşırı gelişmiştir." Marguerite'e göz kırptı. "Rahiplerin ilk dalgada olmasını da pek sevmez, ama neyse ki bu günlerde rütbem ondan yüksek. Ben de arkada olacağım. Bana yakın durmanı öneririm."

"Ama..." dedi Davith.

"Şimdi," dedi Burnet, "yemek yiyip, mümkün olduğunca uyumanı öneririm, çünkü gece saldırıları en kötüsüdür."

FIFHY-ONE

BURNET HAKLIYDI. Gece saldırıları en kötüsüydü. Atların görebilmesi için hava çok karanlıktı, bu yüzden yürüdüler, ancak zırh giymiş ve sırtında garip şekilli bir yük taşıyan bir çekici at hariç. Öndeki paladinlerden biri, yerdeki hayaletleri kontrol etmek için ileri geri salladığı uzun bir sopa taşıyordu.

Marguerite, karanlığın ok atmak için de çok karanlık olmasını umuyordu.

Sonuçta, çoğunlukla haklı çıktı, çünkü ilk ok karanlıktan çıkıp yere saplanmadan önce kaleye doğru yokuşu tırmanmaya başlamışlardı.

"Kalkanları kaldırın!" diye bağırdı Sir ve paladinler büyük kalkanları başlarının üzerine kaldırarak ilerlemeye devam ettiler. Wren ve Judith'e de benzer kalkanlar verilmişti, ancak Wren'inki neredeyse onun boyu kadar uzundu. Zırhlı at ise tüm bunlardan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Burnet'in daha küçük bir kalkanı vardı ve onu şemsiye gibi tutuyordu. Marguerite ve Davith onun altına sığmaya çalışıyorlardı. "Kalkanlardan nefret ederim," dedi rahip neşeyle. "Ama okları bıçakla kesmek çok zor."

Etraflarına daha fazla ok düştü. Bazıları kalkanlara çarptı. Şanslı bir ok, kalkanları geçip bir tatar yaycısının omzuna isabet etti. Tatar yaycısı küfretti. Sir de öyle.

"Bu kalkanı seviyorum," dedi Davith. "Derinden. Tutkuyla."

Marguerite tüm bunlardan nefret ediyordu. Bu, en çok korktuğu türden bir şeydi — rastgele gelen, konuşmak ya da pazarlık yapmak imkansız olan ölüm. Ayağa kalkıp "Herkes dursun! Bunu tartışalım!" diye bağırmak istedi, ama bunu yapmadı çünkü bu, kalenin tepesindeki tüm okçuların hedefi olmak için mükemmel bir yol gibi görünüyordu.

Başka kimseyi kaybetmeden ön kapıya ulaştılar, ancak paladinlerden biri okla sıyrılan kulağını tutuyordu. Kalkanların oluşturduğu çatı altında, at yükünden kurtuldu, diğerleri ise duvarlara yaslanarak aşağıdan atış yapanlara en kötü açıdan görünmeye çalıştılar. Wren, kalkanıyla sağlayabildiği kadar az da olsa koruma sağlamak için yanlarına geldi, bu yardımcı oldu, ama Marguerite hala dizlerinin ve dirseklerinin sadece açıkta değil, parıldadığını hissediyordu. Muhtemelen üzerinde "Buraya ateş edin" yazan bir yazı vardı.

Bir ok Burnet'in kalkanına saplandı ve o yüzünü buruşturdu. "Biri bunu bir süre tutabilir mi?" diye sordu. "Kollarım inanılmaz derecede yorgun." Davith kalkanı aldı. Marguerite, kalkanın sağladığı korumadan yararlanmak için neredeyse Davith'in kucağına oturdu ve tek tesellisi, Davith'in de bundan hoşlanmadığıydı.

At, küçük bir koçbaşı taşıyordu. Dört şövalye onu aldı ve kulaklarından hala kan akan beşinci şövalye, atı yolun kenarına çekti. Marguerite, şafak sökmeden önceki kasvetli gri ışıkta bile, çatıdaki okçuların hayvanı hedef almayacağını umuyordu.

Güm. Koçbaşı kapılara çarptı ve kapılar titredi. *Güm.*

Neden buradayım ki? Ne yapmayı umuyorum?

Aptalca bir soru. O, bir uzlaşma yolu bulmayı umuyordu. Son anda Shane ile tatar yayının okları arasına atlayıp, birbirleriyle konuşmalarını talep etmeyi umuyordu. Gerçekçi olarak, bunu başarabilme ihtimali çok azdı. *Ama nehir kenarında oturuyor olsaydım, hiç umudum olmazdı. Shane bana zarar vermez. Ve bu insanlar bile ona ulaşmak için beni vurmazlar. Sanırım.*

Güm.

Bir okçu çok fazla eğildi ve arbaletçilerden biri onu vurdu.

Acı dolu bir çığlık duyuldu, ama düşen bir beden yoktu.

"Silahlarınızı bırakıp iblisi teslim ederseniz, adil bir şekilde muamele göreceksiniz!" diye bağırdı Sir.

Duvarın ötesinden gelen ses zayıf ve titriyordu, açıkça yaşlı bir kadının sesiydi, ama sözleri net bir şekilde duyuluyordu. "Siktir git, zırhlı orospu çocuğu!"

Güm. Güm. Güm.

"İyi tarafı," dedi Burnet, "yağ kaynatacak zamanları olmamış gibi görünüyor."

*"*Bu bir *olasılık* mıydı*?"*

"Oh evet. Birkaç dakika içinde bitirmezlerse, en azından çaydanlık dolusu kaynar su üzerimize dökülecek."

Davith, Marguerite'in daha önce hiç duymadığı kadar içtenlikle dua etmeye başladı.

Güm!

Kapılar açıldı ve paladinler kaleye akın etti, onları arbaletçiler izledi, ardından da büyük bir endişeyle iki rahip ve Marguerite ile Davith.

PALADİNLER kaleye girer girmez iki gruba ayrıldılar ve yanlarına bir rahip ve iki tatar yaycısı aldılar. Marguerite ve Davith, (neyse ki) Jorge ve Wren'in de dahil olduğu ve (neyse ki) Sir'in dahil olmadığı grupta Burnet'in yanına yapıştılar. Ayrıca, omzunu sarmış olan ama yakın zamanda kimseyi vuramayacağı belli olan yaralı okçu da vardı.

Judith diğer grupla birlikte gitmişti, çünkü Sir, potansiyel olarak ele geçirilmiş iki çılgın savaşçıyı birlikte bırakmak istemiyordu. Marguerite'in grubu

bir merdiven çıkıp bir sahanlığa ulaştığında, biri merdivenlerin üstünden aşağıya bir ok attı ve yoluna devam etti. Bir paladin boğuk bir ses çıkardı, ön kolunu delen okun sapını kırdı ve "Hayır, merak etmeyin, ben iyiyim. Devam edin." diye homurdandı.

Jorge gruba bir bakış attı ve bir kez başını salladı. Arbaletçi, huysuz bir sesle, "Hayır, sizler yolumu kapatırken ateş etmek için vaktim olmadı. Körü körüne ateş ettiler ve şansları yaver gitti, hepsi bu," dedi.

Merdivenlerin başında, her iki yönde uzanan bir koridorla karşılaştılar. Sorumlu kişi - Marguerite artık emin değildi - onları sağa yönlendirdi. Kalabalığın arasından, muhtemelen beklenmedik bir şekilde öldürülme riskini en aza indirecek şekilde kapıların açıldığını ve odaların insan olup olmadığına bakıldığını görebiliyordu.

Her iki yönden de birer ok daha atıldı. Bir paladin okçulardan birinin peşinden koşacak gibi göründüğünde Jorge, "Durun!" diye bağırdı. "Eğer ayrılır ve tuzağa düşersek, işimiz biter."

Bu şüphesiz iyi bir taktiksel tavsiyeydi, ama oklarından biri Wren'in kafasının çok yakınından geçtiği için Marguerite şaşkın bir çığlık attı ve Wren geriye doğru sıçradı ve kafasının arkasını duvara çarpmak üzereydi.

Bundan nefret ediyorum, bundan nefret ediyorum, bundan çok nefret ediyorum...

Kes şunu. Kendine gel. Daha önce insanları tehlikeye attın, şimdi de bununla başa çıkabilirsin. Bu çok normal.

Marguerite derin bir nefes aldı ve duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tuttuğunu kendine söyledi, bunun üzerine Wren ayaklarını altından çekip düşen vücudunun üzerinden atladı ve boş olması gereken yan odadan atlayan adamın yüzüne bir balta sapladı. Adam kılıcını Marguerite'in bacaklarına düşürdü, ağır bir şekilde geriye düştü ve öldü.

Marguerite bir anlığına paniğe kapıldı. Davith ve Burnet onu ayağa kaldırdı ve biri kulaklarında çınlayan ses nedeniyle duyamadığı bir şey söylüyordu. Daha fazla merdiven var mıydı?

Olmalıydı, çünkü tekrar odaklanabildiğinde, aynı koridorda değillerdi ve ayaklarının dibinde ölü bir adam yoktu, ancak Wren hala başka birinin kanıyla bolca lekelenmişti.

Marguerite'in zihninin derinliklerinde bir ses, *"Shane'i kurtaramazsan, Wren'i kalıcı korumana almak zorunda kalacaksın, yoksa bir daha asla kendini güvende hissedemeyeceksin"* dedi.

Bu pek de cazip bir ihtimal değildi. Marguerite, Wren'i oldukça seviyordu ama haftalarca birlikte olduktan sonra bıkmadığı çok az insan vardı. Aslında, aklına gelen tek kişiler Grace ve... Shane'di.

Bu yüzden buradasın. Son derece tehlikeli bir şey yapıyorsun. Kendini güvende hissedebilmek için.

Bunun saçmalığı onu güldürdü ve kendini silkeledi, sanki soğuk sudan çıkıyormuş gibi hissetti. "Teşekkürler," dedi Wren'e.

Wren kısa bir süre gülümsedi. "Bunun için bana
para ödüyorsun." "Sana para ödemedim, ama iki
katını ödeyeceğim." "Heh."

Koridorun sonunda aşağıya inen kısa bir merdiven vardı. Bu hiç mantıklı değildi, ama Marguerite artık mimariyi takip edemiyordu. Dikkatsizce. Evrak kaldırdığı günler ona bundan daha iyisini öğretmişti, elbette.

Merdivenlerden aşağı indikten sonra, paladinler yine kapıları açmaya başladılar. Odalar boştu, ama Marguerite her kapı açıldığında midesi düğümleniyordu, ta ki gerginliği kırmak için bir ok daha atmaya hazır hale gelene kadar.

Sonra bir kapı açtılar ve bir adam her iki elinde birer bıçakla dışarı fırladı.

Marguerite, Erlick'i, öncü paladine saldırmadan önce bir an için tanıdı. Adam kalkanını savurarak saldırıyı engelledi ve Marguerite'in dehşetiyle, Erlick kendini yana attı, bıçakları parıldayarak doğrudan paladinin kılıcına doğru.

Paladin zaferinin tadını çıkarmak için zamanı yoktu. Kalkanını hareket ettirmişti ve bu hata ölümcül oldu. Koridorun ilerisinden iki ok geldi. Biri boğazına saplandı, diğeri ise yaralanmamış arbaletçiye saplandı ve onu bir taş gibi yere düşürdü. Silahı yere çarptığında ateşlendi ve ok uzak duvara çarparak parçalandı.

"Yakaladım seni, orospu çocuğu," diye fısıldadı Erlick, sonra ağzından kan fışkırdı ve öldü.

"Siktir!" Jorge arkadaşına uzandı, durumun umutsuz olduğunu hemen anladı ve diğer adama döndü. Burnet çoktan ayağa kalkmış, başını sallıyordu.

Marguerite, ilk kez, kurtarılması gereken kişinin Shane olmayabileceğini düşündü.

Davith, ölen paladinin kalkanını aldı, ama bundan sonra ilerleyen grup daha küçük ve daha gergindi. Marguerite, yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği halde, korkunç bir suçluluk duyuyordu.

Metal çarpışmasının sesi onlara ulaştı ve Jorge başını kaldırdı. "Bu tarafa!" dedi ve koşmaya başladı. Diğerleri onun arkasından gitti, Wren en arkada, gözleri savaşın gidişatını haber veren tuhaf, donuk bir ışıkla parlıyordu.

Sesin kaynağına vardıklarında, savaş bitmişti. İki paladin ve bir tatar yayıcı, Judith ve çok endişeli görünen bir rahiple birlikte orada duruyorlardı. Paladinlerden biri, sırtında bir tatar yayı okuyla yerde diz çökmüş, bir santim bile kıpırdamadan birkaç dakika daha yaşamayı umut eden bir adamın tuhaf sükunetiyle kendini tutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jorge.

"Arkadaşın oldu," diye tükürdü yaralanmamış paladin, savaş çekicini omzuna geri atarak. "Trisk onunla kılıç kılıca dövüşüyordu ki Wylie ateş etti, ve o piç kurusu bir yılan gibi hareket edip Trisk'i önüne çekti, sonra kaçtı."

"*Çok* üzgünüm," dedi talihsiz Wylie.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye fısıldadı daha da talihsiz Trisk.

"Müşteri nerede?"

"Uyluklarından okla vuruldu." Yaralanmamış paladin daha da tiksinmiş görünüyordu. "Hayati bir organı vurmamış, ama yürümeye kalkarsa, bu durum uzun sürmez. Onu, arbaletli diğer adamla birlikte bir odaya sakladık."

"...Tamam." Jorge başını salladı. "Shane hangi yöne gitti?"

Paladin işaret etti. "İki okçuyu hallettik," dedi. "Sen?" "İki silahlı adam."

"Bu dar alanda o yayları nasıl kullanabiliyorlar..."

"Onlar burayı biliyorlar. Biz bilmiyoruz." Jorge omuzlarını dikleştirdi. "Tamam. Frederick, yaralılarla burada kal." Yaralı okçu başını salladı. "Diğerleri, benimle gelsin. Üçümüz, bir okçu, iki rahip, iki savaşçı. Ve o tek başına. Gidelim."

Uzaklara gitmeleri gerekmedi. Shane bir sonraki merdivenin başında bekliyordu. Kan, başının yanından aşağı akıyordu ve hareketsiz durmasına rağmen, etrafındaki hava titriyor gibiydi.

"Shane," dedi Jorge, çok sakin bir şekilde, "bunu yapmak istemezsin."

"Haklısın," dedi Shane. "İstemiyorum. Ama başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor."

Merdivenin dibinde Jorge kılıcını haç gibi kaldırdı ve *"DİZ ÇÖK"* dedi.

Shane yana doğru sendeledi ve kendini duvara dayadı. Kalan iki şövalye, silahlarını hazırlayarak merdivenlerden yukarı koştular, ama Shane çoktan ayağa kalkmıştı. Kafasını kaldırdı, yüzü kanlı bir maske gibiydi ve bağırdı: *"Gelin de beni yakalayın!"*

Ardından gelen sessizlikte Marguerite, Jorge'nin çok yüksek sesle olmayan bir şekilde "Lanet olsun, bunun işe yaramasını gerçekten istiyordum" dediğini duydu.

Yanındaki tatar yaycısı silahını kaldırdı ve net bir atış için nişan aldı. "Hayır!" diye tısladı Marguerite.

Adam irkildi. "Ne?" "Onu

öldüreceksin!"

"Amaç da bu, evet!"

Diğer okçu tartışarak zaman kaybetmedi. Marguerite'in kalbi, yay telinin yüksek sesli vızıltısıyla sıkıştı ve ok Shane'in kalkanına çarptığında aşırı derecede rahatladı.

Rahatlaması uzun sürmedi. Shane kalkanını merdivenlerden aşağı, rakiplerinden birinin yüzüne fırlattı, diğerine kılıç salladı, sonra dönüp kaçmaya başladı.

Köpekler gibi havlayan, Hayal Eden Tanrı'nın geri kalan üç şövalyesi peşine düştü.

Hadi… Hadi… Biraz daha... Shane'in nefesi kesik kesik geliyordu, ama neredeyse varmıştı. Avluya ulaşana kadar oklardan kaçınabilirse, Wisdom'ın küçük oyununun son perdesi için yerinde olacaktı.

Rolünü oynamak çok kolay olmuştu. Kasha, iki okçunun öldüğünü bildirirken kan öksürerek kollarına yığılana kadar, meslektaşlarıyla kılıçları çarpıştırmaktan korkmuştu. Aniden her şey çok daha kolay görünmeye başlamıştı. Tek umudu, Kasha'nın zamanında çatıya ulaşmış olmasıydı.

Sadece bir merdiven ve bir koridor kalmıştı. Koridor en kötüsüydü. Jorge'nin aklı varsa, emir verecekti...

Bir tatar yayı oku kulağının yanından, saçını çekecek kadar yakın bir mesafeden vızıldayarak geçti.

—bunu.

Akıntı onu sürükledi, sarhoş gibi koridorda yalpalayarak, vurması daha zor hale geldi. Onu takip etmek zorundaydılar, ama oraya vardığında delik deşik olmuşsa hiçbir işe yaramayacaktı. *Biraz daha...*

Son köşeyi döndü, ruhunu çeken şeytanın acımasız çekişiyle yönlendirildi ve... *işte!*

Shane kemerden geçip avluya koştu ve tökezledi. Wisdom havada asılı duruyordu, kolları uzanmış, sadece bir iblisin olabileceği kadar doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Ne bekleyeceğini biliyor olsa da, ilk içgüdüsü olduğu yerde donup kalmaktı.

Rüya Tanrısı'nın halkı peşindeyken, bu intihar etmekle eşdeğer olurdu. Kendini toparladı ve yerine ilerlemeye devam etti. Yukarıya hızlıca bir bakış attı ve okçunun orada durduğunu, okunu yayına takmış ve hazır olduğunu gördü.

Wisdom havada asılı kalmış, onun etrafında dönüyordu. Paladinlerin geldiği anı duydu, dehşet çığlıklarını ve dururken ayaklarının tökezlediğini duydu.

Yavaşça, yavaşça, iblis yere indi. Shane, ayakları yere değdiği anda onu yakaladı ve iblis kollarında geriye doğru yığıldı. Kanalın diğer tarafında, iblisin hazır olduğunu işaret ettiğini hissetti.

Henüz değil... henüz değil...

İblisin omzunun üzerinden avlunun girişinde duran paladinlere baktı. Başka bir hayatta, onlar onun kardeşleri olabilirdi.

Bu hayatta ise...

Shane derin bir nefes aldı ve "Onu bağlamaya hazır olun!" diye bağırdı ve kılıcı Wisdom'ın vücuduna sapladı. Ölümcül olacak, ama potansiyel olarak saatlerce ölümcül olmayacak bir yerden, bağırsaklarından.

"Üzgünüm," diye fısıldadı iblisin kulağına, çatıdaki okçunun atışından korunmak için kendini döndürürken. "Halkını kurtaracağım, ama seni serbest bırakamam."

Tanrım bana sadakatini bozdu, ama ben tanrıma sadakatimi bozmayacağım.

Acıyı, cezayı, ıstırabı bekledi. Ama kanalın içinden gelen şey, bir hüzün dalgasıydı. Hüzün... ama şaşkınlık yoktu.

Rüya Tanrısı'nın şövalyeleri ona doğru koştular. Shane düşen bedeni yavaşça yere indirdi ve onların saflarına baktı. Üç şövalye, yüzleri intikam meleği gibiydi. "Onu şimdi bağlayın," diye onları teşvik etti. "O darbe onu öldürmez, ama atlamaya çalışmayacağına yemin edemem."

Bir an için donakaldılar, sonra Jorge harekete geçti. Shane'in yanına diz çöktü, avucunu Wisdom'ın alnına vurdu... ve durdu.

"Ne?" dedi Shane. "Ne oldu?"

Bir sorun vardı. Sorun, Rüya Tanrısı'nın halkı değildi. Wisdom ile olan kanal da değildi. Sorun, kollarında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duran bedeniydi, bir iblisin hareketsizliği değil, tamamen farklı bir hareketsizlikti.

Eldiveninin ucunu dişleriyle tutup çıkardı ve elini Jorge'nin elinin yanına koydu. Diğer paladin irkilmedi, sadece ona sabit bir şekilde baktı. Cildi sıcaktı, terden kaygandı, ama ikisinin avuçlarının altındaki cilt, çevredeki hava ile aynı sıcaklıktaydı.

"Ölmüş," dedi Shane donuk bir sesle. "Zaten ölmüş."

Onlara asla sırtını dönmeyeceğini biliyordum, dedi Wisdom kanaldan fısıldayarak.

"O zaman nerede?" dedi Jorge. "Nereye atladı?"

"Ben..." Shane yavaşça başını salladı. "Bilmiyorum. Beni öldürmemi istedi, böylece bağlanmadan cehenneme geri dönebileceğini söyledi. Ama benim ona ihanet edeceğimi biliyordu. *Biliyordu."*

Jorge dişlerini sıktı, sonra çöktü. Öne eğildi, bir an Shane'in gözlerinin içine derinlemesine baktı, sonra elini uzattı ve omzunu tuttu. "Bir iblisle uğraşmaman gerektiğini bilmeliydin," dedi, neredeyse nazikçe.

"Biliyordum," dedi Shane. Onun varlığının yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordu. "Diğerlerini kurtarmanın tek yolu buydu."

"Neden yaptığını biliyorum. Rüya Tanrısı, benim de aynı seçimi yapmak zorunda kalmamı engellesin... *ŞİMDİ AYAĞA KALK*."

Shane, sıradan bir insanın hissedeceği itaat refleksini hissetti. Dizlerinin üzerinde kaldı. Jorge iç geçirdi ve alnını ovuşturdu. "Anlayamıyorum," diye mırıldandı. "Rüya Tanrısı yardım et, anlayamıyorum. Kirlenme var, ama içinde şeytan göremiyorum, ama eski ve ince bir şeydi ve biz arkadaştık..."

"Öyleydi," dedi Shane, geçmiş zaman kipini kabul ederek.

"Emirlerimiz var," dedi diğer paladinlerden biri. Shane onu tanımadı. *Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildi, çünkü uzun zaman geçmişti ve Rüya Tanrısı'nın hizmetkarları her zaman Aziz'inkinden çok daha fazlaydı.*

"Doğru." Jorge derin bir nefes aldı. "Rahipler, seni hayatta bırakmak için çok tehlikeli olduğunu düşündüler. Muhtemelen şimdi seni öldürmeliyim. Ama sen teslim oldun, bu yüzden sana bir seçim sunmalıyım. Su mu, kılıç mı?"

Temiz bir ölüm ya da ölene kadar defalarca boğulmak ve iblisin benden ayrılması. Ama içimde iblis yok. Kendi ölümünün düşüncesi artık onu çok fazla etkilemiyordu, ama Bilgelik nereye gitmişti?

Ve sonra, aniden, anladı. Shane gözlerini kaldırdı, Jorge'yi, diğer şövalyeleri geçip, okçunun çoktan gittiği çatıya baktı.

FIFHY-HWO

Kendisine Bilgelik adını veren İBLİS, kalenin boş koridorlarında aceleyle ilerledi. Paladin, istese de istemese de, kardeşlerini bir süre meşgul edeceği kesindi.

Bilgelik, insan Shane'e karşı kötü niyetli değildi. Aslında, onu oldukça sevmişti. Shane o kadar çaresizce kafası karışık ve yine de o kadar inatçıydı ki, her bir şeyi çözmeyi başardığında, Bilgelik onu alkışlamak istiyordu. Shane, Bilgelik'e, her şeyin yeni, korkunç ve garip olduğu, her duygunun kör edici bir yoğunlukla hissedildiği, iblisin dünyadaki ilk, sendeleyen adımlarını hatırlatıyordu.

Eh, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Shane'in hayatta kalmasını umuyordu. İnsanlar birbirlerine çok korkunç şeyler yapıyordu ve onu kardeşlerinin merhametine bırakmak zorunda kalmaktan pişmanlık duyuyordu. Ama bu, onların şeytanlara yaptıklarına kıyasla hiçbir şeydi ve Bilgelik, kendini sonsuza kadar cehenneme mahkum etmeye izin vermeyecekti.

Kaçışından dolayı kendini tebrik ederken, birdenbire bir şey ortaya çıktı ve konağının bacaklarının arkasındaki tendonları kesti. Bilinci acıyla doldu, o kadar şiddetli bir acıydı ki, sanki başka bir duyu açılmış ve binlerce farklı acı tonunu içmiş gibi hissetti. Bilgelik, acıdan kendini kurtardı ve konağının duyularını olabildiğince çabuk kapattı. *Onun için de benim için olduğu kadar hoş değil,* diye düşündü. Şu anda

zorunlu olarak vücutta üstünlük sağlıyordu, ama Bilgelik'in kendisinin kapatabildiği acıyı konağına hissettirmek zalimce olurdu.

Acı kesildiğinde, iblis bir sonraki duyuyu fark etti, bu da konağın yanağına değen soğuk taştı. Yuvarlandı ve dikkatlice oturdu. Konağının başı iyi hissettirmiyordu. *Yere çok sert çarpmıştık. Kafatası olması gerektiği gibi hareket etmemişti.*

Zaten koşamayacağını biliyordu. Saldırgan, hayati tendonları kesmişti. Birçok yaralanma, nasıl yapılacağını bilirseniz kolayca görmezden gelinebilirdi, ama bu onlardan biri değildi. Bacakları artık düzgün çalışmıyordu. Sürünmek zorunda kalacaktı.

Lanet olsun, belki de ev sahibini öldürmek ve cehenneme geri dönmek zorunda kalacaktı. Ne berbat bir düşünce.

Görüşü iyi çalışmıyordu, ama konağının gözlerini, intikam meleği gibi üzerinde duran saldırganına odaklamayı başardı.

İnsan bir kadındı, şu anki konağından daha uzundu ve ışıkta kırmızı-kahverengiye çalan saçları vardı. Ruhu garipti. Derisinin ötesine yeterince uzanmıyordu. Wisdom'ın insanlarla ilgili deneyimi, ruhlarının onları bir yıldızın korona gibi çevrelediğiydi. Örneğin Shane'in ruhu, vücudundan on beş santim uzakta, gümüş ve mor bir hale içinde parlıyordu.

Bu insanın ruhu kendi içinde sıkıca sıkıştırılmıştı, cildinde zar zor bir parıltı vardı. Bilgelik ona uzandığında, onu *yoğun hissetti.* Sanki çok fazla ruh çok sıkı bir şekilde sıkıştırılmış gibiydi. Ne kadar tuhaf.

Yine de, insanlar tuhaftı ve Bilgelik, onların çeşitliliğinin onda birini bile görmediğini biliyordu. Bu sadece başka bir tür gibi görünüyordu. Bilgelik, garip yeni insana duyularını yöneltti ve beklenmedik bir şey gördü. Kalbinin hemen üzerinde, Shane'inki gibi yaralı ve kapalı bir kanal. *Başka bir paladin mi? Onları koyunlar veya serçeler gibi sürü halinde bulursun.*

"Beni dinle," dedi yeni paladin, sesi düz ve soğuktu. "Benim dediklerimi yapacaksın."

"Öyle mi?" diye sordu Wisdom. "Bundan çok eminsin."

"Yapacaksın," dedi paladin, "çünkü yapmazsan, omurganı *burada* keseceğim.″ Bıçağın soğuk öpücüğü, konağının üst omurlarını kaplayan deriye değdi. Vücut titremeye başladı ve Bilgelik buna izin verdi. "O zaman sen burada mahsur kalırken, Rüya Tanrısı'nın halkını çağıracağım ve onlar seni bağlayacaklar."

Wisdom bunu düşündü. Bu iyi bir tehditti, ama belirli bir olasılığı hesaba katmamıştı. Bunu insana belirtmeye değer mi diye düşündü. Akıllıca mı, akılsızca mı? İnsan aptal mıydı, yoksa başka bir planı mı vardı? Kendisinin ele geçirilmesini engelleyebileceğini mi düşünüyordu? *Belki benim alt düzey kardeşlerimden birine karşı iraden yeterli olabilir, ama ben tamamen başka bir şeyim, insan.*

Sonunda, kadının nasıl tepki vereceğini merak ettiği için konuştu. "Benim senin vücuduna atlayabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi insan, eğilerek. Bıçağın ucu, bedeninin çenesinin altını okşadı. "Ben de tam olarak buna güveniyorum."

Bu beklenmedik bir şeydi. Bilgelik büyülenmişti ve itiraf etmek gerekirse, biraz da etkilenmişti. "Dinliyorum."

"İlk yapacağın şey," dedi Judith, "kardeşimi serbest bırakmak."

"LÜTFEN," dedi Jorge yalvarırcasına. "Seç. Su mu, kılıç mı?" "Ayini gerçekleştir," dedi diğerlerinden biri. "Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz
." O, kılıç yerine savaş çekici taşıyordu ve eldivenlerine kan sıçramıştı. Shane, Bilgelik'in hangi sadık takipçisinin bunun için kanını döküp öldüğünü merak etti.

"Onun hakkı var..." diye başladı Jorge.

Ve sonra Shane'in göğsünde bir şey oldu, o kadar keskin ve şok edici bir şey ki, Jorge'nin onu bıçakladığını görmek için aşağıya baktı. Ancak bıçak yoktu, kan yoktu ve

bu his korkunç derecede tanıdıktı, daha önce, tanrının öldüğü gün hissettiği bir şeydi.

İki kalp atışı boyunca acı bile hissetmedi. Acı hissetmek için neredeyse çok büyüktü. Sonra kalbi üçüncü kez sıkıştı ve acı onu parçaladı ve çığlık attı.

Ruhuna saplanmış dikenli bir ok gibi. İblisin içinden sökülüp çıkarılması genellikle böyle tarif edilirdi. O da bu tarifi kullanmıştı. Şimdi Shane bunun tamamen yararsızlığına hayret ediyordu. Bu acı, ikiye bölünmek, ölmek ya da doğmak gibi, sonsuza dek devam eden bir acıydı.

Tabii ki çığlık atmaya devam etti. Hiçbir gurur onu durduramazdı. Gurur, böyle bir acıyı etkileyemezdi. En son bu olduğunda, dalga yükselmiş ve o birine saldırmış, sonra bilincini kaybetmişti. Şimdi dalga yoktu, merhametli bir bilinç kaybı yoktu, sadece Bilgelik gidiyor ve ardında onu parçalıyordu.

Ve sonra, geldiği kadar ani bir şekilde, her şey bitti. Shane geriye doğru yığıldı, nefesi zayıf bir hırıltı halinde geliyordu. Göğsünün içi sanki haşlanmış gibi hissediyordu ve acının hatırası o kadar canlıydı ki, neredeyse acı kendisi gibiydi.

Jorge yarısı onun üstündeydi. Shane, diğer paladin oturana kadar bunun nedenini merak etmedi, bir kolu hala göğsünü sıkıştırıyordu. *Nöbet mi geçiriyordum? Belki de öyleydim.*

"O," dedi Jorge sert bir şekilde, "sanırım bir iblis zor yoldan ayrılıyordu." "Ya da bizim öyle düşünmemizi *istiyor*," dedi savaş çekici olan. Jorge onu görmezden geldi. "Shane? Beni duyabiliyor musun?"

"Seni duyuyorum," diye boğuk bir sesle cevap verdi Shane. Görüşünün kenarlarında karanlık bir leke belirmişti, ama hala bayılmaya izni yokmuş gibi görünüyordu. Elini kaldırmayı başardı — Savaş Çekici bir adım öne çıktı — ve göğsünü ovuşturdu. "Sanki... sıcak kurşun içmişim gibi hissediyorum..."

"Oturmak mümkün mü?"

"Kes şunu." Savaş çekici ikisinin üzerinde dikildi. "Jorge, emirlerimiz var. Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum, ama yapabileceğin en nazik şey bunu çabucak bitirmek."

"Eğer iblis gitmişse, buna gerek yok..."

"Ya gitmediyse?" Warhammer kollarını kavuşturdu. "Gerçekten bir katliam daha mı istiyorsun? Çılgın bir Caliban mı?"

Jorge dudağını ısırdı.

"Sorun yok," dedi Shane boğuk bir sesle. O içi boşalmıştı ve hissedebildiği tek şey uzak bir acıma duygusuydu. *Belki öldüğümde, bu kadar acı çekmeyi bırakırım.* "Yapman gerekeni yap."

Sonra tanıdık bir ses duydu ve Marguerite aralarındaki mesafeyi aşarak, saçları yüzünün etrafında uçuşarak, *"Sakın yapma!"* diye bağırdı.

JORGE yüzünü ellerinin arasına aldı. Marguerite Shane'in yanına diz çöktü. Shane ona baktı, yani daha çok göğüs dekoltesine bakıyordu. Hayatının başka bir döneminde bunu çok takdir edeceğini biliyordu. Şu anda pek bir şey hissedememesi çok yazık.

Sonra Warhammer Marguerite'in omzunu tuttu ve Shane aslında hala bir şeyler hissedebildiğini fark etti.

Gelgit, gelgitten çok, karanlığın ince bir akıntısı gibiydi. Otururbut, Warhammer'ın bileğini tutup *çekip*, sonra da *bükebilir* ve adam geriye düşerdi ve sonra... sonra bunun bir önemi kalmazdı çünkü muhtemelen oturamazdı.

Jorge yatıştırıcı bir el hareketi yaptı. "Matthias, onu bırak."

"İblisin onun yerine ona atlamadığından emin miyiz? Burada bizden olmayan tek kişi o."

"Kutsal olan her şeye yemin ederim," dedi Marguerite, net ve soğuk bir sesle, "Eğer aptal gibi davranmayı bırakmazsan, *sana* o çekici *yediririm*."

Hayır, Rüya Tanrım, hayır. Eğer Bilgelik'in Marguerite'e atladığını düşünürlerse, o zaman su mu kılıç mı seçeceği ona kalırdı. *Rüya Tanrım, lütfen, seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, ama lütfen, lütfen, dinle...*

Ve sonra, aniden, Shane başka bir yerdeydi.

HAVA GÜMÜŞTEN bir ateşten oluşuyordu. Shane içinde duruyordu, alevlerle kaplıydı ve yanması gerektiğini biliyordu, ama yanmıyordu. Sis gibi onu çevreliyordu, parlak, serin ve göz kamaştırıcıydı.

Küçük kardeş, dedi bir ses, Shane'in göğsünün içinde, ayaklarının tabanında ve kulaklarında duyduğu bir ses. *Çok uzun zaman oldu.*

O sesi tanıyordu. O ses ona hiç konuşmamıştı, ama hayatının ilk on yedi yılında başkalarının sözlerinin arkasında yankılandığını duymuştu.

"Rüya Gören Tanrı?" diye fısıldadı.

Evet.

Shane dizlerinin üzerine çöktü, ya da belki de zaten dizlerinin üzerindeydi. Anlamak zordu. Zemin yoktu, sadece her yönde serin gümüş ateş vardı.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle konuştu Shane, sonra durdu. Ne diyebilirdi ki? Kendi isteğiyle bir iblisle işbirliği yapmıştı. *Herhangi* bir kutsal tarikat böyle bir şeyi lanetli bulurdu, ama Rüya Gören Tanrı için, onun şövalyeleri sadece iblisleri buldukları yerde yok etmek için var olurlardı... Shane ellerinin arasındaki gümüş ışığa baktı ve gözlerini kapattı.

Neden konuşmuyorsun, küçük

kardeşim? "Tanrım, korkunç şeyler

yaptım." *Evet.*

"Arkadaşlarımı kurtarmak için bir iblisle pazarlık yaptım."

Biliyorum.

"Senin seçtiğin kişiyle savaştım, şeytanın takipçilerinin kaçması için zaman kazanmak için."

Biliyorum.

Tanrının sesinde kınama yoktu, sadece gerçeklerin ifadesi vardı. Shane, göz kapaklarına çarpan gümüş ışığı hissetti ve gözlerini tekrar açtı. *"*Neden *kızgın* değilsin*?"* diye bağırdı ve tanrının kendisine kızmasını *istediğini* fark etti, çünkü... çünkü...

Çünkü sen bana kızgınsın, küçük kardeşim.

Shane'in bir kısmı, bir tanrıya kızmaya hakkı olmadığını biliyordu. Bir kısmı ise, insanların suçlayacak başka kimse olmadığında tanrılara lanet okuduklarını biliyordu.

O ağlarken bu kısımlar bir kenara itildi. *"Neden beni terk ettin?"*

Küçük kardeşim, terk etmedim.

"Seni bekledim! Haftalarca! Diğerlerini çağırdın, neden beni çağırmadın?"

Çünkü yapamadım. Gümüş ateş parmak uçlarından akıp ışıkta kayboldu. *Doğduğun andan itibaren, Aziz'e söz verilmiştin. Senin üzerinde hiçbir hakkım yoktu.*

"Oh," dedi Shane, ki bu durum göz önüne alındığında son derece yetersiz bir tepkiydi. Ateşe bakakaldı. Bir rahip ona durumun böyle olduğunu söylemişti ve o da bunun böyle olmasını umut etmişti, ama hiçbir zaman tam olarak buna inanamamıştı.

Şimdi inanıyordu.

"Üzgünüm."

Ben de. Sana acı vermek istemedik.

Shane'e sonunda, en başta sorması gereken soruyu sormak geldi. "Öldüm mü?"

Ölmedin.

Shane yüzünü ovuşturdu. Bunun gerçek bedeni olup olmadığından giderek daha fazla şüphe duyuyordu, ama eli ve alnı ve bu hareket onu biraz daha iyi hissettiriyordu. "O zaman ne... nasıl... Affet beni, Tanrım. Senin ölümlülerle konuştuğunu düşünmemiştim."

Senin ölümlülerle konuştuğunu düşünmemiştim." Aziz kesinlikle onunla kelimelerle konuşmamıştı, sadece ateş ve ihtişamla konuşmuştu.

Ateş ve ihtişam ve, Shane dürüst olmak gerekirse, doğru yöne yönlendirilip itilme. Sonrasında hiçbir açıklama yapılmazdı, ama o da bunu beklemiyordu.

Bizim herhangi birimizin ölümlülerle konuşabilmesi nadirdir. Bizim ölümlü bir ruha dokunmamızı sağlayan kanal dardır. Onu zorla açmak nezaket değildir.

Shane'in ruhundaki açık yara, sanki biri üzerine nefes vermiş gibi, o anda acıdı.

Aziz'in ölümü o kanalı senin için kapattı, küçük kardeşim, yoksa seni o zaman alabilirdim. İblisin ölümü onu tekrar açtı, ancak aynı yaralar seni biraz korudu.

"Bir iblis girebilir, ama bir tanrı giremez mi?" diye sordu Shane. Sesindeki acı onu dehşete düşürdü, ama Rüya Tanrısı bunu fark etmemiş gibiydi.

Yumurtanın içindeki civcivin kemiklerini düzeltebilir misin?

"Hayır," diye itiraf etti Shane.

Ben de yapamam, civcive ne kadar iyi niyetli olsam da. İnce tanrılar vardır, ama ben onlardan biri değilim. Alevler, sanki pişmanlık dolu bir kahkaha gibi, kısa bir süre dans etti. *Bir iblise iyilik borçlu olmaya alışkın değilim. Bu hoş bir düşünce değil.*

Shane neredeyse "Bana mı *anlatıyorsun*!" diyecekti, ama bu bir tanrıya söylemek için pek akıllıca bir şey gibi görünmüyordu. Alevler yeniden dans etmeye başladı ve Shane, Rüya Tanrısının onun ne düşündüğünü çok iyi bildiğinden şüphelendi. *"Pekala,"* dedi Rüya Tanrısı. "*Olanlar yüzünden, yaptıklarından dolayı, seçim hakkı sana verilmiştir.*

"Seçmek mi? Neyi seçeceğim?"

Ruhun zamanla iyileşecek. Eğer istersen, ben geri çekileceğim ve eskisi gibi tekrar yara izi kalacak.

"Ya da?"

Kalbinin yaralı yerlerine bir nefes daha üfledi. *Ya da kalacağım ve sen bir zamanlar istediğin gibi benim şövalyelerimden biri olacaksın.*

Shane, dizlerinin üzerinde olduğunu hatırlamadan önce sertçe oturdu. Bunun bir önemi yok gibiydi. Alev, sanki oturuyormuş gibi hissetmesi için kendini yeniden düzenledi.

"*Senin* şövalyen mi? Yaptıklarımdan sonra mı?"

Sırf düşmanın tarafından, ne kadar kısa süreliğine olursa olsun, kullanılmış olduğu için güzel bir kılıcı bir kenara atar mısın?

"Rahiplerinizin de aynı şekilde düşüneceğini sanmıyorum."

Rüyalar Tanrısı düşünceli bir şekilde, *Rahiplerim benim için çok değerlidir*, *ama benim seçimlerimi onlar belirlemez,* dedi. *Kim'e hizmet ettiğini anlayacaklar, bunu merak etseler bile.*

"Kılıçlarına kendini açıkladığını sanmıyorum," dedi Shane. "Bize bunu beklemememizi öğrettiler."

Genelde açıklayamam. Çoğu ölümlü ruhun içinde, sizlerle ilahi olan arasında duran bir kapı vardır. Bazılarımız anahtar deliğinden fısıldayabilir, ama dediğim gibi, ben hiç de incelikli bir tanrı olmadım. Kapıyı patlatıp açabilir ve hiç de nazik olmayan bir acı verebilirdim. Ama ruhunuzdaki kapı, iblis ile aziz arasında çoktan kırıldı ve siz bu acıyı çoktan çektiniz.

Ama seni uyarmalıyım, küçük kardeşim, sana böyle konuşmaya devam etmeyeceğim. Sadece azizler bir tanrının sesini uzun süre kaldırabilirler ve korkarım ki sen tam bir aziz değilsin.

Shane burnunu çektirdi. "Kesinlikle değil." Ama Rüya Tanrısı'nın hizmetkarları sorun değilse, Shane'in kendi yoldaşları, Wren, Istvhan, Stephen ve diğerleri ne olacaktı? Onlara reddedilen bir şeyi kabul etmesi doğru olmazdı, değil mi?

Alevler ilahi bir iç çekişle yana doğru eğildi. *Gerçekten mi, kardeşim? Başka biri acı çekiyor diye kendini iyileştirmekten vaz mı geçeceksin? Senin acıların onlara hiç yardımcı olmasa bile mi?*

"Şey, öyle söyleyince aptalca geliyor," diye mırıldandı Shane. "Ama öyle değil..." Adil olmadığını söylemeden önce kendini durdurdu. Hayatın adil olmadığını *biliyordu*, ama bir tanrının bunu onaylaması, hayatta kalabileceğini düşünmediği bir darbe oldu.

Ama Rüya Tanrısı, ince düşünceli olmadığını iddia etmesine rağmen, farklı bir strateji izledi. *Kardeşlerin senin onlar için bundan vazgeçmeni* ister *miydi?*

Shane'in göğsünden acı bir kahkaha çıktı. "Beni dövdürürlerdi," diye itiraf etti. Istvhan'ın ona bağırdığını, Stephen'ın ona öfkeyle değil, üzüntüyle baktığını ve Galen'in kafasına birkaç kez yumruk attığını neredeyse duyabiliyordu. Sonra muhtemelen Piskopos'a söylerlerdi ve Piskopos onu Rüya Tanrısı'nın tapınağına geri sürükler ve tekrar denemesini isterdi ve... şey, durum çirkinleşirdi.

Seni seviyorlar, küçük kardeşim, dedi tanrı. *Bütün olduğun için seni daha az sevmeyecekler.*

Şimdi Shane'in iç çekme sırası gelmişti. Asil bir fedakarlığın hiçbir işe yaramayacağını ve fedakarlık yaptığın insanların seni aptal olarak göreceğini kabul etmek zordu.

Gümüş alev, sanki tanrı geri çekiliyormuş gibi biraz geri çekildi. Shane, tanrının ona düşünmesi için zaman tanıdığını merak etti.

Düşünmek için zamana mı *ihtiyacı vardı*?

Hayal Eden Tanrı'nın şövalyesi olmak, hatırlayabildiği kadarıyla en büyük arzusu olmuştu ve bir zamanlar imkansız göründüğünde, en büyük acı kaynağı olmuştu. Şimdi, imkansız gibi görünse de, ona bu fırsat tekrar sunuluyordu.

Ama...

Marguerite ne olacaktı?

Onun için hayatını feda etmek kolay bir seçimdi, ama bir şekilde hayatta kalacak gibi görünüyordu.

Sen beni istediğin sürece, elimden gelen her şekilde sana hizmet edeceğim, demişti. Onu.

Ona sunabileceği tek şey hizmetiydi. Eğer bu da başkasına vaat edilmişse başka birine vaat edilmişse, ona sunabileceği başka ne kalmıştı ki? *Mizahım, sıcaklığım ve çekiciliğim mi?* Kendi kendine güldü.

Davith bir keresinde onu uyarmaya çalışmıştı. *Onun için sen sadece bir silah olacaksın.* O da, başka bir seçenek olabileceğini fark etmeden, en azından *onun* silahı olacağını neşeyle cevaplamıştı.

Bunu düşündü. Çok uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca, ilahi ışığın sisinde oturarak bunu düşündü.

Ya o seni istemiyorsa? Ya senin hizmetin bile ona yetmiyorsa?

Nasıl yeterli olabilirsin ki?

Belki de yeterli olamazdı. Ama bir tanrı için yeterliydi.

Shane acı içinde kendi kendine hafifçe güldü ve başını ellerinin arasına gömdü. Görünüşe göre tanrılara hizmet etmek ölümlülere hizmet etmekten daha kolaydı.

Ya beni olduğum gibi istiyor ya da istemiyor. Ve yıllarca denememe rağmen olduğumdan başka biri olamadığım için, bu onun kararı, benim değil.

Ben sadece kendim için seçim yapabilirim.

Ayağa kalktı. "Tanrım," dedi yüksek sesle. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Tanrı biliyordu. Belki de tanrı, onun seçimini başından beri biliyordu.

Gümüş ateş içeri doldu, onu sardı ve onu bütünleştirdi.

FIFHY-HHREE

SHANE lavanta kokulu, beyaz badanalı bir odada uyandı. Gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı ve sonunda odaklandığında, sandalyede oturan, bir yığın kağıda öfkeyle kaşlarını çatmış, kısa boylu, siyah saçlı bir kadın gördü.

"Marguerite?" diye fısıldadı.

Kadın kağıtları indirdi ve ona sert bir bakış attı. "Rüya Tanrısı'nın halkının istihbarat toplama konusunda ne kadar trajik bir şekilde *beceriksiz* olduğunu biliyor musun?" dedi Marguerite, sesi oyma asidi gibi keskin bir tonda.

Bu, tam olarak beklediği bir karşılama değildi. "Öyle mi?" diye sordu, çünkü başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Becereksiz mi dedim? Bu kıyamete yakın bir durum." Kağıtları yan masaya attı, eğilip alnına bir öpücük kondurdu, sonra kapıya gidip koridora bir şeyler bağırdı. Shane ne dediğini tam olarak anlayamadı, çünkü öpücük onu nefes nefese bırakmıştı, rahibe kadar iffetli olmasına rağmen.

Soluk renkli cüppeli bir rahip yardımcısı içeri girdi ve sonraki birkaç dakika Shane'i oturtmak, acı bir bitki karışımı ve ardından çok daha tatlı bir karışım içirmek ve lazımlığa götürmekle geçti. Marguerite bu son işlem sırasında odadan çıktı ve Shane bu fırsatı değerlendirerek "Neyim var?" diye sordu.

"Üç gündür uyuyordun," dedi acolyte. "Üç gün!"

"Evet. Kasların tekrar hareket etmeye alışana kadar bir iki gün titreme hissedeceksin. Yemek yardımcı olacaktır."

"Ama ne oldu?"

Yardımcı durakladı. "Hatırlamıyor musun?"

"Ben..." Shane alnına dokundu. "Rüya Tanrısı konuştu sandım... ama...?"

"Oh, konuştu," dedi Marguerite, içeri girerken. "Sen ayağa kalkıp *bir şey* söylediğinde, ben o ahmak Matthias'ı tehdit etmeyi yeni bitirmiştim ve avludaki tüm paladinler birdenbire sanki bir tahta ile vurulmuş gibi göründüler." Bir süre durakladı, ensesini ovuşturdu ve ekledi, "Benim durumumun çok daha iyi olduğunu söylemiyorum. Eğer bir tanrının yanından geçmesi böyle bir şeyse, bunu en fazla... oh... on yılda bir kez falan yaşamak isterim."

Acolyte omzuna vurdu ve Marguerite'in oturduğu sandalyeye oturmasına yardım etti. "Bir kıdemli göndereceğim," dedi. "Herkes senin iyileşmene çok önem veriyor." (Marguerite, Shane'in tam olarak anlamadığı ve anlamak istediğinden de emin olmadığı bir şey mırıldandı.

Tanrının kendisi aracılığıyla konuşması fikri o kadar büyüktü ki, bunu kavramakta zorlanıyordu, ama neyse ki daha acil bir endişesi vardı. "Diğerleri! Onlar iyi mi?"

"Onlar iyi. Wren burada. Judith toz bile yerleşmeden yola çıktı, ama Davith onun gittiğini gördü ve iyi olduğunu söyledi. Dün ayrıldı." Marguerite burnunu çektirdi. "Sana, artık aranızın düzeldiğini ve hiçbirimizi bir daha görmek istemediğini söylememi istedi."

Shane rahatlamış bir şekilde sandalyeye yaslandı. "Peki... diğerleri? Kalede olanlar?"

"Mmm." Marguerite tavanı inceledi. "*Çok* garip. Orada çok daha fazla insan olduğuna yemin edebilirim. Belli ki yanılmışım, çünkü

paladinler, sadece beş savunmacının bulunduğu bir kaleyi kuşatmış olduklarını fark edince oldukça utanmışlardı. Korkarım, senden başka hayatta kalan tek kişi yaşlı kadın. Rahipler, onun ele geçirilmediğini söylüyorlar ve biri ona oradaki diğer insanlar hakkında soru sormaya başlarsa, gençliğiyle ilgili hikayeler anlatmaya başlıyor. Duyduğuma göre çok *müstehcen* hikayelermiş."

Shane uzun bir nefes verdi. Bilgelik halkı, yapmaya karar verdikleri şeyi yapmışlardı. Erlick ve diğerleri için yas tutabilirdi, ama onlar kendi yollarını seçmişlerdi ve bu sayede aileleri bir arada ve özgürdü.

Suçluluk duygusu onu deldi. Eğer Rüya Tanrısı'nın şövalyesi ise, rahiplere yerleşim yerinden bahsetmesi gerekmez miydi?

Ve sonra, kalbinin altında bir yankı gibi, *Bir iblise iyilik borçlu olmaya alışkın değilim. Bu hoş bir düşünce değil.*

Hayır. Tanrım ne yaptığımı biliyor. Doğru olanı yaptım, ya da yapabileceğim en doğru şeyi. Öyle değil mi?

Tanrının varlığına uzandı, birdenbire her şeyi yanlış anladığından korktu.

Kalbinin altında gümüş bir ateş. Uzaklarda, büyük bir Başka Varlık'ın hissi. Bu teması uzun süre tutamadı — her şey hala ham ve yanmış gibi geliyordu — ama yeterliydi.

Ey Rüya Tanrısı. Bu gerçekti. Sen *gerçektin.*

Marguerite sessizce ona bir mendil uzattı ve o da yanaklarını sildi. "Gerçekti," dedi boğuk bir sesle. "Hepsi gerçekti."

Kadın elini sıktı. "Öyleydi." Bakışlarını tavana çevirdi, sıvayı kesen karanlık kirişlere. "Herkes endişelendi. Şifacılar bunun sadece yorgunluk olduğunu söylediler, ama sen çok uzun süre uyudun." Burun kıvırdı. "Wren çıldırmak üzereydi. Sonunda mutfağı ele geçirdi ve bir şeyler pişirmeye başladı. Onun pişirmeyi bildiğini bile bilmiyordum."

Shane elini çevirip onun elini tuttu, o da çekmedi. "Endişelendin mi?" diye sordu, cevabı duymaya çok ihtiyaç duyuyordu ama ne olacağından korkuyordu.

"Endişelenmedim," dedi. Ve sonra, Shane'in kalbi sıkışmadan önce, "Bana geri döneceğini biliyordum," diye ekledi.

"Oh," dedi Shane, sanki o da bir tahta ile vurulmuş gibi hissederek.

Kapı açıldı ve iki kişi içeri girdi. Biri, bir rahibin buruşuk cüppesini giymişti ama çok kıdemli bir rahibenin cüppesini giyiyordu, diğeri ise Jorge'ydi.

Jorge bir çığlık attı, Shane'in omzuna coşkuyla vurdu ve muhtemelen daha fazlasını da yapacaktı, ama rahibe, "Hastamı döveceksen, seni dışarı attırırım," dedi.

"Üzgünüm, üzgünüm." Jorge ona özür dilercesine baktı, sonra Shane'e döndü. "Burada olduğun ve beynin karışmamış olduğu için çok rahatladım." Donakaldı. "Um... karışmamış, değil mi? Çok fazla şey oldu."

Rahibe, Shane'e hafifçe bir tanrıyı hatırlatan bir şekilde iç geçirdi. "Her zamanki gibi, incelik senin güçlü yanın, Jorge." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Jorge, yatakta oturan Marguerite'in yanına oturdu ve rahibe Shane'in elini tutup parmaklarını bileğine doladı. "Yine de, bu iyi bir soru. Nasıl hissediyorsun?"

"Ağır bir akşamdan kalma," diye itiraf etti Shane.

Kız burun kıvırdı. "Evet, bu normal. Tanrı tarafından dokunulmak ruh için iyi olabilir, ama beden yine de o ruhu taşımak zorunda." Geriye yaslandı. "Ben Gwen. Günahlarımdan dolayı buradaki revirden sorumluyum. Kaç parmağımı gösteriyorum?"

"Dört."

"Güzel. Kafanın içinde şeytani sesler duyuyor musun?"

"Hayır?"

"Daha da iyi. Aç mısın?"

Shane bunu düşünmek zorunda kaldı. "Emin değilim. Sanırım önümde yemek olsaydı, hissederdim?"

"Doğru." Ayağa kalktı, kırışık cüppesini düzeltmek için boşuna bir girişimde bulundu, sonra vazgeçti. "Bir şeyler gönderteceğim. Muhtemelen bir iki gün daha uyuyacaksın ve o savaştan dolayı her yerin ağrıyordur, ama iyi olacaksın."

"Hâlâ beni şeytan çıkarmaya çalışacaklar mı?" diye sordu ihtiyatla.

"Tanrım, hayır!" Koruyucu bir hareket yaptı. "Bunu sadece şeytanları kovmak için yaparız. Sana şeytani bir leke yapışmış olduğunu söylediler, ama artık yok. Keşke bunu nasıl yapıldığını bilseydim."

"Ve... ah..." Göğüs kemiğine dokundu. "Tanrı orada, ama her şey çok hassas."

Gwen kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı, dudakları büküldü. "Herkesin söylediklerinden anladığım kadarıyla, birkaç yıl önce ruhunun bir parçası koparıldı, sonra bir iblis zorla içeri girdi, sonra Rüya Tanrısı *onu* kopardı *ve* seni bir paladin olarak ilan etti *ve* kısa bir süreliğine seni avatarı yaptı, böylece herkese bağırabilsin. Ve durumun biraz acı verici olmasına şaşırıyor musun?"

Marguerite kıkırdadı. Shane, *avatar* kelimesi yüzünden endişelenerek rahibeye baktı, itiraz bile edemedi.

"İyi olacaksın. Sadece... bilmiyorum, ruhun incinmiş. Birkaç hafta dinlen." Gwen elini salladı. "Ağrı geçmezse gel benimle konuş. Kıkırdamayı kes Jorge, yoksa geçen yıl senin için çözdüğüm 'kişisel sorunu' herkese anlatırım."

Jorge hemen suskunlaştı. Rahibe başını salladı ve onlara veda etti.

"Onu *sevdim*," dedi Marguerite.

"O muhteşem," dedi Jorge. "Daha iyi ellerde olamazsın." Shane'e döndü. "Daha iyi hissettiğine çok sevindim. Senden özür dilemek istedim."

"Eh?" Shane ona şaşkın şaşkın baktı. "Asıl ben senden özür dilemeliyim. Benim yüzümden bir kaleyi ele geçirmek zorunda kaldın."

"Evet, ama..." Jorge saçlarını elleriyle taradı. "Ama o iblis yüzündendi. Ama sonra, sonra... Onların seni öldürmesine izin vermiş olabilirim!"

"Ama yapmadın."

"Ama onları *durdurmadım*. Kahretsin, sana kılıcı verdim."

"O anda muhtemelen doğru olanı yaptın," diye işaret etti Shane. "Rüya Tanrısı'nın kişisel olarak ilgileneceğini bilmiyordun. *Ben* de bilmiyordum."

Jorge ikna olmuş görünmüyordu. Shane, Marguerite'e sessiz bir bakış attı ve Marguerite onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bir şeyden utanmak istiyorsan, bu istihbarat ağından utan. Wisdom yıllardır oradaydı ve sen bunu *fark etmedin* mi? Üstelik o kadar da iyi saklanmıyordu. Yerel halk, garip bir şeyler döndüğünü biliyordu."

"Uh..." Jorge bu ani yan saldırıyı beklemiyordu. "Ben... şey... yani, etrafta sorduk..."

"Sordunuz," dedi Marguerite açıkça çaresiz bir şekilde. "Sordunuz ve sonra size söylediklerine inandınız, değil mi?"

Jorge'nin gözleri sağa sola kaydı. "Bunu yapmamamız mı gerekiyordu...?"

"Paladinler." Başını ellerinin arasına gömdü. "Ve bu yetmezmiş gibi, kayıtlarınız sarhoş bir paralı askerin bar hesabını haklı çıkarmak için karaladığı türden bir şeye benziyor. Adamlarınızın tümüyle ele geçirilmiş bir paladini *kaybettiğini* biliyor musunuz? Onu öylece *kaybettiniz*?"

"Ne?" dedi Shane.

"Ne?" dedi Jorge.

"Hepinizin fısıltıyla bahsettiğiniz Lord Caliban denen kişi. Ona ne olduğunu öğrenmek için araştırma yaptım." Kağıt yığınını vurdu. "Mahkeme kayıtları var, yerel gözaltında tutuluyor, biri

"Muhafızların kaptanına sor" diye bir not yazmış, sonra da hiçbir şey yok. Senin bu uyarıcı hikayen bir yerlerde ortalıkta dolaşıyor olabilir ve *kimse* bunu takip etmemiş mi?"

"Uh," dedi Jorge. "Um. Bu benim alanım değil. Ben sadece iblisleri öldürürüm. Üst düzey rahiplerden biriyle konuşmak isterseniz..."

"Sence bu kağıtları kimden aldım?"

Shane gülmeye başladı. Kaburgaları ağrıyordu ama umursamadı.

"Tamam." Jorge ayağa kalktı. "Ben gitsem iyi olacak... şey... bir şeyi kontrol etmeliyim..."

"Bekle," dedi Shane, aklına bir fikir gelmişti. Jorge durdu ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Avluda. Marguerite benim bir şey söylediğimi söyledi. Ama neydi o?"

Jorge'nin gözlerinde tuhaf bir ışık parladı. "Sen... hayır, tabii ki bilmiyorsun. Herkes farklı bir şey duymuştu."

"Oh." Shane bunu beklemiyordu. "Bu yüzden konuşanın Rüya Tanrısı olduğunu mu anladın?"

"Zaten Tanrı olduğunu bilirdik." Jorge kapı çerçevesine parmak eklemleriyle vurdu. "Hiç şüphe yoktu. Yemeği kontrol edeyim, olur mu?"

Shane sandalyesine geri yaslandı, bir saatten az bir süredir uyanık olmasına rağmen aniden yorgun hissetti. "Huh."

"O haklı, biliyorsun," dedi Marguerite. "Gerçekten hiç şüphe yoktu. Sesi taklit etmede iyisin, ama *o kadar da* iyi değilsin." Ayağa kalktı. "Orada bulunan paladinlerin çoğu duyduklarını kimseye anlatmayacak. Sadece bunun sadece kendileri için olduğunu söyleyecekler."

"Huh." Bu bir bakıma mantıklıydı. Belki de ölümlülerle nadiren doğrudan konuşabiliyorsan, fırsatını bulduğunda onu değerlendirirdin. Ruhunda biraz hamlık olması, bunun için ödenecek küçük bir bedeldi, elbette.

"Sen de bir şey duydun mu?" diye sordu. "Ne olduğunu söylemene gerek yok."

"Duydum," dedi Marguerite. Shane'in sürpriz ve sevincine, koltuğun koluna oturdu ve ona yaslandı, kalçası Shane'in yanına, yanağı da Shane'in başının üstüne. "Bana inançlı olmamı söyledi."

FIFHY-FOUR

"ZİYARETÇİNİZ VAR, HANIM FLORIAN," dedi Beyaz Sıçan'ın çok genç yardımcısı. "Küçük avluda bekliyor."

"Ziyaretçi mi?" Marguerite kaşlarını kaldırdı. "Bana mı?"

"Burada olduğunuzu kimsenin bilmediğini sanıyordum," diye mırıldandı Shane.

Ona baktı ve istem dışı bir gülümseme dudaklarını kıvrılmaya başladı. *Bana bak, bir ergen gibi dalgın dalgın. İzlemek kesinlikle iğrenç olmalı.* "Oh, eminim birkaç kişi biliyor. Sanki bir sır değil ya. Ama gelip görmeden önce haber vermesi gereken kimseyi tanımıyorum."

"Adını söylemedi," dedi yardımcı rahip. Marguerite ve Shane, hukuk memurları ve dilekçe sahiplerini atlatarak, tapınağın kalabalık koridorlarında onun peşinden gittiler.

Marguerite tapınakta vakit geçirmekten hoşlanacağını hiç beklemiyordu, ama son birkaç hafta şaşırtıcı derecede huzurlu geçmişti. Birkaç paladin eşliğinde Ashes'i Archenhold'a götürmüşlerdi ve sonra Piskopos, Rat'ın misafirperverliğini, kendi deyimiyle, "Sail ne kadar büyük bir belada olduğunu anlayana kadar" uzatmıştı. Marguerite çok duygulanmış ve fazlasıyla minnettar olmuştu. Elbette Grace'in yanında kalabilirdi, ama arkadaşını tehlikeye atmak istemiyordu ve Rat'ın tapınağına sızmanın şaşırtıcı derecede zor olduğunu çok iyi biliyordu.

Eğer bu, Rüya Tanrısı'nın tapınağı olsaydı, muhtemelen farklı hissederdim. Hâlâ onlara biraz kızgınım. Tanrısına yemin ederim ki, bu casus ağını düzelteceğim, bu beni öldürse bile.

... Ah, kimi kandırıyorum? Shane benimle birlikte olsaydı, Asılı Anne'nin tapınağında bile mutlu olabilirdim.

Yürürken elini uzattı ve elini tuttu, o da artık tanıdık gelen bir sevgi dalgası hissetti. Bu duygunun geçmesini bekledi. Ama geçmedi.

Acolyte küçük avlunun girişinde durdu ve onlara geçmeleri için selam verdi. Marguerite iki adım attı ve sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi durdu. Parmakları Shane'in parmaklarını sıkıca kavradı.

"Barış," dedi Fenella, bir elini kaldırarak. "Sadece konuşmak için buradayım." Yaşlı kadın küçük bir masada oturmuş, bir fincan çayı yudumlarken, işlemeli şalı omuzlarına gevşekçe sarılmıştı, tıpkı Duman Sarayı'nda rol yaptığı Baiir'li kumaş alıcısı gibi. Tamamen rahat ve tamamen zararsız: Marguerite ikisinin de doğru olduğundan şüphe duyuyordu.

Shane'in elini bıraktı ve masanın karşısına oturdu, endişesini belli ettiği için kendini lanetlemeye başlamıştı bile. "Seni burada gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi.

"Bu civardaydım," dedi Fenella, çayından bir yudum alarak. "Belki konuşabiliriz diye düşündüm."

"Mmm." Marguerite, içmek için bir çay fincanı olmasını diledi, ama kendisine servis edilen hiçbir şeye güvenmezdi. Shane'in her zamanki koruma pozisyonunu aldığını hissetti ve bu onu rahatlattı. "Ne hakkında konuşalım, hanımefendi?"

"Tuz." Fenella fincanını masaya koydu ve parmaklarını birleştirdi. "Görünüşe göre yakında çok daha fazla tuz olacak."

"Evet, bu konuda bazı söylentiler duydum."

Fenella'nın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bence ikimizin de utangaç davranmasının bir anlamı yok. Siz kazandınız, biz kaybettik. Hepsi bu kadar."

Marguerite başını eğerek bu övgüyü kabul etti. "Çok az farkla oldu," dedi, "ve tamamen şansa bağlıydı."

"Şans, senin onu nasıl kullandığınla ilgilidir. Hayır, bence sen benden daha iyi oynadın." Fenella şalını omuzlarına daha sıkı sardı. "Şeytan avcılarının arasına bir zanaatkar saklamak aklıma gelmezdi. Bunun ilham verici bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Onlara karşı harekete geçemezdik, yoksa herkesin bize karşı cephe alması riski vardı."

"Bu da şans," diye tekrarladı Marguerite. "Gerçek bir iblis ortaya çıkana kadar benim de aklıma gelmemişti."

"Ah. O zaman *iyi* şans değil."

"Tam olarak değil, hayır." Marguerite avlunun girişine doğru baktı. Acolyte hâlâ orada duruyordu, duyulmayacak kadar uzakta. Sıkılmış görünüyordu. *İyi, birdenbire hançeri çıkarıp beni bıçaklarsa yardım çağıracak biri var.*

"Mmm." Fenella çayından bir yudum daha aldı. "Tüm bunların sonunda, tek sorum 'Neden?' oluyor."

"Neden?"

"Neden bu kadar riskli bir teklif için kendini ölümcül bir tehlikeye attın? Neden bize bu kadar şiddetle karşı çıktın?" Gözleri kısılmıştı, ama düşmanca değildi. "Senin hakkında bildiğimiz her şeyi araştırdım, Marguerite Florian, ki bu oldukça fazla. Yine de gizli destekçilerin, hizmet ettiğin bir efendin olduğunu göremedim. Belki Rat hariç..." Avlunun duvarlarını işaret etti. "Ama onlar böyle bir şeyi planlamazlardı. Bu yüzden sana sormaya karar verdim. Neden?"

"Çünkü Sail'in beni rahat bırakmasını istedim. Hepsi bu."

Fenella'nın dudakları seğirdi. "Bu, sinek öldürmek için kuşatma makinesi kullanma hikâyelerini hatırlatıyor."

"O sineği öldürmek için başka yollar da denedim," dedi Marguerite. "Sizi temin ederim, bu benim ilk planım değildi. Ama birkaç yıl denedikten sonra, örgütünüzün bana af veremeyeceği anlaşıldı. Ne kadar

Sail'in birçok üyesi yardımımdan dolayı minnettar olsa da, bana ne kadar af vaat edilse de, beni sadece bir sorun olarak gören başka bir grup her zaman olacaktı."

"Ah." Fenella'nın tiksinti dolu bakışı açıkça samimiydi. "Sağ el sol elin ne yaptığını bilmiyor. Ve korkarım ki sağ el çoğu zaman aptaldır."

Marguerite, sempati duymadan da olsa, burnunu çektirdi.

"Uzun zamandır, kendimizi etkili bir şekilde yönetmek için çok büyük olduğumuzu düşünüyordum." Fenella başını salladı. "Haklı olduğumun kanıtlanması, tüm iyi yanlarına rağmen, biraz tatmin edici, kabul ediyorum. Bizi oldukça etkili bir şekilde istikrarsızlaştırdınız, Mistress Florian. Red Sail, şu anki haliyle bunu atlatamayacak. Birkaç yıl sonra geriye kalanlar çok, çok farklı olacak."

"Ya makine çalışmazsa?" diye sordu Shane.

Bir koruma görevlisi tarafından hitap edilmesine şaşırmış olsa da, Fenella hiçbir işaret vermedi. "Çalışacak. Bu makine çalışmazsa, bir sonraki ya da ondan sonraki çalışacaktır. Magnus'un planları şu anda Artificer's Guild'in elinde ve onlar makineleri ayarlamak ve daha verimli hale getirmekten başka bir şey sevmezler." Omuz silkti. "Magnus'u tamamen durdurmuş olsaydık, birinin böyle bir makine yapmayı düşünmesi için yüz yıl daha geçmesi gerekebilirdi. Ama fikir ortaya çıktıktan sonra, yıl sonuna kadar bir düzine taklitçi çıkacaktır. Dahası, hükümetler Sail'in gemilerine değil, bu tür makinelere yatırım yapacaklardır. Bizim tek seçenek olduğumuz için bize destek veren yatırımcılar, başka bir olasılık ortaya çıktığı için şimdiden çekilmeye başladılar. Hayır, Shane, değil mi? Müşterin bir yıl daha ortalarda görünmezse, ne sağ ne de sol kanadın ona karşı koyacak gücü kalmayacak. Bu yeni dünyada bir yer edinmek için çok meşgul olacağız."

"Görünmemek için elimden geleni yapacağım," dedi Marguerite.

Fenella ayağa kalktı. "En azından benim ağzımdan nerede olduğunu öğrenemeyecekler," dedi. "İntikamla hiç ilgilenmedim.

Aslında... benim için çalışmak ister misin?”

Shane inanamayan bir ses çıkardı. Marguerite kıkırdadı. "Senin örgütün, gücünün zirvesindeyken bile beni kendisinden koruyamadı. Ölüm döşeğindeyken bunu yapacağına güvenemem."

"Hayır, çok haklısın," dedi Fenella. Şalını daha rahat bir şekilde sardı. "Ama işler tahmin ettiğim gibi giderse, benim de Sail için çok uzun süre çalışmayacağım ihtimali çok yüksek. Ve o gün gelirse... Eh, insan her zaman son derece yetenekli insanlara ihtiyaç duyar."

Marguerite de ayağa kalktı ve ona eğildi. "O gün gelirse, bu konuşmayı tekrar yapmaktan memnuniyet duyarım."

"O zaman umarım tekrar konuşuruz, Bayan Florian." Fenella girişe doğru yürüdü, yardımcı rahibi buldu ve kolunu onun koluna taktı. "Çay için teşekkürler, genç adam. Şimdi, bu büyük tapınak labirentinden nasıl çıkacağımı gösterirsen, sana *sonsuza kadar* minnettar kalırım..."

Acolyte, Shane ve Marguerite'e uzun bir bakış attı ve açıkça bunak olan yaşlı kadını uzaklaştırmaya razı oldu. Marguerite topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve uzun bir nefes verdi.

*"*Bütün bunlardan sonra, her şeyden sonra, sana *iş mi* teklif etti*?"* Shane saçlarını elleriyle taradı. "Ve gerçekten kabul edeceğini mi düşündü?"

"Kabul edebilirim," dedi Marguerite. "En azından birkaç yıl içinde, işlerin nasıl gelişeceğine bağlı olarak."

"Ama o seni öldürmeye çalıştı!"

"Evet, ve Rüya Tanrısı'nın halkı da seni öldürmeye çalıştı," diye işaret etti Marguerite. "Sen *onları* affettin."

Kaşları çatıldı. "Bu farklı." Marguerite sadece

ona baktı.

"...Bunun farklı olduğundan eminim?"

"Ben emin değilim, ama boş ver. Bu çok uzak bir ihtimal, eğer olursa tabii." Kız somurtarak, "Ayrıca, Rüya Tanrısı'nın istihbarat ağını düzelttikten sonra yapacak bir şeye ihtiyacım olacak." dedi.

"Bunu yapacak mısın peki?"

"Oh, gülüyorsun, ama yapabilirim. En azından bunu duyduğumda fiziksel acı çekmem için." Ses tonuna rağmen, midesi düğümleniyordu. "Tabii ki, şimdi gerçekten bir yıl kadar saklanmam gerekiyor."

Ve senin benimle gelmeni beklemiyorum. Neden gelsin ki? Shane artık tanrısına sahipti. Onunla kalmak istese bile, bir iblis avcısının yükümlülükleri, başına ödül konmuş küçük bir casustan şüphesiz daha öncelikliydi.

Marguerite bu anın geleceğini hep biliyordu, ama biraz daha zamanı olmasını ummuştu. Onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için avlunun kenarındaki çiçeklere bakıyordu.

Sorun yok.

Hayır, sorun değil, ama yine de bununla başa çıkacağım. O, tanıdığım herkesten daha fazla iyilik yapmak istiyor ve ben ona izin vermeliyim. Onu iblislerle savaşmak yerine benimle kalmaya zorlamak, çalışan bir köpeğe kucak köpeği olmasını istemek gibi olurdu.

Bu düşünce, içini boş bir uçurum gibi boşaltmıştı. Haftalardır bundan kaçınıyordu, ama artık bunu daha fazla görmezden gelemeyeceği belliydi.

Başkasının iyiliği için doğru olanı yapmak. Ne kadar asil bir davranış. Neredeyse bir şövalye gibi. Kahretsin.

"Tamam," dedi Shane. "Nereye gidiyoruz?"

"Ben... bekle, *biz mi?"*

O, açıkça şaşkın bir şekilde ona baktı. "Evet, tabii ki. Benim seninle gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Düşündüm ki..." Marguerite yutkundu. Midesi düğümlenmiş gibi hissediyordu, sanki boğazında bir yumru oluşmuştu. "Benimle gelmek istemeyeceğini düşündüm."

benimle gelmek istemeyeceğini düşündüm."

Sabırsız bir hareket yaptı. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." "Emin misin?"

"Sail hala seni öldürmeye çalışacaksa, bir korumaya ihtiyacın olacak."

"Ama..." Marguerite burnunun köprüsünü sıktı. Böyle bir şeyin olacağını görmemişti.

Sanırım, tahmin edemediğim diğer tüm şeylerin üstüne bir de bu eklendi. Samuel bana böyle bir ders verirdi. Ama bu gerçek olamayacak kadar iyiydi, tam da istediği şeydi ve gerçek olamayacak kadar iyi olan şeyler şüpheliydi.

"Shane, başka görevlerin var. Bunu biliyorum. Ve gerçekten seninle tanrının arasına girmek istemiyorum."

Gözleri çok sıcak bir alevin mavisi gibiydi. "İkiniz de benim için geri döndünüz. Ama sen önce döndün."

"Evet, ama... Shane, O bir *tanrı.* Senin gitmeni istemez mi... Bilmiyorum... Dil konuşan boğaları kesmeni istemez mi?"

"Yolda giderken bunu yapmamam için bir neden yok, değil mi?"

Marguerite durup bunu düşünmek zorunda kaldı. Bir neden var mıydı? Elbette, iblisleri öldürmek sessiz ve gizli bir iş değildi, ama aklı başında herhangi bir ajan diğer yöne doğru koşardı. İblisler kimseye fayda sağlamazdı. *Açıkçası, biz iblislerin peşindeyken, Sail bizden olabildiğince uzaklaşmaya çalışacaktır. Ve kimse onların nerede ortaya çıkacağını tahmin edemez, biz tapınaktan tapınağa dolaşırken, Sail oradaki kimseyi satın alamaz.*

"Tanrım," dedi. "Bu gerçekten işe yarayabilir."

Shane bir anlığına onun yüzüne dikkatle baktı ve sonra, onun şaşkınlığına, gülmeye başladı.

"Ne? Ne komik?"

"Üzgünüm," dedi, hemen kendini kontrol altına alarak. "Özür dilerim."

"Neden güldüğünü söylemezsen *gerçekten* pişman olursun."

Dudakları titriyordu ve kadının gözlerine bakamıyordu. "Sanki biri sana tahta ile vurmuş gibi görünüyordun. Ve ben de, 'hey, *ben de* neredeyse her zaman böyle görünüyorum galiba' diye düşündüm..."

Marguerite dirseğini onun kaburgalarına dayadı. "Çok komik. Peki tapınağa, adresini bildirmeden kırsalda dolaşmak zorunda olduğunu nasıl açıklayacaksın?"

"Sadece onlara söyleyeceğim."

Kaşları kalktı. "Ciddi misin?"

Shane ensesini ovuşturdu. "Bu konuda senin kadar iyi olmadığımı biliyorum, ama bir iki dakika boyunca tanrının avatarıydım ve hepsi hala bu konuda biraz endişeli. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Rüya Tanrısı'nın tapınağına her gittiğimde, birçok rahibin benim gitmemi istediğini hissediyorum. *Ölmememi,* anlarsın ya. Sadece başka birinin sorunu olmamı. Anlatabildim mi?"

"Aslında bu çok mantıklı. Seni bir ajan yapabiliriz."

O aceleyle bir koruma hareketi yaptı ve Marguerite güldü. Boğazındaki düğüm çözülmüştü ve kendini garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Belki de sonuçta asil ve özverili olmak zorunda değildi. "Onların istihbarat ağıyla ilgili bir şeyler yapacağıma söz verdim. Ama emin misin? Gerçekten emin misin? Yaptığım her şeyi her zaman onaylamadığını biliyorum."

Adam rahatsız görünüyordu ve Marguerite onun Maltrevor'u düşündüğünü tahmin etti. "Ben kimim ki onaylayayım ya da onaylamayayım?"

"Birincisi, sen benim sevdiğim adamsın. Ve beni güvende hissettiren tek adam sensin."

Kollarını ona doladı, ama o, yüzünde yayılan gülümsemeyi fark etmeden önce.

"Bir çaresini buluruz," dedi. "Senin usta bir müzakereci olduğunu duydum."

Ona yaslandı, kendini güvende hissetti, başka hiçbir yerde hissetmediği kadar güvende. Onun görünüşünü düşündü, kamış lambasının ışığında, burnunun ucuna takılı gözlükleriyle kitap okuduğunu, kollarında nasıl hissettiğini, bileklerinin kırılgan bir iplikle bağlı olduğunu.

"Eğer eminsen," dedi. "Ama bir sorun olursa bana söyleyeceğine yemin et. Sessizce acı çekmeyeceksin. Çünkü seni seviyorum ve bunun yürümesini istiyorum."

"Sana söylerim," dedi. "Seni seviyorum ve ben de bunun yürümesini istiyorum." Ve bunu ses tonuyla söyledi, bu yüzden ona inandı.

EPİLOG

PİSKOPOS BEARTONGUE deponun üst korkuluğuna yaslanarak aşağıda devam eden çalışmaları izliyordu. Küçük bir oda büyüklüğündeki bir makine, bir düzine telaşlı görünümlü çırak ve iki Forge God yardımcısı tarafından deponun zemininde yavaşça monte ediliyordu. Ashes Magnus, kaosun ortasındaki bir sandalyeye oturmuş, faaliyetleri yönlendiriyor ve ara sıra "Hayır, tersi!" ve "Onu oraya takarsan, kaşların bir daha çıkmaz, evlat!" gibi şeyler bağırıyordu.

"Demek onu yapıyorsun," dedi asistanı Rigney, yanına gelerek. "Aslında yapacağından emin değildim."

"Ben de emin değildim," diye itiraf

etti Beartongue. "Peki çalışacak mı?"

"Demirci Tanrısı'nın halkı çalışacağını söylüyor. Yapılana kadar bilemeyiz. Ve o zaman bile, maliyet açısından verimli olup olmadığını bilemeyeceğiz." Makineye eliyle işaret etti. "Bunun için varillerce deniz suyu getirmek zorundayız, bu da bütçeyi oldukça zorluyor, ama Magnus'un düşündüğü gibi çalışırsa, Delta'ya çok daha büyük bir tane koyacağız. Çalışırsa tabii."

Rigney onu çok iyi tanıyordu, bu yüzden bu sözlerle vazgeçmeyecekti. "Ama işe yarayacağını düşünüyorsun."

Beartongue uzun bir nefes verdi. "Evet, öyle düşünüyorum. Bu en büyük sorunu yaratacak, tabii ki öyle olacak."

Rigney kollarını kavuşturdu ve aşağıdaki kontrollü kaosu izledi. "Eğer işe yararsa, pek çok şeyi altüst edecek."

"Biliyorum." Beartongue kısa, gülünç olmayan bir kahkaha attı. "O lanet şeyin buz da ürettiğini biliyor musun? Ashes bunu umursamadı. Bunun sadece bir yan ürün olduğunu ve o kadar da ilginç olmadığını söyledi."

Rigney'in kaşları yukarı kalktı. Buz pahalıydı ve yaz ayları boyunca yeraltında talaş içinde saklanmak zorundaydı. Archon's Glory gibi, su tabakasının yüzeyden çok da uzak olmadığı bir şehirde, bu onu nadir bulunan lüks bir ürün haline getiriyordu. "Rat merhamet etsin," diye mırıldandı.

Beartongue onun kafasında hesaplar yaptığını görebiliyordu. "Biliyorum, değil mi?" Yüzünü ovuşturdu. "Evet. Sanırım bu, çok sayıda şeyi değiştirecek. Muhtemelen henüz kimsenin düşünmediği birkaç şeyi bile. Ama en azından bunu biz inşa edersek, birkaç ulusal ekonomiyi bir gecede aniden çökertmek yerine, dünyayı mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde buna alıştırırız. Bazıları çökmeyi hak ediyor olabilir, ama bunun yükünü asla üst kademedeki insanlar taşımaz."

Rigney başını salladı. "Ne bekleyebileceğimizle ilgili bir rapor hazırlayacağım," diye önerdi.

"Öyle yap," dedi Beartongue. "Sonra raporu okuyup bana özetleyebilirsin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Elbette."

Piskopos korkuluktan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerledi, Rigney'i uzun bir gölge gibi takip etti. Arkalarında metal çınladı ve Ashes Magnus bağırdı, "Delikanlı, parmaklarına daha dikkat etmezsen, onları hak etmiyorsun!" Beartongue başını salladı ve dua gibi bir şey mırıldandı.

VE UZAKLARDA, Charlock'un kuru, tozlu ovalarının kenarında, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın çölün ötesine bakarak duruyordu.

Artık bir atı yoktu. At, çılgın savaşçılara pek ilgi duymuyordu ve bu savaşçının taşıdığı şeye daha da az ilgi duyuyordu. Karşılıklı antipatiyle ayrılmışlardı.

<Çöl mü?>

"Çölü sevmiyor musun?" diye sordu Judith yüksek sesle. Buna gerek yoktu, ama yüksek sesle konuşmak, neyin kendisi neyin... kendisi olmadığını takip etmesini kolaylaştırıyordu.

<Hiçbir zaman bir fikir oluşturmadım.>

"Oluşturacaksın," diye söz verdi Judith. "Çöle giren hiç kimse, bir fikir oluşturmadan çıkmaz." Bir an düşündü, sonra dürüstlük adına ekledi: "Çoğu insan çölden nefret eder."

<Biz çoğu insan gibi değiliz> dedi Bilgelik adlı iblis.

Judith güldü. Paladin arkadaşları bunu duysalar şaşırırlardı. Çelik Aziz'in ölümünden bu yana geçen yıllarda, bazen kıkırdayabilirdi, ama eski, gür sesli kahkahasının tanrısıyla birlikte gömüldüğünü düşünmüştü.

"Hayır," dedi, güneşten yüzünü korumak için eşarbını yukarı çekerek. "Biz kesinlikle öyle değiliz."

Sıcaklık sisleri izlerinin üzerinde süzülerek onları kısa bir süre büyüttü, sonra acımasız rüzgar onları ayırdı ve geçtikleri yerden hiçbir iz bırakmadı.

6BOUH HHE 6UHHOR

T. Kingfisher, Kuzey Carolina'lı yazar Ursula Vernon'un biraz absürt olan takma adıdır. Başka bir hayatında, çocuk kitapları ve tuhaf çizgi romanlar yazmaktadır. Eserleri Hugo, Nebula, Locus, Sequoyah, Dragon, Alfie, WSFA, Mythopoeic ve Coyotl ödüllerini kazanmıştır.

Bu isim, yetişkinler için yazarken kullandığı isimdir. Eserleri arasında korku, fantastik romantizm, masal uyarlamaları ve elfler ve goblinler hakkında tuhaf küçük hikayeler bulunmaktadır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bahçede kelebeklerle göz teması kurmaya çalışıyordur.

6LSO BY H. KINCFISHER

T. Kingfisher olarak

Thornhedge

Isırgan Otu ve

Kemik Paladin'in

Gücü

Bir Büyücünün Savunma Amaçlı Pişirme

Rehberi Paladin'in Zarafeti

Kılıçkalp Saatli

Çocuklar Mucize

Makinesi Küçük

Büyücü

Dokuz Goblin

Kurbağa Sözleri ve Diğer

Hikayeler Yedinci Gelin

Kuzgun ve Ren Geyiği

Bryony ve Güller

Jackalope Eşleri ve Diğer

Hikayeler

Orcus'ta Yaz

Korku Romanları:

Bükülmüş Olanlar

Boş Yerler

Ölüleri Hareket Ettiren

İyi Kemikli Bir Ev

Ursula Vernon

Sofawolf Press'ten:

Kara Köpekler İkili Serisi

Elmas Dağı Demir Dağı

Evi

Kazıcı

O Zaman Mantıklı Geliyordu

Çocuklar için:

Ejderha Nefesi Serisi

Hamster Prenses Serisi

Kale Hangnail

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı